

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATH RICHARDS

A
LOVE
MOST
FATAL

A MAFIA ROM-COM

MORELLI FAMILY BOOK ONE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A
LOVE
MOST
FATAL

A MAFIA ROM-COM

MORELLI FAMILY BOOK ONE
KATH RICHARDS

Telif hakkı © 2024 Kath Richards Tüm

hakları saklıdır.

Ciltli kitap ISBN: 979-8-9903704-4-9

E-kitap ISBN: 979-8-9903704-3-2

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariçtir.

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Cass, Opulent Designs İllüstrasyon:

Sophie Zuckerman (@dextrose_png) Düzenleme:

Elaine Richards

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. Vanessa
2. Nate
3. Vanessa
4. Nate
5. Vanessa
6. Vanessa
7. Nate
8. Nate
9. Vanessa
10. Nate
11. Nate
12. Vanessa
13. Nate
14. Vanessa
15. Nate
16. Vanessa
17. Nate
18. Vanessa
19. Nate
20. Nate
21. Nate
22. Vanessa
23. Vanessa
24. Vanessa
25. Nate
26. Vanessa
27. Nate
28. Nate
29. Vanessa

30. [Nate](#)
31. [Vanessa](#)
32. [Nate](#)
33. [Vanessa](#)
34. [Nate](#)
35. [Vanessa](#)
36. [Vanessa](#)
37. [Vanessa](#)
38. [Nate](#)
39. [Vanessa](#)
40. [Vanessa](#)
41. [Nate](#)
42. [Vanessa](#)
43. [Vanessa](#)
44. [Nate](#)
45. [Vanessa](#)

[Epilog](#) __

[Teşekkürler 2025'te](#)

[ÇIKIYOR](#)

[Yazar](#)

*Üç kardeşim için. Sizi seviyorum.
Burada kim kimdir tahmin etmeye çalışmayın, söz veriyorum öyle olmuyor.*

YAZARIN NOTU

A Love Most Fatal'ı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Umarım okumak da yazmak kadar eğlencelidir.

Başlamadan önce, bunun yetişkinlere yönelik bir mafya romantik komedisi olduğunu bilmenizi isterim. Yani hem romantik hem de komik olsa da, mafya romantizminde bekleyebileceğiniz olgun temalar da olduğunu unutmayın. Bu kitapta kan, cinayet, şiddet, ölüm, silah kullanımı, organize suç ve açık seks sahneleri bulacaksınız.

VANESSA

BÜYÜK BABA SAATI ön odada tık tak ediyor; bu ses, bir adamın yeğenini/dul kardeşini/kuzenini bana makul bir evlilik adayı olarak dayatmaya çalıştığı bir başka sinir bozucu toplantı boyunca beni ayakta tutan tek şey.

Görünüşe göre, evlilik bir iş anlaşmasından başka bir şey olmamalı.

Çünkü bu, geçen sefer benim için *çok iyi* sonuç vermişti.

Adamları dinliyorum çünkü yıllardır, hatta bazıları için nesiller boyu birlikte iş yaptığımız için dinlememek kabalık olur. Ama bu aptalca toplantılara katlanmak sağlığıma iyi gelmiyor. Yüksek tansiyonun nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilmiyorum ama eğer bir şey onu tetikleyecekse, bu olurdu. Her zaman baş ağrısıyla ayrılıyorum, ki şu anda da başlamak üzere, ayrıca...

"Eminim ikiniz de fiziksel ihtiyaçlarınıza uygun bir düzenleme bulabilirsiniz."

Ve bingo. Baş ağrısı başlasın.

Ronaldo, bu ilişkinin ikimize de ne kadar fayda sağlayacağını yirmi dakika boyunca anlatıp durduktan sonra, artık ılık hale gelen çaydan bir yudum alıp bardağı masaya geri koydum. Onun ailesiyle evlenmek benim için pratikte hiçbir fayda sağlamazdı. Yine de onu dinledim, çünkü geleneklere ve klan sadakatine aldırış etmediğim için sızlanmasını dinlemek daha sinir bozucu olurdu.

Ronaldo'nun fincanı, bir kez daha, sağlanan bardak altlığı yerine ahşap masa üstüne kondu.

"Fincanınız," diyorum. Kendini koruma içgüdüğü olduğu için, fincanı bardak altlığına koyuyor.

Yüzünde sakın bir güven ifadesi var, ama Gucci pantolonundaki gevşek bir ipliği koparıyor. Benimle konuşurken dengesini kaybetmiş ve tam olarak nerede durduğunu bilmiyor. Bu şehirde benden daha fazla güce sahip olduğumu biliyor, çok daha fazla, ve muhtemelen onun işlerini takip eden birçok adamının olduğunu da biliyor, ama kim olduklarını bilmiyor.

babamdan korkuyordu ve bu korku babamın varisi için de devam ediyor, ama varisinin bir kadın olduğu gerçeğini tam olarak nasıl açıklayacağını bilmiyor.

"Yeğenin beni aldatacak mı diyorsun, Ronaldo?"

Bir anlık şokun ardından, gözleri kabuklu kafatasından neredeyse fırlayacak gibi oldu ve alnındaki damar seğirdi. Ben erkek olsaydım, bana da aynı nezaketi gösterirdi.

"Hayır, Vanessa, ben öyle demek istemedim..." Öyle demek istemişti.

"O zaman beni aydınlat. Ne tür bir düzenlemeyi kastediyorsun?" diye soruyorum, ses tonum neredeyse cömert.

Dudakları ince, taş gibi beyinde tutarlı kelimeleri bir araya getirirken açılıp kapanıyor. "Elbette James'in ihtiyaçları olacak ve senin konumundaki herkesin de olacağını varsayıyorum."

"Ah." *İhtiyaçlar*. "Peki, onun benim küçük kız kardeşimle evlenmesini isteseydin, ona da aynı özgürlükler tanınır mıydı?"

Sanırım bu soru onu çöktürür: o kadar anlaşılabilir bir kavram ki, bunu *gerçekten* kastetmiş olamam. Bizim dünyamızda, kadınlar sevgili edinmiyorlar. Saf, sadık yaratıklar olmalı, önce babalarına, sonra kocalarına, kocaları ölürse oğullarına ait olmalı. Ama tabii ki, erkekler sevgili seçmekte özgürdürler, klanın bir parçası olmadıkları ve eşlerini utandırmadıkları sürece. Yabancı kadınlar sorun değil, ama Tanrı korusun, kendi ülkelerinden olmasınlar.

Ronaldo ellerini birleştirip, küçümseyen bir gülümsemeyle öne eğilir.

"Kız kardeşin farklı bir durum olurdu. Anlıyorsun," der.

O sorumlu değil, demek istediği bu. Benim gücüm ona uzanmıyor. "Tabii. Bir eş, bu şekilde kocasının statüsünü asla zayıflatamaz böyle bir şekilde asla kocasının statüsünü zedeleyemez," diye omuz silkerek onaylıyorum.

Ronaldo rahatlamış görünüyor, koltuğuna yaslanıyor, sanki sonunda mantıklı davranmaya başlamışım gibi.

"Doğru." Kahvesinden bir yudum aldı, gri bıyığının uçları ıslandı.

"Ve James beni asla utandıracak bir şey yapmaz," diyorum. Ronaldo'nun başı sallanmaya devam ediyor. James asla İtalyan bir sevgili almaz, sadece Polonyalı veya Rus, benim kastettiğimi anlıyor. Geçen hafta başka bir adamın dediği gibi, yeğeni asla kendi havuzuna işemez. *Harika. Güzel*.

"Harika. Yani, James'in herhangi bir tür sadakatsizliği tolere edilmeyecek. Anlıyorsunuz," diye tekrarlıyorum.

Boğulur ve sonra bardağı bardak altlığının yanındaki masaya koyar, biraz kahve sıçrar ve ahşap zemine düşer. Ancak, onu üçüncü kez düzeltmeden önce, cebinden mendilini çıkarır ve dökülen kahveyi siler, bardağı tekrar bardak altlığına koyar.

Bu ev benim olmadan önce babamındı ve o eşyalarına çok özen gösterirdi. Eşyalarının güzel tutulmasını severdi; kredenzlerin tozunun alınmasını, ahşap zeminlerin cilalanmasını, kanepelerin ve süslü halıların kan lekesi olmaması gerektiğini. Capolar, onun evine davet edildiklerinde ona saygısızlık etmemeleri gerektiğini bilirlerdi. Belki de onu bu kadar iyi bir don yapan, detaylara gösterdiği özeniydi. O artık aramızda olmasa da, Ronaldo'nun hala o korkuyu taşımasına seviniyorum.

"Eğer sadakatin onun kapasitesinin ötesinde olduğunu düşünüyorsan..."

"Hayır," Ronaldo hemen araya giriyor. Bunun kurtarılabilceğini düşünmesi çok sevimli. Kafasını sallıyor, ama gözleri tam olarak anlamadığını gösteriyor. Bir erkeğin karısına nasıl sadık olabileceğini veya olması gerektiğini zar zor anlayabiliyor, ama ben yine de devam ediyorum.

"Ve James de benim malikâneme taşınmaya hazır, elbette."

Bir kez daha kısa bir tereddüt, sonra, "Elbette."

Yeğeni James'in, tüm ödüllü arabalarını koyabileceği kadar büyük bir garajı olan, oldukça büyük bir evi olduğunu biliyorum. Taşınmak konusunda çok sinirlenecektir. Ama gerçekten, ne bekliyorlar ki? Tüm operasyon merkezimi taşıyayım mı? Ne için, onun egosunu korumak için mi? Bu çok komik.

Aslında bunu düşünmüyorum ve Ronaldo burnumu tırmalayan kolonyasıyla evime girdiğinden beri düşünmedim, ama düşünüyormuş gibi davranıyorum. Bakışlarımı halı, özel duvar kağıdı, uzun pencereler ve yıllar boyunca toplanan birçok sanat eseri ve çömlek üzerinde gezdiriyorum. Sadece bu oda bile muhtemelen karşımda oturan adamdan daha değerli.

"Sadece birkaç soru daha," diye başlıyorum.

Güvenlik şefim ve en sevdiğim kuzenim Leo, her zamanki gibi iri ve korkutucu bir şekilde odada bekliyor ve sırtışını zorlukla bastırmaya çalıştığını anlayabiliyorum. O da benim kadar sık bu şarkı ve dansı görmüş ve sırada ne olacağını biliyor. O buna "*Son Vuruş*" diyor, çünkü tek eşlilikle ilgili kısım yaşlı adamları öfkelenmezse, genellikle bu kısım öfkelenendir.

"İsmi üzerinde çok düşündü mü?" diye soruyorum.

Ronaldo kıpırdanmayı bırakıyor.

"İsmi mi?"

"Soyadını," diye açıklıyorum. "Onun soyadını almayacağım, ama benimkini almayı düşündü mü merak ettim."

Leo gülmemeye çalışırken, ben olabildiğince ciddi bir yüz ifadesiyle söylüyorum bunu. Ronaldo, muhtemelen yapmak istediği şeyi yapmadan önce kendini sakinleştirmeye çalışarak, kekeleyerek cevap veriyor: Benim böyle bir fikri ciddiye almamın açıkça saygısızlık olduğunu düşünerek, bardağını odanın öbür ucuna fırlatmak. Bunu yaparsa sonu kötü olur, bu yüzden sözlerini akıllıca seçerken, *yeğenin soyadını Morelli olarak değiştirmeyi düşüneceğini düşünüyorsam*, kibarca siktirip gitmemi söylüyor.

"Elbette bunu kastetmiyorsun."

"Neden olmasın? James Mary ile evlenseydi, ondan daha azını bekler miydin? Çünkü o, ondan daha fazla güce sahip, değil mi? O, benden daha fazla güce sahip değil."

"Mary'nin tartışma konusu olduğunu bilmiyordum."

"Değil."

"Ama mükemmel bir çift olabilirler, değil mi *cara*?"

"Hayır." Ayağa kalkıp pantolonumu düzelttim, konuşma bitmişti. "Ve bana canım deme."

Benim yeğenine uygun bir seçenek olamayacak kadar inatçı olduğumu fark edince, kız kardeşime yönelmekle kurnazca bir girişimde bulunmuştu. Ama Mary, sonsuz derecede daha kötü olurdu.

"Burada işimiz bitti. Beni gücendirmekten önce git."

"Vanessa, bu sadece bize fayda sağlamaz," diyor Ronaldo, ayağa kalkarak benimle aynı hizaya geliyor. Yüzü her saniye daha da kızarıyor ve alnındaki damar daha da belirginleşiyor. Leo'ya başımı sallıyorum, o da gelip elini Ronaldo'nun omzuna koyuyor.

"Cevabım hayır, Ronaldo. Artık gitme vaktin geldi. *Hoşça kal.*"

Geldiğinde yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme yok, gidiyor. Kapı arkasından kapandığında, burnumun köprüsünü sıkıştırıp omuzlarımı silkiyorum.

Bu ay bu türden üçüncü toplantıydı ve masum adamları öldürmeye başlamadan önce daha kaç tanesine katlanabileceğimi bilmiyorum. Tabii, bir suçlu ne kadar masum olabilirse.

Zaman kaybetmeden pantolonumu spandeksle, topuklu ayakkabılarımı spor ayakkabılarla değiştirip akşam antrenmanı için bodruma indim. Leo'nun da misafir evinde, yani *kendi evinde*, aynı şeyi yaptığını tahmin ediyorum.

Aşağı indiğimde Mary, toplantının öfkesi hâlâ üzerindeyken, spor salonumuzda esneme hareketleri yapıyordu.

"Peki, nişanlandın mı?" diye soruyor Mary.

"James Sinclair ile evlenmeyi kabul edecek kadar çaresiz kalırsam lütfen beni öldür. Ve yavaş bir ölüm olsun. Acı verici."

Mary gülüyor ve esneme hareketine daha da giriyor, sonra hareketlerin geri kalanını yapıyor, neredeyse ikiye katlanıyor ve sonra ayağa kalkıyor.

"En azından küçük olanı teklif eder diye düşünmüştüm," diyor Mary. "Adı neydi?"

"Ryan," diye inlerim. James sinir bozucu, ama kardeşi dayanılmaz, lise boyunca katlanmak zorunda kaldığım şehvet düşkünü bir pislik. "Ronaldo senin daha uygun olacağını düşündü. Daha az talebi var."

"Onu canlı canlı yerim."

"Yüzünü görmeliydin," diyor kuzenim merdivenlerin dibinden, takım elbisesini spor kıyafetleriyle değiştirmiş. "Tamamen nükleer."

Mary su şişesini alaycı bir şekilde kaldırarak "Sence intikam alacak mı?" diye sorar.

"Hayır. Ronaldo bir aptal, ama kesinlikle o kadar beyinsiz değil," diyorum. "Bu gidişle, hayır diyecek erkek kalmayacak." Leo bunu komikmiş gibi söylüyor, ama gerçek biraz fazla yakın geliyor.

Bu şehirde birkaç güçlü aile var; Morelli'ler ve Donnann'lar listenin en üstünde yer alıyor, bu yüzden bizim için çalışan diğer tüm ailelerin bu ailelerle evlenmek istemesi mantıklı.

Isınmaya başlıyorum: hızlı bir mil koşu, biraz esneme ve kum torbası egzersizleri, diğer ikisi ise minderde sparring yapmaya başlıyorum.

Evliliğe karşı değilim, hatta yatağımı, stresimi ve acılarımı paylaşacak birinin yanımda olmasını isterim. Bunların hepsi benim için çok çekici. Annem, kız kardeşlerim ve Leo var, onlara güvenebileceğimi biliyorum, ama bu ilişkiler *bir eşe* sahip olmakla aynı şey değil.

Sonuçta, zirvede olmak yalnızlık *demektir*. Ancak mafya üyeleri genellikle acımasızdır; bu, hepimiz için kaçınılmaz bir gerçektir. Geleneği bu kadar sadık bir şekilde takip etmek istiyorsak, duygularımızı bir dereceye kadar sertleştirmeliyiz. Bazıları onlara "*alfa delileri*" diyor.

Gelin arayan erkekler bol ama eş arayan erkekler çok az. Yakında evlenmem beklendiğini biliyorum ama yardıma ihtiyacım olduğunda her fırsatta konumumu zayıflatacak biriyle evlenme riskini göze alamam.

Bu konuda bana karşı çekingen davranacak kadar egosu güçlü bir erkek
Bu tanımıyorum.

şekil

de. Ama bu konuyu kaçınılmaz, çünkü küçük bir sorun var

Ya da yokluğu.

Eğer erken ölürsem, kız kardeşlerimden biri görevi devralır, kimse onlardan daha hazırlıklı değil, ama ben onlar için bunu istemiyorum. Mary bunu yapardı; onun hayran olduğum aşırı bir görev bilinci var, ama bu görevi üstlenmekten mutlu olmazdı.

Willa'nın çocukları bir seçenek, ama yeğenlerim dünyadaki en mükemmel çocuklar. Onların öldürmek ya da öldürülmek zorunda kalacaklarını düşünmek beni hasta ediyor.

Evlat edinmek bir seçenek, ama bu durumda bu bebek nasıl yetiştirilecek sorusu ortaya çıkıyor. Kim yetiştirecek? Sanırım ben, belki de dünyadaki en az bebek yetiştirmeye uygun kişi benim. Belki Mary'den sonra ikinci sırada. Willa'nın kendi çocukları var ve annem hala genç, henüz altmış yaşında bile değil, ama benim dünyaya getireceğim çocuğu sürekli onun bakmasını bekleyemem.

Bir erkeğin tam zamanlı bir dadı tutması sorun değil, ama benim böyle bir şey yapmam büyük bir kargaşaya neden olabilir.

Egzersizlerimin hızını artırıyorum, tüm bu çifte standardı düşündükçe kalp atışlarım hızlanıyor. Bana kalırsa, bu dünyadaki erkeklerin çok az endişesi var. İşlerin yürümesi var, ama bu sadece iş. Bir meslek. Evleri, çocukları, sosyal takvimleri, ev personeli, hediyeler ve ilişkiler gibi diğer her şeyin yürümesi için endişelenmeleri gereken eşleri var. Benim o lüksüm yok.

Asılı kum torbasına yumruklarımı daha sert vuruyorum, içimdeki hayal kırıklığını yenmeye çalışıyorum, sanki bu kum torbasına yeterince vurursam, birdenbire hayat, evlilik ve bebek konusunda sakinleşecekmişim gibi. Ciğerlerim yanana kadar bu tempoda devam ediyorum ve dikkatimi çekmek için yüzüme bir havlu çarpıyor. Onu boynumdaki teri silmek için kullanıyorum ve Mary ile Leo'nun dövüştüğü yere bakıyorum.

"Sıra sende," diyor Mary.

Bir süre Leo ile, sonra Mary ile dövüşüyorum, ardından ikiye bir tür egzersizler, jiu-jitsu vb. yapıyoruz. Bu rutin bir şey. Leo çocukluğumuzdan beri bizimle antrenman yapıyor. Babası babamın tek erkek kardeşi ve güvenlik şefiydi, bu yüzden hep etrafımızdaydı.

Antrenmanlarımız yoğun ve şiddetliydi. Babam, çevremizdeki erkeklerden daha güçlü veya daha iri olamayacağımızı biliyordu ve bu nedenle daha iyi hazırlanmamız gerektiğini düşünüyordu. Daha akıllı, daha çevik ve silah kullanmada daha iyi olmamız gerekiyordu — onun üç küçük dövüş makinesi — çünkü her zaman bizi korumak için silahlı güvenlik görevlileri olmayacaktı.

Hayatımız buna bağlıymış gibi egzersizlerimize devam ediyoruz, çünkü aslında öyle.

Leo'yu bacak kilidine aldığım anda telefonum çalmaya başladı. O pes edene kadar bekledim, sonra çantama sürünerek gidip telefonu açtım.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, nefes nefese.

"Oh, şükürler olsun," diyor kardeşim, sanki saatlerdir beni arıyormuş gibi. "Ne oldu?" diye soruyorum, hemen gerginleşerek. Leo ve Mary hareketsiz kalırken, ben hoparlörü açtım.

"Yarın Artie'nin veli toplantısına gitmen gerekiyor," diyor Willa. Mary'nin hız torbasına geri dönmeden önce yaptığı gibi gözlerimi devirmeden edemiyorum.

"Hayır," diyorum.

"Evet," diyor Willa. "Lütfen Ness, en fazla yirmi dakika sürer. Saat 2'de okulda."

"Madem bu kadar kısa, neden sen gidemiyorsun? Ya da daha iyisi, kocan neden gitmiyor?"

"İkimiz de meşgulüz," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Monson ihalesi için gerekli evrakları hazırlamak beklediğimden uzun sürüyor ve Sean'ın yarın üç farklı yerde sorunları çözmesi gerekiyor. Ama son toplantıyı kaçırdık ve bunu kaçıramayız."

O kadar uzun süre iç çektim ki, hâlâ orada olup olmadığımı sordu. Aile şirketinde çalışmak, hepimizin bir işi olduğu anlamına gelir; iş yapılmazsa, geri kalanımız da bundan etkilenir.

"Telefonla halledebilir mi?"

"Hayır, bu adam çok katıdır. Ayrıca kıcı da sıkıdır, bu da seni evet demeye ikna ederse."

Leo hala matın üzerinde uzanmış halde gülerek, telefonu hoparlörden çıkardım.

"Bunu halletmezsek Artie oynayamayacak," diye açıklıyor Willa. "Lütfen, gidip onunla konuşabilir misin? Düşünürsen, vaftiz annesi ve sevgili teyzesi, kendi annesi kadar iyidir."

Bu saçmalığa gülmeden edemiyorum. Bu tür istekler ablamdan sık sık gelir. Şirketimizin hukuk departmanının yükünü omuzlarında taşımakta bu kadar iyi olmasaydı

daha fazla kıskanırdım. Çenem göğsüme değene kadar başımı yuvarladım.

"Tamam." diye mırıldanıyorum ve Willa'nın telefonda sırtışını neredeyse görebiliyorum.

"Sonsuza kadar teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyorum, sonra "sonsuza kadar" ekleyip telefonu kapatıyorum.

NATE

GEÇ KALDIM. Yine.

Dakiklik benim için çok önemli, gerçekten. Ama her zaman bu konuda çok iyi değilim.

Niyetim çok iyi ve gitmem gereken yere varmak için kendime fazlasıyla zaman ayırıyorum, ama günün sürekli değişen akışında her zaman bir şeyler çıkıyor. Amazon paketini iade etmem gerektiğinde postanede daha uzun bir kuyruk oluyor ya da hafta sonları pickleball oynadığım adam "sadece bir oyun daha" oynamak istiyor ve ben de kabul ediyorum, her zaman hızlı olmayacağını bilsem de. Kaçınılmaz olarak acele ediyorum ve bugün de durum farklı değil.

Otoyol trafiği normalde bu kadar dayanılmaz değildir, ama şehir planlamacıları gün ortasında tüm şeritleri kapatarak herkesi mutsuz etmeyi seviyorlar. Gerçekten çok hoş.

Bu dönem sonu haftası, yani çocuklar için bir hafta tatil, ortaokul öğrencileri artık cep telefonları olduğu için ne yapıyorlarsa onu yapma zamanı, öğretmenler için ise yılın son dönemine hazırlanma zamanı. Ayrıca son veli-öğretmen görüşmeleri için ayrılan zaman. Benimkilerin hepsini Pazartesi ve Salı günlerine ayarladım, böylece velilerle iki gün boyunca yoğun toplantılar yapacağım. Gelemeyenler gelemez, bana e-posta gönderebilirler. Ama Artie Donovan'ın annesi (kelimenin tam anlamıyla) bugün için, *herhangi bir saatte, gerçekten, yeniden randevu almamı rica etti ve gelmeyeceğine söz verdi, annesinin hayatı üzerine yemin etti, orada olacağına söz verdi, vb.*

O aradığında ben evdeydim ve dizüstü bilgisayarımı sınıfta unuttuğumu fark etmiştim, bu yüzden ona bu seferlik bir istisna yapacağımı söyledim. Zaten ertesi gün kampüse gidecektim ve Artie iyi bir çocuk, bu dönem benim kara listemde olsa da.

Y'de genellikle pickleball oynadığım arkadaşlar öğlen buluşacaktı, bu yüzden okula gitmeden önce birkaç oyun oynayacak kadar vaktim olacağını düşündüm. Ancak, bugün şehrin tüm sürücü nüfusunun içinde

Şeytan'ın bugün şehrin tüm sürücülerinde olduğu ruhunu hesaba katmadım, bu yüzden şimdi geç kalacağım.

Telefonum sürekli çalıyor, muhtemelen annem kuzenimin düğününe bir eş bulup bulmadığımı kontrol etmek için arıyor, ama telefonum arka koltuktaki spor çantamda. Üçüncü kez çalmaya başladıktan sonra pes edip saatimden cevap veriyorum.

"Anne?"

"Merhaba tatlım. Nasılsın?" diye soruyor ve ardından bu akşam kitap kulübü için hazırladığı jambonun ayrıntılarını ve bu sabah marketteki kuyrukların ne kadar kötü olduğunu anlatmaya başlıyor. "Arabada gibisin. Ne yapıyorsun? Bugün izinli olduğunu sanıyordum," diyor birkaç dakika sonra.

"Bitirmem gereken biraz işim var," diyorum.

Hiç önsöz yapmadan, kuzenimin düğününe ve ailenin geri kalanına nasıl görüneceği nedeniyle (bu ne anlama geliyorsa) yalnız gitmememin ne kadar önemli olduğuna başlar ve onu zar zor duyabiliyorum, bu yüzden aptal saatimin ses kontrolünü kurcalarken, okulun otoparkına siyah bir Land Rover'ın hemen arkasına giriyorum ve o da aniden fren yapıyor. Bu da bana fren yapmaya zaman bırakmaz ve Prius'umun ön kısmı, muhtemelen benimkinin on iki katı değerinde olan bu arabanın arkasına çarpar.

Ve şüphesiz bir ebeveyn.

"Siktir, lanet olsun," diyorum ve annem saatin küçük hoparlöründen nefes nefese konuşuyor. "Anne, gitmem gerek, sonra konuşuruz." Çağrı sona erene kadar saatin ekranına basıyorum ve arabanın yanındaki bir yere park ediyorum. O önce dışarı çıkıyor, kolları havada kapıma doğru fırlayan, tam bir güç kadını.

Arabamdan iniyorum ve bu kadın üst düzey yöneticilerle bir toplantıya girecekmiş gibi görünürken, benim hala spor kıyafetlerim içinde olduğumu düşünmemeye çalışıyorum. O da sinirli görünüyor, sanki bu lanet olası şehirdeki diğer berbat sürücüler gibi ben de onun gününü mahvetmişim gibi.

"Ne oldu?" diye sordu, ben yarım dakika boyunca hiçbir şey söylemeden ona bakarken. Hafifçe açık kalan ağzımı kapattım ve arabasının arkasına baktım. Bir çukur vardı, ama küçüktü.

"Üzgünüm," diyorum, "ama virajdan sonra aniden duran sensin." "Çünkü bir *çocuk* vardı," diye bağıyor, ve tanrım, bana bağıırken neden bu kadar güzel bana bağıırken?

Onun işaret ettiği yöne bakıyorum ve tabii ki bir öğrenci ve babası, aynı sıraya park etmiş aynı derecede güzel bir araca biniyorlar.

"Dikkat etmiyordun," diye suçluyor beni, manikürlü parmağıyla beni işaret ediyor. Siyah oje olduğunu sanıyorum, ama yakından bakınca kan kırmızısı olduğunu görüyorum, bu da onun iki yüz bin dolarlık arabasına çarptığım için derimi tırmalayacağını habercisi gibi geliyor.

Hala bunun tamamen benim hatam olduğunu düşünmüyorum, daha çok yaya geçidini kullanmadıkları için çocuğun ve babasının hatası olduğunu düşünüyorum, ama bu kadının gözlerinde uzun süre karşı kalmak istemediğim bir ateş var. Hala toplantım için üstümü değiştirmem gerektiği için, lanet olası saate bakıyorum, yedi dakika var.

"Bakin, gerçekten üzgünüm. Size sigorta bilgilerini vereyim, bu işi halledelim."

Bana uzun bir süre bakıyor, sanki gerçekten üzgün olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibi, ve ben de spor şortu ve kuzenim Rex'in geçen yıl Pekin'den bana aldığı "I & B J" tişörtüyle olabildiğince pişman görünmeye çalışıyorum.

Derin bir nefes alır ve başını sallar, böylece beni bakışma yarışmasından kurtarır ve dağınık torpido gözünden sigorta bilgilerini çıkarabilirim. Onun ve benim tamponlarımızın fotoğraflarını çeker — açıkçası benimki onunkinden çok daha kötü durumdadır — sonra da kimliğimin ve sigorta kartımın fotoğraflarını çeker. Kimliğinden adının Vanessa Morelli olduğunu öğreniyorum ve tüm işlem dört dakikadan kısa sürede bitiyor. Zaten biriyle telefonda konuşuyor ve ihtiyacı olan her şeyi aldıktan sonra bana eliyle gitmemi işaret ediyor.

"Tekrar özür dilerim" diyorum ve o, önümüzdeki üç hafta boyunca duş alırken ve uyumak için gözlerimi her kapattığımda aklıma gelecek olan, kesinlikle ölümcül bir göz devirme hareketi yapıyor.

Annem telefonu kapattığından beri bana bir düzine mesaj gönderdi ve ben de ofisimin yanındaki personel tuvaletinde loaferlarımı giyerken ona iyi olduğumu söyledim. Her şey bittiğinde (aceleyle bir düğmeyi atladığım için gömleğimi yeniden ilikleme zorunda kaldım), bir dakika kala sınıfa girdim ve Bayan Donn kapımı çaldığında spor çantamı masamın altına koyuyordum.

"Girin," diyorum ve başımı kaldırıp baktığımda, Bayan Donn'ı değil, az önce otoparkta arabasına çarptığım kadını, Vanessa'yı görüyorum. Bayan Donn olmadığını biliyorum, çünkü onu daha önce görmüştüm ve Bayan Donn'ın saçları bal sarısı

ve gözleri yumuşak; bu kadının saçları parlak koyu kahverengi ve gözleri de aynı renkte, bıçak gibi beni delip geçiyor.

Kapıda durur, ikimiz de birbirimize bakarak bu sınıfta diğerinin ne aradığını anlamaya çalışırız. O benim vücuduma bakar, ben de endişeyle kıyafetlerime bakarım. Düğme iliklenmiş, her şey yerli yerinde, fermuarım da kapalı, harika görünüyorum. Bu, sahip olduğum en iyi düğmeli gömlek, üzerinde minik çizgiler var.

"Değişmişsin," diyor.

"Evet," diye

cevaplıyorum.

"Bu çok hızlıydı." Neredeyse etkilenmiş gibi görünüyor ve yüzümdeki şaşkın gülümsemeyi silmek zorunda kalıyorum.

"Evet, benim, şey, bir toplantım var." Onun arkasından, boş olan koridoru görebildiğim kadarıyla gözetliyorum. Donovan'ın ortalıkta yok.

Kaşları altında yukarı doğru kalkıyor. "Willa sana söylemedi mi?" diyor.

Şimdi benim kaşlarımın kalkma sırası, çünkü Willa adını biliyorum, Willa... Willa Donovan. *Donovan-Morelli*, şimdi hatırladım. Willa, belli ki bu kadını, Vanessa'yı, onun yerine göndermiş. Tabii ki, otoparkta kendimi rezil ettikten sonra onunla bir toplantı yapmam gerekirdi.

"Bana söylemedi. Ama lütfen, içeri gel." Odanın ön tarafında duran masayı işaret ediyorum, bir tarafta iki sandalye, diğer tarafta bir sandalye var. Aniden, onun oturması için daha iyi bir düzenleme olmasını diliyorum, yüzeyindeki kalemle çizilmiş penisleri temizlemek için üç Clorox mendil kullanmak zorunda kaldığım masadan daha şık bir şey.

Oturur ve bacak bacak üstüne atar, ben de karşısına otururken ayakkabısının kırmızı tabanını görürüm. Çantasında telefonu titrer ve ona bir göz atar, sonra kısa bir süre gözlerini kapatır, sanki az önce okuduğu saçmalıkların ardından kendini yeniden toparlamak istercesine. Çok meraklıyım ve ne olduğunu bilmek isterdim, ama soracak durumda değilim.

"Ben Artie'nin teyzesi Vanessa Morelli. Willa gelemediği için üzgün, ama bir iş çıktı."

"Tabii, sorun değil," diyorum, ancak Bayan Donovan'ın bugün burada olacağına dair ateşli güvenceleri aklımdan çıkmıyor.

Artie'nin dosyasını açtım ve okul bilgilerine erişimi olan onaylı yetişkinlerin listesinin olduğu sayfayı açtım. Tabii ki Vanessa Morelli de listedeydi.

Bir an sessizce oturduk, az önce onun arabasına çarptığım gerçeği havayı ağırlaştırıyordu. Bu durumun saçmalığı o kadar net bir şekilde kafama dank etti ki, gözlerimi kapatıp biraz gülmek zorunda kaldım, yoksa patlayacaktım.

Sürpriz bir şekilde, Vanessa da gülüyor.

"Bak, çok utanıyorum ve şuradaki dolaba saklanmak istiyorum," diyorum, sınıfımın arkasındaki küçük kapıyı işaret ederek, bu da onun gülümsemesini daha da genişletiyor. "Baştan başlayabilir miyiz? Park yerinde bir ahmak, senin çok parlak, çok güzel arabana, çok eski, çevre dostu, bebek mavisii Toyota'sıyla çarpmamış gibi davranabilir miyiz?"

Gülümsemesi benim için her şey demek, sanki yanakları göz kapaklarını yukarı doğru itip dudaklarını kapalı tutmaya çalışırken beynim eriyebilirmiş gibi.

"Tamam," diye kabul eder ve masanın üzerinden elini uzatır. Elini sıkarım. "Ben Vanessa."

"Nathaniel," diyorum. Sonra, "Nate Gilbert. Tanıştığımıza memnun oldum, Vanessa." "Ben de."

VANESSA

"ARTIE HARİKA BİR ÇOCUK," diye başlıyor Nate, sesi öğretmenlerin velilere konuştuğu gibi. "Sınıfta olması büyük bir keyif ve olağanüstü zeki. Ondan çok etkilendim ve bunu tüm öğrencilerim için söylemiyorum."

Willa'nın mesajını düşünüyorum, Artie'nin bu dersten kalacağını ve bunu düzeltmek için "ne gerekiyorsa yapmam" gerektiğini söyleyen mesajı. Willa *bunun* ne anlama geldiğini düşünürse düşünsün.

"Madem o kadar mükemmelse, neden sınıfta kalıyor?"

Nate, bu soruyu bekliyormuş gibi başını sallar ve önündeki dosya klasöründen bir kağıt çıkarır. Küçük masanın üzerinden bana doğru kaydırır ve ben de kısaca göz gezdiririm. Artie'nin notları. Testler ve sınıf içi katılımda hepsi A, ama diğer ödevlerin kilometrelerce uzunluğundaki listesinde hepsi sıfır.

"Ne yaparsam yapayım, Artie'yi ödevlerini teslim etmeye ikna edemiyorum. Ödevlerin 'gençleri mutsuz etmek için kullanılan eski bir uygulama' olduğuna inanıyor gibi görünüyor," diyor, belli ki o küçük pislği alıntılıyor, ki onun Mary'yi alıntıladığını anlıyorum.

O on iki yaşında.

İç çekmemeye çalışıyorum.

"Bu argüman bana tanıdık geliyor," diyorum.

Artie, öğretmenin tarif ettiği gibi; zeki, neşeli ve harika bir çocuk, ama aynı zamanda inatçı. Mary kafasına bu fikri soktuğundan beri, bütün dönem boyunca bu konuda direnmiş olduğundan şüphe yok. Bazen ailemdeki bazı yetişkinlerin ortaokula çok uygun olacağına inanıyorum.

"Notları düştü, ama dahası, sınıfta neredeyse bir devrim başlatmak üzere, sınıf arkadaşlarının dörtte biri de bu çeyreğin ödevlerini teslim etmemeyi tercih etti."

Vaftiz oğlumun basketbol oynamak, video oyunları oynamak ve ailenin dokunulmaz prensi olmak için yaratıldığını düşünmeseydim, onun lider olmak için yaratıldığını söyledim. Bu dünya için fazla iyi olmasaydı, mükemmel bir varis adayı olurdu.

"Anlıyorum."

"Ve mesele Şu ki, bence ödevlerini yapıyor. Her gün derse katılmaya hazırlıklı geliyor, ama ödevleri teslim etme zamanı geldiğinde, ödevleri olmadığını söylüyor."

Şimdi iç çekiyorum, çünkü bu tam ona göre bir davranış. Ödevlerini yapıyor, dün gece bile yaptığını gördüm, hatta ikiz kız kardeşi ödevini yapamadığında ona yardım ediyor.

Telefonum çantamda yine titriyor, Şüphesiz Willa, Artie'nin sevimli, tuhaf öğretmeninin dönem sonundan önce oğluna daha iyi not vermesi için diz çökmemi söylüyor.

"Basketbol sezonunu bitirmek için hangi notu alması gerekiyor?" diye soruyorum. "Not ortalaması, en az 2,5 alması gerekiyor."

"Yüksek gibi." En azından benim liseye gittiğim zamankinden yüksek. Tanıdığım sporcuların çoğu derslerinde zar zor geçiyordu. Ama Artie yedinci sınıfta, not ortalamasına ne ihtiyacı var ki?

"Genel olarak düşük B notları. Birkaç C+ notu yeterli olur. Kesinlikle yapılabilir," diye açıklıyor Nate.

"Ve senin dersin yüzünden, o..." "2,2 ortalamayla oturuyor."

Nate bana klasörden birkaç kağıt daha uzatıyor; diğerk derslerinden aldığı notlar, hepsi de hemen hemen aynı. Ekstra dersleri hariç. Beden eğitimi ve resim derslerinden A almış. Aferin ona.

"Dediğiniz gibi, o harika bir çocuk. Ödevlerini yaptığından Őüpheleniyorsanız, ona kısmi kredi verebilir misiniz?"

"Yaptığına dair kanıtım olmayan bir iş için ona not veremem." "Ama derslere her zaman hazırlıklı geldiğini söyledin. Katılıyor mu?"

"Evet, Artie son derece zeki, ama ödev karşıtı küçük grubu pek de iyi durumda değıl," diye açıklıyor Nate.

O, benim sadece kabul edip Artie ile konuşacağımı söylememi istiyor, bunu biliyorum ve inanın bana, ben de bunu istiyorum. Gerçekten, *gerçekten* istiyorum.

Ama en azından onu ikna etmeye çalışmazsam, Willa daha fazla çaba göstermediğim için başımın etini yiyecek.

Bu düşünceyle, adama gözlerimi kısıyorum. "Onların notlarının onun suçu olduğunu anlamıyorum."

"Hayır, tabii ki değıl," diye düzeltir. "Her öğrenci kendi notlarından sorumludur ve insanların onu dinlemesi Artie'nin suçu değıl, ama dersleri bozması arkadaşlarının ona olumsuz baskı yapmasına neden oluyor."

"Nasıl?"

“Ödevlerini teslim eden öğrencileri yüksek sesle yuhalamaları da sık görülen bir durum. Bunun diğer çocuklar için ne kadar düşmanca bir ortam yarattığını görüyor musunuz? Ödevlerini yapmış ama teslim etmezlerse dışlanacaklarını düşünen çocuklar için?”

Bu yeni bilgiyi sindirirken, on iki yaşındaki yeğenimin matematik dersinde tam anlamıyla bir ödev karşıtı birlik kurduğunu öğrenince gözlerimi kırpttırıyorum. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı etkilenirdim.

"Onunla konuşacağım, söz veriyorum," diyorum. "Bu kabul edilemez, haklısın. Bu arada, onun notunu, gelecek haftaki maçlarda oynayabilmesi için yeterince yükseltebilir misin? Bu onun için çok önemli."

Şimdi de Nate gözlerini kısıyor.

"Ve o da benim dersimdeki tiradını keserse *benim için* çok önemli olur. Yani, bir çıkmaza girmiş gibiyiz."

"Sadece bir kez bile olsa?"

Buna cevap verme lütfunda bulunmaz ve ben de bu işi bana yüklediği için Willa'yı bir kez daha lanetlerim.

"Bak, istediğin para mı?" Yanımdaki koltukta duran çantama uzanıyorum, ona yüz dolar vermek için tamamen hazırım. "Sigorta şirketine benim hatam olduğunu söylememi mi istiyorsun? Ne?"

Nate şimdi gerçekten şaşkın görünüyor, sanki şaka mı yapıyorum yoksa ciddi miyim anlamaya çalışıyor gibi. Yüz dolarlık banknotu çıkarıp masanın üzerine koyuyorum ve yüzünde küçümseme ifadesi beliriyor.

Ne istediğinden emin olamadığım için masaya bir banknot daha koydum. Öğretmenler o kadar çok kazanmaz, bu yüzden birkaç notu değiştirmek için bu kadar yeterlidir. O ise kıpırdamadı, kaşları gözlerinin üzerine daha da çöktü.

"Yeterli değil mi?" diye soruyorum.

Nate önündeki dosyayı kapatır ve sandalyesini masadan geri çeker. Linolyumda korkunç bir sürtünme sesi çıkar.

"Bu fazlasıyla yeterli," diyor. Bir an için her şeyin yolunda olduğunu, Willa'nın söylediği kadar sert biri olmadığını düşünüyorum, ama sonra devam ediyor, "Bu tamamen uygunsuz Bayan Morelli..."

"Bayan," diye düzeltiyorum ve o da hiç tereddüt etmeden devam ediyor.

"—Bayan Morelli, bu okulun ne tür bir okul olduğunu bilmiyorum, ama ben *satın alınacak* biri değilim."

Ben gülerek iç geçirdim.

Herkes satın alınabilir.

Masaya bir yüzlük daha koyarım, bu da onu daha da kızdırır gibi görünüyor. Artie'nin dosyasını masasına atar ve geldiği sırt çantasına diğer eşyaları toplamaya başlar.

"Gitme vaktin geldi," diyor.

"Konuşmamız bitmedi."

"Bitirdik. Haftaya Bayan Donnovan-Morelli ile görüşmekten memnuniyet duyarım, ama lütfen ona da bu tür bir rüşvetin kabul edilmeyeceğini iletin."

Bir kez olsun, ben de suskun kaldım.

Her gün birçok erkekle konuşuyorum, korkutucu erkeklerle, istediklerini alamadıklarında öfke nöbetleri geçiren hassas bebek erkeklerle, her zaman en az bir silah taşıyan erkeklerle, ama nadiren bu ortaokul matematik öğretmeni gibi beni bu kadar kesin ve sert bir şekilde susturuyorlar. Bunu yaparlarsa onlara ne yapacağımı biliyorlar. Ancak bu adam benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden devam ediyorum:

"Sence burası ne tür bir okul? Bu taktikle daha önce başarılı oldun mu? İnsanları rüşvet vermek için her zaman yüzlerce dolar mı taşıyorsun?"

Genelde rüşvet vermeye gerek duymam, çünkü talepler ve tehditler benim ilk tercih ettiğim seçeneklerdir, ama ona bunu söylemiyorum. Parayı çantama geri koyup, koltuğuma yerleşiyorum ve onun durmaya niyeti olmayan tiradını dinlemeye devam ediyorum.

"Artie'yi seviyorum, gerçekten seviyorum, ve şimdi onu daha da çok seviyorum, çünkü şımarık sosyetik bir aileden gelmesine rağmen, sorunlarını normal bir şekilde konuşmak yerine para ödeyerek çözdüğünü bilmiyorum. Gerçekten, ne düşünüyordun?"

Bu soruya sessiz kalıyorum ve o, benim haddimi aştığını, ama onun söylediklerinin daha da aşırı olduğunu şimdi fark etmiş gibi görünüyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor ve elini yüzüne götürüyor, bu hareket bana çok tanıdık geliyor.

"Bence gitmelisin," diye tekrarlar, artık öfkeli olmaktan çok yorgun ses tonuyla.

Bir süre daha oturup kaldım, sonra başımı sallayıp masadan kalktım. Erkeklerin bana hak sahibi ya da şımarık demesine alışkın değilim, bu iki şeyin ne kadar doğru ya da yanlış olduğu önemli değil. Sanki normal, ama dengesiz bir teyzeymişim gibi konuşulmak, bir sürü insanı

utandığımı, yerime oturduğumu hissetmem gerekirdi.

Bunun yerine, çok *heyecanlıyım*.

"Artie ile konuşacağım," diyorum kapıya ulaştığımda. Kafasını benim yönüme çeviriyor. "Pazartesiye kadar eksik ödevlerini teslim edecek. Diğer çocuklar için bir şey yapamam ama. Belki sert bir konuşma yapmayı deneyebilirsin. Bakalım nasıl tepki verecekler."

Gözleri bir süre daha sessizce yüzümü inceledikten sonra, kısa bir baş sallama ile onaylar.

"Teşekkür ederim," diyor.

Yüzüne, vücuduna, sırt çantasının askısında gevşemiş ellerine son bir kez bakarak, dışarı çıkmadan önce güneş gözlüklerimi takıp oradan ayrılıyorum.

* * *

Sonunda eve vardığımda ^{herkes} çoktan yemeğe başlamıştı, mutfakta toplanmışlardı, Willa ve annem ayakta duruyordu, Willa'nın çocukları mutfak adasındaki taburelerde oturuyordu. Annem Leo için bir tabak hazırlamıştı, Leo annemin yanağına bir öpücük kondurdu ve Mary ile kayınbiraderim Sean Donovann'ın yanına, oturma odasında futbol izlemeye gitti. Köftelerin kokusu çok lezzetliydi ve midem havadaki baharatların kokusuyla guruldadı.

Okuldan ayrıldıktan sonra toplantılarım çok uzadı, Leo'nun sadece çok yavaş konuştuğu için birini nakavt etmesine neden olacak kadar uzadı. Lanet olası güneyli insanlar Boston'a uygun değil, bu konuda ısrarcıyım.

"Al prenses." Annem, ben de yanak öpücükleri ve kucaklamaları bitirdikten sonra bana bir tabak uzatır.

Yeğenim Angel, kendi kemiklerinin üzerine iskelet baskıları olan bir tişört ve pantolon giyiyor; Ekim ayından beri haftada en az iki kez giydiği Cadılar Bayramı kostümü. Bu şarkıcıya saygı gösterdiğini ve benim çok yaşlı olduğum ve müzikten hiç anlamadığım için bunu anlayamayacağımı söylüyor. Ona, şarkıcı olsun ya da olmasın, çok havalı göründüğünü söylüyorum.

Daha bir lokma bile almadan, Angel eskiz defterini çıkarır ve en son çalışmasını göstermek için yanıma gelir. İkiz kardeşi gibi o da doğduğu dünyaya göre fazla iyi. Babaları öyle bir adamken (İrlandalı, mafya üyesi, ikinci

Donovann malikanesi vb. ile aynı çizgide) ama belki de tam olarak böyledir: Sean sert davranır ve gerektiğinde korkutucu ve iğrenç olabilir — ve onun gibi olanlarla birlikteyken de öyle davranır. Sık sık. Ama Willa'ya karşı yumuşak bir yanı vardır. Çocuklarına karşı ise daha da yumuşak bir yanı vardır.

"Basketbol oynayacağım," diyor Artie, ağzı yemekle dolu halde tabağını lavaboya götürürken.

"Olmaz," diyorum ve az önce boşalttığı tabureyi işaret ediyorum.

Bana temkinli bir şekilde bakar, annesi ona Bay Gilbert ile görüştüğümü söylemiştir, ve ona ne yapacağımdan korkmaktadır. Korkması da gerekir, çünkü başını belaya soktuğunu bilmektedir.

"Otur," diyorum ve Angel'ın yeni çizimlerine bakmak için zaman ayırıyorum. Meyve ve vazoların natürmortu, tenis ayakkabısının kurşun kalemle çizimi, kedilerinin karikatürize edilmiş portresi. Neredeyse on üç yaşında olmasına rağmen hala bana sanat eserlerini göstermek istemesi beni çok mutlu ediyor.

"Çok güzel," diyorum. "Gölgelendirme konusunda gerçekten çok iyi olmaya başladın, bak Willa." Tenis ayakkabısını işaret edip ablamı dürtüyorum. Willa onaylayarak mırıldanıyor.

"Çok iyi, bebeğim," diyor Willa ve Angel gülümsüyor.

Kendi yemeğine başlamadan önce Angel'ın alnına bir kez daha öpücük konduruyorum. Annem artıkları toparlarken Angel bize gününü anlatıyor. Artie koltuğunda kıpır kıpır oturuyor, veli-öğretmen görüşmesinden sonra kaderini öğrenmeyi bekliyor.

"Peki, öğretmenle ne oldu?" diye sorar Willa sonunda. "Oynayabilir mi?"

"Oh, oynayabilir," diyorum ve Artie rahat bir nefes alıyor. "Pazartesiye kadar tüm ödevlerini teslim ederse."

"Ne?" diye sızlanır.

"Ne oldu?" diye sorar Willa.

Willa'ya bir bakış atarım. "Oğlun matematik dersinde küçük bir devrim başlattı ve bu da zorbalığa yol açtı."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum," diyor Artie. "Ben zorba değilim."

"Hayır, ama zorbalık, öğretmeninize saygısızlık etmeniz bir sonucu olarak ortaya çıktı."

"Bay G ve ben iyi anlaşıyoruz. Ona saygısızlık etmiyorum!"

"İnatçı davranarak ve sana söylenenleri, öğretmenin öğrenmene yardımcı olmak için verdiği ödevleri yapmayarak, ona ve onun zamanına saygısızlık ediyorsun. Ayrıca, bu konuyla ilgilenmek zorunda kalan anne babanın zamanına da saygısızlık ediyorsun."

dahası, bu konuyu onunla konuşmak zorunda kaldığım için, *benim zamanıma da saygısızlık ediyorsun.*

zamanıma da saygısızlık ediyorsun."

"Ne..."

"Artie," Sean oturma odasından bağıyor. "Vaftiz annenle kavga etme."

Kendi annesine, onu savunabileceğini umarak bakar, ama bana bir bakış attıktan sonra, annesi ısrar etmez, sadece omuz silker ve ona katılır.

Artie inler.

"Bunu yapacaksın, Arthur Donnann-Morelli, ve arkadaşlarına da kesmelerini söyle," derim kesin bir sesle. Leo'nun benim korkutucu sesim dediği şeyden farklı olan sert sesimi kullanıyorum. O ses, bana haksızlık edenler için saklıyorum. "Bunu düzelt."

O iç geçirir, ama sonunda başını sallar. Ona sarılırım ve düzeltmeye çalıştığı fare kahverengi saçlarını karıştırırım.

"Seni seviyorum," diyorum ona, o da aynı şeyi söylüyor. "Şimdi git çalış."

Ödevini yapmak için ön odaya koşar ve kız kardeşi de eskiz defteriyle onu takip eder. Her şeyi birlikte yapmanın "havalı" olduğu yaşı çoktan geçtiler, ama hala birlikte yapıyorlar. Onları çok seviyorum.

Annem yemek pişirdiği için Willa ve ben bulaşık yıkama görevini üstlendik. Ben yıkıyorum, o kuruluyor. "Ona rüşvet vermeye çalıştın mı?" diye soruyor Willa sessizce.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "O kadar sinirlenmişti ki bana bağırdı." Buna gülmeden edemiyorum ve ben ona tam olarak ne dediğini anlatırken, özellikle şımarık, hak iddia eden sosyetik tavırlarına vurgu yaparken, o da bana katılıyor. En son ne zaman biri bana böyle konuştuğunu hatırlayamıyorum.

"Cesurmuş," diyor. "*Beni* korkutuyorsun."

Ona köpüklü su sıçratıyorum. "*Ne yapmam gerektiğini* söylerken ne demek istedin? Oğlunun gelecek hafta basketbol oynayabilmesi için ona oral seks yapmamı mı istedin?"

Willa bana su sıçratarak gülüyor. "İstemediğini söyleme!" Sesini alçaltıyor. "Bütün anneler ona bayılıyor. Geleneksel anlamda yakışıklı değil ama onda bir şey var, değil mi? Birkaçıyla yürüyüş grubunda birlikteyim ve yemin ederim bazen tek konuştukları şey o."

"Yürüyüş grubuna katılmaya nasıl zaman buluyorsun?"

"Yok, ama o anneler hukuk departmanındaki diğerleri kadar dedikodu yapıyorlar ve ben de olayların içinde olmak istiyorum." Parmağını başının yanında döndürür. "Çocuklar için."

Willa, önce meraklı bir insan, sonra anne.

"Ama dürüst ol, sana bağıırken çok seksiydin, değil mi?"

"Willa!"

"Birazcık bile olsa? Hadi, bana söyleyebilirsin," diye alay ediyor.

"Burada işimiz bitti." Lavabonun tapasını çekip, çok fazla gülümsememeye çalışıyorum. Willa benim ablam, ama her zaman en yakın arkadaşım olmuştur. Bana en büyük baş ağrılarını yaşatabilir, ama sanırım baş ağrısı yaşattığında ve kendi baş ağrın olduğunda yardım etmek ailenin görevidir.

Çok ihtiyacım olan sıcak bir duş almak için odama çekilmek üzereyim ki Leo'nun telefonu çalmaya başlar. Telefonu diğer odada açar ve bunun gecemi mahvetmeyeceğinden neredeyse eminim, ama geri döndüğünde yüzündeki ifade bunun boş bir hayal olduğunu gösterir.

"Ne oldu?" diye soruyorum telefonu kapattığında.

"Tekne tersanesinde sevkiyat kaybolmuş," diyor. Çok yüksek sesle iç çekmemeye çalışarak rotamı değiştirip ofisime doğru yöneliyorum, Leo, Mary ve Sean da arkamdan geliyor. Uzun bir gece olacak.

NATE

Kuzenimin yaklaşan düğünü için bir eş bulma sorununu görmezden gelmeye çalıştım, ^{ama} ailem bunu unutmama izin vermiyor. Babam bu ay dizinden ameliyat oldu, bu yüzden düğüne gelemeyecekler, bu da tüm akrabalarımı iyi, hatta daha da iyisi, *harika* olduğumu göstermem için oraya gitmemin çok önemli olduğu anlamına geliyor.

Hazırlık dersinin başında annemin telefonuna bir anlık hevesle cevap verdim ve şimdi on dakikadır şu anki hayatım hakkında söylemem gereken ve söylememem gereken şeyler hakkında dinliyorum. Kuzenim Rex zengin, borsada bir işte çalışıyor ve kız kardeşi seyahat influencer'ı, bu yüzden ailem, tek oğullarının sadece gelecek neslin zihinlerini şekillendirmekle ve hayatlarına taşıyacakları değerli matematik becerilerini öğretmekle meşgul olmasından dolayı biraz güvensiz.

"Onlara şu anda özel bir okulda çalıştığını anlat," diyor babam annemin telefonunun arka planında.

"İyi fikir, Grant. Kimleri getireceksin?" "Anne, kapatmam lazım," diyorum. "Sonra konuşuruz, seni seviyorum."

O daha fazla konuşmadan telefonu kapatıyorum ve Jenna'nın sınıfına doğru koşuyorum. O, hem bu okulda hem de genel olarak en yakın arkadaşım. Yedinci ve dokuzuncu sınıflara İngilizce öğretiyor ve ben sınıfına vardığımda, duvara kağıt zincirleri yapıştırmakla meşgul. Okul yılının sonuna kadar geri sayım yapıyor.

"Bugün çocuklardan biri *Macbeth*'i kötülemeye başladı ve ben onu sınıfta bırakmadığım için yılın öğretmenini ödülünü almam gerek," diyor, ben masalardan birine oturur oturmaz.

"Bravo," diyorum ve sonra hemen konuya giriyorum. "Rex'in düğününe benimle gelir misin?"

Jenna'nın yüzünü göremiyorum ama ne yaptığını zaten biliyorum. "Gözlerini devirme, evet de."

Öğrencilerinin son zincirini, neon pembe ve yeşil olanı bantladıktan sonra bana dönüyor ve iç çekerek, benim karşımda oturmak için basamaktan iniyor.

karşıma oturmak için merdivenden iner.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyor

Jenna. "Teşekkür ederim."

"Ama o ahmağın düğününe seninle gitmeyeceğim."

"O kadar da kötü biri değil." Ellerimi havaya kaldırıp sandalyeme yaslanıyorum. "Ve beni ailemin suçları için cezalandıramazsın. Düğünlere birlikte gitmek bizim geleneğimiz."

Bunu "bizim şeyimiz" olarak adlandırmak belki biraz abartılı olabilir, çünkü beş yıllık arkadaşlığımız boyunca birlikte sadece üç düğüne katıldık ve çok daha sık yaptığımız başka birçok şey var: her Ekim ayında bizi kaydettirdiği 5 km koşusu için isteksizce antrenman yapmak, öğrencilerimiz ev hayatlarıyla ilgili sırlarını açığa vurduklarında ebeveynlerini pek de sessizce yargılamamak, şehirdeki her dondurma dükkanında dondurma tatmak. Ama düğünler bizim şeylerimizden biri ve eğer değilse, o zaman resmi olarak onları öyle yapmaya çalışıyorum.

"Birincisi, seni seviyorum ama gitmek istemiyorum. İkincisi, sanırım biriyle çıkıyorum," diyor.

"Kimi?"

Jenna hemen cevap vermez, ama ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirir ve onu nötr bir ifadeye çevirir.

"Jenna..."

Sanki bir sır paylaşıyormuş gibi masaya yaslanır. "Spor salonundaki, merdiven step makinesindeyken sana bakıp durduğu için seni kesiyor sandığımız kadını hatırlıyor musun?"

"Leopar desenli tayt giyen ve çocuğu olan mı?"

"Evet. Geçen hafta bana geldi..." "Ne zaman?" diye soruyorum.

"Perşembe, sen ders planı yapıyordun... Neyse, yemin ederim, o kadın sana ve bana çıkıp çıkmadığımızı sordu."

"Ve sen ne dedin..."

"Hayır, sen aslında benim tuhaf küçük kardeşim, dedim ve sonra ona kızlardan hoşlandığımı söyledim, o da beni içki içmeye çıkarmak istediğini söyledi."

"*Olamaz*," diye masaya iki avucumu vurdum.

"Olabilir. Cuma günü içmeye gittik."

"Bunu bana neden söylemedin? *Günler* geçti. Öpüştünüz mü?" "Evet,"

Jenna ilk soruyu görmezden geliyor.

O ve ben "en iyi arkadaş" terimini biraz farklı anlıyoruz. Yani, ben her gün bir kez telefonla konuşmamız gerektiğini düşünüyorum,

ve en ufak bir sorun olduğunda bana mesaj atması gerektiğini düşünüyorum. O ise bazen saatlerce telefonuna dokunmamayı tercih ediyor.

"Seksi mi?" diye soruyorum.

Jenna ciddiyle başını salladı. "Çok yakışıklı."

"Bu, tüm yıl boyunca başımıza gelen en önemli şey, neden bana şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü sana, bu cuma onu tekrar göreceğim için düğüne gerçekten gidemeyeceğimi söylediğimde kötü tepki vereceğini biliyordum."

Jenna'ya gözlerini kısarak bakıyorum, hangi duygunun galip geleceğine karar vermeye çalışıyorum: benim de çekindiğim bir düğünü kaçırdığı için öfke mi, yoksa benim iki katı ağırlık kaldıran ve benimle aynı spor kıyafetlerini giyen seksi anneyle çıkacağı için sevinç mi?

"Kızma." Jenna masanın üzerinden elini uzatıp koluma hafifçe vurur. "Sen de birini bulursun."

Randevuya çıkabileceğim tanıdığım kadınların listesi hızla azalıyor, çünkü ya şehirden taşınıyorlar ya da evleniyorlar. Jenna bunu biliyor, çünkü söz konusu düğünlere her zaman onu götürüyorum.

"Nasıl?"

"Flört uygulaması diye bir şey duydun mu?" O tanıdık tiradına başlamadan önce zil çalar ve ben hızla sınıftan çıkarım.

* * *

Sömestr tatilinden sonraki PAZARTESİ genellikle herkes için boşa geçer. Son döneme güçlü bir başlangıç yapmak için en iyi niyetle yola çıksalar da, çocuklar tatil haftasının heyecanı ve iki ay sonra resmi olarak yaz tatili başlayacak olmasıyla kafaları çok karışık. Erken yatmama rağmen, aptalca geç saatlere kadar uyuyamadım. Üst kattaki komşum reggae müziğine sarmış ve gece geç saatlere kadar oyun yayınları yaparken bu müziği çalmaktan başka bir şey yapmıyor. Birkaçını izledim, fena değiller.

Bu yüzden, tüm öğrencilerime planlama günü dediğim uzun bir günün ardından — yani, okul yılının geri kalanı için hedefler belirledikten sonra *October Sky* filminin bir bölümünü izledik — öğle yemeğinden sonra içtiğim üçüncü fincan yanık kahve ve tüm

bu çocukların hepsi gittikten sonra eve gidip yarın sabaha kadar yatağıma düşebileceğim vaadiyle beslenerek, çocukları almaya gidiyorum.

Çocukları almak zor bir görev değil, tek yapmamız gereken kavga çıkmadığından ve çocukların kaçırılmadığından emin olmak, ki bu da oldukça kolay. Sıkıcı bir iş ama hepimiz görevimizi yapıyoruz.

Çocuklardan biri küçük çim alanda bir softbol topu bırakmış, ben de onu alıyorum.

Unutulmuş softbol topunu birkaç kez havaya atıyorum, kaldırımda yürüyerek maaşımı aşan arabaların önünden geçiyorum. Bir korna sesi, topu izlemeye odaklanmış olduğumdan beni hemen irkiltiyor ve dönüp baktığımda, hayatımda gördüğüm en koyu renkli camlara sahip siyah bir Land Rover ile karşılaşıyorum (bunlar yasal olamaz). Arabayı hemen tanımalıydım, ama gerçekten dalgın olmalıyım, çünkü yolcu tarafındaki camın aşağı indiğini görünce içinde kim olduğunu anladım.

Vanessa Morelli. Artie'nin teyzesi, vaftiz annesi ya da her neyse, geçen hafta arabamla çarptığım siyah Land Rover'ın sürücü koltuğunda oturuyor. Hasar bildirimini yaptıktan sonra sigortamdan bir telefon bekliyorum, ama henüz gelmedi.

Burnunun üzerine kaymış küçük güneş gözlükleri var ve yanaklarında hafif bir gamze izi olan sırtışıyla gözlüklerinin üzerinden bakıyor. Sanki yüzü zaten mükemmel değilmiş gibi, bir de gamzeyle ihtiyacı varmış. Tabii ya.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba," diyorum ve yürümeye devam ediyorum, ama o kaldırımda yavaşça ilerleyen arabaların arasında benimle aynı hızda yürüyor.

"Artie bugün tüm işlerini halletti mi?" diye soruyor ve önündeki araca çarpmamak için arabayı durdurmak zorunda kalıyor, ben de duruyorum. Ama tüm bu durumdan çok rahatsızım.

"Evet," diyorum. "Konuşmasını sen mi yazdın?" "Konuşma mı?"

"Konuşma," diye tekrarlıyorum, ama aslında konuşma doğru değil; bir performansdı. Tam bir monolog. Bu çocuk tiyatrodan olmalı. "Heyecan verici, ödevleri destekleyen bir manifesto okudu. Sandalyesinin üzerine çıktı falan."

Vanessa gülüyor, gözleri bu görüntüyle parlıyor ve zaten böyle bir gamzeyle başka neye ihtiyacı var ki? Bir an fazla bakıyorum, sonra onun önündeki boşluğa başımı sallıyorum ve o arabasını ileri sürerek boşluğu kapatıyor, ben de onun yanında yürüyorum. Topu atmaya devam ediyorum çünkü bu

geçen hafta ne kadar çekilmez olduğunu unutmadan odaklanabileceğim bir şey.

"Bu arada, özür dilerim," diyor.

Onu doğru duyduğumdan emin değilim.

Arabaya bakıyorum ve güneş gözlüklerini başına itmiş, bu da saçlarını yüzünden çekmiş, çünkü şu anda kin tutmaya çalışırken tam da ihtiyacım olan şey onun yüzünü daha fazla görmek.

"Hoş değildi," diyor. "Bunun farkındayım."

"Ne kadar da cömertsin," diyorum ve bir süre sonra, "Teşekkür ederim."

Sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi göz göze geliyoruz, sanki geçen hafta arabasına çarpmış ve ona defolup gitmesini söylemişim gibi değil. Arkasında duran arabanın hafif korna sesi ikimizi de irkiltip ilerlememize neden oluyor.

"Ben de üzgünüm," diyorum. "Veli toplantılarında bağırma alışkanlığım yoktur."

"Belki de alışmalısın. Bu konuda çok iyisin."

Yüzünde, küstah ve kurnaz bir melek gibi sırtıyor ve keşke ona akıllıca bir cevap verebilseydim, ama o sırtış beni sessizliğe mahkum etti. Artie ikiz kız kardeşi ile birlikte ortaya çıkıyor ve ikisi de bana yumruklarını uzatıyor, ben de yumruklarını çakıyorum, çünkü ben canavar değilim. Teyzelerinin arabasının arka koltuğuna biniyorlar ve ikisi de öne eğilip teyzelerinin yanağına birer öpücük konduruyor.

"Hoşça kalın, Bay G.," diyor Artie pencereden dışarıya doğru ve selam veriyor. Ben de aynı hareketi taklit ediyorum ve çocuk gülümsüyor.

Vanessa başını geriye doğru eğerek bana bakar. "Hoşça kalın, Bay G." der ve okuldan ayrılır.

Tamponunun çoktan tamir edildiğini fark ettim.

VANESSA

Ofisimin ^{kısa süre}li yalnızlığında, şakaklarımı rahatlatıcı küçük daireler çizerek ovuşturuyorum. İşler özellikle kanlı olduğunda, saatlerce gözlerimi her kapattığımda mor-kırmızı kan rengini görüyorum. Aslında, ben insanları öldürmek istemiyorum. Hiçbirimiz istemiyoruz, biz katil değiliz. Takımında, öldürmeyi *seven* böyle birini istemezsin.

Bu eğlenceli değil, spor değil, genellikle korkunç bir şey, ama ne yazık ki işimiz bu.

Yapmamız gerekeni yapıyoruz, çünkü yapmazsak, başkası bizi önce yakalar.

Her suç ailesi kendi tehlikelerini beraberinde getirir, bizimki de aynı. Bazıları uyuşturucu, insan ticareti, kumar, sahte para gibi, neyde iyiseler onunla uğraşırlar. Ben doğmadan önce, babamın amcası büyük bir havuzda nispeten küçük bir balıktı. Önce kurye, sonra uşak, sonra da yeterince elini kirletince danışman oldu. Babam patron olduğunda on yedi yaşındaydı. Silah ticaretine de girdiler, ürünü satın alıp ülkeye sokarak en yüksek teklifi verene satıyorlardı.

Bunun etik olduğunu iddia etmeyeceğim. Ama yine de, bu bir iş.

Şimdi, sadece ufkumuzu genişlettik; teknoloji ve silah ithalatımız, çok pahalı ürünleri ülkeye sokup, kendilerini güvende, korunmuş ve herkesten daha büyük hissetmek isteyen, iyi para ödeyen müşterilere satabileceğimiz anlamına geliyor. Bu aynı zamanda, bir şey kaybolduğunda, kolayca göz ardı edilebilecek ucuz bir sorun olmadığı anlamına da geliyor. Burada esrar satmıyoruz.

Willa'nın kocası Sean ve kardeşi Cillian Donovan ofisime girerek yalnız kaldığım anı sona erdiriyor ve masanın karşısındaki sandalyelere ağır ağır oturuyorlar.

"Hiçbir şey yok mu?" diye soruyorum, ancak yüzleri bana her şeyi anlatıyor. "Diğer aileler temiz," diyor Sean.

Cillian, bu ifadeyi tartar gibi başını sağa sola eğiyor. "Temizlik göreceli bir kavramdır."

"Onlar bizim mallarımızı çalmadılar," diye açıklıyor Sean. "Garzaların yaptığını düşünmek için bir neden yok."

"Peki ya Orlovlar?" diye soruyorum, ancak onları şüphelenmek için bir nedenim yok. Bu patron, Maxim, görevi devraldığından beri bize herhangi bir sorun çıkarmadı, ama bu, *çıkarmayacağı* anlamına gelmez.

"İlişkiyi riske atmaz," diyor Sean. "Ve görünüşe göre kendi sorunları var."

Garzalar, Orlovlar, Morelliler ve Donovannlar bu şehri yönetiyorlar, her birimiz çoğunlukla kendi alanımızda kalıyoruz. Elbette alt aileler de var, üstlerine rapor verenler, ve her on yılda bir, zirvede olanı devirip kral olmak için can atıyorlar. Bunlar, yüzü olmayan yabancıları ortadan kaldırmakla ilgili olmadığı için, başa çıkması en zor sorunlardan bazıları. Bu *kişisel bir mesele*.

"Onları bulacağız," diye temin ediyor Sean.

Geçen hafta, son derece teknik silahlar içeren bir sevkiyat çalındı ve hala bulunamadı. Yüzlerce küçük patlayıcı vardı, saklanması kolay, neredeyse fark edilmeyen, ama çok büyük bir etkiye sahip minik şeyler. Ülkenin dört bir yanında, inanılmaz miktarda para ödemeye hazır alıcılar vardı, ama sonra sevkiyat kayboldu. Daha fazlası yolda, ama bulunmazlarsa bu parayı biz ödeyeceğiz. Yasadışı malzemeler için sigorta yok.

Kameralar kurcalanmıştı ve adamlarımızdan hiçbiri paylaşacak bir bilgiye sahip değildi. Sevkiyatı kimin çaldığını kimse bilmiyor değil, bilenler var, ama konuşmuyorlar.

Son beş günün ne anlama geldiğini düşünüyorum, yani benim işlerimi bozan kişiyi bulamadığımızı. Cillian ve Sean perşembe günü akşam yemeğinde bir şüpheliyi getirdiler, bu normalde büyük bir sorun olmazdı, ama bu, hala babamın hayatta ve işin başında olmasını çok da gizlemeden dileyen eski kafalardan biriyle zorunlu bir akşam yemeği. Klan politikalarının hassas olduğu için, hafifçe örtülü kadın düşmanlığını dinlemek ve ondan gerçekte olduğundan daha fazla saygı duyuyormuş gibi davranmak zorunda olduğum türden bir akşam yemeği.

Donovannlar'ın getirdiği adam, Mary herkese lazanya servis ederken ön kapı ve giriş holünde kanlar içinde yatıyordu. Mary, servis aletlerini anneme uzattı ve annem

Willa ile birlikte Eski Kafa ve çocukları eğlendirirken, geri kalanımız jokeri bodruma götürdük.

Bu şekilde şirket içinde iş yapmak istemem, ama çaresiz durumlar çaresiz önlemler gerektirir.

Cillian, bu adamın kayıp sevkiyata en yakın kişi olduğunu söyledi; güvenlik kameralarının kaybolmadan önce yakaladığı son arabanın sahibi. O klanı üye değildi, sadece çocuklara ateşli silah sattığı bilinen bir gangster özentisiydi.

Serseri.

Ağzını sıkı tutuyordu, sadece bize küfürler yağdırmak için ağzını açıyordu ve Mary onu bir saat boyunca ikna etmeye çalıştıktan sonra bilincini kaybetti. Beyaz kazağı tamamen kirlenmişti, önü ve kolları koyu kırmızı lekelerle kaplıydı ve ona gidip üstünü değiştirmesini söylemeseydim, o halde ailesinin yanına tatlı yemeye oturacaktı.

Birkaç saat sonra tekrar aşağı indiğimizde adam ölmüştü, ama Mary ona nazik davrandığına yemin etti. Kan sulandırıcı ilaç kullanıyor olsa bile o dayaktan ölemeyeceğini söyledi, ama tabii ki kalbi atmıyordu. O ve Leo cesediyle ilgilendiler, ama tanrım, üst katta misafirler varken böyle koşturmak çok yorucu bir iş.

"Onları ortaya çıkarmak sadece an meselesi," diyor Cillian. Kendine çok güveniyor, aslında bu tür konularda *her zaman* kendine güvenir. Biri onun eşyalarını çalarsa? Parmaklarını keser. Biri ona ihanet ederse? Onu öldürür. Sanki bu hayat onu hiç etkilemiyormuş gibi. Donnann ailesinin reisi olarak sert olmak zorunda. Benim tarafımda olduğu için mutluyum, çünkü onu öldürmek çok zor olurdu.

"Haklısın," diye iç çekiyorum.

Beni gerçekten üzen şey, kaybolan eşyalar değil, saygısızlık. Bir kutu bombanın kaybolması rahatsız edici, ama sonuçta yılın genelinde önemsiz bir şey. Birkaç kutu kayboldu diye işimiz bitmeyecek.

Ama operasyonda bir çürük yumurta varsa? Bu, çürümeye bırakılırsa bir servete mal olabilir.

Sean saatine bakar ve sandalyesinden kalkar. "Bir şantiyeye gitmem gerekiyor," diye açıklıyor. "Görünüşe göre OSHA ihlalleri çok fazla."

Bu haberi duyunca gözlerimi kapatıyorum, kontrol edemediğim göz devirme hareketimi gizlemeye çalışıyorum. Mafya klanının işleyişini yürütmek başlı başına bir iştir; çalışanların lojistiği, sevkiyatlar, nakliye, siparişler ve

diğer tüm detaylar var. Tabii ki, yapılacak anlaşmalar, satın alınacak kişiler ve geliştirilecek ilişkiler de var. Ancak inşaat işi, gerçekten yapmak istediğimiz şeyleri yapmamızı sağlayan ve bunu yapmak için daha fazla sermaye sağlayan şeydir. Bu yüzden hiçbir şey göz ardı edilemez.

Morelli Construction'da Sean şantiyeleri yönetiyor, Willa hukuki işleri hallediyor, ben de CEO vekiliyim. Şehrin en büyük suç operasyonlarından bazılarını *da* yönetmiyor olsaydık, tüm bu roller çok ağır gelirdi.

"Stresli görünüyorsun," diyor Cillian, kardeşi ayrıldıktan sonra. Kafam koltuğun arkasına yaslanana kadar koltuğumda kambur oturuyorum. Ailem dışındaki başka biri olsaydı bu kadar yorgunluk göstermezdim, ama Cillian on sekiz yaşımdan beri bizim yanımızda. Ortaklığıyla güvenimizi kazandı ve onu, ailemden birini savunurken çökmüş, bitkin veya kanlı yumruklarla gördüm. Kan bağımız yok, ama o da bizden biri.

"Bu duruma dayanamıyorum. Sanki ayakkabımın içinde sürekli bir taş varmış gibi, ve bunu yapanı bulana kadar rahatça yürüyemeyeceğim," diyorum.

"Klanında sana kin besleyen biri var mı?"

Bunu düşünürken, zihnimde isimleri ve yüzleri gözden geçiriyorum. "Geçen hafta Ronaldo Sinclair'i kızdırdım, ama o intikam alacak kadar aptal biri değil."

"Neden o?"

"Çünkü yeğeniyle evlenmedim. James'i tanıyor musun?" Cillian başını sallar. "Ve ne ona ne de kardeşi Ryan'a Mary'yi vermedim."

Cillian ısıklık çalar.

"Mary onu uykusunda öldürür."

"Biliyorum." Ayağa kalkıp pencereden arka bahçeye bakıyorum. Annem bahçede çalışıyor, otları ayıklıyor, çiçek ekiyor ve bahçenin mahallenin en güzel bahçesi olmasını sağlıyor.

Onu tekrar dışarıda görmek güzel. Babam öldükten sonra bir yıldan fazla bir süre bahçeye dokunmadı. Bu, ikisinin birlikte yaptığı bir şeydi, babam onu takip edip sorunlarını anlatır, annem dinler ve elinden geldiğince fikirlerini eklerdi.

Cillian yanıma gelip pencere çerçevesinin diğer tarafındaki duvara yaslanıyor.

"Bu ay kaç tane?" "Hm?"

"Evlilik teklifleri."

"Oh." İç çekiyorum. "Sadece üç tane. Ama Barga ailesinden önemli bir tane var."

"Oğullarını Kaliforniya'dan buraya gönderecekler mi?"

"Eh, ben de çok çekici biriyim," diyorum. Babam görev süresi boyunca bizim için oldukça ün kazandı ve ülke çapındaki suç ailelerinin dikkatini çekti. Onlarla işbirliği yapması onu bu kadar güçlü bir lider yaptı bence. Onun yerine, dünyadan uzak suç baronlarıyla iletişim kurmak benim için ince bir çizgi. "Belli ki en sevdikleri oğullarını teklif etmediler. Muhtemelen yedek oğullarını da. Üçüncü oğullarını gönderecekler. Muhtemelen on dokuz yaşındadır."

"Sadece teklif ettikleri için mi öldürdün?"

"Hayır. Bunun Kaliforniya'ya seyahat etmeyi çok zorlaştıracığını düşündüm," diyorum. Her soru, anladığım bir yerden, güvenlik arzulayan bir yerden geliyor. Ailem bunu sağlayabilirdi. "Komik olan şey, her zaman kendim için olmasa bile Mary ile bir eşleşme ayarlayıp ayarlamayacağımı soruyorlar. Onun ne kadar zorlu birisi olduğunu hiç bilmiyorlar."

"Onu elde ettikleri için şanslılar," diyor Cillian, bu da beni gülümsetiyor. O ve Mary her zaman iyi anlaşamadı — Cillian'da onu rahatsız eden bir şey var, her zaman öyleydi — ama Mary en azından birkaç yıldır onu boğazlamakla tehdit etmiyor, bu da bir ilerleme. Onu tolere ediyor. Cillian, Mary'nin bir değer olduğunu kabul ediyor.

"İçeriden kontrolü ele geçirirdi. Üç hafta sürerdi. O kadar." "O zaman senin için daha fazla güç olur."

"Sanırım."

Cillian, Willa ve Sean'dan daha yaşlı, sanırım otuzlu yaşların ortasında, ama ikimiz de planladığımızdan çok daha genç yaşta ailelerimizin reisi olduğumuz için bana benziyor. O benim akranım ve pratikte aileden biri. Donovann'lar eskiden bizim düşmanımızdı, ama Willa ve Sean aşık olunca, babalarımız sonunda bu evliliğin avantajlı olacağı konusunda anlaştılar.

Birleşen ailelerimiz verimli bir ortaklık kurdu. "Neden evlenmiyoruz?" diye düşünür Cillian.

Arkadaşıma gülümserim, ama gülmemesi bana şaka yapmadığını gösterir. Onun pozunu taklit ederek, ona karşı duvara yaslanırım.

"Bir varis için bu kadar çaresiz misin?" diye soruyorum. "Sen değil misin?"

Cevap vermek yerine pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda annem durmuş, ellerini ve dizlerini tozluyor.

"Yeğenimi eğitmek isterdim, ama vaftiz annesi onun için daha iyi şeyler istiyor," diye alay ediyor Cillian.

"Yeğenin vaftiz babasının çürümüş bir gangster olduğunu duydum, belki de haklıdır."

Cillian gözlerini devirir.

"Akıllı birine benziyor," diye ekliyorum. "Muhtemelen güzel de."

Burnundan nefes alır, bu genelde ondan alabileceğiniz en fazla gülüş sayılır, ve sessizliğe bürünürüz. Klima çalışır ve aramızdaki zemindeki havalandırma deliğinden soğuk hava üfler.

Artie ve Angel'ın vaftiz törenini hatırlıyorum. Cillian ve ben Artie'yi tutarken, Mary ve Leo Angel'ı tutuyordu. İki minik yaratık için dört vaftiz ebeveyn. Artie o kadar küçüktü ki, başı avucuma sığıyordu ve minik parmakları Cillian'ın küçük parmağını sarıyordu. Ateşkes henüz çok yeniydi, Willa ve Sean'ın düğününden bir yıl bile geçmemişti. Ben daha on yedi yaşındaydım.

Willa, Morelli ailesinin reisi olmak istemediğine karar verdi; işin hukuk tarafıyla ilgilenmek ve çocuklarına elinden geldiğince ilgi göstermek istiyordu. Babam, onun yerine benim onun pozisyonunu devralacağımı açıklamıştı. Çok korkmuştum, ama bunu belli etmeyecek kadar güçlüydüm. Hâlâ korkuyorum. Babam ölmeden önce yeterince şey öğrenemediğimden ya da sahip olduğum gücü koruyamayacağımdan korkuyorum. Daha da kötüsü, sonunda onları koruyamayacağımdan endişeleniyorum.

Sanırım o da aynı şeyi korkuyordu, ama eğer öyleyse, bunu hiç söylemedi. Söylemediği çok şey var — ya da belki söylemesi gerektiğini düşünmedi, en azından henüz.

Hazırlanmak için yirmi beş yılım daha olduğunu sanıyordum. "Ya yeğenin?" diye soruyorum. Bu fikre öfkeyle bakıyor.

"Vaftiz annesinin birkaç adamı öldürdüğünü gördüm. Onlardan biri olmak istemiyorum."

"Haklısın." Mary ölümcül, keskin bir bıçak gibidir, ama vaftiz kızı son derece tatlıdır ve Mary onu öyle tutmak için her şeyi yapacaktır.

"Evet," diye alaycı bir şekilde tekrarlar ve ben küçük bir kahkaha atarım.

Bir süre sessizlikten sonra, derin bir nefes alıyorum. "Ben kötü bir eş olurum," diye itiraf ediyorum. Bu, on yıldır içimde sakladığım, hiç yüksek sesle söylemediğim bir gerçek. "Böyle bir ilişkiye uygun olduğumu sanmıyorum."

"Kötü bir eş olurdun. Çok çalışıyorsun," diyor Cillian ve sırtıyor. "Ama ben de berbat bir koca olurdum, yani birbirimizi dengeleriz."

Birbirimizi izliyoruz, ikimiz de diğerinin ne kadar ciddi olduğunu ölçüyor, diğerinin teklifi gerçekten değerlendirip değerlendirmedini tahmin etmeye çalışıyoruz. Ben bunu düşündüm. Aslında birden fazla kez. O ve ben aynıyız; bu kadar güç ve sorumluluğa sahip olmak için çok genciz, evli değiliz, varislere ihtiyacımız var. Bir çift olarak mantıklı oluruz.

Cillian da, acımasız tavırlarıyla çekici bir adam. O bir gangster ve görünüşü de öyle; ellerinde ve boynunda dövmeler, kısa kesilmiş saçları, şık kıyafetleri. O bir arkadaş, bu topluluktaki çoğu erkeğin aksine. Ona güveniyorum, bu da bir şey ifade ediyor. Bu cazip bir düşünce, ama eğer görücü usulü evleneceksem, bu, benim henüz sahip olmadığım bir şey sunabilecek biri ile olmalı. Ailelerimiz zaten Willa ve Sean ile çok sıkı bağlara sahip, bu evlilik ikimiz için de hiçbir güç kazancı sağlamaz.

İlk ben pes ediyorum ve şöminenin üzerindeki annemle babamın portresine bakıyorum. Babamın annemin omzuna koyduğu büyük eli, resimde bile koruyucu, bakışları kimseye ona dokunmaya cesaret edemiyor. Onların aşkı destansıydı, kız kardeşlerimle hayalini kurduğumuz bir şeydi, görev olarak başlayan ama çok daha büyük bir şeye dönüşen bir aşk.

Babamız bize çok değer verirdi ve anneme sadıktı. Willa ve beni doğurduktan sonra, annem Mary'yi doğururken neredeyse ölüyordu ve babam bir daha denemesini asla istemedi. Leo, varis olarak en bariz seçimdi - yeğeni ve vaftiz oğlu neredeyse bir oğul kadar iyiydi ve klanın çoğu da bunu bekliyordu - ama babam kızlarının bu işi halledebileceğinden şüphe duymuyordu. Bizi, bu dünyadaki çoğu erkeğin yapamayacağı bir şekilde sevdi ve bize inandı.

Babamı çok uzun süre düşündüğümde boğazımda tanıdık bir yanma hissediyorum. Ağlamamak için, "Baban, bir İtalyanla evlendiğini bilse mezarında ters dönerdi. Üstelik bir başka Morelli. İstedğin nesiller boyu sürecektir karma bu mu?" diyorum.

Cillian yine homurdanır ve aramızda tozla birlikte dolaşan gerginlik azalır.

"Sean yaptı," diye hatırlatır bana. "Sean yedek."

"Biliyorum," der ve masanın etrafından geri döner. Geniş omuzlarına takım elbisesini omuzlar. "Annem kalp krizi geçirir."

"Buna izin veremeyiz," diyorum, ancak annesine olan nefretim bir sır değil, onun da bana olan nefreti öyle. Ailelerimiz arasındaki ateşkes, onu en ufak bir şekilde hoş bir kadın yapacak kadar

onu en ufak bir şekilde bile hoş bir kadın yapmaya yetmedi ve genelde kadınları sevmeye çalışırım, özellikle de itici olanları.

Duvardan iterek masama geri dönüyorum, bir klasörü açıp kapatıyorum.

"Bay McGowan ile tekrar konuştum," diyor Cillian. "Bina için teklifinizi kabul etmek istiyor."

Bunu kutlamaya izin vermiyorum kendime. "Ama?"

Bay McGowan'ın her zaman şartları vardır ve bu sürecin her aşamasını benzersiz bir cehenneme çevirmiştir. İlk olarak, teklifle ilgili gidip gelmeler çok kötüydü ve şimdi sözleşmeyi tartıştığımız için bir şekilde daha da kötüleşti. Biz en iyisi olduğumuz için binayı bizim inşa etmemizi istiyor, ama her seferinde bize iyilik yapıyormuş gibi davranıyor.

"Ama yine de sözleşme konusunda sizinle doğrudan çalışmak istemiyor," diyor Cillian nazikçe, bunun midemi bulandıracığını biliyor gibi, ki öyle de oluyor. "O yaşlı, İrlandalı, geleneklere bağlı biri."

"Ne yani? Yaptığımız işin kalitesini görebiliyor, ama benim sorumlu olduğumu kabul etmiyor mu? Aptal."

"Öyle," diye onaylıyor Cillian. Parmak uçlarını masama bastırıyor ve gözlerime bakmamı bekliyor. "Ama burada dört yüz milyon dolardan bahsediyoruz."

Uzun bir nefes alıyorum. Cillian genellikle Morelli İnşaat'ın işlerinden uzak durur — Donovan klanı için kendi işleri vardır ve bu onu oldukça meşgul eder — ancak şehrin eski İrlandalılarından yeni inşaatlar için anlaşmalar elde etmede önemli bir rol oynamıştır. Onlar, bizim sunabileceğimiz gayri resmi eklemelerden (yani, daha az yasal olan işler için hiçbir plan üzerinde listelenmeyen odalar ve bodrum katları) yararlanmak istiyorlar, ancak bunu sadece Cillian aracılığıyla yapabilirlerse kabul ediyorlar. Willa ve Sean'ın evlenerek ailelerimizi birleştirmesinin üzerinden on yıldan fazla zaman geçti, ancak bazı önyargılar hala derinlerde yatıyor.

Kadın olmam da işleri kolaylaştırmıyor — onlar için bir utanç kaynağıym, bunu açıkça söylemeseler de.

"Anlaşmayı hemen iptal edeceğim," diyor. "Karar senin."

Ciddi. Soluk gözlerinin arkasında hiçbir yargılama yok.

"Devam et," diyorum.

Bir süre sonra Cillian masaya vuruyor. "Tamam."

"Bu arada, saatin çok güzel," diyorum ve o, bileğindeki parlak şeyi sanki gayet normalmiş gibi inceliyor. Otuz beş bin dolarlık vintage altın ve deri Rolex yerine *oldukça güzel*. Cillian saatlerini çok sever.

"Bu eski şey mi?" Kapıya doğru yönelir ama koridora çıkmadan önce durur. "Şaka bir yana, Ness, seninle evlenirdim. Tabii ihtiyacın olursa."

Cillian gülümser ve ben de ona en samimi gülümsememi gösteririm. Dudaklarım biraz sertleşir.

"Teşekkürler, Cillian."

Başka bir şey söylemeden, her adımında kendinden emin bir şekilde çıkar. Bu özgüveni tanıyorum, olmamız gerekenlerin çoğu aynı, ama benim daha sert, daha akıllı olmam gerekiyor. O, varsayılan olarak küçümsenmiyor.

VANESSA

MORELLI AİLESİ GELENEĞİ, Artie'nin tüm basketbol maçlarına gitmeye çalışmamızı gerektirir. Angel spor yapmaz, ama bir süre balerinlik yaptı ve biz de her gösterisine gittik, saç spreyi kokan stüdyoda birlikte tıkılıp kaldık. Bu gece sezonun son maçı değil, ama son ev maçı ve Artie ilk onbirde oynuyor. Matematik notu, bir sürü ödev teslim ettikten sonra bir şekilde çok saygın bir B-'ye yükseldi.

Spor salonu nispeten sessiz, çoğunlukla sadece ebeveynler ve koçlar var, çünkü öğrenci bölümünün çoğu lise maçları başlayana kadar gelmeyecek. Artie C takımında, oyuncuların boylarına bakılırsa ortaokul öğrencilerinden oluşan takımda. Artie hiçbir şekilde en iyisi değil, ama gelişiyor. Willa, herhangi birimiz ev maçına geç kalırsak öfke nöbeti geçirdiğinden, bunu çok iyi biliyorum.

Bombalarla ilgili krizin üstesinden büyük ölçüde geldik, ama ben hala huzursuzum. Sanki bir saniye bile gardımı indiremeyecekmişim gibi. Bizi kimin sabote ettiğini hala tam olarak bilmiyorum ve bu rahatsız edici bir duygu. Şehirdeki diğer ailelerin çoğunu eledik, ama bizim nasıl çalıştığımızı bilen biri olduğu hissini bir türlü atamıyorum. Motif de beni endişelendiriyor. Eğer sadece para isteyen biri ise, bu bir sorun, ama sonuçta çok büyük bir sorun değil, ama eğer biri silahları bize karşı kullanmak istiyorsa... O zaman bu daha büyük bir sorun.

Hakemin keskin düdüğü, şimdi düşünmenin zamanı olmadığını hatırlatıyor. Şimdi, iyi bir vaftiz anne olarak Artie'yi destekleme, ona ayağa kalkmasını ve serbest atışı kaçırdığında endişelenmemesini söyleme, üç sayılık atışı başardığında bağırma zamanı. Burada en gürültülü seyirciler *bizdik*, ama şimdi birkaç öğrenci konseyi üyesi de gelmiş ve geri kalmamak için çocukları tezahürat ediyorlar. Puflu etekli ve yüksek at kuyruklu ponpon kızlar da kenarda tezahürat yapıyorlar.

Artie, ondan daha hızlı ama basket atmada o kadar iyi olmayan başka bir çocukla değiştirildi ve o, yedek kulübesini oluşturan katlanır sandalyelerden bize baktığında hepimiz ona başparmaklarımızı kaldırarak tezahürat ettik.

"Ben bir soda alacağım," diyorum, O harfini abartarak, çünkü bu Angel'ı güldürüyor. "Kimse bir şey ister mi?"

Hepsi el sallayarak hayır diyor, Mary ve Angel Nintendo Switch'in başında toplanmış, Sean ve Willa ise birbirlerine yaklaşmış, fısıldayarak bir şeyler konuşuyorlar. İkisi her zaman böyleydiler, delicesine aşık. Aşkları hiç sönmüyor ve ben de bu kadar aşk ve bağlılığı kıskanmadığımı söyleyemem.

Leo birkaç sıra arkada oturuyor, sırtı beton duvara dayalı, gözleri olası tehlikeleri tarıyor ve bana bir şey söylemesine gerek yok, beni takip edeceğini biliyorum.

Bacaklarımı uzatmak iyi geliyor, tüm bu olanlardan dolayı hipertansiyon yaşadığıma yemin ederim, ama bunu belli etmiyorum.

Lobiye ulaşmadan önce, Artie'nin matematik öğretmenini duvara yaslanmış, telefonunda bir şeyler yazarken görüyorum, boynunda okulun anahtarlığı asılı. Willa'nın onun tuhaf bir şekilde seksi olduğunu söylerken ne demek istediğini anlıyorum. Açık kahverengi saçları dağınık dalgalar halinde ve omuzları hafifçe öne doğru çekilmiş, ama keskin bir çenesi ve sakal izleri var ve kötü duruşuna rağmen, biraz kaslı görünüyor. Olağanüstü uzun değil, ama en az 1,80 metre. Yakışıklı, diye düşünüyorum. Mafya yakışıklılığı değil, ama kesinlikle matematik öğretmeni yakışıklılığı.

Yanından geçerken ona baktığımı fark ediyor ve yüzü tanıyarak aydınlanıyor. Başımı sallayıp başka yere bakıyorum, ama o telefonunu cebine koyup bana doğru geliyor.

O yanıma yaklaşınca, Leo'ya, müdahale etmeden önce "*sorun yok*" anlamına gelen bir bakış attım.

Buradaki tüm insanlar arasında, Artie'nin matematik öğretmeni en az tehlikeli olanıdır diye tahmin ediyorum.

Bugün, onu son iki kez gördüğümde giydiği kıyafete çok benzeyen bir kıyafet giyiyor: üst düğmesi açık, kolları kıvrılmış bir gömlek, boynundan çekilmiş bir kravat ve siyah JCPenney marka ayakkabılar. Gömlek vücuduna tam oturmamış, tabii ki dikdörtgen bir kesim hedeflemiyorsa.

"Bayan Morelli," diye selamlıyor. "Ne sürpriz." "Bay G.," diyorum. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Ellerini ceplerinde bırakarak alaycı bir şekilde selam veriyor. "Buraya sık gelir misiniz?"

"Zorunlu katılım," diye açıklıyorum. "Aile emri."

"Ne kadar destekleyici," diyor. Gözleri çarpıcı bir yeşil renkte ve yüzüme bakıp sonra başka yere kayıyor, doğrudan gözlerime bakmak yerine spor salonunu tarıyor, oysa bana yaklaşan kendisi.

"Ya siz?" diye soruyorum.

"Oh, maçlara gelmek zorunda değilim, ama ortaokul basketbolu herhangi bir profesyonel spordan daha iyidir. Daha ilham verici, daha heyecanlı."

"Kesinlikle katılıyorum." Köşeyi dönüp lobide durduk. "Sen de maç sırasında soda içmek mi istedin?" diye soruyorum.

"Her zaman," diyor. "Ama bu büfeler karanlık çağda yaşıyor. Sadece nakit kabul ediyorlar." "Öyle mi?"

Aşırı abartılı bir şekilde başını salladı. "Neyse ki, güvenilir bir kaynaktan, her zaman yanında büyük meblağda nakit taşıyan birine rastladım."

Bu adam biraz eğlenceli olmasaydı, onun küstahlığına tepki gösterirdim.

"Senin için çok şanslısın." Büfeden dışarıdaki kısa kuyruğa giriyoruz.

"Umarım o kadın, ekşi Skittles'tan bir torba istediğimi biliyordur," diyor ve bu sefer kendimi tutamayıp yüksek sesle gülüyorum. Leo, sesi duyunca başını bizim yönümüze çeviriyor. "Ve bir su."

Sıra bana geldiğinde onun siparişini tekrar ediyorum ve kendim, Leo ve Sean için üç kutu soda ekliyorum. Mary ve Angel'ın paylaşması için bir paket Starburst alıyorum ve sonra aldıklarımı çantama koyuyorum.

Neden onun dediğini yaptığımı tam olarak bilmiyorum, belki de bana nadiren emir verildiği için ve onun bunu ne kadar ileri götüreceğini merak ettiğim içindir. Ondan korktuğumdan değil. Bu adamı en az on iki farklı şekilde öldürebilirim, çoğunu da sadece ellerimle, ama o zararsız görünüyor. Bu da onu çekici kılıyor. Bir kavgada kendini savunabileceğini sanmıyorum ve bu da onu daha sevimli kılıyor.

Nate ağzına birkaç ekşi Skittles atıyor ve tadı yüzünden dudaklarını büzüyor. Parmaklarındaki tozu pantolonunun kenarına siliyor.

"Senden bir iyilik daha isteyeceğim," diyor.

"Söyle bakalım," derim, herkesin oturduğu kortun diğer tarafına doğru pistte yürürken. Altımızdaki korttan spor ayakkabıların zeminde çıkardığı küçük sesler geliyor.

Durur ve kortu seyretmek için korkuluğa yaslanır, ben de gözlerinin ileri geri koşan öğrencileri taradığını izlerim. Gergin, bundan eminim

. Omuzlarındaki gerginlikten, yanağının içini ısırmasından bunu anlayabiliyorum.

"Beni dinle," diyor, su şişesinin dörtte birini içtikten sonra. "Bir düğün var."

Önemli konuşmalarda yüzümü etkilenmemiş bir ifadeye sokma yeteneğimle gurur duyuyorum. Hayati bir beceri. Ama şu anda kaşlarımı kontrol edemiyorum ve kaşlarım alnımın yarısına kadar yükseldi, bu da Nate için olduğu kadar benim için de endişe verici, çünkü aceleyle devam ediyor:

"Kuzenim Rex, ailemdeki dördüncü kuzenim evleniyor ve ailem, yatırımlarla değil çocuklarla çalıştığım için değil, aynı zamanda evli olmadığım için de endişeleniyor."

"Vay canına," diye söylüyorum, kendimi tutamadan. Burada işlenecek çok şey var ve ben daha başlamadan o devam ediyor.

"Yani, görüyorsun, teyzelerime ve amcalarıma artık lüks bir özel okulda çalıştığımı söylemem büyük bir olay, bir de yanımda birini getirmem *daha da büyük* bir olay."

"Mantıklı." Yalan söylüyorum ama başımı sallıyorum. İkimiz de korkuluğa yaslanmış, birbirimize bakıyoruz ve başımızın üzerindeki skor tahtası bip sesi çıkarıyor.

"Ama benim bir randevum yok. Bir randevuya ihtiyacım var." Bir süre durakladıktan sonra ekliyor, "Senin benim randevum olmanı istiyorum."

Ağzım açık kalıyor, sonra hemen kapatıyorum. Bu tuhaf adam bir kez daha beni suskun bırakmış.

"Neden?"

"Çünkü pek fazla kadın tanımıyorum." "Gururum okşandı," diyorum alaycı bir şekilde.

"Ve çok fazla kadın tanıdığım bile, en güzeli *sen* olabilirsin."

Bu adamın bu kadar kolayca flörtöz bir iltifat etmesine şaşıyorum. Beni güzel bulması da boynumu kızartıyor, ama şu anda bunun nedenini araştırmayacağım.

Bunun yerine korta bakıyorum. Tribünde, Willa ve Mary bize bakıyor, Willa kaşlarını oynatıyor ve Mary Nate'e gözlerini kısıyor. Burada bu kadar çok çocuk olmasaydı onlara orta parmak gösterirdim.

"Çocuklara kesirler ve üçgenin hipotenüsünü bulmayı öğretmek, görünüşe göre 'yılın torunu' olmak için yeterli bir şey değil, ama senin bana eşlik etmen beni kesinlikle adaylar arasına sokar."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Dalga geçiyorsun! Hipotenüs, tüm yıl boyunca öğrendikleri en önemli şey olabilir."

"Sonunda," diye nefes alır Nate, "beni anlayan biri çıktı."

Ağına bir avuç Skittles daha atar ve yine yüzünü buruşturur. Ekşi şeker yemek pek de hoş bir deneyim gibi görünmüyor, ama o devam eder.

"Düğün cuma günü ve eğer bir randevum olmazsa, annem beni asla affetmeyebilir ve o zaman Şükran Günü veya Noel için eve davet edilmeyeceğim. Tüm önemli bayramları köpeğimle birlikte marketten aldığım suşi yiyerek yalnız geçireceğim. Benim için istediğiniz bu mu, Bayan Morelli?"

Düşünüyorum, yanaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

Neden buna gülümsediğimi bilmiyorum, belki sıkıldığım içindir?

Hayır, o kendi tarzında çekici. Etrafımda vakit geçirdiğim diğer erkeklerin neredeyse hiçbirine benzemiyor. O erkekler, sığ egoları olan, acımasız maço tipler ve her konuşmamızda, benim konumumun hak ettiği saygıyı, 28 yaşında bekar bir kadına göstermeleri gerektiğini düşündükleri saygıyla dengelemek için uğraşıyorlar.

Nate hiç de öyle değil. Benimle eşitmişim gibi konuşuyor, sanki benden ekşi Skittles almamı isteyebilir ve bana şımarık ve hak iddia eden biri olduğumu söyleyebilirmiş gibi. Bu nadir bir şey.

"Flört uygulamalarını kullanmıyor musun?" diye soruyorum.

"Lütfen beni bir flört uygulamasına mahkum etme, Vanessa, bu güvenli değil! Çok gerçek bir tehlikeye girebilirim. Eminim orada cinayet işlemiş olmayan kadınlar da vardır, ama hangisi iki gün sonra bir yabancıyla buluşmaya evet diyecek?"

Bu kadar uzun süre Bayan Morelli dedikten sonra ilk adımı kullanmasına ve ayrıca benim hiç kimseyi öldürmediğimi varsaymasına şaşıyorum. Herkesin görebileceği ve benimle çalıştığını düşünebileceği bir yerde benimle konuşarak ne kadar büyük tehlikeye girdiğinin farkındayım.

Hayır demeliyim. Elbette hayır demeliyim, çünkü evet demek için hiçbir nedenim yok. Ama evet demek *istiyorum*.

Bu farkındalık beni şaşırttı ve kendimi, son zamanlarda yaşanan tüm dramlar yüzünden böyle hissettiğime ikna etmek üzereydim, ama bu sonuca varmadan önce, tekrar konuşmaya başladım.

"Saat kaçta?" diye soruyorum, arkamda yine zil çalıyor, bu sefer daha uzun, üçüncü çeyreğin sonu.

Nate şaşkın görünüyor, sanki milyon yıl geçse de benim gerçekten evet diyeceğimi düşünmemiş gibi.

"Saat altıda seni alabilirim."

"Sana geleceğim," diyorum. Leo beni arabayla götürüp akşam boyunca nöbet tutmayı tercih ediyor, bu da bana bunu Leo'ya ve, *kahretsin*, kız kardeşlerime açıklamam gerektiğini hatırlatıyor. Willa bu konuda kesinlikle çok eğlenecek.

"Tamam, vay canına. Acaba, bilmiyorum... numaralarımızı değiş tokuş edelim mi?" diye soruyor. "Seninkini aldım," diye hatırlatıyorum. "Sen... arabama çarptığında mı?"

"Doğru. Evet. Peki, sabırsızlanıyorum." Nate geri çekilmeye başlar. "Ve sen şaka yaptığını söylemeden önce gidiyorum."

"Tamam."

"T-tamam," diye tekrarlar ve son bir kez başını sallayarak uzaklaşır. Bir anlığına onun gidişini izlerim, buraya nasıl geldiğimi tam olarak bilemeden.

NATE

İş çıkışı saatlerimi olabildiğince kaygısız geçirmeyi ^{deniyorum}, özellikle de cuma geceleri, ki o zamanlar planladığım en maceralı şey, Jenna'yı benimle trivia gecesine gitmeye ikna edebildiğim nadir durumlardır. Ama şimdi, hiç olmadığım kadar gerginim ve kesinlikle çıldırmak üzereyim. Saçımı kontrol etmekten kendimi alamıyorum, her ne kadar son baktığımda olduğu gibi görünse de, ve Vanessa'yı beklerken on dakikadır dairemde volta atıyorum.

Vanessa çok seksi, aptalca seksi. Benden daha seksi, bunun farkındayım. Muhtemelen onun kadar seksi olmak için bir Avenger ya da lanet olası bir vampir olmam gerekirdi. Ve bir suçlu ya da kötü niyetli milyoner gibi bana rüşvet vermeye çalışmasına rağmen, özür diledi ve o zamandan beri dostça davranıyor. Hatta çekici bile.

Seksi ve çekici. Ölümcül bir kombinasyon.

Son birkaç gün içinde üç kez mesajlaştık ve kendimi yeniden on yedi yaşında gibi hissediyorum. Telefonumdan ilk kez ondan bir mesaj geldiğinde, Jenna'yı huysuzca cevap verene kadar arka arkaya defalarca aradım. Bana yapıcı bir tavsiyesi yoktu, tüm mesaj fikirleri ya çok flörtöz ya da çok katıydı.

Mesajlaşmalarımız kısıydı. Ona adresimi verdim, istediği kıyafeti giyebileceğini söyledim, ama ben en şık kıyafetlerimi giyecektim. Bu konuyu çok fazla düşündükten sonra şaka yaptığımı ve en şık kıyafetlerimi giymeyeceğimi, sadece neredeyse en şık kıyafetlerimi giyeceğimi ve onun giymek istediği her şeyin mükemmel olacağını açıkladım. Ama muhtemelen beyaz olmazdı.

O da "Haha" diye cevap gönderdi ve ben bunu bir saat boyunca aşırı analiz ettim.

Ranger, benim endişeli adımlarımdan bıkmış, kanepede homurdanıyor ve ben ona başını okşamak için yanına gidiyorum. O yaşlı bir köpek ama iyi bir köpek, belki de en iyi köpek. Terrier melezi, yavrularının en küçüğü, artık çok sık yıkamak zorunda olduğum, ama iyi bir köpek.

Benim volta atmamdan nefret ediyor, ki bu normal. Ben de onun yerinde olsam nefret ederdim.

Saçımı bir kez daha kontrol ediyorum ve üç portakal rengi tic-tacs.

Koltuk altlarımı son bir kez koklarken, zili çalıyor ve onun aşağıda olduğunu gösteriyor. En azından onun olduğunu umuyorum çünkü aynaya bakıp telaşlanarak durumu daha da kötüleştirmeden önce yapabileceğim tek şey bu.

"Kim o?" diye interkomdan soruyorum.

"Ness," diyor, sonra kendini düzeltiyor, "Vanessa."

"Hemen aşağı iniyorum."

"Aslında, yukarı gelip banyonuzu kullanabilir miyim?"

Donup kalıyorum ve banyoyu en son ne zaman temizlediğimi hatırlamaya çalışıyorum ve orada bulunabilecek tüm utanç verici şeyleri saymaya çalışıyorum.

"Tabii," diyorum ve kapıyı açıyorum.

Asansör hiç çalışmaz, bu yüzden dört kat merdiven çıkması gerekecek, bu da bana en az doksan saniye sürecektir bir sürede tüm evi hızlıca temizlemem için zaman kazandırır. Banyodan başlıyorum, tezgâhın üzerindeki her şeyi çekmeceye tıktırıyorum. Bu, banyoyu çok temiz, şüphe uyandıracak kadar temiz gösteriyor, bu yüzden el losyonunu ve deodorantı alıp geri koyuyorum. Nemlendirilmiş ve güzel koktuğumu bilmesinin iyi bir şey olacağı kesin.

Çok dağınık bir insan olmadığım için şükrediyorum, ama banyoya gitmek için yatak odamdan geçmesi gerekecek, bu yüzden yorganımı düzeltiyorum ve terliklerimi yatağın altına itiyorum.

Ayrıca, onun takma adının ağzımdan kaçması, ona öyle hitap edebileceğim anlamına mı geliyor diye düşünürken, en iyisi bunu yapmamaya karar veriyorum. Tam o sırada kapım çalınıyor.

Kapıyı açmadan önce Ranger'a bir kez daha bakıyorum ve tanrım, o muhteşem görünüyor. Çok seksi olan Vanessa, kısa siyah bir elbise giyiyor. Dudakları koyu kırmızı rujla boyanmış ve uzun saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, hiçbir teli dağınık değil.

"Vanessa," diyorum sonunda ve o biraz daha dik duruyor.

"Merhaba," diyor ve yanımdan geçerek daireme giriyor. Bir an için birbirimize biraz fazla uzun süre bakıyoruz ve Ranger ayaklarına havlıyor, ikimizi de ürkütüyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor, köpeğe bakarak. Onu kucağıma almadan önce diz çöküp kulaklarının arkasını kaşıyorum. "O ne?"

"Bu Ranger," diyorum. "Çok tatlıdır, sadece kendini tanıtmak istedi."

Vanessa köpeğin sözde tatlılığına pek ikna olmuş görünmüyor, ki onu suçlayamam. Ranger pek de zarif bir şekilde yaşlanmamış. Hatta biraz çirkin olduğunu bile kabul edebilirim, ama bence çirkinliği onu daha da sevimli ve değerli kılıyor. İkisi birbirlerini bir süre daha değerlendirdikten sonra, Vanessa başını sallar.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ranger," diyor. Onu yere indiriyorum ve Ranger kuyruğunu sallayarak yatağına doğru dolanıyor, üç tur attıktan sonra yerleşiyor.

Tuvaletin yerini gösterip, onun çıkmasını beklerken nefes egzersizleri yaparım. Tuvaletin sifonunun sesini duyduğumda, rahat görünmek için mutfak tezgahına yaslanırım, ama bu yanlış gelir, bu yüzden ayağa kalkıp bir elimi belime koyarım, ki bu da bir şekilde çok daha kötüdür. O odadan çıktığında kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum ve normal göründüğümü ummaktan başka bir şey yapamam.

"Gidelim mi?"

diye soruyorum.

"Kesinlikle."

* * *

Düğüne yürüyerek gidiyoruz çünkü mekan sadece birkaç blok ötede ve ben şehrin pek de iyi sayılmayacak bir bölgesinde yaşıyor olsam da, mekan *güzel*. Eski bir tamirci dükkanı, zenginlerin kiralamak için çok fazla para ödediği, havalı, endüstriyel bir parti mekanına dönüştürülmüş.

Vanessa çok yüksek topuklu ayakkabılar giydiği için onu arabayla götürmeyi teklif ettim, ama o yürümekten hoşlandığı ve topuklu ayakkabılarla yapabildiklerine hayran kalacağımı söyleyerek tekliflerimin hepsini reddetti. (Bu, boynumun ısınmasına neden oldu çünkü o yüksek topuklu ayakkabılarla yapabileceği şeyleri düşünmeye devam ettim ve zihnim on dört yaşındaki öğrencileriminkinden daha iyi değil, sadece daha iyi eğitilmiş.)

En iyi kıyafetimi giymediğim konusunda yalan söyledim, çünkü giydiğim takım elbise, ne yazık ki, en iyi kıyafetim. Onun yanında tamamen yetersiz giyinmiş hissediyorum, ama o da aynı şeyi hissediyorsa, bunu belli etmiyor.

Mekana vardığımızda, buranın gerçekten ne kadar güzel olduğuna hayran kaldım. Ama yine de, amcam Dave partilerde masraftan kaçınacak biri değildir ve düğün, yapılabilecek en büyük partidir. Kuzenim Sasha'nın düğünü hala gelinlik dergilerinde yer alıyor ve bu üç yıl önceydi;

her seferinde bununla ilgili paylaşımlar yapıyor, bu yüzden onun hakkında ne sıklıkla yazıldığını çok iyi biliyorum.

"Önce selamlama sırası mı?" diye soruyor Vanessa, kuzenim ve kızaran gelinini kucaklamak ve tebrik etmek için bekleyen insanları gözetleyerek.

"Tören çoktan yapıldı," diye açıklıyorum. "Her 'samimi' ve 'özel' kelimesini duyduğunda bir shot içme, yoksa alkol zehirlenmesi yaşayabilirsin."

"Not aldım."

Rex düğününde sağdıç olmamı isteseydi annem çok mutlu olurdu, ama ben seçilemedim. O ve ben yakın olduğumuz halde, beni *törene* bile davet etmedi. Tören, gerçekten *özel* olması için sadece en yakın aile üyeleri için düzenlendi, davetiyeye süslü bir yazı ile küçük bir not yazılmıştı.

Sonrasında bizimle kutlamaya gelin. Yemek, tatlılar, dans, açık bar ve havada aşk.

İğrenç.

"Öyleyse, beni bilgilendir. Ne bilmem gerekiyor? Ana oyuncular kimler?" Vanessa, selamlaşma sırasına girerken diyor.

Gelini işaret ediyorum. "Phoebe. Çok hoş biridir, lezzetli meyve salataları yapar, ne iş yaptığını hatırlamıyorum ama bana içerik oluşturmayla ilgili bir iş olduğunu söylemişti."

"Elbise çok güzel," diyor Vanessa.

"Damat benim kuzenim Rex, tam adı Reginald. Borsada çalışıyor ve son zamanlarda kripto para ile uğraşıyor. En büyük ve en sevilen torunumdur. Birkaç ayda bir basketbol oynamak için bir araya geliriz ya da beni *arkadaşlarıyla* içki içmeye davet eder."

"Onu seviyor musun?"

"Aslında seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Büyürken kardeşim gibi olan tek kişiydi, bu yüzden bazen beni çok sinirlendirir, ama iyi biridir. O..."

."

"Aile mi?" diye bitirir.

"Aile." Önden yaklaşık üç çift uzaktayız ve şimdi amcam ve yengemin de karşılanmakta olduğunu görebiliyorum. Phoebe'nin anne babası da öyle sanırım, ama onları hiç tanımıyorum. "Sırada Dave amcanın yanındaki Barb teyze var. O annemin kardeşi ve çok tuhaf, yetişkinlere özgü bir rekabet içindeler. Diğer kızları Sasha, pembe elbiseli olan

Dikkat et, telefonuyla birçok video çekecek ve eğer çok samimi davranırsan, sana dans öğretmeye çalışacak."

"Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?"

Ben sertçe başımı salladım ve bu onun yüzünü aydınlattı. Daha fazla soru sormadan önce, ayağa kalktık ve Rex beni kucaklayarak, gelmeme ne kadar sevindiğini haykırdı. Amcam da bize katıldı ve bir kucaklaşma daha oldu, teyzem Vanessa'yı da kucaklamaya getirdi.

"Sen tanıdık geliyorsun, tanışmış mıydık?" Rex, tebriklerimizi söylemeden önce Vanessa'ya sorar. Phoebe'nin gözleri fal taşı gibi açılır.

"Aman Tanrım!" Phoebe'nin eli Vanessa'nın koluna uzanır. "Sen Vanessa Morelli'sin."

Vanessa, ona dokunan tüm bu yabancıları sakın bir şekilde karşılıyor ve her zamanki gibi hoş görünüyor.

"Öyleyim," diye onaylar Vanessa. "Ama üzgünüm, nerede tanıştığımızı hatırlamıyorum."

"Hayır," diyor Phoebe. "Geçen yıl *The Post*'ta 30 yaş altı 30 kişi listesi için alıntılar toplamaktan sorumlu bendim. Telefonda konuşmuştuk."

Şimdi hatırladım, o içerik yaratıcısı değil, içerik küratörü. Gazetecilik diploması var. Masum bir hata.

"Doğru. Phoebe?" diyor Vanessa.

"Evet!" Umarım Phoebe, Vanessa'nın onun adını sadece girişteki dört farklı tabelada yazdığı için bildiğini asla fark etmez. "Bebeğim, o sayfadaki en büyük resim gibiydi."

"Doğru." Rex başını sallar. "Nate-Man ile düğünümüze gelmen çok güzel."

"Evet. Nate-Man," Vanessa sanki gerçekten randevuya çıkmışız gibi kolumu tutuyor ve sanki bana elektrikli bir tel dokunuyormuş gibi hissediyorum. "Tebrikler, çok güzelsin Phoebe. Birlikte çok güzelsiniz."

Phoebe ıslıl ıslıl parlıyor, Vanessa'nın bu küçük övgüsüyle adeta ıslık saçıyor.

"Sizi kalabalığa bırakıyoruz, ama dans pistinde görüşürüz," diyorum ve bu, Rex'i güldürüp, onun meşhur omuz vuruşlarından birini yapmasını sağlıyor.

Teyzem ve amcam, kol kola uzaklaşırken gerçekten etkilenmiş görünüyorlar.

Rica ederim, anne.

"Bana ünlü olduğunu söylememiştin." "Hiç de değil. Sadece yerel bir şey. Büfeye geçelim mi?"

Dikkatimi başka yöne çekmek istiyorsa, işe yarıyor, çünkü düğünün geri kalanında olduğu gibi, yemeklere de masraftan kaçınılmamış ve bu kadar gergin olmak iştahımı açmış.

Tabağıma üç çeşit salata (makarna, patates, yeşil) ve gerçek bir biftek koyduktan sonra, boş bir masa bulduk. Sırayla konukları gözlemleyip, mesleklerini ve hobilerini tahmin ettik, ta ki diğer aile üyelerim masaya gelene kadar. Sonra benim işim, Vanessa gibi birini dünyanın neresinde bulduğum, babamın ameliyatının nasıl geçtiği gibi konularda küçük sohbetler yaptık.

Yorucu bir iş.

Pasta kesme, konuşma ve tabii ki şeftali, ravent ve kabarık bir şaheser olan pastayı yeme zamanı geldiğinde rahatlıyorum. Vanessa'nın yanında oturmak, bana gençken flört etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor. Avuçlarım terliyor ve pantolonuma silip duruyorum, onun elini tutmanın nasıl bir his olacağını merak ediyor ve böyle bir durumda terlememeleri için dua ediyorum.

Elini tutmak çok cüretkar olur diye karar veriyorum, ama müzik çalmaya başladığında kolumu sandalyesinin arkasına dolamak makul olur diye düşünüyorum. Sonuçta, beni duyması için ona yaklaşmam gerekiyor. Bu çok doğal. Çok havalı.

"Peki, ne tür şeyler yapmaktan hoşlanırsın? Basketbol maçlarında ya da yabancıların düğünlerinde olmadığın zamanlarda."

Vanessa yüzünü bana çevirir ve yemin ederim ki dudaklarına bakar, bu da kalbimin neredeyse endişelenecek kadar hızlı atmasına neden olur.

"Koşmayı severim," diyor. "Kız kardeşimle birlikte birçok fitness dersine katılıyoruz."

"Artie'nin annesi mi?"

"O, ama diğer kardeşim de. Willa en büyüğümüz, ben ortancayım ve sonra birlikte yaşadığım küçük kardeşim Mary var. Her hafta bir araya gelip spor yapıyoruz." Kekinden bir ısırık daha alır.

"Erkek kardeşin var mı?"

"Yok," diyor. "Ya sen? Kardeşlerin var mı?" "Tek çocuğum."

"Sıkıcı olmalı," diyor, sonra söylediğine pişman oluyor. "Öyle demek istemedim..." "Hayır, bir bakıma öyleydi. En azından kuzenlerim vardı ve ailem harika. Connecticut'ta yaşıyorlar." "Onları sık sık görüyor musun?"

"Her ay falan, yazın çoğunu orada geçiriyorum ama geri dönmemi istiyorlar. Sanırım beni eve geri getirmek istiyorlar ki, beni yerel kadınlarla tanıştırebilsinler."

"Seni özlüyor olmalılar." "Belki."

Ailemi düşünüyorum, gittikleri gemi seyahatlerini, onlara pickleball'u tanıtmamı, ama onlar beni çok geride bıraktılar. Babamın pişirdiği hamur işleri, annemin evin her yerine dağılmış kitapları, kitap ayracı olarak kullanılan her şey. Çocuk sahibi olmamı çok istiyorlar, biliyorum. Beni doğurduklarında otuzlu yaşlarındaydılar ve şimdi ben otuzlu yaşlara girdiğim için bir aile kurmamı sabırsızlıkla bekliyorlar.

"Peki ya siz?" diye soruyorum. "Sizin aileniz nasıl?"

"Willa ile tanıştın. O her zaman bizim prensesimiz olmuştur. Henüz on dokuz yaşındayken Sean ile evlendi. Sonra ben ve Mary varız. O ve ben annemizle yaşıyoruz ve babam öldüğünde onun işini biz çocuklar devraldık."

"Çok üzüldüm. Ne zaman vefat etti?" "Yaklaşık dört yıl önce."

"Kaç yaşındaydın? Bir şirketi devralmak için çok gençtin, değil mi?"

"Evet." O gülerek cevap verdi. "24 yaşındaydım. Yüksek lisansımı yeni bitirmiştım ve evet, kesinlikle çok zorlanıyordum. Ama başardık."

"Şirketin adı ne?"

"İnşaat işindeyiz," diyor ve aklıma bir şey geliyor. *The Post*'un 30 yaş altı 30 kişi listesi, Phoebe'nin çıldırması. "Bir dakika, Morelli Construction gibi mi?"

O da başını salladı. "Aynen öyle."

"Morelli İnşaat'ı sadece 24 yaşındayken devraldın mı?"

"Evet. Bazı önemli hissedarlar pek memnun değildi, ama sanırım şimdiye kadar kendimi kanıtladım. En azından umarım öyle."

Morelli İnşaat'ın adı neredeyse her yerde. Şehirdeki büyük projelerin çitlerinde onların tabelalarını görmeden bir blok bile geçemezsiniz.

"Ve bu bir aile işi mi? Hepiniz mi?"

"Willa hukuk fakültesine gidip baş hukuk müşaviri oldu, kocası operasyonları yönetiyor ve Mary... o daha özel projelerden sorumlu." Vanessa omzunu kaldırdı ve bu hareketle at kuyruğu sırtına düştü. Bir anlığına onun köprücük kemiğine bakıp boğazımı temizledim.

"Ve bunu seviyor musun? Birlikte çalışmayı."

Vanessa düşünürken dans pistine bakar. Rex ve Phoebe birlikte dönüyorlar, Phoebe'nin başı Rex'in göğsünde, Rex'in yüzünde sakin bir ifade var.

"Bazen zor oluyor, ama aile önemlidir," diyor Vanessa sonunda. "Her şeyi yapacağın ve onların da karşılığında her şeyi yapacağını bildiğin insanlar olması önemli."

Bu fikri seviyorum, birini o kadar çok sevmek ki, hiçbir isteği fazla gelmez.

Müziğin yavaşça yükselmesiyle, Vanessa'ya bakıyorum, o da bana bakıyor ve öpüşeceğiz ya da başka bir şey yapacağız diye düşünüyorum, ama sonra şarkı bitiyor. Rex'in üniversiteden bir arkadaşı hoparlörlerden herkesi dans pistine çağırıyor ve conga ve limbo dansı yapıyorlar. Grup dansının çok eğlenceli olduğunu ilk kabul eden kişi benim.

"Benimle dans etmek zorunda değilsin, ama biz gitmeden önce en az otuz dakika boyunca dans pistini yerle bir edeceğim."

Vanessa gülümsüyor, yüzünde çılgın bir ışık var. "Yolu göster."

NATE

Eve giderken Vanessa'yı dondurma almaya ^{götürüyorum}, çünkü üç saattir birlikte olsak da onu henüz bırakamıyorum. Onu gözümün önünden ayırırsam bir daha asla göremeyeceğim gibi bir his var içimde ve onu mümkün olduğunca uzun süre görmek istiyorum.

Ona sorular sormaya devam ediyorum, bana bir uyarı işareti verecek herhangi bir şey arıyorum, ama sanırım o mükemmel birisi. Çalışkan, ailesine bağlı, eğlenceli ve güzel. Heyecanlandığında yüzü aydınlanıyor ve güldüğünde her zaman bu onu şaşırtıyormuş gibi görünüyor. Onun konuşmasını dinlemeyi seviyorum, bir soruya cevap vermeden önce düşünürken nefesimi tutuyorum. Bu konuda ondan öğrenebileceğim şeyler var, soruyu baştan sona dinleme şekli gibi. Ben konuşurken gevelerim, düşünmeden aptalca şeyler söylerim.

Çocuklarla konuşmakta daha iyiyim; bazen küçük veletler olabilirler, ama çok iyiler. Sürekli öğreniyor olmalarını, küçük beyinlerinin yeni kavramlar üzerinde çalışıp büyüdüklarini seviyorum. Onların yanında kendim olmak daha kolay çünkü hepsi zaten benim yaşlı bir ezik olduğumu düşünüyor. Ayrıca, çocukların beni havalı bulmasına ihtiyacım yok, bana güvenmelerine ve onlara öğrenmelerine yardımcı olmaya çalıştığımı ve ihtiyaçları olduğunda konuşabilecekleri güvenilir bir kişi olduğumu bilmelerine ihtiyacım var. Benim yanımda utanmaları gerekmiyor çünkü ben onların yanında olabildiğince utanç verici davranmaya çalışıyorum.

Yetişkinlerin yanında hiç bu kadar kendime güvenmemiştim, özellikle de mükemmel vücudu, keskin zekası ve benim hakkında tahmin edemeyeceğim sonuçlara varan değerlendirici bakışlarıyla Vanessa'nın yanında.

"Az önce nereye gittin?" Bir kaşık daha dondurma ağzına atıyor.

"Senin beni sevmeni nasıl sağlayabilirim diye düşünüyordum," diye itiraf ediyorum ve *işte*, lanet olası ağzımı açmadan önce düşünmemekle kastettiğim şey bu.

Vanessa'nın gamzesi belirginleşir ve o kadar sevimli ki, onu öpmek gibi saçma bir şey yapmak isterim. O, çok az da olsa titrer, ama ben bunu görürüm. Yürümeyi bırakırım ve o da sorgulayan bir bakışla beni takip eder. Ceketimi çıkarırım

ve omuzlarına atıyorum, sessizce onun bunu tuhaf bulmamasını umuyorum.

Daha geniş gülümsüyor, ellerinde tuttuğu dondurma kabını değiştirerek kolları ona çok uzun gelen ceketin kollarını giyebiliyor. Bir adım yaklaşıyorum ve kolları avuçlarının ötesine geçmeyecek şekilde kıvrıyorum. İşimi bitirdiğimde, ne kadar yakın durduğumuzu fark ediyorum.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba." Gülümsemem yanaklarımı ağrıtıyor ve yürümeye devam etmek için başımı eğiyorum. Yürüyoruz, ama omuzlarımız eskisinden daha yakın.

"Senden hoşlanmamı istiyorsan, bu, akademik sahtekarlık yapman için sana rüşvet vermeye çalıştığım için resmi olarak affedildiğim anlamına mı geliyor?" diye soruyor Vanessa.

"Sanırım öyle," diyorum.

O, şimdiye kadar gördüğüm en şekerli iğrenç şey olan dondurmasının son lokmasını yalıyor: çilekli dondurmanın içine karıştırılmış jelibon ayılar, nerds ve ekşi jelibon solucanlar. Bu seçim beni şaşırttı. Onun kadar temiz ve ciddi birine, belki bitter çikolatalı fudge ya da sade vanilya tercih edeceğini düşünmüştüm.

Bu tatlılığın dilinde nasıl bir tada sahip olduğunu merak ediyorum, ama bu düşünceyi ve beraberinde getirdiği görüntüleri hızla kafamdan silip atıyorum.

"Peki, Vanessa Morelli'nin hayatında normal bir gün nasıl geçer?" "Kız kardeşim genellikle güneş doğmadan beni koşuya çıkarır. Sonra günün en sevdiğim öğünü olan kahvaltı var. Annem yemek yapmayı sever." Vanessa iç geçirip omuz silkiyor. "Sonra günün çoğu toplantılar, mevcut ve potansiyel tesis ziyaretleriyle geçiyor. Birçok yatırımcıyla görüşüyor ve çeşitli projeleri kontrol ediyorum, bu da kulağa geldiği kadar sıkıcı bir iş."

"Peki, heyecan verici dokuz-beş mesaisinden sonra?" diye soruyorum.

"O heyecandan sonra eve gidiyorum, kız kardeşlerimi görüyorum, çocuklar haftada birkaç gün uğruyor. Hayatımı çok heyecanlı gösteriyorum, biliyorum, ama tabii ki ara sıra basketbol maçları ve rastgele veli-öğretmen toplantıları da var."

Bana bir bakış attı ve onun yanında aptal gibi gülümsememeye çalışmaktan vazgeçtim.

"Eğlenmek için ne yaparsın?" diye soruyorum, programında bariz bir şekilde eksik olan tek şey.

Bu onu şaşırtır ve yarım blok boyunca düşünürken sessiz kalırız.

"Artie'nin maçlarına gitmek ya da akşamları annemle televizyon izlemek eğlenceli. Filmleri de severim, ama üniversitede olduğu gibi sinemaya gitmiyorum," diyor. Hiçbir şeye bakmadan gözlerini kısıyor. "Sanırım eğlenceye öncelik vermiyorum."

"Peki, biriyle çıkıyor musun?" diye soruyorum. Vanessa Morelli bekar ve kimseyle çıkmıyorsa, yaşadığımız dünyayı anlayamıyorum.

Sokak lambalarının altında yanaklarının kızardığını görüyorum. "Hayır," diyor. "Aslında yok."

Buna verecek mantıklı bir cevabım yok ve o da bunu fark etmiş olmalı ki bana acıyarak sessizliği dolduruyor.

"Randevulara karşı değilim, sadece... meşgulüm. Bir zamanlar nişanlıydım. Yüksek lisansa başlamadan önce, eski bir aile dostu ve ilk erkek arkadaşımdı."

"Ne oldu?"

"O, düşündüğüm gibi biri değildi. Yüksek lisansa gitmek ve babam için çalışmak istememi sevmeydi. Beni çıplak ayakla ve hamile görmek istiyordu. O, ..." Elini önündeki her şeyi kapsayan bir hareketle salladı. "Benim sorumluluk almamı istemiyordu."

Zihnimde, Vanessa ve benim evlilik hayatında mutlu olduğumuz çok net bir fantezi canlanıyor. İşimi bıraktım, sadece birkaç yıllığına, en küçüğümüz anaokuluna başlayana kadar, ve Vanessa bütün gün dünyayı yönetiyor, sonra eve gelip benimle ve iki bebeğimizle vakit geçiriyor. Çocuklar uyuduktan sonra, benim yaptığım lezzetli akşam yemeğinden sonra, tabii dışarıdan sipariş vermedikse, sevişiyoruz ve aslında başka bir bebek daha yapıyoruz, üçüncü, adını Vanessa Jr. koyduğumuz bir kız. Benim burnumu almış.

Sanırım bende bir sorun var.

"Aptalın teki gibi konuşuyor," diyorum ve sesimin bir oktav düşerek boğuk, şehvetli bir tona dönüştüğünü duymamasını umuyorum. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ben de," diyor. "Yine de düğünden önce öğrenmiş olman daha iyi. Bazen onunla evlenseydim ne olurdu diye hayal ediyorum. Babam yine ölecekti ve ben yine işi devralmak isteyecektim, ama kocamın desteği olmayacaktı ve bu da yaptığım işi çok daha zor hale getirecekti."

"Ailenin desteğine sahip olduğuna sevindim. Böyle bir şeyi tek başına üstlenmeyi hayal bile edemiyorum."

Yürüyüşümüz yavaş yavaş keyifli bir gezintiye dönüştü ve ben de onun da bu gecenin bitmesini istemediğini düşünmeye başladım. Ancak bu tür düşünceler fazla umut yaratıyor ve umutlanmak için henüz çok erken.

Bana bakıyor, büyük kahverengi gözleri yüzüme odaklanmış, son itiraflarının ardından tepkimi değerlendiriyor. Bir süre sonra tekrar kaldırıma dönüyor ve lanet olsun, elini tutuyorum ve o da parmaklarımı parmaklarına dolamama izin veriyor.

"Peki ya sen? Hobilerin var mı?" diye soruyor.

"Arkadaşım Jenna ve ben haftada birkaç kez toplum merkezine gidiyoruz. Pickleball ya da kickboks gibi şeyler yapıyoruz. Onun dışında okumayı severim." Bilim kurgunun en sevdiğim tür olduğunu söylemiyorum, ama sorarsa söylerim.

"Pickleball nedir? Kart oyunu mu?"

"Masa tenisi gibi ama insan boyunda." "O da tenis değil mi?"

"Hayır, hayır, Vanessa. Tenis tenistir. Pickleball tenise benzer, ama daha küçüktür. Daha çok ping pong gibidir."

"Hiç duymadım," diyor.

"Orta yaşlı insanlarla pek vakit geçirmiyor olmalısın."

Bu sözüm ona gülmesini sağlar ve ben de bu sesi ısıtılmalı battaniye gibi keyifle dinlerim.

Binamın önüne gelmek üzereyiz ve adımlarımı yavaşlatıp duruyorum. Sarı ışıkla aydınlatılan sokak lambasının altında dururken hala elini tutuyorum.

"Bu gece gerçekten çok güzel vakit geçirdim," diyor Vanessa. "Bunu çok sık yapamıyorum."

"Ben de."

Böyle şeylerde, başka bir ana geçişin eşiğinde sessiz anlarda el ele tutuşmakta pek iyi değilim. Bir andan diğerine nasıl zarıfçe geçeceğimi hiç bilmiyorum.

O bunu kolaylaştırıyor.

"Nate?"

"Hm?"

"Beni öpebilirsin," diyor ve ben hiç vakit kaybetmiyorum.

Bir elimle boynunun arkasına dolanırken, dudaklarım onun dudaklarına iner, dudakları benimkine karşı sıcak ve esnektir. Elleri belime dolanırken öpücüğü derinleştiririm ve açık ağzına iç çekerek nefes veririm.

Dili şeker ve çilek gibi tadı vardı ve benimkiyle dans ediyordu. Biraz mahremiyet için onu benim binamla yan binanın arasındaki sokağa doğru ittim ve o da isteyerek hareket etti, dili hala coşkuyla ağzımın içinde dolaşıyor, dişlerime baskı yapıyor ve

beni istem dışı inlemelere boğuyor. Onu tuğla duvara yaslayıp vücutlarımızı birbirine yapıştırıyorum, bacaklarımdan biri onun bacaklarının arasına giriyor.

O benim dilimi ağzına çekiyor ve bu beni çıldırtıyor.

Neredeyse hiç düşünmüyorum, sadece ellerinin göğsümde ve saçlarımda dolaştığını hissediyorum, onu kendime çekip kendimi onun ağzına döküyorum. Onu tüketmek ve tüketilmek istiyorum; bu öpücük ve yumuşak elleri başımı döndürüyor.

İki dakika içinde daireme girebileceğimizi biliyorum, merdivenleri hızlıca çıkarsak daha da kısa sürede, ama bunu durdurmayı düşünemiyorum bile, o bacağıma sürünüp göğüslerini göğsüme bastırırken, dudaklarımı ısırp kulağıma küçük nefesler verirken, ben de boğazına öpücükler yağdırırken.

Elim onun yan tarafına doğru kayıyor ve ceketimin altındaki çıplak sırtında geziniyor, o da hareketsiz kalıyor. Ben de onu takip ediyorum ve ona sorgulayan bir bakış atıyorum.

Çok mu ileri gittim? Aşırı mı davrandım? "Sen..."

"Şşş," parmağını dudaklarıma koyuyor ve sanki bir şey dinliyormuş gibi arkama bakıyor.

Tek duyduğum şey, kulaklarımda hala atan kalbim ve üst kattaki komşumun penceresinden gelen reggae müziği. Bir araba geçiyor ve karanlıkta bizi göremeyeceklerinden eminim, ama yine de onu daha fazla örtmek için yerimi değiştiriyorum.

Vanessa nefesini bırakır ve omuzlarını gevşetir, onu duraklatan her neyse artık geçtiğini düşünürüm, ama sonra ben de duyarım. Arkamızdaki sokaktan gelen ayak sesleri o kadar hızlıdır ki, Vanessa'dan kendimi kurtarmaya bile vaktim olmaz, avuçlar omuzlarıma konar ve beni ondan uzaklaştırır.

Yere düşüyorum, bir nefeslik sürede ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Başka bir adam Vanessa'ya atlıyor, ama o onun ulaşamayacağı bir yere atlıyor. Hareket etmek, onu korumak istiyorum, ama bir bot göğsüme basıyor ve bunu yapamadan beni yere bastırıyor.

"Onu vuracağım," diyor üstümdeki adam ve Vanessa duruyor. Diğer adam hala ona yaklaşıyor.

Yüzüme bir silah doğrultulmuş ve ben öksürüyor, bir tür teslimiyet göstermeye çalışıyorum. İki kredi kartım var, kredi limitleri iyi ama harika değil

ama istediklerini vereceğim.

Ellerimi başımın iki yanına kaldırıyorum; Vanessa da aynısını yapıyor. Diğer adam ona doğru yaklaşıyor ve ona silah doğrulttuğunu görüyorum.

"Hadi ama, bir çözüm bulabiliriz," diye aceleyle söylüyorum ve ayağı bana daha sert basıyor. Diğer adam Vanessa'yı yakalamak için uzanırken, o yıldırım hızıyla hareket ediyor.

Bir anda birçok şey olur.

İlk olarak, Vanessa saldırganın kolunu bükerek silahını düşürdüğünü görüyorum ve adamın homurtusunu duymadan önce sessizce iki el ateş ediyor. Silahın ateşlendiğini, ışık ve üzerimde duran diğer adamın geriye doğru sarsılıp yere düşmesinden anlıyorum.

O az önce...

Uzaklaşıp ayağa kalkıyorum, nefesim hala düzensiz. Vanessa'ya bir şekilde yardım etmek istiyorum, ama o gayet iyi başa çıkıyor. Kendinden en az iki kat daha iri olan adamla ustaca dövüşüyor. Neredeyse göremediğim bir dizi hareketle adamı yere yatırıyor ve kafasına iki el daha ateş ediyor. Midem bulanıyor, ama kusmuyorum.

Kırmızı lekeler boynuna, yüzüne ve ceketime sıçramış.

"İyi misin?" diye soruyorum, dudağı yarılmış ve kanlar içinde olmasına rağmen, çoğunlukla sakın görünüyor, sadece sessiz bir öfke kaynıyor içinde.

Vanessa adamın kafasının arkasına kan tükürüyor ve başını sallıyor. "Sana zarar verdi mi?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum.

Beni tutan diğer adamı incelemek için yanımdan geçer ve adamın yan tarafına sert bir tekme atar. Unutmayın, tüm bunları çok yüksek topuklu ayakkabılarla yapmıştır. Adam kıpırdamayınca, ona da tükürür ve kavgası sırasında düşen çantasının olduğu yere geri çekilir.

"Polisi arayacağım," derim, cebimde telefonumu ararken. "Henüz değil," der.

Arayıp aramayacağımı düşünürken, parmağım arama tuşunun üzerinde duruyor ve elim titriyor. Bana yaklaşıp beni baştan aşağı süzer, parmakları bir an yüzümde dolaşır ve sonra telefonumu alıp kilitler.

"Sorun yok," diyor. "Biz iyiyiz."

Vanessa kendi telefonunu çıkarır, ekrana dokunur ve kulağına götürür.

Bir süre sonra, "Tony'yi buraya getirin," diyor. "İkisi... Tamamdır. Evet, o iyidir. Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra, onu çantasına geri koyar. Şu anda tüm vücudum titriyor ve ölü adamlara bakmaya cesaret edemiyorum çünkü daha önce hiç ölü birini görmedim ve şimdi *iki tanesini* yakından görmek düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

"Acı çekiyor musun?" diye soruyor, sesi çok nazik.

"Hayır," diyorum, sesim o kadar yüksek çıkıyor ki, daha sessizce tekrar deniyorum, "Hayır." "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ne oluyor?"

Dudakları ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. Öpüşmemizden dolayı rujunun kırmızısı ağzının etrafında biraz bulaşmış ve sanırım benim dudaklarıma da bulaşmıştır.

"İş," diyor. "Burada açıklayamam, ama halledeceğim. Onları sokağın daha içine taşımak için yardımına ihtiyacım var." Ölü adamlara başını sallıyor, ama ben hala onlara bakamıyorum. Sadece cesetlerinin yanımda olması, ölü ve hareketsiz olmaları, göğsümde bir ağırlık gibi, yatağımın altında bakmaya korktuğum bir canavar gibi hissettiriyor.

"Bununla başlayalım. Sen ayaklarını tutabilirsin. Tamam mı?"

"Vanessa, polisi aramamız lazım, onları hareket ettiremiyoruz, biz..." "Nate, şu anda bana güvenmen lazım. 'Tamam' demeni istiyorum."

Titrek bir nefes alıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda her şeyin hala aynı olacağından eminim, ama öyle olmayacağını umuyorum.

Gözlerimi açtığımda, hala önümde duruyor, benim takım elbise ceketimi giymiş, çenesinde küçük bir kan izi var. Başparmağımla hafifçe siliyorum ve o neredeyse hiç yüzünü buruşturmuyor.

"Tamam," diyorum ve bana söylediğini yapıyorum.

VANESSA

NATE, Leo iki ceset torbasıyla geldiğinde konuşmuyor. Ölü adamları ceset torbalarına koyarken sessizliğini koruyor ve Leo ile ben onları arabanın arkasına taşırken de konuşmuyor. Sadece ellerinde kanla, kolları yanlarında sarkık bir şekilde duruyor ve gözlerinde hayalet görmüş gibi bir ifade var. Tony ve diğer çocuklar olay yerini temizlemek için geldiklerinde, hala konuşmamıştı.

Leo geldikten sonra yukarı çıkabileceğini söyledim, çünkü her yere kusacak gibi görünüyordu, ama o kaldı. Yardım etmedi, çoğunlukla uzaklara bakakaldı, ama kaçmaya ya da polisi aramaya da çalışmadı, bu da iyi bir şey. Sanırım şokta.

Ekibin temizlik için yardıma ihtiyacı olmadığı anlaşıncı, Nate'i binasına götürdüm ve merdivenlerden dairesine çıktık. Leo, Nate'in duymaması için sessiz adımlarla bir kat arkamızdan geliyordu.

Nate'in elleri kilidi açamayacak kadar titriyor, ben de anahtarı alıp kapıyı açıyorum ve onun ardından içeri giriyorum. Köpek ortaya çıkıyor ve ayaklarımızın etrafında dönüyor. İkinci kez baktığımda, bu gerçekten de gördüğüm en çirkin köpek olabilir. Nate ceketini sandalyenin arkasına bırakıyor, çirkin köpeği kucağına alıyor ve göğsüne bastırıyor, sonra sessizce odada dolaşmaya başlıyor.

Oturma odası küçük ama rahat. Sol yastığı büyük ölçüde çökmüş eski gri bir kanepe, çok kullanılmış gibi görünen çok renkli bir yorgan ve televizyonun bir yanında bir yığın DVD var. Ayrıca birkaç mum görüyorum, belki de bu yüzden burası bu kadar güzel kokuyor. Narenciye kokusu. Duvar da birkaç çerçeveli resim var, ama çok fazla değil. Bir Star Wars sanat baskısı.

Kahve masasına yaslanmış küçük, tahta bir beyzbol sopası da var. Sanırım bu, Nate'in bu dairedeki tek silahı.

Nate volta atmayı bırakıp bana bakıyor.

"Bu rastgele bir saldırı değildi," diyor, soru sormadan.

"Değildi," diye onaylıyorum.

"FBI ajanı mısın?"

Dudaklarımı sıkıp başımı sallıyorum.

"CIA?"

"Hayır."

"FDA?"

"O da değil," diyorum. Nate köpeği yere indiriyor ve köpek bir anlığına topuklarımı kokluyor, ayağımın üstünü hafifçe yalıyor ve yanıma yerleşiyor.

"Bu bir sır mı?" diye sorar Nate. "Gizli görevde misin? Bana söyleyemez misin? Şimdi tanık koruma programına girmem mi gerekiyor?"

Bu saçma fikre gülmekten kendimi alamıyorum. "Hayır, tanık koruma programına girmen gerekmiyor. Bir şey olmaz."

"Yani sen bir casussun? Kimseye söylemem. Söz veriyorum."

Ona yalan söylemek için ağzımı açarım, ama daha açmadan kapatırım. Ona kolluk kuvvetlerinin bir parçası olduğumu söylemek onu rahatlatabilir, ama onu güvende tutmaz.

"Tam olarak değil, hayır."

"O adamların buraya geleceğini biliyor muydun?"

"Hayır," dedim, ve bu doğrudu. "Bu gece böyle bir şey olacağını bilmiyordum." O adamları daha önce hiç görmemiştim. Suçlular, bizim çevremizden değillerdi, ama Boston büyük bir şehir.

"Onlar kimdi?"

"Emin değilim." Bu sorunun cevabını bulmak için bütün gece uyanık kalacağım gibi hissediyorum. Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurup beş saniye tutuyorum. "İşim nedeniyle bazı... düşmanlarım var."

"Seni öldürmek isteyen düşmanlar mı? Ne tür bir iş yapıyorsun sen?"

Hiçbir şey söylemedim, ama kollarımı kavuşturup, benim hakkımdaki gerçeği dolambaçlı bir şekilde anlatmasını bekledim. Kahverengi saçları kavgadan dolayı dağınıktı, bir kısmı alına sarkmıştı. Daha önce ışık ve mizahla dolu olan gözleri, şimdi geniş ve temkinliydi.

Bu akşamın onun için ne kadar rahatsız edici olsa da, en azından hala hayatta olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Aşağıya çağırdığın adamlar," pencereye doğru başını sallıyor. "Hiç sorgulamadılar bile. Bu tür şeyler sık sık olur mu?"

Hâlâ hiçbir şey söylemiyorum ve o da neredeyse anlamış gibi görünüyor. Gerçek beyninin ön tarafında duruyor gibi görünüyor ama kendini tahmin etmeye izin vermiyor.

Ağız açık kalır ve bana döner.

"Bir çeteye falan mı bulaştın?"

Bunu doğrulamıyorum, ama inkar da etmiyorum.

"Vay canına, Vanessa." Nate bana yaklaşır, sesi alçalır. "Senin hakkında bir şey mi biliyorlar? Kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Yüzümü ellerimle kapattım çünkü o benim hakkımda en iyisini düşünmek istiyor. Sanırım iyimserlik onun doğasında var; muhtemelen marketteki yabancılara bile gülümsüyor.

"Hayır, ben..." Nate'in kapısına hafif bir vuruşla sözüm kesilir, bu da Nate'in sıçramasına ve sopayı kapmasına neden olur. Onu saldırmaktan alıkoymak için elimi uzatır ve kapıyı açmak için geri çekilirim.

Tony kafasını içeri sokar. "Dışarısı temiz patron. Güneş çıktığında emin olmak için geri geleceğiz."

"Teşekkürler, Tony."

O da başını sallar ve sonra, irislerinin etrafı tamamen beyaz olan, endişeyle ve iri gözlerle bu konuşmayı izleyen Nate'e bakar. Hâlâ o lanet sopayı sıkıca tutmaktadır.

Tony elini kapıdan uzatıp Nate'e yumruğunu uzatır.

"Tanıştığımıza memnun oldum, kardeşim," der Tony. Nate birkaç saniye eline bakar, sonra mekanik bir hareketle kolunu kaldırıp Tony'nin yumruğuna kendi yumruğunu vurur. "Ah, gömleğini alayım. Kan lekesini çıkaracağım ve yarın geri getireceğim."

"Oh, bu..." Nate gömleğe bakar ve kumaştaki kan lekelerini fark eder. Yine kusacakmış gibi görünür. "Merak etme."

"Hayır, bu güzel bir gömlek. Annem iyi leke çıkarıcıları var, hiç belli olmaz." Tony elini uzatır, bu sefer avucunu yukarı ve açık tutar. Nate sopasını duvara dayadıktan sonra kravatını çeker ve gömleğinin düğmelerini açar, gömleğini çıkararak altındaki dar beyaz tişörtü ve öpüşürken hissettiğim kaslarını ortaya çıkarır. Çok pratik bir şekilde zayıf ve formda. Her gün saatlerce spor yapan biri gibi değil, ama birkaç ay antrenman yaparsa yarım maraton koşabilecek biri gibi.

Nate düğmeli gömleği top haline getirip Tony'ye uzattı. Ben de kanın kurbanı olan takım elbise ceketini Tony'ye verdim.

"Teşekkürler Tony," diyorum yine ve bu sefer gerçekten gidiyor, kapı arkasından kapanıyor. Nate'e bir şey söylemek üzereyim, herhangi bir şey, ama Tony kapıyı tekrar açıyor.

"Leo seni eve götürmek için koridorda bekleyeceğini söyledi."

"Harika," diyorum ve bu sefer Tony'nin ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledikten sonra tekrar konuşmaya çalışıyoruz.

"Vanessa, sen..."

"Göründüğü gibi değil."

"O adamlarla çalışmıyorsun, değil mi? O suçlularla?"

"Onlar suçlu değil," diye savunuyorum, ama aslında suçlular. Hepimiz suçluyuz. O sadece bunu çok kirli bir şey gibi gösterdi.

"Tabii, çünkü normal, suçlu olmayan insanlar cesetleri temizlemeyi ve kıyafetlerden kan lekelerini çıkarmayı bilirler." Fısıldayarak bağılıyor ve ben ona yaklaşıyorum.

"Onları orada bırakmamızı mı tercih ederdin?"

"Hayır, *polisi* aramamızı tercih ederdim, Vanessa. Ne oluyor lan?"

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum, ama nafile. "Sana halledeceğimi söyledim ve

hallettim. Hallediyorum."

"Evet, ama suçlu değilsen neden polisin halletmesine izin vermedin?"

Buna makul bir cevabım yok ve o da bunu biliyor. Nate bir adım daha yaklaşarak, bir saat önce çok farklı koşullarda yaptığı gibi beni duvara doğru sıkıştırıyor. Bir saat önce, sanki bir vahiymişim, bir tanrıça ya da bir hayaletmişim gibi bana bakıyordu.

Şimdi ise dehşete kapılmış ve benim düşündüğü kişi olmadığımı inanmak için çaresiz görünüyor.

Dudaklarımı ısııyorum, ama kavgada yaralandığımı hatırlıyorum. Keskin acı ve metalik tat beni irkiltiyor ve Nate nefes alıyor.

"Bana yanıldığımı söyle. Bana, şu anda polisi arayıp olanları anlatamayacağımı, çünkü senin bir casus olduğunu ve bunun operasyonunu mahvedeceğini söyle. Sadece, düşündüğüm şeyi söyleme. Bana lanet bir suçlu olduğunu söyleme. Lütfen."

Onun düşündüğünden daha da kötü olduğumu bilmek midemi bulandırıyor.

Ben sadece bir suçlu değilim, ben *sorumluyum*.

"Bu... hassas bir konu," diyorum ve şoktan sessiz bir anın ardından, sanki lanetli ya da vebalıymışım gibi duvardan, benden uzaklaşıyor. "Nate, beni dinle."

Bana bakmakta zorlanıyor, dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor, geceyi, birlikte olduğum kadını, şimdi bildiği gerçeği yeniden değerlendiriyor.

"Polisi arayamazsın," diye aceleyle başlıyorum, sesim ne kadar kontrolümü kaybettiğimi ele veriyor. "Bu şehirde kimsenin cebinde olmayan bir polis memuru neredeyse yok ve bunu polise bildirirsen, tehlikeye girersin."

Korkumdan bahsetmiyorum, onun zaten tehlikede olduğundan. Bu gece benim peşime düşen kişi, beni onunla gördüğü için ona suikast emri verdiğinden.

"Güvende kalmalısın," diyorum. "Seni güvende tutabilirim, ama sadece dikkat çekmezsen. İstemediğin şeylere burnunu sokma."

Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, bunu yüzündeki tiksinti ve pişmanlık karışımı ifadedden açıkça anlayabiliyorum. Ama aptalca bir şey yapmayacağından emin olmam gerekiyor.

"Nate," diyorum ve bileğini tutuyorum, ama o benden çekiliyor. "Ne, yoksa beni öldürür müsün?"

Sözleri aramızdaki boşlukta ağır bir şekilde asılı kalır, ta ki ben uzattığım elimi geri çekip omuzlarımı düzeltene kadar.

"Güvendesin," diyorum. En iyi yüzümü takınıyorum, hiçbir şey göstermeyen yüzümü, bana çok tanıdık gelen maskeyi, ona daha önce göstermediğim maskeyi. Değişimi izliyor, ben kendimi toplarken gözleri kısılıyor. "Aptal olmadığın sürece."

Ön kapısını açtım ve yarı yolda durduğumda adımları seslendi. Dönmedim, çünkü dönersem yüzümdeki umudu görecekti, ama durdum.

"Ne boktan işe bulaşırsan bulaş, beni ondan uzak tut."

Leo kapının hemen dışında duruyor ve gözleri yumuşak ve anlayışlı. Hiç şüphesiz her şeyi duymuştur.

Omzumun üzerinden dönüp daireye son bir kez bakıyorum. Nate'e bir kez daha bakıyorum, gözleri nefret ve kafa karışıklığıyla dolu.

"*Seni nasıl sevdirebilirim diye düşünüyordum,*" demişti, bir saat bile geçmemişti.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Hoşça kal, Nate."

Arkamdan kapıyı kapatıp Leo'nun yanından geçiyorum, onun sempatisini fark etmemiş gibi davranıyorum. Beni çok iyi tanıyor, her zaman içimi okuyor, tıpkı kız kardeşlerim gibi. Bu yüzden çok iyi bir koruma.

Eski merdivenlerden inerken, "Buraya birini bırak," diyorum. "Kimse ona dokunmasın."

Saçlarım hala dağınık ve elbisem mahvolmuş halde randevumdan eve döndüğümde, ailem benim soru sormalarını istemediğimi anlayabilirdi. Leo'nun onlara burnunu sokmamalarını söylemek için önceden aradığını tahmin edebilirim.

Ertesi gün arama ciddi bir şekilde başladı. Bize saldıran iki adam herhangi bir çeteye bağlı değildi, sadece mezhepsiz kiralık katillerdi. Önce onların küçük örgütünü sorguladık, sonra Mary'nin daha tatsız yöntemlerini kullanmasına izin verdik. Tehditler ve iyi bir dayak işe yaramazsa, Mary'nin bıçağı genellikle işe yarar ve bu sefer de farklı değildi. Mary'nin 20 dakikalık sorgusu sonucunda, iki adamın sadece kullan-at telefonlarla iletişim kuran ve nakit ödeme yapan isimsiz bir alıcı tarafından kiralandığını öğrendik.

Bir başka çıkmaz sokak.

Tetikçileri öldürmedik ve hepsi küçük kız kardeşime dehşet ve saygı dolu bakışlarla baktılar. Küçük ama sert bir kız, onları suçlayamam. Biri beni öldürmeleri için ne kadar para teklif ederse etsin, bir daha böyle bir şey denemeyecekler. Onları öldürmediğimiz için, ihtiyaç duyduğumuzda ücretsiz olarak çalışacaklarını söylediler.

Nate güvende, kaynaklarım öyle söylüyor. Evinden okula gidiyor, sonra hemen geri dönüyor, sadece köpeği gezdirmek için dışarı çıkıyor ve o zaman bile binanın çevresinde kısa mesafeler.

Onu ve hayatına verdiğim zararı düşünmemeye çalışıyorum.

Saldırıdan dört gün sonra, belirgin bir hareketlilik olmadığından, kız kardeşlerimi, Leo'yu ve annemi oturma odasında bir aile toplantısı için topluyorum. Duvardaki annemle babamın fotoğrafına bakıyorum, benimkine benzeyen babamın gözlerinde cevaplar arıyorum. Ama hiçbir şey bulamıyorum.

Sean ve Cillian, kendi başlarına uğraşmak zorunda kaldıkları saçmalıkların ardından on dakika geç kalarak gelirler ve ben hemen konuya girerim.

"Kapatılmamız gerekiyor," diyorum.

Hepsi bu sözü sindirirken bana bakıyorlar.

"Biraz aşırı değil mi?" diye soruyor Leo.

"Bırak konuşsun," diye azarladı Cillian ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

Bu aşırı bir durum. Son karantina uygulandığında biz daha çocuktuk. Babam bize bu konuda fazla bir şey anlatmadı, ama birkaç ay sonra hepimiz

uyumlu siyah elbiselerimizi giyip sıçanın cenazesine katıldık. Aslında, babam ölüm nedeni olduğu için bu sadece formalite icabıydı. Babamın güvendiği biriydi ve onu öldürmeseydi, bu güven ona hayatına mal olacaktı.

"En azından bu işi çözene kadar çevremizi daraltmalıyız. Eğer bizimle uğraşan alt tabakadan bir aile ise, onlara her hareketimizi bilme gücü veremeyiz."

"Ama çok sıkı davranırsak, bizi fark ettiklerini şüphelenirler," diye işaret ediyor Mary.

"Onların bildiği kadarıyla, işlerimize her zamanki gibi devam ediyoruz. Ama işler ters gittiğinde, bunu ilk elden bilmemiz gerekiyor. Bu da, genellikle başkalarını gönderdiğimiz yerlere kendimizin gitmesi anlamına geliyor. Kanıtları karıştırmaları için rüşvet verilebilecek biri."

"Bu angarya iş," diyor Willa. "Biz burada bir iş yürütüyoruz."

Mary de ona katılıyor. "Depolara gidip ipucu aramamızı mı istiyorsun? Biz sorumluyuz Ness, *Scooby Doo*'da değiliz."

"Kız kardeşine iyi davran," diyor annem, ama o da temkinli görünüyor.

"Gerçekten her alt sınıf ailenin bizim için öleceğine inanıyor musun?" diye soruyorum. "Yeterince çaresiz olsalar, sadakatleri satın alınamaz mı?"

Mary kollarını kavuşturup kanepeye geri yaslanıyor. "Güven çemberimizi bu odadaki insanlarla sınırladım, diğer herkes deneme sürecinde." "Ne yapacağımızı söyle, patron," diyor Leo, ve ben onun kolay kabulünden dolayı minnettarım.

"Mary ve Leo, siz ziyaretlere çıkın. Kulüpler, cepheler... Kontrol edin ve gevşek uçları sıkılaştırın. Ödemelerinde bir dolar bile eksiklik olursa, bunu bilmek istiyorum. Willa, şehirdeki bağlantılarımızla aramızın iyi olduğundan emin olmanı istiyorum. Polis, DEA, Valilik, FBI, ithalatçı adamımız... İstersen onlara hediye sepetleri gönder, benimle öğle yemeği randevuları ayarla, bağış teklif et, onları en iyi sen tanıyorsun."

"Halloldu say," diyor Willa. Zaten zihninde bir liste yapmaya başlamış.

"Sean, uşaklar ve inşaat çalışanlarının mutlu olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yap. Onlarla dost ol, ikramıye ver, ne olursa olsun."

"Tamam." Sean başını sallar, kolu hala Willa'nın omuzlarında. "Anne, diğer annelerle daha fazla dedikodu yapmana ihtiyacım var. Ne olursa olsun."

onlardan bulabileceğin şeyi bul."

Omuzlarını geriye çekip başını sallar.

"Cillian, klanını uygun gördüğün şekilde yönet, ama kendi tarafında birinin bunun sebebi olduğundan şüpheleniyorsan, onu konuştur," diyorum.

Birçok konuda birlikte çalışsak da, Donovann ailesi hala Morelli ailesinden ayırdır ve Cillian'ın kendi işleri olduğu gibi benim de kendi işlerim vardır. Bu bir iş. Ama çürüme onun tarafındaysa, onu bulup, iltihaplanmadan önce kesip atmamız gerekir.

"Peki ya insanlar, normalde umursamayacağımız işlere burnumuzu soktuğumuzdan şüphelenirlerse?" diye sorar Mary.

"O zaman kalite güvencesi yaptığını söyle," diyorum ona. Tavrı sinirlerimi bozuyor ve ona sert bir bakış atıyorum. "Yaptırımdan sorumlu olmak istedin Mary, şimdi de *yaptırım uygulaman* gerekiyor."

Mary ile göz teması kurmaya devam ediyorum, gözleri benimkilere ateş püskürüyor. Onunla birlikte büyümemiş olsaydım, böyle bir bakıştan korkabilirdim. Çocukken kediler gibi kavga ederdik, ergenlikte daha da kötüydü, ama her zaman barışırdık. Hepimiz birbirimizi itekleyecek kadar birbirimize güveniyoruz, ama şu anda onun bana güvenmesine ihtiyacım var.

"Anlıyorum," diyorum, sesim daha yumuşak. "Bunu yapmamız gerekiyor."

Gergin bir anın ardından, nefesini bırakıp başka yere bakar. Sessizce nefes vererek gururunu yutar ve başını sallar.

"Haklısın," diyor. "Onları bulacağız."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve sonra omuzlarımı, koruduğum sert duruştan gevşetiyorum.

"Bu iyi bir fikir," diyor Cillian. Onun güvencesine ihtiyacım yok, ama bunu duymak iyi geliyor.

"Sonsuza kadar değil," diyorum. "Sadece şimdilik."

Sadece ailemi tehdit edenin kim olduğunu bulana kadar.

* * *

Nate ile randevumun ters gitmesinden bu yana tam bir hafta ^{geçti} ve Willa sonunda bu konuyla ilgilenme sınırına ulaştı. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanabilmesine şaşırdım.

"Öpüştünüz mü?" diye soruyor, koşu bandında yaklaşık üç mil koştuktan sonra.

"Onu neredeyse öldürüyordum." "Ama öpüştünüz mü, Vanessa?"

Onun sabrının tükenmesini bekleyerek, onun önünde yerde sabit egzersizler yapmaya devam ediyorum. Yarım mil daha koştuktan sonra, bana bir el havlusu fırlatıyor.

Mary ve Sean büyük minderde dövüşüyor, Leo kum torbasına vuruyor, ama hepsinin dinlediğinden eminim. Bu ailede herkes çok meraklı.

"Evet," diyorum, umarım bu konuda daha fazla konuşmaz. "*Biliyordum* lan," diyor Mary.

"Tahmin etmiştim," diye ekliyor Willa.

Leo, ona sert bir bakış attıktan sonra akıllıca sessiz kalır.

"Önemli bir şey değildi," diyorum. *Hayatımın en güzel öpücüğüydü*, diye eklemiyorum. "Nate, bundan sonra beni bir daha görmek istemediğini açıkça belirtti."

"Saçmalık," diyor Willa. "Sen çok güzelsin, ne dedi?"

Karın egzersizlerimi bitirip birkaç saniye matın üzerinde uzandıktan sonra ablama bakıyorum. Koşarken bile mükemmel görünüyor. Mükemmel bir şekilde boyanmış saçları, sırtına vuran bir örgüye toplanmış ve yanakları neredeyse hiç kızarmamış. Terli bile görünmüyor.

"Bana ve suçumdan uzak durmamı açıkça söylemiş olabilir."

Willa mırıldanıyor, koşu bandının hızını biraz artırıyor. "Aptal," diyor Sean alaycı bir şekilde.

"Hayır, o kadar da kötü değil. İnsanlar uyum sağlayabilir!" diyor Willa.

Yüksek tavandaki pervane fanlarından birinin, dönerek hafifçe sallandığını izliyorum. Nate Gilbert'ı bir daha görmeyeceğimi, veli toplantısında bile, çoktan kabullenmiş durumdayım. Tony ve birkaç arkadaşı, onun evinin önünde dönüşümlü olarak nöbet tutuyorlar ve her gün bana doğrudan mesaj atarak gelişmeleri bildiriyorlar, genellikle onun ders vermek ve köpeği gezdirmek dışında evde kaldığını söylüyorlar.

"Lunge yap," diyor Willa. Kalkıyorum. "Onu aramalısın, seks yapman lazım. Ne kadar oldu?"

"*Sen* sevişmelisin," diyorum, ama onun sevişmeye ihtiyacı olmadığını çok iyi biliyorum. O ve Sean, aşklarını rahatsız edici bir düzeyde açıkça gösteriyorlar. Hala aile film gecelerinde öpüşmek gibi şeyler yapıyorlar.

En son seks yapalı en az bir yıl oldu ve bu cömert bir tahmin. İki yıla yakın olduğunu tahmin edebilirim.

"O adamla evlenmen gerektiğini söylemiyorum Ness, sadece bir mesaj at. O zaten sırlarını biliyor."

"Buna değmez," diyorum. "O asla bunun bir parçası olamaz." Nate bizden daha iyi, organize suç için fazla iyi.

Bir süre bağımsız olarak çalışıyoruz, ailem sonunda bu konuyu konuşmak istemediğimi anlıyor. Willa, yedi mil koştuktan sonra matın üzerine çıkıp yanıma oturuyor.

"Sence saldırı, randevuya çıktığın *için* olabilir mi?" diye sorar Willa sorar

"Hm?"

"Yani, teklifleri sürekli reddediyorsun ve sonra bu yaşlı kafalar Connecticut'tan bir matematik öğretmeniyle birlikte olduğunu duyunca içlerinde bir şeyler kırılıyor olabilir mi? Önce 22 yaşındaki oğullarının sana uygun olmadığını söylüyorsun, sonra da," Willa sertçe sorar, "hiç hız cezası bile almamış bir adamla çıkmaya başlıyorsun?"

Evet demek istemiyorum, bu aptal yaşlı adamların benim otoritemi sorgulamaya karar vermelerinin çok muhtemel olduğunu kabul etmek istemiyorum, ki bunu babama asla yapmazlardı. İşimin hepimizi daha zengin hale getirmesi, bizi bu yüzyıla taşıması önemli değil. Evli olsaydım bana daha çok güvenirlerdi, özellikle de onların oğullarından biriyle evli olsaydım.

Bir kocam olsaydı, onun beni gizlice kullanarak kendi çıkarları için hamleler yaptığını düşünebilirlerdi.

"Belki," diyorum.

Bana saldıran iki adamı da öldürmemeliydim. Biraz fazla sinirlendiğimi kabul ediyorum, ama hazırlıksız yakalanmaktan nefret ediyorum. Özellikle de kendime ait bir gece geçirmeye karar verdiğim o tek gecede.

Willa, ikiye katlanmış halde durduğu yerden kalkar ve elini uzatır. "Benimle dövüşür müsün?" diye sorar ve ben de onun beni kaldırmasına izin veririm, ta ki artık evlilik ya da matematik öğretmenlerini düşünmeyecek hale gelene kadar.

NATE

Benim pek de sevmediğim "Olay"dan bu yana dokuz gün geçti. Bu konuyu kiminle konuşacağımı bilmiyorum, bu yüzden günlüğüme yazıyorum.

Günlük yazmak, genellikle üç ayda bir kez yaptığım bir şey ve o zaman bile sadece birkaç paragraf yazıp, sıkılana kadar şiirsel bir üslupta yazıyorum. Sadece bu hafta, okuldan sonra ve hazırlık derslerim sırasında boş zamanlarımda iki düzineden fazla sayfa doldurdum.

Aklıma ne gelirse onu günlüğüme yazıyorum, ama son zamanlarda en çok aklıma gelen şey, o adamlar bize saldırmasalardı nasıl bir hayat sürerlerdi diye derinlemesine düşünmek. Vanessa onları benim gözümün önünde öldürmeden, hala sıcak olan cesetlerine tükürmeden ve tekmelemeden önce.

Bu genellikle, tüm bunları görmemiş olsaydım benim hayatımın da nasıl farklı olabileceğini düşünmeme yol açıyor.

Diğer zamanlarda ise şarkı sözleri yazıyor ya da el yazımı çalışıyorum. Zihnimi aktif tutuyor.

Kitabı yanımda tutuyorum çünkü sadece stresli değil, aynı zamanda paranoyak da olduğum için. Dairemin güvenli olmadığından, köpeğimin güvenli olmadığından ve hatta benim de güvenli olmadığımdan eminim.

Hiçbir güvenliğim yok.

Taşınmayı düşünüyorum, ama dokuz yıl önce taşındım ve sözleşmemde ev sahibinin kirayı yılda en fazla elli dolar artırabileceği yazıyor ve ilk birkaç yıl bunu hiç düşünmediler bile. Bu nedenle, kiram gülünç derecede ucuz ve bunu bırakmak benim için büyük bir kayıp olur.

Taşınmak için eşyalarımın yarısını satmam gerekir ve eşyalarım zaten pek değerli değil.

Jenna, randevumla ilgili beni sıkıştırıp duruyor, ona çok fazla mesaj atmadığımı, bunun da ya düğünümdeki partnerimle ateşli seks yapmaktan kafamın çok meşgul olduğu ya da derin bir depresyona girdiğim anlamına geldiğini söylüyor. Ona bunun konuşamayacağım gizli bir üçüncü şey olduğunu ve sormaması gerektiğini söyledim

sormaması gerektiğini söyledim ve Jenna, en iyi arkadaşın yapması gerektiğinden daha fazla sınırlara saygı duyduğu için sormadı.

En azından, birlikte gittiğimiz kickboks-dans füzyon dersine gelmeyene kadar sormadı, ama şimdi bir şeylerin gerçekten ters gittiğini biliyor ve doğrudan kaynağına geldi. Kapıyı açmamın ardından kapıyı bile çalmıyor, sakladığı yedek anahtarı kullanıp içeri giriyor.

Spor çantasını mutfak masama bırakır ve odamı şaşkın gözlerle süzer: panjurlar ve perdeler sıkıca kapalı, mağara gibi bir atmosfer, yarım yamalak denediğim yapboz. Sonra günlüğü fark eder ve ben almadan önce onu kapar.

"Aman Tanrım, günlük yazıyorsun." Jenna bir eliyle defteri tutarken, diğer eliyle beni kendinden uzaklaştırıyor. "Bana ne olduğunu anlatmazsan, anneni arayacağım."

Bunu yapacağını biliyorum, bu yüzden direnmeyi bırakıp omuzlarımı düşürüyorum.

"Gülmemelisin," diye uyarıyorum. "Bu çok ciddi bir konu." Jenna yemin eder gibi bir hareket yapıyor.

Jenna'nın bunu öğrenerek tehlikeye girmeyeceğinden emin değilim, hatta tehlikeye gireceğinden oldukça eminim, ama günlük benim endişelerimi barındıran ruhsuz bir kap ve Jenna en yakın arkadaşım ve en büyük sırdaşım.

"Vanessa'nın mafya üyesi olduğunu düşünüyorum," diyorum, çünkü günlerce Google'da araştırma yaptıktan ve *Baba* (1 ve 2) ile *Sopranos'u* tekrar izledikten sonra vardığım sonuç bu.

Jenna, Tanrı onu korusun, gülmüyor.

"Bana daha fazla anlat," diyor.

Ben de anlatıyorum. Eve yürürken Vanessa'nın aile ve babasının şirketini devralmakla ilgili söylediklerini anlatıyorum, o zamanlar garip gelmeyen ama şimdi şüpheli bulduğum şeyleri. Ona öpüşme olayını anlatıyorum (çılgılık atıyor, bana beşlik çakıyor, ayrıntıları soruyor ama ben bu hikayede daha önemli şeyler olduğu için ayrıntıları vermiyorum), sonra da erkekleri anlatıyorum, beni yere deviren ve ölümünü izlediğim adamı, onun ölümünü nasıl izlediğimi ve Vanessa'nın diğer adamı sanki onun dört katı büyüklüğünde değilmiş gibi çabucak halletmesini.

Her on altı saniyede bir "Olmaz lan" demekten başka, beni durdurmuyor.

"Ve sonra o... ona tükürdü mü?" diyor Jenna.

"Etkilenmiş gibi davranmayı bırak, bu etkileyici değil Jenna. Muhtemelen bir sosyopat."

"Evet, hayır, tabii, haklısın, devam et."

Ona, sanki bunu milyonlarca kez yapmışlar gibi verimli bir temizlik yapıldığını, dövmeli ve korkutucu adamlardan oluşan ekibin ona rapor verdiğini ve onun aramasından birkaç dakika sonra oraya vardıklarını ve sonrasında yapılan konuşmayı anlatıyorum.

"Cesetlere ne yaptılar?" diye sorar Jenna, başlangıçta cesetlerin varlığı konusunda pek de endişelenmemiş gibi.

Omuz silkiyorum çünkü gerçekten kimsenin bilmediği bir şey, ama tahmin etmek zorunda kalsam (ki günlüğümde birçok kez yaptım), bir tekne veya kıyma makinesi işin içindeydi. Düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"O bir casus olabilir mi?"

"Suçlu olduğunu itiraf etti sayılır," diyorum. "Bütün adamlar ona 'patron' diyordu ve o büyük şirketi yönetiyordu, bana polisi aramamamı söyledi ve Jenna, sanırım kısa hayatımın geri kalanında mafyanın hedefi olacağım."

"Tamam, dur bir dakika," diyor Jenna. "Yine dramatik davranıyorsun."

"Jenna, iki adamın öldürülmesini izledim. Bence sen de biraz dramatik olabilirsin."

Şu anda daha dramatik." Yine fısıldayarak bağıriyorum, ancak üst kattaki müzik o kadar yüksek sesli ki komşularımın beni duyması zor. "Dışarıdaki

kırmızı Corolla'daki adamı gördün mü?" diye soruyorum, fısıldayarak sanki o da kaldırımından bizi duyabilirmiş gibi.

Jenna kaşlarını çatıyor ve pencereden dışarı bakmak için ayağa kalkıyor, metal panjurlar hareket ettikçe tıkırdamaya başlıyor. Ranger'ın kuyruğunun zemindeki güneş ışığına vurarak ses çıkardığına yemin edebilirim; panjurlar gün boyu kapalı kaldığı için tüm bitkilerim krizde.

"O kim?"

"Tony," diyorum. "Gömleğimdeki kanı temizleyen oydu. Orada oturup kimsenin geri gelmediğinden emin oluyor."

"İyi biri mi?"

Tony'nin olağanüstü iyi biri olduğunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Evden çıkarken bana başını sallıyor, kapımı çalıp Ranger'ı yürüyüşe çıkarmayı teklif ediyor, hatta bir keresinde bana burrito bile getirdi. Tony'nin yüzü, ışığa bağlı olarak ya otuz beş ya da on dokuz yaşında gibi görünebiliyor ve bana aileden biriymişim gibi davranıyor. Dün bana "kuzen" dedi.

"Sence o onun patronu mu? Yoksa patron gibi mi?"

"Sanırım, belki," diyorum, ama evet, öyle düşünüyorum. "İkisi de."

"Vay canına," dedi Jenna, dalgın dalgın Ranger'ın kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Kusmuş muydun? Ölü adamları gördüğünde."

"O gittikten sonra." Benim midem biraz hassas olduğu bilinir. "Ama suç dünyası... erkeklerin dünyası değil mi? *Godfather* gibi mi?"

"Mafyanın inceliklerini ve işleyişini bildiğimi iddia etmeyeceğim, Jenna. Belki de 21. yüzyıla girmişlerdir."

Bütün bunları sindirmek için bir dakika durur, Tony'ye bir kez daha bakmak için metal panjurdan birini tekrar eğirir ve alt dudağını ısırır. Hâlâ spor kıyafetleri üzerindedir ve alnındaki bebek kılları cildine yapışmış kurumuştur. Ranger, onu kucağına alıp kafasına bir öpücük kondurana kadar bacağını yalar.

"Eğer evinin önüne bir adam diktiyse, onun koruması altındasın, değil mi?"

"Tabii, ama ne kadar süreyle? Tony gittiğinde ne olacak?"

"Dövüşmeyi biliyorsun, kendini savunma dersleri ne olacak?"

"Vanessa onları kelimenin tam anlamıyla öldürürken benim yerde debelendiğim kısmı duymadın mı?"

"Silah alabilirsin," der ve bu düşünceye burun kıvrır. "Gerçek bir silah manyağı olabilirsin."

Ben de bunu düşünmüştüm, ama bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

Jenna hızla pencereden uzaklaşır, ama sonra geri döner ve muhtemelen Tony'ye sertçe el sallar.

Jenna, Ranger'ı yere indirip omzuma hafifçe değil, sertçe yumruk attı. "Neden daha önce söylemedin?" diye sordu.

Şimdi yaralı olan kolumu tutarak boş boş bakıyorum, üç kez göz kırpıp cevap veriyorum.

"Bütün bunların mafya kısmını duymadın mı?"

Rafimdan köpük futbol topunu bana fırlatır, ben de yüzüme çarpmadan önce onu kaçırırım. Sırada yastık vardır, ama onu zamanında kaçıraramam.

"Bana her şeyi anlatmalısın!"

"Sana her şeyi anlatıyorum!" diye savunuyorum. "Senin de tehlikeye girmeni istemedim

."

Bana atabileceği başka yumuşak bir şey kalmadığında, Özür dilediğini anladığım bir yüz ifadesi takınıyor ve ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum.

Kanepede oturup kapalı pencerelerime bakarken, Ranger ayaklarımızın arasında yere yerleşir.

"Bence onu aramalısın," diyor Jenna iç çekerek. "Ne?"

"Ona çıldırdığını ve güvende olacağını bilmen gerektiğini söyle."

Bunu düşündüm ve şimdiye kadar bir düzine kez bu fikri hemen reddettim. Tabii ki kızgıyım, ama asıl beni sinirlendiren, gece kötüye gitmeden önce onunla ne kadar eğlendiğim. Vanessa, uzun süre düşündüğümde dikkatimi dağıtan bir şekilde çekici, eğlenceli ve seksi biriydi. Onu ararsam, istemeden bana bunları hatırlatabilir ve benim ihtiyacım olan şey, onun tehlikeli olduğunu ve onunla herhangi bir ilişkim olması durumunda öldürülme veya hapse atılma ya da her ikisinin birden olma ihtimalim olduğunu hatırlamak.

Ama sonra o öpücüğü düşünüyorum ve onun, şüphesiz, hayatımdaki en etkileyici öpücük olduğunu, bundan sonra tüm öpücükleri onunla karşılaştıracığımı düşünüyorum. Yapmam gereken şey, Vanessa'yı ve bu hafta her gün öfkeyle mastürbasyon yaparken düşündüğüm o aptal öpücüğü tamamen unutmak. O bir suçlu, Tanrı aşkına. Onu hiçbir şekilde düşünmem gerekmiyor, özellikle de şehvetli bir şekilde.

"Birkaç gün benim evimde kalmak ister misin?"

"Laura çok sevinir," diyorum. Oda arkadaşı Laura, uzun zamandır Jenna'yı benim onun arkadaşlığına layık olmadığımı ikna etmeye çalışıyordu ve Jenna'ya göre, benimle arkadaşlık ederek, benim anlayamayacağım bir dizi şeyi sürdürüyordu.

Laura beni tolere ediyor ve bu onun için bir sınav. Orada yirmi dört saatten fazla kalırsam nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum.

"Aşardı."

"Sorun değil," diyorum ve Tony'yi görmek için pencereye doğru yürüyorum. O da peşimden geliyor ve Tony kocaman bir sandviç yerken ve bizim duyamadığımız müziğe kafasını sallarken omzumun üzerinden bakıyor. "Onu ben hallederim."

NATE

SALI GÜNLERİ haftanın en lanetli günüdür. Muhtemelen günün suçu değildir, ama biz bir toplumda yaşıyoruz ve bu yüzden salı günleri lanetlidir. Bu, yeni bir haftanın başlangıcı olduğu düşüncesinin olmadığı bir pazartesi gibidir, çarşamba öğleden sonra tepeye doğru dik bir yokuş gibidir. Oradan sonra yol düzgün gider, ama salı günü? Hayır.

Bugün, saat 7'yi biraz geçe, okuldan önce Jenna'nın ve benim Salı günü buzlu kahvelerimizi gömleğimin önüne döktüğüm için işler şimdiden kötüye gitti. Arabamda fazladan bir tane olduğunu sanıyordum, ya da en azından bir süveter falan, ama geçen ay bagajımı temizledim, ki o zamanlar geçmişteki benim için gerçekten harika bir şeydi, ama şu anki beni okulun son haftasında işe neredeyse geç kalacak hale getirdi, eve koşarak gidip üstümü değiştirdim. Sorun değil. Bugün Salı.

Apartmanımın merdivenlerini çıkarken, komşumun bu sabah erkenden Adderall'ını almış olması gerektiği anlaşıyor, çünkü reggae müziği çok yüksek sesle çalıyor. (Ona sordum, onsuz kod yazamadığını söyledi ve gerçekten de, onun geçim kaynağını elinden almaya ne hakkım vardı ki?) Gömleğim hala sıırıslıklam, göğsüme yapışmış durumda ve pantolonum da sıırıslıklam. Kapımın kilidini açmak üzereyim ki, kapı kolunun kırılmış ve yuvasından çıkmış olduğunu görüyorum.

Ranger için açık bırakmaya başladığım büyük pencerelerden gelen ışık, kapı ile duvar arasındaki küçük bir aralıktan girip kirli gömleğime vuruyor.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum çünkü açıkçası bunun için vaktim yok, ama spor salonuna ve kahve almaya gittiğim için bir saatten biraz fazla dışarıdaydım, yani biri lanet daireme girmişse hala burada olabilir. Polisi arayabilirim, ama Vanessa'nın polislerin şehirdeki suçluların taşan yumruklarından yemek yediklerini söylediği sözleri aklımdan çıkmıyor. Bunu bu kadar açık bir şekilde söylemedi, ama ben anladım.

Tony'yi binanın dışında görmedim, muhtemelen ben burada olmadığım için evimi gözetlemesine gerek olmadığı içindir.

Arayabilirdim...

Hayır.

Daireme giren kişinin muhtemelen en büyük nedeni olan kişiyi aramayacağım.

Ama yine de, eğer bu onun suçuysa, kırılan kapı kolumun ve çalınan eşyaların parasını ödemesi gerekir. Duygusal zararların tazminatı da. Bir fatura yazabilirim.

Sağ gözüm seğiriyor ama kendimi hazırlamak için kollarımı birkaç kez sallıyorum. Her şeye hazırlıklı olmalıyım.

Yavaşça, işaret parmağımla kapıyı iterek açıyorum ve hasarın ne kadar kötü olduğunu öğrenene kadar kimseyi aramamaya karar veriyorum. Kapı menteşelerinden gıcırıyor ve durup, eski kapıları olan bu eski binayı lanetliyorum, sonra yoluma devam ediyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp, giriş holünden oturma odasına doğru sessizce ilerliyorum. Oturma odası bıraktığım gibi görünüyor. Gördüğüm kadarıyla çok fazla bir şey değişmemiş, ama Ranger her zamanki güneşli yerinde uzanmış uyuklamıyor.

Ona ısıklık çaldım ve o da havlayarak cevap verdi. Sesin geldiği yöne başımı çevirdim ve onu yatak odamın önünde, kuyruğunu ahşap zemine vurarak otururken gördüm.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum ve üç kez havlayıp daireler çizdikten sonra geliyor. Onu kucağıma alıp kafasına bir düzine kez öpücük konduruyorum, sonra da onu kucağımda bir bebek gibi tutarak yoluma devam ediyorum. Yatak odamın kapısı kapalı, yemin ederim ki sabah çıktığımda böyle değildi, ama bir hırsız dairemde bir şey çalmak isteseydi, muhtemelen eski kıyafetlerimi almazdı.

Ayaklarımın ilerlemesini sağlamak için dört kez derin nefes alıyorum ve Ranger'ı yere indirmiyorum çünkü keşfedilmemiş dairemde boogey adamın onu kaçıracağından çok korkuyorum. Yavaşça yatak odama doğru ilerliyorum ve ahşap her zamanki gibi sadece bir noktada gıcırıyor, kaçınmam gereken noktada, ama yatak odamın ötesinden hala hiçbir ses gelmiyor. Ani bir hareket yok, banyomdan veya dolaplarımdan bana doğru atlayan hiçbir şey yok.

Aşağıdaki caddeden bir araba normal fanfarasıyla kornaya basıyor ve bu beni neredeyse çılgılık attırıyor ya da kusmaya zorluyor, emin değilim, adrenalinim çok yüksek.

Vanessa'yı arayacağıma karar veriyorum, çünkü bir şeyler çok yanlış, ne olduğunu bilmiyorum ama bu kesinlikle onun suçu.

Telefonu açtığına ona tam olarak bunu söylüyorum, fısıldıyorum, ama o anlamıyor, bu yüzden tekrarlamak zorunda kalıyorum, bu sefer daha yüksek sesle,

ve hala yatak odamın kapısını açmadım, çünkü orada bir şey olduğunu biliyorum.

"Nate?"

"Evet, ben Nate," diye ters bir sesle cevap veriyorum. "Birisi evime girmiş, hala evimde olabilir."

"Neredesin? İyi misin?" "Evdeyim ve hayır..."

Yatak odamın kapısının arkasından bir gıcırta geliyor ve içimden bir çığlık kopuyor. "Nate?"

"Az önce bir ses duydum," diye fısıldarım. "Silahın var mı?" diye sorar Vanessa.

"Hayır, lanet olası bir silahım yok," diye terslerim, ama Jenna bana babasının tabancasını satın almamı söylediğinde onu dinlemediğim için kendime lanetler yağdırırım.

"O zaman bir bıçak al, mutfak bıçağı da olur," diyor Vanessa telefonda. Tekrar cevap vermek istiyorum ama kitaplığımdan bir şey düşmüş gibi yüksek bir ses duyuyorum. Mümkün olduğunca az adım atarak, bıçak blokundan en büyük mutfak bıçağını alıyorum ve telefonu omzumla kulağımın arasında tutuyorum, diğer kolumda hala Ranger'ı kucaklıyorum. O, içinde bulunduğumuz tehlikenin farkında değil.

"Sende var mı?" Sesinin arkasından, telefondan korna sesleri geliyor. Araba kullanıyor, belki buraya geliyor, ya da belki sadece Boston'da suç işlemek için sabah işe gidiyor. "Nate."

"Bende."

"Güzel, şimdi kıpırdama."

Bu, şu anda bana vereceğini düşündüğüm tavsiye değildi. Bana gitmemi ve sokakta tekrar pusuya düşürülme riskini göze almamı ya da oraya dalıp daireme giren her kimse ona katil filmlerindeki gibi saldırmamı söyleyeceğini düşünmüştüm.

Haklı, yerinde kalmak en iyi seçenek gibi görünüyor.

Vanessa, sesini tekrar duymadan önce hattın diğer ucundaki birine bazı emirler veriyor. "Yoldayız."

Görünüşe göre telefonu kapatmak üzere ve midem bulanıyor. "Bekle..."

Vanessa sessiz, bekliyor. Telefonumun küçük hoparlöründen arabanın sesini duyuyorum, sabah trafiğinde şehirde hızla ilerlediğini hayal ediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Lütfen kapatma."

Bir saniye geçer, ama onun hâlâ orada olduğunu biliyorum. "Tamam," diyor, sesi çok yumuşak. Neredeyse bu sese kendimi kaptırıyordum.

Neredeyse.

Ranger kollarımda hapşırır ve ben de koklamaya başlarım. Neredeyse... duman gibi kokuyor.

Bakışlarımı yatak odamın kapısına çeviriyorum ve tabii ki, beyaz kapının altından sızan dumanı görüyorum, çizik ve lekelerle dolu zeminde bana doğru sürükleniyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Vanessa.

Yangın alarmı çalmaya başlar; hemen harekete geçerim, bıçağı mutfak masasına bırakıp Ranger'ı yere indiririm ve mutfak lavabosunun altındaki küçük yangın söndürücüyü alırım. Kapıyı açmak için kendimi hazırlamama bile gerek yok, tüm eşyalarımın yanıp kül olacağından ve tüm binanın alev alacağından çok endişeliyim.

Oda oldukça dumanlıydı, ama kaynağının banyodaki metal çöp tenekesindeki küçük bir yangın olduğunu hemen anladım. Ranger tüm gücüyle havlıyordu, sanki böylece yangını korkutup söndürebilecekmiş gibi.

Ben pimi çekip yangın söndürücünün kolunu sıkarken, telefonum yere düşüyor ve yangını beyaz köpüklerle kaplıyor. Amonyak ve kül kokusu burnumu ve gözlerimi yakıyor.

Yangın alarmı bip sesini sürdürüyor, ama yatak odamın penceresi sonuna kadar açık ve havada kalan dumanın çoğu pencereden dışarı akıyor. Penceremi sineklik olmadan asla açık bırakmam, çünkü böcekler bu şekilde içeri girer. Beni korkutan, yangın merdiveninin bulunduğu pencere.

Şu anda dışarıda birinin beni izleyip, Ranger'la birlikte kafalarımızı kurşunlamak için bekliyor olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum.

Dolabım boş ve odamda başka bir şey yok. Rafım dokunulmamış gibi görünüyor, duvardaki çerçeveler bile yerinden oynamamış. Gözlerimle odayı tararken hemen göze çarpan bir şey görmüyorum, sadece pencere ve çöp kutusundaki köpük sıvıya dönüşürken hâlâ çıtırtı sesi çıkarıyor.

Vanessa, yerde duran telefonumun hoparlöründen bir şeyler bağıyor, ben de telefonu alıp kulağıma dayıyorum.

"Ben iyiyim, sorun yok," diyorum. "Biri çöp kutumda yangın çıkarmış."

Yatağıma tırmanıyorum ve yangın alarmımın düğmesini bip sesi kesilene kadar basılı tutuyorum. Ranger hala havlıyor; sanki eski boyalı tahta yangın çıkaranmış gibi banyo kapımda uluyor ve hırlıyor.

Vanessa kulağıma bir şeyler söylüyor, ama aşağı inip kapalı banyo kapısına yaklaşırken midemde o kötü his geri geliyor.

Onu açmamalıyım.

Kesinlikle açmamalıyım.

"Ne oluyor?" diye soruyor Vanessa, sonra hattın diğer ucundaki birine bağırıyor, "*Daha hızlı ol!*"

Ranger'ın yanına indiğimde, havlaması hırlamaya dönüştü ve kapıyı açıp açmamak konusunda içimde devam eden çatışmaya rağmen, kaygan elimde soğuk olan kolu çevirip banyoya giriyorum.

Işıklar kapalı, ama önce kokuyu alıyorum: yoğun, tatlı ve bakır kokusu, ve küvete sürekli damlayan su sesi eşliğinde. Telefonumdan Vanessa'yı duyamıyorum, sadece küvetteki damlama sesini duyuyorum. Omurgamdaki korku dışında hiçbir şey hissedemiyorum, beni esir alıyor ve hareket etmek istemiyorum, ama yapamıyorum, başımı çevirmem gerekiyor, orada beni vurmak için bekleyen biri olmadığından emin olmam gerekiyor. Yavaşça hareket ediyormuşum gibi hissediyorum, kolumu kaldırıp ışığı açmadan önce görüşüm kırmızıya bürünüyor.

Her yer kırmızı.

Çok şiddetli bir kırmızı. İlk başta beni en çok şaşırtan şey, aynama, duvarlara ve zemine sıçrayan mısır şurubu ve gıda boyası gibi görünmesi.

Gözlerim kaynağı buluyor, bir adam duşuma asılmış, kolları onu havada tutuyor, biri duş başlığına, diğeri perde çubuğuna bağlanmış.

Boynu, gövdesi...

Kıçımın üstüne düşüyorum ve Ranger tekrar havlamaya başlıyor, karnı kesilmiş, iç organları benim fayanslarımın üzerinde olan adama yüksek sesle uluyor. *Tony.*

"Nate," diye yüksek sesle ve ısrarla telefonun diğer ucundan duyuyorum.

"Nate—"

"Buraya gel," diyorum, sonra kahvaltımın tamamını kusuyorum.

VANESSA

NATE evime kadar olan yol boyunca sessiz ^{kalır} ve bunun öfkeli ve travma geçirdiği için mi, yoksa deri koltuğuma kusmamak için mi olduğunu bilemem. Arka aynadan ona baktığımda, sürüş sırasında çirkin küçük köpeğin kafasını okşuyor, uzaklara donuk bir bakışla bakıyor.

Leo, kahve ve kusmuk gibi lekelerle kaplı iş kıyafetini, uyumsuz bir kapüşonlu sweatshirt ve eşofmanla değiştirmesini sağladı ama yüzü hayalet gibi. Bilmesem grip olduğunu düşünürdüm.

Berbat durumda.

Ben de berbat durumdayım. Sarsılmışım. Leo da bunu biliyor, ama akıllıca bir şekilde bundan bahsetmiyor. Arabaya koştüğümde ya da Nate'e ulaşmak için şehirde birçok otobüs şeridinden geçerek hızla ilerlediğimde bana soru sormadı. Leo'nun bu özelliğini her zaman sevmişimdir; önemli anlarda dinler. Bu yüzden, Nate'in çantasını hazırlamasına ve arabaya binmesine yardım etmesini söylediğimde, o da bunu sorgulamadı. Karantina olsun ya da olmasın, matematik öğretmeni bizimle geliyordu.

Onlar eşyaları toplarken ben banyodaki korkunç manzarayı inceledim. Omuzlarımı dikleştirip Tony'ye yapılanları daha yakından incelemeyi önce kendime toplam dört damla gözyaşı döktüm. Satrançta olağanüstü yetenekli ve ailesini derinden seven tatlı, sadık Tony.

Bu, hızlı ve korkunç bir katliamdı, biri Tony'nin gövdesine el atmadan önce onun arterini kesmişti. Bunu kimin yaptığına dair belirgin bir ipucu yoktu, boynunda "X" işareti yoktu, yüzünde kesik yoktu, not yoktu, sadece en iyi adamlarımızdan birinin, ailemizin bir parçası bile olmayan birini savunurken parçalara ayrılmasının kabusu vardı.

En azından ailesi olayı böyle görecek.

Öğleden sonra haberleri vermek için onun ailesini ziyaret etmek zorunda olduğum gerçeği yüzünden ülkeden kaçmak için yoğun bir istek duyuyorum. Arka koltuğumda titreyen adam ve uyuyan köpekle ne yapacağımı hala bilmediğim için, ne söyleyeceğimi düşünmeye vaktim yok.

Gözlerim yine aynadan ona kayıyor ve bakışlarımız çarpıştığında neredeyse zıplayacağım.

"Derslerim," diyor. "Okulun son haftası, bir yedek öğretmen bulmam lazım."

Leo boğazını temizler ve perişan, yeşilimsi adama döner. "Willa okulu aradı." Sesi naziktir. Leo korkutucu bir adamdır, ama her zaman bizden daha iyi hasta başı tavırları vardır.

Nate ve ben tekrar göz göze geliriz, sonra ben tekrar yola bakarım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar Nate.

"Evime," diyorum. "Güvende olacaksın." "Ne kadar süreliğine?"

"Sana kimlerin peşinde olduğunu bulana kadar," diyorum. Kendi iyiliğim için, bunun kısa sürmesini diliyorum.

Yüzündeki ifade sertleşir. "Bu sana bir mesajdı, değil mi?" Leo ve ben sessiz kalırız, ki bu cevap yeterlidir sanırım, çünkü Nate devam eder. "Sen ne tür bir iş yapıyorsun?"

"Hassas bir konu," diyor Leo, Nate ise alaycı bir şekilde gülüyor.

Ona söyleyeceğiz. Bu noktada, söylemek zorundayız. O çok derine bulaştı ve onu zaten tehlikeye attığım için, onu karanlıkta bırakmak daha kötü olur. Yine de, onun açıkça yargılayıcı tavrını pek istemiyorum. Zaten bana haşereymişim gibi bakıyor ve benden çok üstün olduğunu düşünüyor.

Şehri geçerken trafik dur-kalk yapıyor ve kapıdan geçmemiz için saat sabah dokuzu biraz geçiyor. Gözlerimin hemen arkasında, kafatasımda keskin bir ağrı var ama bugün izin alamam. Yeniden ayarlamam gereken yedi toplantım var.

"Bilmek istediğin her şeyi sonra anlatırım," diyorum, evin altındaki garaja girerken. Manikürlü çimler, mülkü çevreleyen ağır ağaçlar, garaj, araç filosu ona nasıl görünüyor acaba? Burada büyüdüğüm için, bu ev benim için her zaman bir rahatlık kaynağı, kendimiz olabileceğimiz bir sığınak olmuştur, ama acaba ona soğuk ve korkutucu mu geliyor?

"Benim evim ne olacak? Ya..."

O hayalet gibi bakış yine yüzüne yerleşir ve dudakları sert bir çizgiye dönüşür.

"Bugün birisi dairenizi temizlemeye gelecek. Taşınmak isterseniz, tüm bunlar bittiğinde başka bir daireye taşınmanıza yardımcı olacağız ve bu arada masraflarınızı karşılayacağız."

"Tanrım," diye mırıldanır Nate ve köpeği hala kucağında tutarak arabadan iner. Leo bagajdan iki spor çantasını çıkarırken köpeği yere indirmez.

Onları eve götürürken, duvarlardaki her resmi, mermer yer karolarını, kapının yanında spor ayakkabı yığını olmadığını fark ettim. Her ayrıntıyı, onun yaşadığı daireyle karşılaştırdım; yaptığı şeyi gördükten sonra, muhtemelen bir daha asla rahat hissedemeyeceği bir yer.

Koridorda sıra halinde ilerliyoruz, Mary ve annemin hala kahvaltı yaptığı mutfığı geçip merdivenlerin dibine varıyoruz.

"Evimize hoş geldiniz," diyorum, çünkü annem köşeden başını uzatmış ve bu kadar kaba davranırsam beni kendi elleriyle parçalayacak. "Leo size yukarıda yerleşmenize yardım edecek, ben geri döndüğümde konuşuruz."

"Ne zaman?"

Saatime bakıyorum. "Daha sonra," diyorum yine. "Bu akşam. Şu anda aç değilseniz, birkaç saat sonra biri öğle yemeği getirecek."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Çalışacağım," diyorum, çünkü muhtemelen tüm detayları bilmek istemiyordur ve istese bile, ona anlatacak sabrım ve soğukkanlılığım yok.

"Dur tahmin edeyim, cinayet mi? Para aklama mı? Çocuklara uyuşturucu satmak mı? Gündeminde ne var?"

"Toplantılar," diye düzeltiyorum.

"*Harika*," diyor Nate, ama sesi alaycı bir tonla dolu. Bana yaklaşıyor, kokusunu alabileceğim kadar yakın değil, ama gözlerinin ne kadar yeşil olduğunu, öfkeyle dolu karanlık kuyular olduğunu hatırlayabileceğim kadar yakın. "Peki, yoğun programına beni ne zaman ekleyebileceğini bana haber ver. Ben burada olacağım."

Leo'nun yüzü ifadesiz, ama koridorda anneme bakarsam, yüzünde bir sırıtış göreceğimi biliyorum. Onun tarzı bu; insanların benimle yeterince böyle konuşmadığını düşünüyor, ki itiraf etmeliyim ki, başlangıçta bu karmaşaya girme sebebimiz de bu. Tek bir akşam için normal hissetmek istedim. Bir düğüne gitmek, yabancıların olduğu bir odada kendimi kaybetmek ve hayatlarından korkmadan bana cevap verebilecek bir kadınmışım gibi davranmak istedim.

Ve şimdi, bu.

Nate, nereye gittiğini biliyormuş gibi merdivenlerden yukarı çıkmaya başlar ve kendini kovmuş olur.

Gözlerimi devirip başımı eğerek Leo'ya onu takip etmesini işaret ediyorum, Nate kapıları açmaya ya da köpeğin annemin halısına işemesine izin vermeden önce.

Onlar gözden kaybolduğunda, Mary ve annemin eğlenerek durdukları koridora bakıyorum.

"Sakın başlama," diye uyarıyorum ve ofisime doğru yöneliyorum.

NATE

Birisi benim ayak seslerimden rahatsız olup Vanessa'ya geri gelmesini söyleyene kadar odada dolaşıp durmaya çalışarak uyanık kalmaya çalıştım, ancak şok ve adrenalin bir saat içinde geçip beni yorgun düşürdü. Kendime sadece biraz uzanacağımı söyledim, ancak saatler sonra yastığımın üzerinde azımsanmayacak miktarda salya ve balkon kapılarını kapatan ince perdelerden içeri giren yeni bir ışıkla uyandım.

Burası bir oda değil, daha çok bir süit gibiydi; kendi banyosu, giyinme odası, ahşap masası, süslü sandalyesi ve kanepesi vardı.

Gözlerimdeki uykuyu silmeyi başardığımda, balkona bakıyorum ve kapının her iki yanında uzanan, muhtemelen kattaki diğer yatak odalarına bağlı olan geniş bir balkon olduğunu görüyorum. Daha fazla araştırmak için dışarı çıkmak üzereyken, hafif bir kapı çalma sesi duyuyorum. Ranger havlamıyor, ama yataktan kanepeye, oradan da yere atlıyor ve kuyruğunu yumuşak halıya vuruyor.

Boğazımı temizledikten sonra içeri girmesini söyledim ve içeri giren kadının Vanessa'nın annesi olduğunu bir bakışta anladım. Annemden daha gençti ve Vanessa ile aynı siyah saçlara sahipti, sadece saçları bob kesim ve gri çizgilerle doluydu. Kızlarında olduğu gibi, onda da sıradan bir yan yok. Ama annesi yumuşak başlı bir kadın, Vanessa ise sert hatlı ve keskin bakışlı.

"Sana öğle yemeği getirdim," diyor ve bir tepsiyi adak gibi kaldırıyor. "Umarım sandviçleri seversin."

"Teşekkür ederim," diyorum ve tepsiyi ondan alıp masanın üzerine koyuyorum. Metal tepside sandviçten çok daha fazlası var; bir tabak meyve ve sebze, bir şişe elma suyu ve hatta bir dilim havuçlu kek gibi görünen şeyler görüyorum.

"Şu ana kadar ne kadar acıktığımı fark etmemiştim."

Yüzümü inceliyor, ne aradığını bilmiyorum ama bulduğuyla memnun kalmış gibi görünüyor ve başını sallıyor.

"Başına gelenler için üzgünüm," diyor. "İki ayda iki erkek, çok yazık."

Aslında üç olduğunu, ilkinde iki, bugün bir olduğunu düzeltmiyorum, çünkü kendimi pek iyi hissetmiyorum, o yüzden öyle olduğunu söylemiyorum. Her zaman kibar olan Ranger havlamıyor ama bu kadının dikkatini çekmek için heyecanla titriyor. Kadın onu fark ediyor ve gözlerinde bir gülümseme beliriyor.

"Bu Ranger," diyorum ve o da çömelip onun kafasını okşuyor, bunu yaparken de son derece sakın görünüyor.

"Hazır olduğunda Ranger'la birlikte aşağı inin. Bu oda bir hücre değil."

Bu teklifi kabul edip Ranger'ı da yanıma alarak aşağı inip ona bir arka bahçe bulmam iki saatimi alır. Boş tabaklarla dolu tepsiyi de yanımda getiriyorum; belki de haftalardır yediğim en iyi yemektir, her şey taze ve lezzet doluydu. Sandviçte pesto ve erimiş peynir vardı, şimdi düşününce ağızım sulanıyor, ve pasta... O havuçlu pasta diğer pastalardan çok farklıydı, etrafta kimse yoksa, geri kalanını almak için bir tür soygun yapmam gerekebilir.

Evde yavaşça yürüyorum, sanki biri bana atlayıp burada ne yaptığımı soracmış gibi, ama yemek odasındaki avizenin altında oturan kimse yok, küçük bir aşçı ekibi için donatılmış mutfakta yemek pişiren kimse yok, gri kanepede açılmış bir battaniye dışında rahat oturma odasında yaşam belirtisi yok. Büyük arka bahçeye açılan kapıyı bulmak uzun sürmüyor. Ranger ve ben çevrede dolaşıyoruz, o her şeyi koklayarak inceliyor.

Burada iki bina daha var, bir misafir evi ve küçük bir sera. Seraya bakıyorum ama araştırmıyorum. Bahçe yataklarının ve sapsarlarında küçük yeşil üzümler yetişen asma çardaklarının yanından geçiyorum. Ayrıca, kapalı bir havuz ve neredeyse tüm dairemdeki iç mekan mobilyaları kadar çok sayıda dış mekan mobilyası var.

Bu tür bir bahçe, çocukken bana sihirli gelirdi. Şimdi bile, bahçenin çevresindeki ağaçların arasında fantastik bir yaşamın saklı olmadığından emin değilim, ama son on saatte yaşanan olaylar bu yerin ihtişamını lekeliyor.

Sanırım kanlı paranın getirebileceği şey budur: muhteşem bir bahçesi ve rahat yatakları olan muhteşem bir ev. Bu yüzden suç oranları bu kadar

yüksek. Nedense bu düşünce beni daha da öfkeliyor, kemiklerimin arasında öfkeyle yanıp tutuşuyorum.

Ranger'ı güneşin altında yatarak bırakıp eve geri dönüyorum. Vanessa'yı, ya da iri yarısı bodyguard'ı, ya da bana neler olup bittiğini açıklayabilecek herhangi birini arıyorum, ama yine kimseyi bulamıyorum.

Kalın halısı, yüksek tavanı ve düzenli şöminesi olan bir ofise rastlıyorum. Hemen bunun Vanessa'nın ofisi olduğuna karar veriyorum. Şık ama iyi kullanılmış. Düzenli ve temiz, ama duvardaki ve odanın etrafındaki fotoğraflar, ailesini seven birinin kişisel dokunuşunu yansıtıyor.

Ayrıca, onun kokusu var, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Kullandığı parfüm zengin ve çiçeksi ve burnumu gıcıkıyor.

Burası sıcak, sarı öğleden sonra ışığı pencereden girip yumuşak halıya düşüyor. Ayaklarımın altında sekip duruyor, geç de olsa ayakkabılarımı çıkarıp bir elimle arkalarından tutuyorum. Onu masada, omuzları öne eğik, konsantre olurken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış olarak hayal edebiliyorum. Bu fikir, kafamda onun için oluşturduğum imaj için neredeyse fazla insani.

Hayattan daha büyük. Bir kötü karakter.

Şimdi masasını karıştırmak için iyi bir zaman, ama ben hiç bu kadar iyi bir casus olmadım. Gizlice dolaşıp yakalanma düşüncesi bile kalbimin atışını hızlandırıyor ve avuçlarımı terletiyor.

Masasında, aile fotoğrafının bulunduğu küçük bir altın çerçeve duruyor. Vanessa'nın gözlerinde parlak bir gençlik var, belki de bir genç kızdı ve Artie'nin annesi olduğunu tanıdığım, parlak beyaz bir elbise giymiş Willa'nın yanında sıkışmış durumda. Bir de daha küçük bir kız kardeşi var, sanırım Mary, ve onların iki yanında da anne babaları duruyor. Fotoğrafçı tarafından poz verilmiş değil, o anın doğal bir görüntüsü olan çok güzel bir fotoğraf. Babası elinde bir kadeh şarap tutuyor ve kızlarına, onlardan daha mutlu olamayacakmış gibi bakıyor.

Çok canlı, sevgi ve neşe dolu görünüyorlar. Babası kötü bir suçlu gibi görünmüyor, sadece bir erkek gibi. Gri saçlı ve bıyıklı bir baba. Babamdan daha şık görünüyor, ama babam neredeyse sadece Costco'dan alışveriş yapıyor, bu yüzden bu zor bir şey değil.

Fotoğrafa birkaç dakika baktıktan sonra kararlı bir şekilde masanın üzerine geri koyuyorum, dışarıdan Ranger'ı içeri alıyorum ve odaya çekilip beklemeye başlıyorum. Bu yerde dolaşıp, onu bir canavardan daha az gösteren şeyler bulmaya ihtiyacım yok; aslında ihtiyacım olanın tam tersi bu.

Ranger kapının yanında, neredeyse hüzünlü bir şekilde, homurdanarak yerleşir. Ben beklerim.

Birkaç saat sonra tekrar aşağı kata indiğimde, mutfakta birisi dolaşıyor ve midemi bulandıran bir şeyler pişiriyor. Vanessa'yı ararken dikkatini çekmemek için sessizce yanından geçiyorum. Onu hemen bulamıyorum, ama iki banyo ve çamaşır odasının kapılarını rastgele açıyorum, ta ki kısmen açık olan ve içinden müzik gelen bir kapıya ulaşana kadar.

Kapıyı çalmadan, işaret parmağımla kapı kolunu yavaşça çekip kapıyı açtım ve kapı dışarıya doğru açıldı, içinden sadece bir cinayet zindanı olduğunu tahmin edebileceğim bir merdiven görüldü. Aşağı inmeden önce kendimi hazırladım ve oraya vardığımda, *cinayet zindanı* o kadar da uzak görünmüyordu.

Zemin ve duvarlar beton, büyük bir ev spor salonu kurulmuş ve birkaç kapalı kapı var, sanırım bunlar pleksiglas psikopat hücrelerine açılıyor. Netflix'teki stalker dizisindeki gibi, ama cinayetlerin iki katına çıkması için birden fazla var.

Vanessa'yı buluyorum, daracık bir spor kıyafeti giymiş ve köşedeki kum torbasını dövüyor. İçeri girdiğimde beni duymuyor, ama hoparlörlerden çalan 2000'lerin boşanmış baba rock müziği varken nasıl duyabilir ki?

Görünüşe göre egzersiz yapmak, hayatımın neden çöp öğütücüsüne atıldığını bana açıklamaktan daha öncelikliymiş. Bana bir açıklama ya da en azından bir özür borçlu, ama burada, tüm vücudunu kum torbasına vurmaya adıyor ve bunu yaparken kıcı gülünç derecede güzel görünüyor.

Bir an için fazla uzun süre izledikten sonra görevimi ve onun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlayıp gözlerimi kararlı bir şekilde başka yere çeviriyorum.

Karmaşık bir ses sistemi var ve ben onunla oynuyorum, yanlışlıkla sesi açıyorum ve sonra şarkıyı tamamen kapatıyorum.

Vanessa, çantaya birkaç kombo daha vuruyor ve sonunda dönüp bana bakıyor. Şaşırmış görünmüyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Unutmuş gibi değil; ben onu aramasaydım, beni bulmaya gelir miydi?

Ellerimi belime koyuyorum ve terden parlayan bronz tenine değil, sadece yüzüne bakıyorum. "Neredeydin?"

Vanessa dişleriyle eldivenlerinden birinin cırt cırtını açar, sonra diğerini de çıkarır ve ikisini de bir bankın üzerine atar. Dikkatimden kaçmaz.

O kadar yorgun görünüyor ki, yüzündeki o ağırlık, banyomda hala asılı duran ve yeni şampuan şişemin üzerine bağirsaklarını damlatan ölü adamın sebebi o olmasaydı, ona neredeyse acıyacak kadar.

"Çalışıyorum," diyor.

Alaycı bir şekilde gülüyorum, kendimi tutamıyorum. Hala işinin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama öğleden sonra spor yapmanın ücretli bir iş olduğunu sanmıyorum. Vanessa, ben yaklaşırken ellerinden uzun bir bandajı çıkarıyor ve bana neredeyse hiç bakmıyor.

"Günün geri kalanında ne yapacaksın? Beni de sıkıştırabilir misin, yoksa misafir odasında televizyon izlemeye devam mı edeyim?"

"Nate," diye ısıtır ve bu bir uyarı gibi gelir.

Hemen konuya girmek istiyorum: "Bir daha daireme geri dönebilecek miyim? Tony'ye de önceki iki adama yaptığın şeyi mi yaptın?"

Bu hatırlatma onu acılandırmış gibi görünüyor, gözlerini kapatıp yüzünü buruşturuyor. Onun adını anmak, onun terk edildiği anı hatırlatıyor ve midem bulanıyor, o kırmızı renk gözümün önüne geliyor.

"Hallettik," diyor ve daha önce gördüğüm o kayıtsızlık maskesi, duygularını gizlemek için ördüğü buz gibi duvar ortaya çıkıyor. Onu parçalamak istiyorum. Kalan azıcık soğukkanlılığım da yok oluyor.

"Nasıl? Onu parçalayıp küçük et parçalarını attınız mı? Geçen sefer bu olduğunda belirsiz davrandınız ve şimdi bakın bizi nereye getirdi."

"Az bilmen daha iyi..." "Bu kimi koruyor, beni mi seni mi?"

Vanessa bana öfkeyle bakarken ellerini yumruk yapar, ama ben durmam.

"Söylesene, tüm ilk randevuların böyle mi bitiyor? Yoksa genellikle ailemle tanışacak kadar uzun yaşamıyorlar mı? Kendimi *şanslı* saymalıyım."

"Tanrım, Nate..."

"Lütfen beni aydınlat, tanıştığın mütevazı erkeklere sık sık normal bir insan gibi davranıyor musun? Yoksa onlar da kıyma makinesine mi giriyor?"

Vanessa benden uzaklaşır ve yumruk torbasına avucunu vurur, sonra ellerini başının arkasına koyar ve spor salonunun diğer tarafına doğru yürür. Sırtı gergindir ve yüzünü göremiyorum.

Devam ediyorum, çünkü bu konuyu kapatamıyorum ve onun da benim bu sabah daireme girdiğimden beri hissettiğim kadar korkunç şeyler hissettiğini itiraf etmesini istiyorum.

"Her an ölebilecek durumda isem, neler olup bittiğini bilmeye hakkım var."

Vanessa bana doğru yürüyor ve tam önümde duruyor. Topuklu ayakkabıları olmadığı için gözlerime bakmak için başını daha fazla kaldırmak zorunda.

"Nerede olduğumu bilmek ister misin?" diye soruyor, sesi sabit. Boks torbası zincirinde sallanıyor. Şehirde dolaşıp insanları vurması hakkında başka bir şey söylemek istiyorum, ama ses tonunda bir şey beni duraksatıyor.

"Tahmin etmiyor musun?" Başını çevirir, böylece yüzünün yanını görebilirim. Hâlâ bir şey söylemediğimde, bana geri döner ve gözlerindeki acıyı, yüzeyindeki camsı görünümü gizleyemez. "En küçük oğullarının cenazeye ihtiyacı olduğunu öğrenince ağlayan bir çiftin yanında oturdum. Kapalı tabut," sesi son cümlede titrer, ama kendini tutar ve benim arkama bakar.

"*Seni* korumak için öldü," diyor. "Çünkü ben istedim. Çünkü kendimi tutamadım. Çünkü o düğüne seninle gitmek zorundaydım."

Vanessa'nın sesi çok sessiz, ama bu beton odanın sessizliğinde çok büyük geliyor.

"Bu yüzden, Nate, eve koşup sana tüm geliş gidişlerimi anlatmayı düşünmediğim için özür dilerim."

Utanç duymak için yeterli nedenim var.

Vanessa derin bir nefes alıyor ve göğsünün hareketiyle inip kalktığını izliyorum.

Omuzlarını geri çekiyor ve tekrar gözlerime bakıyor. Maske geri dönmüş, ama artık temelde bir çatlak var.

Ne cevap verecektim bilmiyorum, ama boğazımda düğümleniyor. Hala sessizliği doldurmak için bir şey söylemek istiyorum, kötü ya da incitici bir şey, ama yüzünden yeterince kötü hissettiği belli.

"Yemek hazır," diyor biri arkamızdan. Bakışlarım merdivenlerin dibine kayıyor, orada Vanessa'ya çok benzeyen genç bir kadın duvara yaslanmış, gözleriyle bana ateş püskürüyor. Sanki ben bir köy olsaydım, tek bir bakışıyla beni yağmalayıp yakıp kül edebilirdi.

"Teşekkürler," diyor Vanessa. Yanımdan geçip gitmek üzereyken duruyor. "Yemekten sonra konuşuruz."

"Tamam," diye fısıldıyorum ve ikisini takip ederek merdivenlerden yukarı, akşam yemeğine çıkıyorum.

VANESSA

BUGÜN NE KADAR ÇOK İŞİM OLSA DA, bir şekilde hala Salı günü. Sessiz ve garip geçeceğini tahmin ettiğim akşam yemeği için masaya oturur oturmaz, Leo'nun telefonunu kulağına dayayarak misafir evinden koşarak çıktığını pencereden gördüm.

Onun getireceği her türlü fırtınaya hazırlıklı olmak için derin bir nefes aldım ve tabii ki, arka kapıdan girer girmez bana el sallıyordu. Kendime ve Leo'ya dolu birer tabak aldım ve onu ofisime götürdüm, burada akşam yemeği boyunca ve sonrasında üç saat daha çalıştık.

Sorun çözüldüğünde saat neredeyse 22:00 olmuştu ve yorgunluğun kemiklerime işlediğini, hareketlerimi yavaşlattığını hissedebiliyordum. Mümkün olduğunca sıcak bir duş aldım ve günün işini bitirip yatağıma girene kadar gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, sonra istediğim kadar ağlayabilecektim.

Kendini asla ağlamaya izin vermeyen sert insanlardan değilim; bu duygusal olarak verimsiz olurdu. Bunun yerine, ayda en az iki kez biraz stres ağlamasına izin veriyorum ve bu da dengeli kalmama yardımcı oluyor.

Şimdi, misafir odamın kapısında durmuş, diğer tarafta hareket eden Nate'i dinliyorum. Onun odada volta attığını ya da uyumak için yumuşak bir şey bulmak için çantasını karıştırdığını hayal ediyorum. Köpeğin çoktan bir yerde uykuya daldığını ve tüylerini her yere saçtığını hayal ediyorum.

Kapıyı çalıyorum.

Hemen cevap veriyor ve kafasını aralıktan dışarı çıkarıyor. Çıplak bir omuz da görüyorum ve gömleğinin gösterdiği omuzdan daha belirgin. Beni görünce iki kez bakıyor, belki de makyaj yapmadığım ve saçlarımdan gece gömleğimin omuzlarına su damladığı içindir.

Ya da belki de üçüncü kat göz kremi sürerken düşündüğüm kadar kötü görünüyordum.

"Gelmişsin," diyor, neyse ki bütün gün var olan alaycı tonu yok.

"Konuşacağımızı söylemiştim. Hadi konuşalım."

Uzun bir süre geçer ve Nate başını sallar ve kapıdan geri çekilerek beni içeri alır. Onun arkasından girerim ve tişörtünü giyerken solgun sırtına bakarım. Omuzlarında çiller var.

Oda pek yerleşik görünmüyor, kıyafetleri hala çantalarında, ama yatak yatılmış gibi görünüyor ve saçları da ıslak, yani en azından duş almış ve biraz dinlenmiş. Köpek, Nate'in getirdiği küçük köpek yatağında baygın yatıyor, dili ağzından sarkmış.

"Lütfen oturun," Nate sandalyeyi işaret ediyor, benim evimdeki benim sandalyemi, ama ben dediğini yapıyorum ve o da yatağın ucundaki bankta oturuyor.

"Bilmek istediğin şeyler," diye başlıyorum, sonra onun daha fazla küçümsemesini çekmeyecek bir şekilde bunu iletmeye çalışarak duraksıyorum. "Bunu bilmediğin gibi yapamazsın."

"Güvende olduğumu söylemiştin," diye hatırlatıyor bana.

"Güvendesin," diye onaylıyorum, "Ama henüz tamamen karışmamışsın. Hala inandırıcı bir inkarın var."

Dudakları neredeyse alaycı bir gülümsemeye dönüşür, ki bu, bugünden sonra ondan göreceğimi düşündüğüm en son şeydir.

Elini sallayarak odayı işaret eder. "Görünüşe göre zaten oldukça karışmış durumdayım."

Tutmuş olduğum nefesimi bıraktım. "Ne bilmek istiyorsun?" "Sen uyuşturucu satıcısı mısın?" diye sordu ilk olarak.

"Hayır," diye cevapladım, ki bu büyük ölçüde doğrudu. O kadar doğrudu ki, kendimi kötü hissetmedim.

Ben şahsen uyuşturucu satmıyorum. Bu, alt tabaka ailelerin işi.

"Peki, kartel?"

"Onlarla hiçbir ilgim yok." *Elimden gelirse tabii.* Ama her zaman elimden gelmiyor. Onlar da herkes gibi akıllı silahlar istiyorlar.

"Baban... Godfather gibi miydi?"

"Öyle bir şeydi, evet," diye itiraf ediyorum. "Güçlü bir adamdı."

"Peki sen? Onun işini miras aldın mı?"

"Evet. Aile işi."

Bunu düşünür. "O zaman sen bir patron musun?" "Evet," diye onaylarım.

"Mafya mı?" Nate, biri duyabilirmiş gibi sesini alçaltıyor.

Ona, kime sorduğuna bağlı olarak patronun da patronu olduğumu söylemiyorum (burada küçük adımlar atıyorum), ama başımı onaylayarak eğiyorum.

Tahmini yapan o olmasına rağmen, cevabımdan hala sarsılmış görünüyor.

"Çoğunlukla silah satıyoruz," diye açıklıyorum. "Her türlü teknolojiyi. Ayrıca birçok güvenlik sistemi de kuruyoruz. Ana faaliyetimiz bu."

"Peki inşaat işiniz?"

"O da var. Sadece başka bir iş. Tamamen yasal projeler yapıyoruz, ama aynı zamanda... özel yapımlar da yapıyoruz," diyorum.

"Yasadışı şeyler için mi?"

"Evet, yasadışı şeyler için." Görünüşe göre burada incelik olamaz. "Hiç hapse girdin mi?"

"Hiç."

"Yakalanmaktan korkuyor musun?" "Şu anda hayır."

Babam bu kasabadaki polislerin bizimle olduğunu garanti altına almıştı ve bizimle uğraşmamaları gerektiğini bilmiyorlardı. O bu temeli attı ve şimdi kız kardeşlerim ve ben bu ilişkiyi sürdürüyoruz. Tatillerde çok sayıda hediye ve ikramiye dağıtıyorum. Liste, büyük kurumlardaki birkaç bağlantımızı da içeriyor — *teorik olarak* organize suçtu tamamen durdurulmaktan başka bir şey istemeyen, ancak *pratikte* görmezden gelmenin faydalarını çok daha fazla tercih eden departmanlar.

Ben de bunun böyle kalmasını sağlıyorum.

"Düğün gecesi bize saldıran kimdi?"

"Bağlantısı olmayan bir örgüte ait iki özel kiralık katil." "Peki onları kim tuttu?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Ben de bunu bulmaya çalışıyorum."

"Peki, bulana kadar ne olacak?"

"Ben bunu yapana kadar, burada kalman gerektiğini düşünüyorum. Bu evde güvende olacaksın. Sonsuza kadar değil, sadece bir süreliğine. Bütün yaz boyunca bile değil. Sonbaharda işe dönene kadar rahatça uyuyabilecek ve mafyayı geride bırakabileceksin."

Nate'in yutkunduğunda gırtlığındaki elma çekirdeğinin hareketini izliyorum.

Çılgın bir teklif, biliyorum, ama çaresizim. Bir gecelik yanlış kararım yüzünden başka kimsenin ölmesine izin vermeyeceğim. Bizi kimin hedef aldığını bulur bulmaz, umarım Nate'i Connecticut'a taşınmaya ikna edebiliriz

Nate, güzel bir yerel kızla, bir fırıncıyla ya da bir kitapçı sahibi biriyle evlenecek ve istedikleri kadar uzun boylu, kitap kurdu çocukları olacak ve biz de onu takip edeceğiz, ama o güvende olacak ve mutlu bir hayat sürecek.

O, yerel bir kızla evlenecek, bir fırıncı ya da kitapçı sahibi biriyle, ve istedikleri kadar uzun boylu, kitap kurdu çocukları olacak ve biz onu takip edeceğiz, ama o güvende olacak ve tüm bunlar, ona paylaşmaması için cömertçe ödeme yapacağım çılgın bir anı olacak.

"Tamam," diyor sonunda.

Yarın daha fazla sorusu olacağını biliyorum, ama bugün yaşadıklarımızdan sonra bunun fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyorum. Ayağa kalkıp elimi uzatıyorum.

O, ayağa kalkmadan önce elime dikkatle bakar. Topuklu ayakkabılarımı giymediğimde, o benden biraz daha uzundur ve ben de gözlerimi ona doğru kaldırıyorum. Yavaşça, avucunu benimkine doğru uzatır ve ben onu tuttuğumda, avucumun etrafını saran sıcaklığı hissederim. İşaret parmağım onun bileğinin dibine düşer ve derisinin altında kalp atışlarını hissedebilirim.

"Tamam o zaman. Yaz." Elini kesin bir şekilde sıkıp geri çekildim, aceleyle çıkıp yatağıma gömülmeye hazırdım.

Kapıdan çıkmak üzereyken o benim adımları söyledi.

"Ha?"

"Bu haftanın geri kalanındaki derslerim ne olacak? Gidebilir miyim?" Bunu düşünürken alt dudağımı ısıırıyorum.

"Sen burada tutsak değilsin," diyorum. "Gitmek istiyorsan, seni Leo ile gönderirim, ama bunu tavsiye etmem. Birinin seni tekrar almaya gelmeyeceğini garanti edemem. Belli ki seni bana ulaşmanın bir yolu olarak görüyorlar, bu da seni değerli kılıyor."

Başını salladı. "Ve savunmasız."

"Evet," diye onayladım. "O da var."

Elimden geldiğince gülümsemeye çalışarak ona iyi geceler dilerim ve koridorda ilerleyerek sonunda kapalı kapımın güvenliği arkasında yatağıma uzanırım.

* * *

Sabah ^{aşağı} indiğimde, annem mutfakta (beklenildiği gibi) Nate'in az önce söylediği bir şeye gülmekten karnına ağrılar girmiş (beklenmedik, rahatsız edici ve açıkçası onun annemi bu kadar çabuk kazanması haksızlık). Kucağında

 irkin küçük k    i kucağında tutuyor ve boynunu ka ıyarak Nate'in az önce anlattığı hikayeye hayran olduğunu belli ediyor.

Nate, kapıda bir hayalet gibi duran beni ilk fark eden oluyor ve selam vermek için kupasını kaldırmadan önce dik duruyor — bu benim en sevdiğim yeşil kupa, kesinlikle hain annem tarafından doldurulmuş.

"Günaydın," diyor.

"Vanessa, bebe im," diyor annem. "Onun bir k    i olduğunu s ylememi tin."

Yaratı a bakıyorum, o da bana bakıyor, bana karşı ilgisiz, evin en g   l  kadınıyla ittifak kurdu unun bilincinde.

Köpekten çok gremlin gibi görünen bu yaratı a alaycı bir bakış atmamaya çalışıyorum.

"Evet, peki." Kahvemi güzel bir kupa içine d kerim ve bunun sabahımın kalitesini etkilemiyormu  gibi davranırım.

" ok güzel bir bahçeniz var, Bayan Morelli," diyor Nate.

Annem adeta mırıldanır. O bahçe yaz aylarında onun gurur ve mutluluk kaynağıdır, bazen kızlarından daha çok sevdiğini düşünüyorum.

Ama torunlarından daha fazla değil.

"Babamın da bir bahçesi var. Sizin bah enizden daha küçük, ama ben büyürken ona yardım ederdim. Bahçeden daha iyi domates bulamazsınız."

Birinin ona bu sözleri söylediğine yemin edebilirim, annem bahçeden veya seradan gelen yiyecekleri yedi imiz her ak am bunu söyler.

"Kızlarım eskiden yardım ederdi, ama şimdi çok me guller, u ra acak zamanları yok."

"Ah, anne." O fırına doğru geçerken yana ıma öpücük kondurmasına izin verdim. Frittata yapıyor, *neredeyse bitti, sadece on dakika daha*, kokusu a zımı sulandırıyor.

"Bugün yapman gereken bir i  varsa sana yardım etmek isterim. Ve belki serayı gezebiliriz?" diyor Nate, bu da i e gitmeye karar verip vermediğini sorusuna cevap oluyor.

Her zamanki gibi çok sevinen annem, bunun çok hoşuna gideceğini söyler, ona ne kadar iyi bir  ocuk olduğunu söyler ve sonra aynı şeyi bana be  kez tekrarlar. Cidden,  zge mi ine "Büyüleyici Anne" yazmalı, çünkü ne oluyor yahu?

Köpek kıpırdanmaya ba lar ve yere indirildi inde hızlıca daireler çizerek ko ar ve Nate sayısız ipucunu anlayıp onu dışarı çıkarmak için izin isteyene kadar burnundan nefes alır.

Mary, benden daha yorgun görünüyor ve mutfa a girer. Ona kupamı veririm ve o da hemen içini bo altır. Mary,

"kahvemi içmeden benimle konuşma" tişörtlerinin tam tanımıdır, ama bunu söylerseniz kafanızı koparır.

O, artık boş olan kupamı tezgahın üzerine koyar ve ben ikimize birer bardak daha doldururum.

"Anne, matematik öğretmenine aşık olamazsın," diyor Mary, annemin hayranlık dolu telaşını duymuş olduğu belli. "O, kızının ağzına dilini soktu."

"Mary!" diyorum, annem de aynı anda "Öyle mi?" diyor.

"Neden öpüştüğünü bana söylemedin? O çok yakışıklı." Kaşlarını birkaç kez kaldırır.

İnlerim.

"Ayrıca Vanessa'ya kötü şeyler söyledi," diye ekliyor Mary.

"Evet, ama oldukça şok oldu. Onu kim suçlayabilir ki?" diyor annem.

"Yeter, *lütfen*," Ellerimi yüzümden çekmekten kaçınıyorum, ama bu çok zor bir çaba. "Başka bir şey konuşabilir miyiz?"

"Patrice aradı," diyor annem ve bu sefer iç çekmeden edemiyorum. Böyle iç çekmek için henüz çok erken. Sanırım bu, günün geri kalanı için bir alamet.

Patrice, ya da bizim ona dediğimiz Patty, annemin neslinden bir mafya karısı. Willa gibi o da başkalarının işine burnunu sokmaktan kendini alamıyor.

"Tamam, başka *bir şey* olmasa da olur."

Annem beni görmezden gelir ve devam eder. "Kuzeninin oğlu şehre taşınmayı düşünüyor. Ailesine yakın olmak istiyor."

"Birinin ailesine daha yakın olmak," diye mırıldanır Mary.

"İş mi arıyor?" diye soruyorum, umutla bunun tek istediği şey olduğunu umuyorum. "Bir eş arıyor."

Tabii ki istiyor.

"Patty'nin bu konuda benim tarafımda olduğunu sanıyordum. Geçen ay bana feminist olduğunu söylemişti."

"Öyleydi," diye onaylar annem. "Öyle. Ama sonra kuzeni senin hala bekar olduğunu ve randevulara çıktığını duydu."

"Bir randevu. Bir tane." Şu anda sızlanıyorum, elimde değil.

Erkekler evlerinin "sorumlusu" olarak görülseler de, hepimiz biliyoruz ki eşleri, onların itiraf edebileceğinden çok daha fazla güce sahipler. Onlar da benim evlenmem gerektiğini düşünürlerse, kocaları tanıdıkları herkesi bana yönlendirmeye çalışacaklar.

"Başka kim?" diye soruyorum. Patty, annem de dahil olmak üzere, diğer annelerle çok sıkı bir arkadaş grubu içinde çalışıyor ve eğer benim evlenmem gerektiğini kafasına koyduysa, diğerleri de öyle düşünüyor.

Annem dik durmaya çalışır, ama yüzünde yazılı olan gerçeği saklayamaz.

"Lütfen, hepsi olmasın," diye inlerim. Annem bunu inkar etmediğinde, yüzümü avuçlarımin arasına gömüyorum, makyajım mahvolsun. "Şu anda bununla uğraşamam. Özellikle de," arka bahçeyi işaret ediyorum, "bütün bunlar varken."

"O zaman onlara bir koca bulma konusunda ciddi olduğunu göstermen gerekebilir," diyor annem. Dudakları aşağı doğru kıvrılmış.

O da bunu sevmiyor ama bunu durdurmak için neredeyse hiçbir şey yapamayacağımızı benden daha iyi biliyor. Bu kadınlar kararlı, bu kararlılıklarını sevdiğim bir özellik ama bu kararlılık *benimle ilgili* bir şeyi değiştirmek için kullanıldığında durum değişiyor.

"O haklı," diyor Mary. "Onların huysuz kocalarının sana karşı isyan etmeleri için çok az bir teşvik yeterli olur. Şimdiye kadar, babama olan saygılarından dolayı sana karşı gelmek istemediler. Senin konumuna da, elbette, ama sana olan korkuları sadece eşlerine olan korkularıyla yarışır."

"Bu çok garip." Onlar, beni bu halde görmelerine izin verdiğim birkaç kişiden ikisi. Tezgahın üzerine eğilmiş, başımı ellerimin arasına almış, her şeyin doğasında var olan adaletsizliği şikayet ediyorum. Annem sırtımı dairesel hareketlerle ovuyor.

"Seni sorumlu olarak istemiyorlar değil, istiyorlar, ama aynı zamanda gelenekleri de sürdürmeni istiyorlar. Aile onlar için çok önemli."

"Aile benim için önemli. En önemli şey," diyorum. Hem yakın ailem hem de geniş ailem. Bu yüzden yaptığım her şeyi yapıyorum, sadece kendim için bir servet biriktirmiyorum, baktığım bir sürü insan var.

"Sonuçta, koca yoksa bebek de olmaz," diyor Mary. Onun bu kadar pratik olmasını sevmiyorum. "Bebek yoksa varis de olmaz."

"Koca bulmaya vaktim yok."

"Biliyorum, bebeğim." Annem uzamış kâkülleri kulağımın arkasına itiyor. Bu beni tekrar çocuk gibi hissettiriyor. "Kalp meseleleri için asla yeterli zaman yoktur."

Omuzlarımı dikleştirip son bir kez derin nefes alıyorum, dört saniye tutuyorum ve sonra nefesimi veriyorum.

"Bana bir liste yapar mısın?" diye anneme soruyorum. "İlgilenen herkesin isimlerini alabilirsen, bu hafta listeyi incelemeye başlayabilirim."

"Bence bu işe yarar," diyor annem. "Onlara seçeneklerini ciddiye aldığını gösterirsen, geri çekilirler. En azından bir süreliğine."

Mutfakta benim yaşıma kadar uzun süredir duran yumurta zamanlayıcısı çalar, ama bu noktada frittata için neredeyse hiç iştahım kalmamıştır.

Mutfak penceresinden arka bahçeye baktığımda, Nate gözleri kapalı ve başı geriye eğik bir şekilde çimlerin üzerinde duruyor, sanki sabah fotosentezini yapıyor gibi. Köpek, hayatında gördüğü en muhteşem çimmiş gibi çimlerin üzerinde yuvarlanıyor. Onu orada görmek gerçeküstü bir manzara. İkisi de oraya ait değil.

"Yani kalacak mı?" Mary yanımda durup pencereden dışarı bakarak soruyor. "Kalacak," diye onaylıyorum.

Annem kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bu çok eğlenceli olacak."

NATE

Eskiden böyle tatiller hayal ederdim. Öğretmenlikteki ikinci yılımda, akşamları yüksek lisans yaparken, işten ve derslerden eve geldiğimde ders planlarımı, notlarımı veya *kendi* ödevlerimi yapmak zorundaydım. Sonra, yerde duran yatağıma (başlığı ve yaylı yatağı olmayan) yığılırken, gözlerimi kapatır ve hiçbir sorumluluğum ve yükümlülüğüm olmayan günleri hayal ederek uykuya daldardım.

Hayallerimde, mükemmel bir günüm şöyle görünüyordu: Telefonumda alarm kurmamıştım — telefonum mutfakta şarj oluyordu, komodinin üzerinde bile değildi — ve on dört saatlik uykudan sonra yavaşça uyanıyordum. Kahvaltı için basit ama lezzetli bir şeyler hazırlıyordum. Yeni bir tarif deneyebilirdim; sonuçta dünyadaki tüm zaman benim emrimdeydi. Yiyecek, belki duş alacak ve temiz bir eşofman giyecektim, sonra yaklaşık sekiz saat boyunca kanepede oturup kitap okuyacak, film izleyecek ya da yoğun programım nedeniyle kaçırdığım dizi bölümlerini izleyecektim. Sonra belki canım isterse yürüyüşe çıkacaktım. Sokaktan çikolatalı kruvasan alacaktım, belki akşam yemeği için pizza da. (Bu noktada, genellikle pizzacıda güzel bir kadınla tanışırdım, siparişlerimiz karışırdı ve ikimizin de ekstra muz biber ve zeytin istemesi tesadüfüne gülerdik ve o kadın sonunda karım olurdu ve Ranger onu benim ve üç çocuğumuz kadar severdi. İstedğim kadar geç saatlere kadar uyanık kalabilir ve ertesi gün aynı şeyi tekrar yapabilirdim çünkü tatildeydim ve gitmem gereken hiçbir yer yoktu.

Bu gerçek bir mutluluk gibi geliyordu.

Şimdi, dokuz gündür hiçbir şey yapmadan evde tatil yapıyorum ve bu kadar uzun süre hiçbir şey yapmamayı seveceğimi düşünerek aptalca davrandığımı hissetmeye başlıyorum. İlk gün güzeldi. Vanessa'nın annesi Claire bana bahçeyi ve serayı gezdirdi ve birlikte birkaç saat boyunca çalışarak, bana babamı hatırlatan keyifli bir iş yaptık. Çok hoştu.

Ev personeliyle tanıştım; haftada birkaç gün gelen özel bir aşçı ve haftalık temizlikçiler. Öğle yemeğinden önce geldiler ve akşam yemeğine kadar kaldılar. Özel bir aşçının hazırladığı ev yapımı yemeklerin tadı beklendiği gibi lezzetliydi. Sonra günlüğüme yazdım, uzun bir duş aldım ve 400 iplik sayılı çarşaflarla kaplı yastık şilteli yatağa girdim. Biraz otelde bir gece geçiriyormuşum gibi hissettim.

Gerçekten, iyi giyimli suçlulardan oluşan bir mafya ailesinin evinde hayatımı kurtarmak için sığınmış olmama rağmen, nispeten rahatım.

Ama şimdi bir hafta geçti ve bu devasa evde sessizce dinlenmekten beynim gözlerimden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Bahçecilik harika ama tek yaptığım şey bu. Vanessa çoğunlukla yok, ama akşam yemeğine geliyor, saçları tek bir teli bile bozulmamış ve biz birbirimizi kibarca görmezden geliyoruz. Claire ve Leo benimle konuşuyor, Mary ise ya benim varlığımı yok sayıyor ya da zihninden bana bir tür yakma büyüsü yapıyormuş gibi bana bakıyor. Leo aslında çok havalı, görünüşü ve tavırlarının verdiği izlenim kadar korkutucu değil.

Morelli malikanesinden tek çıktığım zaman, pazartesi günü Leo ve Vanessa'nın tuhaf kız kardeşi Mary'nin eşliğinde sınıfımı temizlemek için gittiğim zamandı, ama bu da büyük bir olay haline geldi. Jenna oradaydı ve bana ev, Vanessa'nın ailesi vb. hakkında sorular sorarak beni sıkıştırdı. Onlara suç işlerken rastladım mı diye sordu, mesela her gece cesetleri oturma odasına sürüklüyorlar mı diye, ve cevabım hayır olunca biraz hayal kırıklığına uğradı. Ayrıca Mary ile flört etmeye de dayanamadı, Mary *de* Jenna'nın girişimlerine küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Mary'nin ağzının öyle hareket edebildiğini bilmiyordum, şok oldum.

Jenna'nın tarzına uygun olarak, aramalarımın ve mesajlarımın sadece üçte birine cevap veriyordu ve şimdi, iki aylık bir seyahat için hazırlanıyor. İspanya'yı, ardından İtalya ve Hırvatistan'ı tek başına gezecek, hostellerde kalacak ve yol boyunca rastgele işler yapacak. Bunu bir yıldır planlıyor ve eminim ki bu, ona daha da ulaşamaz olacağı anlamına geliyor. Ve ben burada, Vanessa Morelli'nin evinde, kapalı kalıp, kesinlikle aklımı kaçıracam.

Ranger ise hayatının en güzel günlerini yaşıyor. İsteddiği kadar dışarıda koşabiliyor ve günün sonunda tamamen bitkin düşüyor. Aşçı köpekleri seviyor ve ona ömür boyu kuru mama yemeyi tamamen unutturacak çiğ yemekler hazırlayıp besliyor, bu da benim için harika bir şey.

Bu gece özellikle bu konuda çok endişeliyim, şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatakta, yeni yıkanmış çarşaflarda dönüp duruyorum. Birkaç saat sonra, buzdolabındaki artıkları kontrol etmek için yataktan kalkıyorum ve Vanessa'yı kanepede uzanmış, hemen *Fast and Furious* serisinin ikinci filmi olduğunu anladığım bir filmi izlerken buluyorum.

Bu filmi seviyorum ve sevmediğimi iddia etmeyeceğim, bu yüzden buzdolabında kalan ev yapımı pizzayı arıyorum ve kanepenin en ucuna, ondan olabildiğince uzağa oturuyorum. Daha önce baktığı kağıtlarla dolu bir dosyayı kapatıyor ve yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakıyor. Makyaj yapmamış ve yanaklarının üstünde ve burnunda hafif çiller var. Ayrıca, daha önce hiç görmediğim bu tuhaf gözlükler. Şeffaf, yuvarlak çerçeveli gözlükleri çıkarıp baktığı dosya klasörünün üstüne koyuyor.

Okuma gözlüğü mü? Vanessa Morelli'nin görme yetisi mükemmel değil mi?

Bazen giydiğini gördüğüm, göğsünde BOSTON yazan, bol ve soluk renkli bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor ve bakmaktan kaçındığım çok kısa bir şort. Vanessa çıplak bacaklarını bir battaniyeyle örtüyor.

"Bu filmi seviyor musun?" Televizyonu işaret ederek başını sallıyor.

"Tabii ki." İkinci film serinin en iyisi değil ama benim en sevdiğim dört film arasında olabilir. "Tamamen eğlence amaçlı. Roman ve Tej ile tanışıyoruz ama yedinci filmdeki karakterlerinden tamamen farklılar."

30 yaşındaki bir erkeğin son yirmi yılın en ikonik yarış ve aksiyon serisine ilgi duymasının şaşırtıcı olduğunu düşünürcesine bana bakıyor. İlk film çıktığında yedi yaşındaydım, benim için adeta bir kutsal kitaptı.

"Öyle," diyor ve tekrar televizyona bakıyor.

Bir süre izliyoruz, ben soğuk pizzamı ısırarak, o ise başını yumruğuna dayayarak. Yapacak bir şey var ve bu, yanımda Vanessa olsa bile kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

"Burada rahat mısın?" Vanessa, film ekranında sessizce yirmi dakika daha oynadıktan sonra sorar. Sesi, bizi saran sıcak sessizlikten beni irkiltti.

"Rahatım," diyorum ve omuz silkiyorum.

"Ne var?"

"Hayır, ben rahatım. Harika bir evin var." Hayatımda gördüğüm en güzel ev, raflarında küçük Lego setleri sergilediğim gibi koleksiyon parçaları sergileniyor ve *bir de personeli* var. Bu bir evden çok

Architectural Digest ev turu gibiydi. Video, "Vanessa Morelli'nin Muhteşem Boston Malikanesi" gibi bir isimle yayınlanacak ve Vanessa, turu kendine güvenen ve alçakgönüllü karizmasıyla yönetecekti.

"Yatak harika," diye ekliyorum.

Vanessa gözlerini devirir. "Ama ne?"

"Ama ne, ne? Beğendiğimi söyledim."

"Hayır, rahat olduğunu söyledin. Bu..."

"Sıkıldım," diye ekliyorum, o benim cevabımı daha fazla parçalamadan. Güzel küçük ağız O şeklinde açılıyor. "*Delicesine* sıkıldım. Ortaokuldan beri bu kadar rahatlamamıştım ve o zaman bile annem beni yaz basketbol liglerine yazdırırdı."

"Basketbol oynamak ister misin?"

"Belki," diyorum. "Bütün gün oturup duruyorum. Senin evinde takılıyorum, senin yemeğini yiyorum, anneni rahatsız ediyorum..."

"Bahçede ona yardım ediyorsun," diye düzeltir. "O da bunu çok seviyor."

"Bahçede yapılacak işler sınırlı. Burası çiftlik değil, Vanessa."

Vanessa kollarını göğsünde kavuşturur, bu hareket onun düşündüğünün tanıdık bir işareti haline gelmiştir. "O zaman ne? XBOX mu istiyorsun? Yapmak için can attığın ama hiç vaktin olmadığını ya da paran yetmediğini düşündüğün bir hobin var mı? Söyle..."

"Hayır, iş başvurusunda bulunmayı düşünüyorum." Ücretsiz bir hobiye başlama teklifi cazip olsa da.

"Yaz tatilin değil mi? Neden tatilde çalışmak istiyorsun?"

"Öyle, ama genellikle biraz seyahat ederim ve Connecticut'a gidip iki ay boyunca babamın muhasebe işlerine yardım ederim."

"Benim muhasebemi yapmak ister misin?"

Benim kastettiğim bu değildi — birincisi, onun para aklama planlarına ya da her ne yapıyorsa ona ortak olmak istemiyorum. "Hayır, o sadece bir örnekti; muhasebe yapabilirim."

"Maaşlı ve sosyal hakları olan bir muhasebeci ekibim var. Ayrıca, bir hafta önce bana çürümüş bir suçlu dediğini unutma, hayır, seni muhasebeme yaklaştırmam."

Çizgi filmlerdeki gibi hayal kırıklığını gösteren bir hareketle ellerimi havaya kaldırıp kucağıma düşürdüm. "Defterlerine yaklaşmak istediğimi söylemedim. Bu sadece bir örnekti," diye tekrar söyledim. "Birçok işi yapabilirim. Son derece yetenekliyim."

Vanessa buna karşı temkinli davranma cüretini gösteriyor.

"Uzaktan müşteri hizmetleri işi için başvurmayı düşünüyorum. Ya da belki yeni sertifikalar almayı."

Vanessa alnının ortasındaki bir noktayı ovuşturur. "Sen potansiyel tetikçilerden saklanırken, sana çok rahat bir yer sağladığım için kendimi kötü hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır! Hayır, sen..." Durup derin bir nefes alıyorum. "Sen bana evini beğenip beğenmediğimi sordun. Sana dürüst olmaya çalışıyordum."

"Peki, nakış ya da başka bir şey yapmaya karar verdiğinde Leo'ya haber ver. İhtiyacın olan her şeyi sipariş eder."

Bana kızgın gibi geliyor. Ya da belki genel olarak kızgın. Hayal kırıklığına mı uğramış?

"Seni bu hale getiren ne?" diye soruyorum ve vücuduna belirsiz bir şekilde işaret ederek, genel olarak gergin, yorgun ve sıkıntılı halini ima ediyorum.

Kanepenin kolunda dengesiz bir şekilde duran manila klasörü kapıp kucağıma bırakıyor. Henüz açmadım ama bunun ya Morelli'ler hakkında suçlayıcı bilgiler ya da tüm hafta boyunca gördüğüm en heyecan verici şey olacağını biliyorum. Muhtemelen ikincisi, çünkü *The Vampire Diaries*'ın üç sezonu olağanüstü heyecan verici sayılmaz.

"Bir kocaya ihtiyacım var," diyor, ben içeriğine bakmadan.

Beynim bu sözle kısa devre yapar. Bir an için, *benimle* isteksiz bir evlilik teklifinde bulunduğunu sanırım.

Vanessa ile evlenmek, onun evinden ayrılıp kendi evime dönmemi hızlandırmak yerine tam tersi bir etki yaratır ve aslında bizi daha da karmaşık bir duruma sokar, bu sefer finansal ve yasal olarak.

Ayrıca, herhangi bir düğün yapacaksam, ailemi davet etmek zorunda kalacağım ve onlar da muhtemelen Vanessa'ya aşık olacaklar, bu da onlara Vanessa'nın beni sevmediğini, sadece suçu, parayı, mirası ve belki de yakın ailesini sevdiğini söylemek gibi imkansız bir görevi üstlenmeme neden olacak.

"Nate?"

"Hm?"

Klasörü işaret ediyor, ben de ona bakıyorum. Yavaşça kapağını açıyorum ve uzun bir isim listesiyle karşılaşıyorum, bazılarının yanında küçük onay işaretleri, bazılarının yanında küçük çarpılar, diğerlerinin ise şiddetle çizilmiş. "Bir koca bulmaya çalışıyorum."

"Oh." *Oh*. Çok mantıklı bir şekilde, ben olmayan bir koca. Tabii, tabii. "Neden?"

"Benim kültürümde hassas bir denge var... korunması gereken bazı gelenekler var," diye açıklıyor Vanessa. İtalyan asıllı Amerikalı olarak mı yoksa mafya patronu olarak mı demek istediğini merak ediyorum, ama şimdi sormak için doğru zaman olmadığını düşünüyorum.

"Ama sen hala gençsin, değil mi? Bu, yaşlı bir hizmetçi durumu gibi değil."

"Yirmi sekiz yaşındayım," diyor Vanessa. "Bu çevrelerde neredeyse yaşımdan dolayı uygun değilim, ama sorun yaşım değil. Sorun konumum."

Ah, mafya patronu sorunu demek. Anladım.

"Aileme fayda sağlayacak biriyle evlenmem gerekiyor ve onlar da benim her zaman onlardan üstün olacağımdan emin olmalılar. Ama ben aradığımda, herkesin dikkate alınmasını istediği bir akrabası oluyor."

Listeye tekrar bakıyorum ve birkaç sayfa daha çeviriyorum. Sadece isimlerin olduğu üç sayfa var. Göz gezdirirken dört Lorenzo sayıyorum.

"Yani, hepsini mi değerlendirmelisin? *The Bachelorette* gibi mi?"

"Ya da onun gibi bir şey," diyor Vanessa. "Tüm bu erkekleri incelemek için bir sisteme ihtiyacım var, çoğunu sadece teklifi değerlendirdiğimi söylemek için."

"Ama içlerinden birinin yeterince iyi olmasını umuyorsun." İsimlerin yanındaki işaretler yeni bir anlam kazanıyor, onay işaretleri az ama umut verici görünüyor. Üzerine çizilenler ise şimdi öfkeli görünüyor. "Bu adamlardan biriyle evlenmek mi istiyorsun?"

"Hayır," diyor Vanessa, "ama sanırım artık kararlarımı beğendiklerime göre veremeyeceğimi öğrendik."

Bu sözün anlamını araştırmayacağım, onun bana sevimli gelmesine izin vermeyeceğim. Yaptığı şeyleri kendisi seçiyor, kazara suçlu olan biri değil.

"Üzgünüm, neden sana bunu anlatıyorum bilmiyorum. Uyumam lazım." Vanessa bacaklarını altından çekip ayağa kalkmak için hareket eder, ama ben listeye bakmaya devam ediyorum.

"Neden bunları kategorilere ayırmıyorsun? Görünüşe göre bunu yapmaya başlamışsın bile." Hafifçe çizilmiş olanlarla şiddetle çizilmiş olanları karşılaştırarak göz gezdiriyorum. "Gerçekten tahammül edemediğin kişilere çevrimiçi bir form falan doldurt."

"Başvuru formu gibi mi?"

"Tabii," diyorum. Sayfayı çevirip zarfı kapatıyorum. "Onlara bunun bir eleme olduğunu, kişisel bir şey olmadığını söyle. Otuz soru falan. Sen meşgul bir kadınsın. Ne bekliyorlar, her biri için derinlemesine bir görüşme mi?"

Ona Erkekler Dosyasını uzatıyorum, ama o sanki bir şey fark etmiş gibi bana bakıyor. İnsanların kafalarının üzerinde ampuller olsaydı, onunki yanıyor olabilirdi.

"Ne?" diye soruyorum, onu bilimsel bir keşif yapmak üzereymiş gibi gösteren düşünceden korkarak.

Vanessa burnundan derin bir nefes alır. "Onlarla röportaj yapman için seni işe alacağım."

Oh.

Aklını kaçırmış.

"Onları benim için incele," diyor aceleyle. "Az önce iş istediğini söylüyordun ve haklısın; bu büyük projeyi tek başıma üstlenemem. Çok meşgulüm."

"Bu *saçma* bir fikir."

"Hayır, bir düşün, harika olursun! Seni meşgul eder. Leo senin korumanda olur."

"Onlara ne soracağım ki?"

"Sana kalmış," diye omuz silkiyor. "Bu işin bir parçası. Sana ödeme yapacağım."

Bolca."

Çok para kazanmak kulağa çekici gelse de, Vanessa kesinlikle mantıklı düşünmüyor. Mantıklı düşünseydi, bana siktirip gitmemi ve şikayet etmeyi kesmemi falan söylerdi. Bunu değil.

"Ben mafya için çalışmıyorum, Vanessa," diye ısrar ediyorum.

"Mafya için çalışmayacaksın, benim için çalışacaksın." "Aradaki fark ne?" Vanessa bana alaycı bir bakış atıyor. "Ben işimin dışında da varım."

"Ne kadar insancılsın," diyorum alaycı bir şekilde, ama o eliyle beni susturuyor.

"Her neyse." Vanessa ayağa kalkar ve kollarını başının üzerine uzatır, sweatshirt'ü karnının bir kısmını ortaya çıkarır. "Yap ya da yapma. Umurumda değil."

Televizyonda jeneriği akıyor, filmin sonunu fark etmeden geçip gitmiş.

Onun şaka yaptığını düşünmek istiyorum, ama gerçekten, Vanessa Morelli ne sıklıkla şaka yapar ki?

Bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başladım, onun mükemmel mafya eşini bulmak için suçlular listesini inceleyip, küçük mafya bebekleri yapmasını sağlamak için...

mafya bebekleri yapabilsin.

"Bu güvenli değil," diyorum, sesim istediğimden daha sessiz çıkıyor.

"Leo var," diyor. "O iyi bir dövüşçü. En iyilerinden biri."

"Evet, eminim öyledir." Adam absürt derecede iri, organize suçla uğraşmasaydı muhtemelen başarılı bir dövüş kariyeri olurdu. "Ama düğün gecesi ve sonra tekrar dairemde," diye devam ediyorum, bir an durup, kanı, önümde can çekişen üç cesedi hatırlıyorum. "Ben işe yaramazdım."

Vanessa dudaklarını sıkıca kapatır, ama koyu kahverengi gözlerinde bir sempati vardır. Boğazıma gelen yumruyu yutarım.

Benim söylemediğim şeyi duyuyor. Onun kale gibi malikanesinde bile, her an korku içinde olduğumu, çünkü herhangi bir anda biri beni öldürmeye gelebilir ve Y'deki başlangıç seviyesindeki kickboks dersleri beni kurtaramaz.

"Spor kıyafetlerini getirdin mi?" diye soruyor Vanessa.

Soruya şaşırarak gözlerimi kırptıştırıyorum. "Biraz getirdim." En azından öyle sanıyorum.

"Seni eğiteceğiz," diyor, sanki bu çok basitmiş gibi. Karar verildi. Vanessa televizyonu kapatıp ayağı kalkıyor.

Ben de ayağı kalkarım. Topuklu ayakkabılar olmadan ona bakmak hala şok edici. "Ne?"

"Güvende olmak mı istiyorsun? Sana öğretiriz." Vanessa başını sallar. "Yarın saat 5'te bodrumda buluşalım."

"Oh, ben..." Dilim boşuna heceleri arıyor. "Tamam." "Tamam." Sanki benim koçummuş ve bu iyi bir konuşma olmuş gibi koluma hafifçe vurur. "Sıkılırsan, bir soru listesi hazırla ve cuma gününe kadar masama bırak. Ailem bazı fikirler verebilir."

Vanessa yanımdan geçip oturma odasından çıkmaya başlar, giderken lambaları kapatır.

"Düşüneceğim," diyorum, hala aptal gibi ona bakarak.

"En kısa zamanda cevap ver." Yine gülümsüyor. Bu gülümsemeyi görmeyi ne kadar sevdiğimi nefret ediyorum. "Ama en azından antrenmana katıl. Fiziksel olarak yorgun olursan sıkılma ihtimalin olmaz."

VANESSA

BU SABAH Bir kağıt parçasına bir rakam yazdım ve Nate annemin yulaf ezmesi fırınlamasını yiyorken onu Nate'in önündeki adaya bıraktım. Rakamı yüksek sesle söyleyebilirdim, ama onun yardımına karşılık ödemeye hazır olduğum fiyatı görünce gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olunca, bu ekstra drama buna değdi.

On dakika boyunca tartıştık, o, özellikle bu harika Massachusetts eyaletinde, özel okullarda bile çok az para kazandıkları bilinen öğretmenlere para konusunda yalan söylemenin hoş olmadığını söyledi, ben de ona hiç yalan söylemediğimi ve Willa'nın ona ne yapması gerektiğini söyleyeceğini, böylece vergi ödemek zorunda kalmayacağını söyledim.

Bu, onunla beklediğiniz gibi sonuçlandı; benim onun vergi ödemek istemeyeceğini düşündüğüm için öfkeleni, ama Mary, kimsenin vergi ödemek istemediğini ve onun bu kadar nankör bir pislik olmaması gerektiğini belirtti.

O da susup, rakama tekrar baktı ve kabul etti.

Onu projeye bıraktım ve Mary ve Leo'ya eşlik ederek birkaç tur attım; önce birkaç şantiyeye, sonra da geç ödeme ziyaretlerine. Ben karantina çağrısı yaptığımdan beri bu tür ziyaretleri daha sık yapıyorlar, ama ben de bazılarına katıldım. Mary, insanları ödeme yapmaya ikna etmek için yeterince korkutucu, ama bazı insanlara, ben olmasam sahip oldukları hayatları ve çok değer verdikleri lüksleri yaşayamayacaklarını hatırlatmak gerekiyor. Bu genellikle onları korkutup düzeltir. Kimse patronun soğuk ziyaretini istemez.

Üçüncü ziyaretimize doğru yola çıkmıştık ki, telefonum Cillian'dan gelen bir arama ile titremeye başladı. Leo ve Mary'nin de duyabilmesi için hoparlörden cevap verdim.

"Morelli," dedim, tıpkı babamın yaptığı gibi.

"McGowan'ı 410 milyon dolara ikna edebileceğimi düşünüyorum," diyor Cillian, önsöz yapmadan.

Bu harika, beklediğimden daha fazla, ama yine de McGowan'ın istediği tüm değişiklikler için yeterli değil. Leo, başını hafifçe sallayarak

yoldan bana doğru çevirir ve başını hafifçe sallar.

"Daha yüksek bir rakam iste," diyorum. "Onun absürt güvenlik şartlarıyla yapabileceğimizin en iyisi 450."

Cillian telefonda dilini şaklatır. "İndirim almaya hakkı olduğunu düşünüyor. Son on yılda ailelerimize gösterdiği tüm iyi niyet için."

Mary buna karşılık içinden bir dizi küfür mırıldanır. McGowan neredeyse yaşlı bir İrlandalıdır ve Willa ile Sean evlendiğinden beri ailemizin başına bela olan bir muhalif olmuştur. Şehrin iyi İrlandalı halkının Morelli'leri kucak açarak kabul etmesini beklemek mantıksız olduğunu düşünmüş ve bunu yıllar boyunca açıkça belirtmiştir.

O çok zengin ve bizim kaybetmek istemediğimiz eski şehir bağlantıları var.

"İndirim budur. Ona benim başıma göre iyi bir anlaşma yaptığını düşündürün.

"

Mary yine öfkелendi, bu sefer daha yüksek sesle. "Senin bir aptal olduğunu düşünmesini mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

"McGowan aptal, Mary. Ne düşündüğü önemli değil, on yıl içinde ölecek."

"Deneyeceğim," diyor Cillian. Sanırım konuşma burada bitiyor, ama o devam ediyor. "Ortaokul öğretmeni hakkında duyduğum şey de ne?"

"Ne duydu?" Burnumun köprüsünü sıkıştırırım.

"Önce, onunla randevuya çıktığını ve neredeyse vurulacağını mı?" Onun inanmazlığı beni sinirlendirir. Tanrı korusun, bir kadının sosyal hayatı olsun. Ve neredeyse vurulmadım. "Sonra Artie, öğretmenin senin yeni erkek arkadaşın olduğu ve yerleşmesi gerektiği için bir haftadır evine gelmediğini söyledi."

Leo güldü, Mary onun benim erkek arkadaşım olacak kadar iyi olmadığını söyledi ve ben Willa'yı öldürmek istediğim tüm yolları düşünmemeye çalıştım.

"O bizim korumamız altında," diyorum.

"Tanrım, gerçekten seninle mi kalıyor?"

"Sadece yaz boyunca." Bu Cillian'ı ilgilendirmez. "O zararsızdır."

"O bir yabancı," diyor Cillian, Artie ve Angel'ın yaramazlık yaptıklarında kullandığı sert ses tonuyla. "Kendini güvende hissetmiyorsa başka bir eyalete taşınmalı. *Senin evinde kalmamalı.*"

"O savunmasız. Bir sineği bile incitemez, Boston'un en güçlü ailelerine ihanet etmekten çok uzak. Neden bir ara gelip onunla tanışmıyorsun?"

"Ness..."

"Hoşça kal, Cillian." Beni daha fazla rahatsız etmeden telefonu kapatıyorum. Arkadaşlık kurmayı pek sevmem, ama sevseydim, Cillian en yakın arkadaşım olurdu. Bazen lanet olası babam gibi davranıyor ve bu beni sinirlendiriyor.

Öğleden sonranın geri kalanı, daha kanlı olmasa da, beklendiği gibi geçiyor. Mary'nin kanun uygulamanın tatsız yanlarını nasıl sindirdiğini bilmiyorum, ama bu işi isteyen oydu. Bana kalsaydı, ona başka bir görev verirdim. Belki kumarhanelere falan daha fazla genişlerdik. Ama hayır, o insanları yumruklamak istiyor. Sanırım bu, onun enerjisini atmasının bir yolu.

Kulüp sahiplerinden biri, cömert ve nezaketli kredimizi geri ödemekten vazgeçti ve bizim fark etmeyeceğimizi sandı. Mary'nin kıyafeti hakkında kötü bir yorumda bulundu ve sonuç herkesin tahmin edeceği gibi oldu: yüzünde ve ellerinde birçok kemik kırıldı.

Yine de borcunu ödedi ve Mary'nin çıplak bacaklarındaki kanı, bir sonraki adamın tartışma ya da önsöz olmadan itaat etmesine yetti.

Eve vardığımızda saat 17:30'dur ve Nate spor ayakkabıları, bol tişörtü ve mavi basketbol şortuyla mutfakta volta atmaktadır. Bu adam volta atmayı, bedenine iki beden büyük giysiler giymeyi sevdiği kadar sever.

"Gergin misin?" diye soruyor Mary. Mary'nin bacaklarında ve yüzünde kurumuş kan gördüğünde, gerçekten gergin görünüyor.

"Hayır, siz geç kaldınız." Ayaklarını değiştiriyor. Leo, Nate'in omzuna hafifçe vurarak yanından geçip üstünü değiştirmeye gidiyor, Mary ve ben de aynı şeyi yapmak için merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

"Aşağı in ve esnemeye başla," diye ikinci kattan sesleniyorum. Sanki aşağıda onu ısırarak bir şey varmış gibi bodrum kapısına temkinli bir şekilde bakar.

"Ona karşı nazik davranmalı mıyız?" diye sorar Mary, ama sırtışı niyetini ele veriyor. İstesek bile ona karşı nazik davranamazdı, ki kesinlikle istemiyordu.

* * *

"KOŞU BANDINDA BAŞLA," Leo'nun koştuğu makinenin yanındaki makineyi işaret ediyorum.

"Beş kilometre. Her biri on dakikadan fazla sürmesin."

"Bunu yapamam," der hemen. "Bir mil nasıl?"

"Beşe ne dersin?" diye karşılık verir Mary.

"Otuz dakika boyunca elinden geleni yap," diyorum. "Sadece koşmayı bırakma."

Mary ve ben, köşedeki rafta birlikte ağırlık antrenmanı yapmadan önce esneme hareketlerimizi yapıyoruz. Bir ara Mary, Nate'in nefes nefese kalışını bastırmak için müziğin sesini yeterince açar. Yaklaşık on beş dakika sonra Leo eğilir ve Nate'in koşu bandındaki bazı düğmelere basarken ona benim duyamadığım tavsiyelerde bulunur. Ancak Nate hızını önemli ölçüde yavaşlatır ve koşunun ikinci yarısında biraz daha az mutsuz görünür. Koşunun sonunda hala oldukça terlemiştir.

Alıştırmalar beklediğim gibi gidiyor. Nate genel olarak formda; eminim ki iyi miktarda ağırlık kaldırabilir ve bir spor maçı için yeterli enerjiyi koruyabilir, ama o bir dövüşçü değil.

Leo egzersizleri gösterir ve Nate'in formunu Mary'nin yapabileceğinden daha nazik ve sabırlı bir şekilde eleştirir. Nate'in yumruklarında henüz fazla güç yok, ama yeterince antrenman yaptıktan sonra olacak. Endişelenecek bir şey yok. Onu zorlayan şey sparring.

Leo ile başlıyor, Leo ona öğretici ve nazik davranıyor. Sonra sıra bana geliyor
sıra

"Ellerini yukarıda tut," diye Mary matın kenarından tekrar bağıyor. Aşırı tepki gösterir ve ben karnına bir yumruk attığımda engelleyecek kadar hızlı olamaz. Hafif bir yumruk ama yine de homurdanır.

"Neden ona vuruyorsun? Ona vur!" Leo talimatı tekrarlar ve Nate'in hasta olabileceğini düşünürüm.

Ayaklarımın hızını keser ve eldivenlerimi indiririm. "O haklı," derim. "Bana vurmalısın."

"Ya sana zarar verirsem?" Kollarını yanlarına indirir ve ben gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırırım. Yüzüne hızlı bir yumruk atarım, çok sert değil, ama onu korkutmaya yetecek kadar.

"Ne oluyor lan?"

"Acıttı mı?" diye soruyorum ve tekrar vuruyorum, sonra bir kez daha, ta ki ellerini tekrar kaldırmaya kadar. "Gördün mü, bir şeyin yok. Eldivenler şişkin. Ben de iyi olacağım."

Nate bana öfkeyle bakar ama ellerini kaldırmış halde bırakır.

"Buraya." Dövüş pozisyonumu bırakıp yanına geliyorum. Sanki ona tekrar vuracağım gibi gerginleşiyor, bu iyi bir tepki. Eldivenimle hafifçe karnına, sonra yanlarına vuruyorum. "Burayı ve burayı sıkılaştır."

Ayaklarımdan biriyle duruşunu açmak için hafifçe itiyorum. "Daha geniş. Böyle." Dizlerimi bükerek, kollarımı gevşeterek, gövdemizi sıkılaştırarak gösteriyorum. "Güzel. Şimdi bana vur."

Yine onun önüne geçtim ve eldivenlerimi, net bir vuruş yapabileceği kadar indirdim. Bu durumdan çok mutsuzdu, ama duruşu daha iyi görünüyordu ve birkaç saniye sonra bana vurdu.

Hiç acıtmadı, daha çok esnek eldivenle hafif bir dokunuş gibiydi ve o, bana özürler yağdırmak istermiş gibi paniklemiş görünüyordu, ama Leo bağırarak onun harika iş çıkardığını söyledi.

"Tekrar," diyorum ve o da bu sefer biraz daha sert vuruyor. "Bir tane daha."

Birbirinden daha güçlü üç vuruş daha yaptıktan sonra, gülümserim ve eldivenlerimi tekrar takarım. Leo zamanlayıcıyı başlatır ve sonraki yarım saat boyunca sırayla sparring yaparız. Leo ile dövüştükten bir süre sonra, Nate gömleğini kaybeder ve bu, onun zayıf olmasına rağmen, bol düğmeli gömleklerinin gösterdiği kadar kaslı olmadığını doğrular. Beklediğimden daha fazla çil ve kıl olan göğsünü görünce birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, sonra boğazımı temizledim ve ona sırayla Mary ile dövüşmesini söyledim.

O, onunla dövüşmekten en çok korkan kişidir; Mary yumruklarını en az çeken ve saldırıda acımasız olan kişidir, ancak bu onu daha az çekingen hale getirir; daha sert ve daha hızlı vurur, ki bu tam da umduğum şeydir.

İkisi de bunu itiraf etmekten nefret edeceklerdir, ama o en çok ondan öğrenecek.

Günün sonunda, Nate'in yüzü güneş yanığı kırmızısı ve saçları terden ıslak bir şekilde matta oturmuş bir şişe suyu içiyor.

"Bugün iyi iş çıkardın," diyorum. "Yarın sabah 6'da yapacağız."

"Dalga geçiyorsun," diye inliyor ve Leo'dan sempati bekliyor. "Dalga geçiyor, değil mi? Kendinizden nefret mi ediyorsunuz?"

"Zinde kalmalıyız," diyorum. "Sen de mafya üyelerini röportaj yapacaksan zinde kalmalısın."

Bu, adamları olduklarından daha tehlikeli gösteriyor — Nate'in röportaj yapacağı adamlar çoğunlukla kaybeden tipler, ama silahlı kaybedenler. Onlardan daha iyi dövüşebilirse, bir şeyi olmaz ve bizim ona öğrettiklerimizle bunu başaracaktır.

"Akşam yemeği için hazırlanın. Artie ve Angel geliyor ve size soracakları çok soru var."

NATE

Morellilerle cinayet bodrumunda üç gün eğitimden sonra, her türlü hareket işkence gibi geliyor. Zaten güçlendiğimi söyleyebilirim ama sanki şekerleme germe makinesinde birkaç tur dönmüş gibi hissediyorum.

Akşam yemeğinden sonra yatağıma uzanmaya hazırım, ama Vanessa'nın başka planları var: Morelli Ailesi hakkında hızlandırılmış bir ders. Artie ve Angel, benim "şık oturma odası" olarak adlandırdığım odaya (televizyonu olmayan) dondurma kaseleri ve video oyunları ile gönderilirken, ailenin geri kalanı rahat oturma odasına (televizyonun olduğu odaya) dağılır.

Daha önce sadece Bayan Donovan-Morelli olarak tanıdığım Willa, daha önce resmi olarak tanışmadığım kocası Sean ile birlikte burada. Saçları neredeyse beyaz olacak kadar sarı ve karısını sanki evrenin merkeziymiş gibi izliyor. Hoş birine benziyor.

Willa, "Bay Morelli'yi Bulmak" başlıklı sunumu için dizüstü bilgisayarını televizyona bağlar.

"Başlayalım," diyor Willa. Televizyonun yanında duruyor, elinde sınıfta PowerPoint sunumlarımda kullandığım gibi küçük bir uzaktan kumanda var. "Nate, sorunun varsa çekinme."

"Harika," diyorum ve biraz daha dik oturuyorum. Uzun kanepenin ortasında, Morelli ailesinin reisi Claire ile Leo'nun arasında oturuyorum ve kahvemi ikisine ya da maaşımın yarısından fazlasına mal olmuş olabilecek kanepeye dökmemeye çalışıyorum. Sean solumuzdaki koltuğa yaslanıyor, Vanessa sağımızdaki ikili koltuğa, Mary ise onun önündeki yere oturuyor. Gerçek bir aile film gecesi.

Willa bir sonraki slayta geçmek için hareket eder ama durur. "Defterin nerede?"

Sarsılıyorum ve önümdeki yere düşen defteri almak için uzanıyorum, bu sırada bacağıma biraz kahve dökülüyor. Kupayı koyacak bir masa arıyorum ama ulaşamıyorum ve herkes bana bakıyor, bu yüzden kupayı Leo'ya uzatıyorum, o da homurdanarak alıyor.

Defteri açtım ve kalemimi tıklattım. "Tamam. Hazırım."

Willa ilk slaytı tıklıyor, Vanessa'nın masasında çerçevesi duran Willa'nın düğününden bir aile fotoğrafı.

"Babam hariç hepimizle tanıştın," herkes anmak için kısa bir süre başını eğiyor ve benim de aynısını yapmam doğru gibi görünüyor. Willa uzaktan kumandayı tıklıyor. "İşte daha büyük bir aile ağacı."

Bir sonraki slayta tıklıyor, bu slaytta tüm geniş aileyi detaylı olarak gösteren bir şema var; amcalar, kuzenler (inanılmaz sayıda kuzen) ve bazı büyükanne ve büyükbabalar.

"Bariz nedenlerden dolayı, bu ağaçtaki hiç kimse Ness için potansiyel evlilik adayı olarak değerlendirilmeyecek. Bununla birlikte, bunların çoğu..." Willa'nın uzaktan kumandası aynı zamanda lazer işaretçisi olarak da işlev görüyor ve şimdi onu kullanarak ağacın daha uzak kısımlarını daire içine alıyor. "...bu kişilerin, bizimle kan bağı olmayan, değerlendirilmek isteyecekleri kuzenleri var."

"Doğru," diye oturup daha dik oturur ve öne eğilirim. Defterime ne yazacağımı bilemediğim için, sadece "kuzenler" kelimesini karalayıp altını çizerim ve dikkatimi tekrar ekrana veririm. Willa bir sonraki slayta geçer.

"İşte annemin diğer annelerle yaptığı görüşmelere dayanarak hazırladığı erkeklerin ön listesi." Slaytta çeşitli İtalyan veya İrlandalı erkeklerin yaklaşık on beş fotoğrafı ve altında isimleri gösteriliyor. Dört tane "Nicky" ismi sayıyorum.

Mary ayağa kalkar ve siyah deri çantasından, Vanessa'nın bana verdiği gibi bir yığın manila zarf çıkarır ve onları kucağıma bırakır.

"Görüşmelerden önce onlar hakkındaki detayları incele. Onların kim olduklarını tam olarak bildiğine inanmaları önemli."

"Öyle olmadığını düşünürlerse ne olur?"

"Saygılarını kaybedersin," diyor Vanessa koltuğundan. Ekrana bakıyor ve listede adı geçen erkeklere tiksinti dolu bir ifadeyle dudaklarını kıvrıyor.

"Tabii, mantıklı," diye mırıldanıyorum.

Bir sonraki slaytta resim yok, ama en az 40 isim daha var. Bu hafta başında Vanessa'nın bana gösterdiği listeden bazılarını tanıyorum.

"İkinci kademe, bunlar daha az çekici erkekler, ama yine de aileyi üzmemek için dikkate almamız gerekiyor."

"Tanrım," Vanessa şakaklarını ovuşturur. "Anne, gerçekten Ricardo Guerra ile evlenmemi mi istiyorsun? Ciddi ol."

"Amcası tersanenin başında, aptal, onu dikkate alacaksın," diyor Mary ve Vanessa iç çekiyor. Bunu günlüğüme yazıyorum.

"Devam et," Vanessa Willa'ya başını sallar.

"Bilmen gereken bazı kısaltmalar var," diyor Willa. "Ama devam etmeden önce, bunların hepsinin son derece hassas bilgiler olduğunu ve bu odanın dışında kimseye öğrendiklerini anlatırsan, polise gidersen veya bu bilgileri başka bir şekilde yayarsan, başına gelebileceklerden sorumlu olmayacağımızı açıkça belirtmeliyiz. Gizlilik anlaşmasından bahsetmiyorum bile."

Boğazımı temizleyerek, boğulmamaya çalışıyorum ve sonra başımı sallıyorum. Yasal jargonu anlamaya çalışmak için saatlerce uğraştıktan sonra, akşam yemeğinden önce belgeyi imzaladım.

"Tamam," diyorum.

"Onayına ihtiyacım var, evet mi hayır mı?" diyor Willa.

"Evet," diyorum, "Yani... hayır, kimseye söylemeyeceğim. Evet, bana güvenebilirsiniz."

bana

güve Willa ve Vanessa birbirlerine bakıştılar, sonra Willa

nebil devam etti. Ekranda birkaç harf kodu vardı.

irsin. İşin ayrıntılarına çok girmeden, Willa her kodu kısaca açıklıyor

"

her kodu kısaca açıklıyor: Rx ilaçlardır ve SH (nakliye ve elleçleme), transit ve dağıtımdan oluşur. Sonra teknoloji, inşaat, silah, kumar ve patlayıcılar için kodlar var. Kodları ve anlamlarını not almaya çalışıyorum, ama çok fazla ve hepsi en az üç tanesine bağlı görünüyor.

Willa, herkesin bir işi, bazen iki işi olduğunu ve bu işleri yapmaya devam etmek için dinlendiklerini hissetmeleri gerektiğini açıklıyor. Evlilik listesindeki pek çok erkek, bu sektörlerden birinde açıkça bir işi yok, ancak bu işleri yapan kişilerin yeğenleri. Örneğin, birinci kademenin en altında, babası *şehirdeki en iyi ve tek güvendikleri* adli tabip olan Romeo var.

Willa, "Herkes birbiriyle bağlantılıdır ve her klasörde, tanıyabilmeniz için bağlantıların bir listesi vardır. Teknoloji çalışanları, nakliye ve sevkiyat çalışanlarından daha akıllıdır ve sorularınızı buna göre uyarlamanız gerekecektir" diyor.

Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ama başımı sallayıp bir not alıyorum. "Herkes önemlidir ve değer verildiğini hissetmeye ihtiyaçları vardır.

geminin ilerlemesi, insanların devam etmesi için gerekli. Para kazanmamız, *onların* ailelerine bakabilmeleri için

"Doğru, mantıklı," diyorum.

"Sonuçta hepimiz bir aileyiz," diyor Vanessa. "Ve aile, ailesine bakar."

Bu onun için çok *Fast & Furious* bir davranış, ama ben bundan bahsetmiyorum.

"Şimdi senin hakkında konuşmalıyız," diyor Willa ve bir sonraki slaytta benim bir fotoğrafım var. Geçen yılki öğretim üyeleri ve personel Noel partisinden, Jenna ve ben aynı çirkin kazaklar giymişiz ve margarita içiyoruz. *Bunu Facebook'umdan mı aldı?*

Mahremiyetimin ihlal edildiğini hissetmemeye çalışıyorum, ama Leo ve Mary ikisi de kıkırdadığında savunmaya geçmemek zor oluyor.

"Bir öğretmen olarak sevimli bir tarzın var," diye açıklıyor Willa. "Güvenilmesi çok kolay birisin, sanki hiç kuru temizlemeye gitmemişsin ve üniversiteden beri aynı loaferları giyiyormuşsun gibi. Çocuklar bunu çok seviyor."

Çok samimi konuşuyor, ama bunun hiçbir şekilde gerçek bir iltifat olamayacağından eminim.

"Bu toplantılar için yeni bir görünüm benimsemen gerekecek." Bir sonraki slayt, çeşitli moda reklamlarından alınmış erkeklerin kolajından oluşuyordu — daha şık, daha zarif bir ben için bir vizyon panosu.

Yanan yüzlerin arasında, parlak siyah ayakkabılar, siyah dar takım elbiseler, göğsü fazla gösteren düğmeli gömlekler, kalın saatlerin takılı olduğu damarlı kollar ve birden fazla parmağı süsleyen yüzüklerin bulunduğu korkutucu eller görüyorum. Ayrıca saçlar her zaman düzgün, bakımlı, jöleli ve kıvrımsız.

Kendi ellerime bakıyorum, geniş avuç içleri ve uzun ince parmaklar, dürüst olmak gerekirse, eklemleri biraz çıkıntılı. Bana büyük bir saat takarsanız, çok saçma görünecektir.

"Önce kıyafetlerin." Willa büyük deri çantasını karıştırır ve bana uzattığı bir kağıt çıkarır. Görünüşe göre bu dijital bir aile değil. "İhtiyacın olan tüm eşyaların listesi."

Her şey kategorilere ayrılmış: üç farklı çift ayakkabı, üç farklı renkte (ya da renksiz: gri, beyaz, siyah, her birinden iki tane) düğmeli gömlek, pantolon, aksesuarlar, saç ürünleri...

"Bütün bunları nasıl bulacağımı bilmiyorum, bulsam bile, paramın yeteceğini sanmıyorum," diyorum. Vanessa'nın bana ödeyeceği çılgın miktardaki para olsa bile, her kategoriden güzel ürünler almak iki aylık maaşımı çabucak bitirir.

"Bunu dert etmene gerek yok tatlım," diyor Claire, annem gibi dizime hafifçe vurarak. "Bir alışveriş danışmanımız var."

Bir alışveriş danışmanı. Tabii ki. Mantıklı.

"Masrafları biz karşılayacağız," diyor Vanessa. "Bunu üniforman olarak düşün."

"Harika." Çünkü mafyadan daha fazla para almak harika bir fikir. "Başka bir şey var mı?"

"Saçın," diyor Willa.

Slayt gösterisi bitti sanmıştım, ama hayır, bir sonraki slaytta farklı ama benzer saç kesimlerine sahip dört farklı erkeğin numaralı fotoğrafları var. Hepsi pürüzsüz, ki benim saçım hiç öyle olmadı.

"Bu saç kesimlerinden birini seçebilirsiniz, stilistimiz size ürünleri nasıl kullanacağınızı gösterecek." Willa televizyonu kapatır ve sunum bittiğinde kocasının kucasına oturur. "Sorusu olan var mı?"

"O zaman kim olduğumu söyleyeceğim? Connecticut'tan bir ortaokul öğretmeni Vanessa'ya koca bulmak için ne gibi referanslara sahip olabilir ki?"

"Harika bir soru," diye mırıldanır Mary, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Vanessa, Mary'nin örgülerinden birini çeker ve Mary yapmacık bir gülümseme takınır. Doğal görünmüyor.

"Eğer sorarlarsa, senin bir danışman olduğunu ima ederiz. Leo ve Willa çoktan dedikoduları başlatmışlar," diyor Vanessa. Bu kelimenin anlamını bilmiyorum, hatta daha sonra Google'da nasıl yazacağımı bile bilmiyorum, ama *Godfather* terimleriyle, benim Tom Hagen'a eşdeğer olduğumu iddia ediyoruz, ki bu çok komik. Matematik öğretmenlerinin sağlam danışmanlar olduğu bilinir. Mary'nin neden her yirmi saniyede bir gözlerini devirmeden duramadığını anlayabiliyorum.

"Bu bir onur," diyor Leo, sırtıma sertçe vurarak. "Bunu mahvetme, kardeşim."

"Tamam." Daha fazla sorum olmalı, herkes sanki bir şey sormamı bekler gibi bana bakıyor, ama kendilerini çok net ifade ettiler: araştırmamı yap, rolümü oynayayım, yeni kıyafetler alayım ve iğrenç, aptal saçımı düzelteyim.

"İyi olmalıyım." Sayfalara gerçekten bakmadan klasörlerden birini açıyorum ve notlarımı gözden geçiriyorum. "Evet. Sorum yok."

Bu, planladığım yaz değildi, ama en azından yapacak bir şeyim var

VANESSA

Gözlerim yanıyor, muhasebe departmanının gönderdiği hesap tablosuna bakarken rakamlar birbirine karışıyor. Genelde bu tür raporlara bakmam, ama bu ay üç tesis bütçeyi aştı ve bu hiç de az bir fark değil. Site yöneticilerim, bunun nedenini tam olarak açıklamak için uzun açıklamalar yazmışlar, hepsi de hesap tablolarını referans göstererek nerelerde kesinti yapılabileceğini belirtmişler. Sorun ne olursa olsun, bunun nedenini bulmaya çalışmak kafamı yoruyor ve benim yetki alanımın dışında.

"Daha iyi görünüyordun," diye düşük bir ses kapımın önünden geliyor. Cillian kapı çerçevesine yaslanıyor, yüzünde çarpık bir gülümseme var.

Sandalyeye geri yaslanıp gözlerimi ovuşturuyorum.

"Çok teşekkürler, pislik."

Cillian dövmeli geniş ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Bu ilişkide dürüstlük en önemli kuralımızdı sanıyordum. Tabii bir de, asla kızginken yatma."

"Tabii, tabii." Masa sandalyemden kalkıp ellerimi başımın üzerine uzatıyorum, sonra boynumu ileri geri çeviriyorum. Cillian masanın üzerinden su bardağımı bana doğru kaydırıyor ve ben bir yudum alıyorum.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum. "Bugün buraya geleceğini sanmıyordum."

"Bu civardaydım." Cillian masamdan bir kağıt parçası alır ve gözlerini kısarak ona bakar. "Sevgili annene o tereyağlı keklerden bir tane aldım. Bu sorularla kiminle röportaj yapıyorsun?"

Kağıtları elinden almaya çalışıyorum ama o, kağıtları benim ulaşamayacağım bir yerde tutuyor ve gururum, ona atlamaya çalışmak için çok büyük.

"Sana bir koca aradığımı söylemiştim," diyorum.

"*Bunun* iyi bir koca bulmakla ne ilgisi var?"

"Uykunda seni öldürmeyecek ya da kasabanın yarısını hamile bırakmayacak erkekleri incelemek zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

"Peki, şimdiye kadar şansın yaver gitti mi?"

Sandalyeye geri dönüp oturdum. "Hayır."

"Kaç kişiyle görüştün?"

"Son zamanlarda yok. Matematik öğretmeni yapacak," diyorum.

Cillian, Nate'in mafya mensuplarının karşısına oturup onlara bir kadına, yani bana, ne kadar şekfatli davranabileceklerini sorduğu fikrine gülerek tepki verir.

"Biliyorum," diyorum iç çekerek ve sandalyemi tam bir daire çizerek döndürüyorum. Ona dönünce, artık gülmüyor ama hala sırtıyor. "Ama hepimiz ruh ikizimiz gelene kadar evlenmeden yaşayamayız."

"Sence ben ruh ikizimi mi arıyorum?" diye soruyor Cillian.

Cillian hiçbir zaman ciddi ilişkiler kuran biri olmamıştır. Onun uzun süreli bir kız arkadaşı olduğunu bile bilmiyorum, hayatının bu alanında herkes geçicidir. Ama bu, muhtemelen biriyle tanışırsa bunu yapmayacağı anlamına gelmez.

"Herkes öyle değil mi? Kendine uygun birini arıyor?"

"Ah, görüyorsun, bunlar farklı şeyler. Sana uygun, iyi birer partner olabilecek birçok insanla tanışabilirsin, ama ruh eşlerinin var olduğunu sanmıyorum, öyle değil."

Willa bir keresinde Sean ve Cillian'ın ebeveynlerinin sevgisiz bir evlilikleri olduğunu söylemişti. Bizim evimizde sevgi örneği olmayan kadar şanssız değildik.

"Var olsun ya da olmasın, o listede genel olarak uyumlu birini bulursam şanslı sayılırım." Erkeklerin bulunduğu klasörü işaret ediyorum. "Yerini bilen, yarı yarıya iyi birini bulmak için elimden geleni yapabilirim."

"Zayıf bir erkek mi istiyorsun?"

Hayır demiyorum, ama böyle söylendiğinde, kesinlikle istediğim şey bu değil. Gerçekten ne istiyorum? Beni zorlayan, bir sorunun her yönünü düşünmemi sağlayan, yardımsever ve sadık, beni ve çocuklarımızı mutsuz etmeyecek biri.

"Güvenebileceğim birini istiyorum." "Ben listende var mıyım?"

Gülüyorum ama o gülmediğinde susuyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bana güvenmiyor musun?" "Leo'ya güveniyorum ama o listede yok."

"Evet, Ness, çünkü Leo senin kuzenin," diyor. "Ve sen ailsin."

Cillian kağıda tekrar bakar ve sonra bana uzatır. "Bana bir röportaj yapmama izin ver."

Alaycı bir şekilde güldüm ama bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerine baktım. "Görevimi yaptığım için benimle alay etme."

Cillian sadece başını sallar ve kağıdı tekrar gösterir. "Sor."

Bir süre daha tereddüt ettikten sonra, iç çekip öne eğilip Nate'in bu sabah masama bıraktığı daktilo ile yazılmış soru listesine bakıyorum. Henüz gözden geçiremedim, bu yüzden onlar da Cillian için olduğu kadar benim için de yeni. Ona oturması için işaret ettim ve sonra kalktım, sadece onun yanındaki diğer koltuğa oturdum. Koltuğunu bana doğru kaydırды ve ikimiz de yerleştikten sonra derin bir nefes alıp başımı salladım.

Basit bir soruyla başlıyorum: "Kaç çocuk istiyorsun?"

"Şanslıysam, bir sürü," diyor Cillian. "*Beş* tane olması hoşuma gider."

"Yalan söylüyorsun," diyorum.

"Yalan söylemiyorum. Hep daha fazla kardeş istemişimdir." Cillian, konuşurken gömleğinin kol düğmelerini cebine koyar ve kollarını sıvar. Bu adamın, benim ve kız kardeşlerimin toplamından daha fazla yüzük ve saatine sahip olması muhtemel.

"Peki bu çocuk basketbol takımına nasıl davranacaksınız?" diye soruyorum. "Adil bir şekilde."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin yeğenlerimizi koruduğun gibi onları bu hayattan korumayacağım. Onlara öğretip saygılı davranacağım. Hepimizin yükümlülükleri var ve onlar da bunu anlamalı. Huysuzluk ancak bir yere kadar tolere edilebilir."

"Neye kadar? Onları dövene kadar mı?" "Duruma göre değişir."

"Neye bağlı?"

Cillian omuz silkiyor. "Çocuk küçük bir çocuk mu, yoksa 30 yaşında bir baş belası mı? Yetişkin gibi davranan çocuk, çok fazla yoldan sapmışsa, biraz terbiye edilmesi gerekebilir." "Hm." Çocuklarımı, kendi hayatlarını yaşayan ve kararlar alan yetişkinler olarak düşünmemiştim. Şu anda benim yaşıma kadar eski kararlar. Bunlar benim zihnimde, benim yerimi alacak canlı varlıklar olmaktan çok, birer kavram olarak varlar. Bunları çok somut bir şekilde hayal etmekten hoşlanmıyorum.

Sonraki soru.

"Peki taşınmak konusunda ne hissediyorsun?"

Beklediğim gibi gülmedi ve ailesinin evinden taşınmak düşüncesine alaycı bir tavırla yaklaşmadı.

"Bunun gibi kendi ofisim olur mu?" Parmağını daire şeklinde sallıyor.

"Belki biraz daha küçük," diyorum.

"İyi, seninki çok büyük. Kim ofisinde şömineye ihtiyaç duyar ki? Citizen Kane mi?"

Cillian'ın bu nezih Cuma öğleden sonra beni cinsel bir yaratık olarak görmesini istemediğim için seksle ilgili üç soruyu atlıyorum.

"Güzel bir kadın sana teklifte bulunursa ne yaparsın?" diye soruyorum.

"Ona evde bekleyen güzel kadını hatırlatırım." Gözleri bir anlığına göğsüme kayıyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. *Beni cinsel bir varlık olarak görmemek için çok fazla.*

"Ya karın senin dahil olmadığın bir iş yapmak isterse? Ya her şeye dahil edilmezsen?"

"O da bana aynı nezaketi gösterir mi?" Cillian öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar.

Bunu düşünürüm. Dışarıdaki işlerin çok fazla olması güç kaybına yol açabilir, ama Cillian'ın kendi işleri var, benim yönetmek zorunda olmadığım, benim işlerim için zaten çok önemli olan işler.

"Biraz," diyorum.

"O zaman, biraz."

"Evlilik danışmanlığını hiç düşünür müsün?" Bu soru belli ki annem tarafından eklenmiş, Willa'yı doğurduktan sonra babamla evliliklerini kurtaran tek şeyin bu olduğunu yemin ediyor.

"Hoşuma gitmiyor — birinin en özel meselelerime erişebilmesi ama bunu düşünebilirim." Bu, şimdiye kadar konuştuğum, danışmanı düşünmeden boşanmayı tercih eden diğer erkekler için söylenebileceklerden daha fazlası.

Diğer sorulara bakıyorum, çoğunun cevabını zaten biliyorum gibi hissediyorum. Sanırım bu onun lehine bir durum; aramızdaki yaş farkı.

Kendi sorumu uyduruyorum: "Ya o seni asla sevemezse?"

Cillian ilk başta cevap vermez, ama elini dizimin üzerine koyar, parmak uçları çıplak tenime hafifçe dokunur. Gözlerine bakarım, pencerelerden içeri giren öğleden sonra güneşi yüzünü aydınlatırken, gözleri keskin mavidir.

"Bunu benim ringe çıkmam olarak düşün," diyor, sesi alçak. "Neden?" diye fısıldıyorum.

"Senin bir aptalla evlendiğini düşünmeye dayanamıyorum," diyor ve daha da yaklaşıyor, nefesi yanağımı ısıtıyor. "İşlerim için kötü olur."

Bu beni gülümsetir ve o da aynısını yapar. Ayağa kalkar, ama önce Willa'nın yaptığı gibi yanağıma yüksek sesli bir öpücük kondurur.

"Akşam yemeğine kalacak mısın?" diye soruyorum.

"Olmaz. Ama havuz partisine geleceğim. Bu öğretmenin neden bu kadar ilgi gördüğünü görmek istiyorum."

"Ah." Annem her yıl, dışarısı yüzmek için yeterince ısındığında bunu yapar. Havuz partisini unutmuştum, tıpkı son üç haftadır tüm sosyal etkinlikleri unuttuğum gibi.

Elimi sallayarak veda ediyorum ve o da alaycı bir selam vererek ofisimden ayrılıyor, ardında sessizlik ve toz bırakarak.

NATE

Son birkaç haftadır burada gördüklerime rağmen, Morelli ailesi aslında ara veriyor, genellikle aile toplantıları şeklinde. Bu sabah "hafif" bir antrenmanla başladı (hafif derken, koşu bandında üç mil koşmak ve tüm vücut ağırlık kaldırma egzersizi yapmak demek) ve sonra hepimiz yılın ilk havuz partisine hazırlanmak için dağıldık. Bu bir gelenek, parlak mavi fayanslarla kaplı, sıcak, temiz, yeterince bakımlı ve atlamaya hazır kristal berraklığındaki havuzlarını kutlayan bir etkinlik.

Davet listesindeyim, sanırım doğru zamanda doğru yerde olduğum için, yani onların evinde korunan bir mahkum olduğum için.

Willa, Sean ve ikizler eğlenceye katılırlar, yanlarında daha önce hiç görmediğim, bana bakmayan, hatta kendini tanıtmayan bir adam da vardır. Herkes birbirini selamlarken ben kendime güneş kremi sürüyorum.

"Bu Cillian," diyor Willa bana. "Kayınbiraderim."

Kayınbiraderinin omzuna hafifçe vurur ve Cillian zoraki bir gülümseme takınmaz, sadece beni fark etmemiş gibi bakar ve şimdi nezaket gereği ilgileniyormuş gibi davranmaya zorlar. Boyum kısa değildir, ama yine de onun görüş hattının birkaç santim altındayım.

Elimi uzatıp tokalaşmak isterdim, ama güneş kremi yüzünden hala yağlı olduğu için, onun yerine yumruğumu uzatıyorum. Sanki başka bir hayatta, rekreasyon merkezinde basketbol oynayan iki kardeşmişiz gibi.

"Nate. Tanıştığımıza memnun oldum."

O benim yumruğuma bakar ve kolumu yanıma indirene kadar beni bekleterek büyük bir günah işler. *Canavar*.

"Öğretmen," diyor alaycı bir ses tonuyla.

Cillian'ın partilerde eğlenceli biri olmadığını, taşınırken yardım isteyeceğiniz biri olmadığını, paket getirilmesini istediğinizde komşunuz olmasını isteyeceğiniz biri olmadığını kemiklerime kadar hissediyorum. Arka bahçedeki havuz partisi yerine yat kulübüne daha uygun görünüyor. Mayo pantolonum neredeyse on yıllık, muhtemelen çimento üzerinde gıcırdayan terliklerimi aldığım zaman satın almıştım.

Cillian krem rengi, ipek düğmeli bir gömlek giyiyor, dövmeli göğsünün ve boynunun üst kısmını gösterecek kadar düğmeleri açık ve benim en iyi pantolonumdan daha güzel görünen şortlar giyiyor.

Nasıl oluyor da beni havuz partisi için kıyafetimin yetersiz olduğunu hissettirebiliyor? Bununla ilgili bir sorun olabileceğini düşünmemiştim, tek kıyafet şartı mayo giymek.

Kısacası, ondan nefret ediyorum.

Artie en azından rahat giyinmiş, ama belki de 12 yaşındaki bir çocukla aynı giyinmiş olmaktan teselli almamalıyım.

"Evet, ben matematik öğretmeniyim," diyorum, yüzüme biraz daha güneş kremi sürüyorum. "Ama beni affetmelisin, ünün önünden gelmiyor."

"Cillian amca, yüzecek misin?" Angel bağırırken, Artie tüm ciğerlerinin gücünü kullanarak bir şamandırayı şişiriyor.

"Hayır, Angel. Belki bir dahaki sefere," diyor. Ben pek ikna olmadım.

Cillian bana gözlerini kısarak bakar, sonra başını sallar ve uzaklaşır, benim gibilere bir kelime daha harcamadan.

Cidden, havuz partisinde *altın saat* kimin işine yarar ki?

Vanessa ve Mary dışarı çıkarlar, Vanessa daracık bir sargı elbise giymiş, Mary ise her zamanki gibi baştan aşağı siyah giyinmiştir. İkisi de burunlarına güneş gözlüğü takmışlardır ve Vanessa, yeğenlerinin yanaklarından öpmek için gözlüğünü alnına iter.

Cillian'ın da Vanessa'nın öpmesi için yanağını uzattığını fark ettim ve Vanessa tereddüt etmeden öptü. İkisini yan yana görünce, Cillian'ın Vanessa'nın mükemmel yüzüne bakarken boyunun çok daha kısa olduğunu fark ettim ve *Cillian'ın* Vanessa'nın aradığı türde bir erkek olduğunu anladım. Kocaman ön kollar, uzuvlarından boynuna kadar uzanan dövmeler, güçlü bir alfa erkek tipi. Ve eğer ailenin bir parçasıysa, suçlu olmayı da zaten başarmış demektir.

O, Vanessa Morelli ile birlikte olan, onu koruyup savunabilecek, ya da en azından onunla birlikte savaşabilecek türden bir adam.

Görünüşü de buna uygun.

Ama madem o kadar mükemmelsin, neden listede yok?

Yanımda, Artie şişirilmiş yüzme simidini havuza atıyor ve benim kolumu destek olarak kullanarak ayak parmağını suya daldırıyor. Bağırıyor.

"Bay G., su çok sıcak. ANGEL! Gel, suyu hisset!"

Küçük kız kardeşi eskiz defterini ve kalem çantasını bırakıp koşarak yanıma gelir ve diğer kolumu destek olarak kullanarak havuza ayağını sokar. Suyun yeterince sıcak olduğunu gördükten sonra, o ve kardeşi

kardeşi çığlık atarlar. Ailesiyle birlikte olmak, diğer 12 yaşındaki çocukların değerlendirici bakışlarından uzak olmak, Artie'yi daha genç gösterir. Bu çok içten bir manzara, genellikle öğrencileri en sevdikleri insanlarla birlikte doğal ortamlarında görme firsatım olmaz.

"Girebilir miyiz, büyükanne?" diye sorar Artie. Claire çoktan bir şezlonga uzanmış, sabahın geç saatlerindeki güneşin tadını çıkarıyor.

"Evet, ocuklar," diye cevaplar. Artie hiç düşünmeden havuza atlar ve beni ve kız kardeşini hemen ıslatır, kız kardeşi de buna çok sevinir. Kız kardeşi biraz daha çekingendir, ama ona başparmağımı kaldırıp onay verince, o da onun peşinden havuza atlar.

"Bay G., Bay G., siz de girmelisiniz!" diye bağırır Artie ve ben bunu nasıl reddedebilirim ki?

Güneş kremi şişesini havluma atıp onların peşinden atlıyorum. Yıllardır bomba atlayışımı çalışıyorum, bu yüzden çocuklar sıçrayan suya hayran kalıyorlar ve onların sevinci, Cillian'ın üzerine bir çay kaşığı havuz suyu sıçradığı için bana attığı süt kesen bakışından daha önemli.

Tanrı korusun, chino şortuna su sıçrasın.

Leo da onu takip eder, sonra Sean ve sonunda Willa, Vanessa ve Mary de havuza girerler, havuzun sığ kısmında sohbet etmeyi tercih ederler. Cillian bir sandalye bulur ve Claire ile konuşur, Claire onu bırakıp bira tur yüzmeye gitse bile eğlenceye katılmaz.

Kollarım, Masochistic Morellis ile geçirdiğim zorlu bir haftalık antrenmandan dolayı hala tamamen mahvolmuş durumda, ama Angel'ın istediği kadar onu havaya fırlatıyorum ve Artie'nin uydurduğu Viking adlı oyun için omuzlarıma binmesine izin veriyorum. Ben atım; babası ve Leo'ya havuz makarnalarıyla saldırıyoruz, ta ki onlar ölüyormuş gibi yapıp kendilerini geriye doğru suya atana ve bu sırada kaçınılmaz olarak annelerini ve teyzelerini ıslatana kadar.

Buraya geldiğimden beri en çok eğlendiğim an bu ve bira saat sonra, Willa'nın tüm aileye spre y şişesiyle bolca güneş kremi sürmesine rağmen, herkes a ve güneşten yanmış durumda.

"Yemeğe gelin!" Willa, sırt üstü yüzen, kollarını açmış, gözleri kapalı olan çocuklarına seslenir.

"Beş dakika daha," diyor babaları ve Willa izin veriyor. Ve kız kardeşlerinden daha nazik olduğu için, biz tabaklarımızı hazırlarken benimle sohbet ediyor.

"Bence zaten gleniyorsun," diyor. "Güçlü görünüyorsun."

Dört gün boyunca beni hırpaladıkları için grnşmn değiştiğini söyleyemem, ama yine de ona teşekkür edip verandada yanına oturuyorum.

"Çocuklarla aran iyi. Bu yüzden mi öğretmen oldun?" diye sorar.

"Çocukları severim," diye onaylıyorum. "Doktora yapıp üniversitede muhasebe öğretmek istiyordum, ama lisans eğitimim sırasında öğrenci öğretmenliği stajı yaptım ve çok sevdim. Ortaokul öğrencileri çok komik ve düşündüğümünden çok daha akıllı."

"Komikler," diye onayladı. İkimiz de ikizlerine baktık, ayak bilekleri birbirine kenetlenmiş halde su yüzeyinde yüzüyorlardı.

"Senin çocukların birbirlerine karşı çok tatlılar," diyorum. Willa gülümsüyor ve dalgın dalgın elini karnına koyuyor.

"Öyleler."

Sean'a çocukları öğle yemeği için havuzdan çıkarmayı söyler, beş dakika sonra ayaklarının altında su birikintileriyle hamburgerlerini yaparlar.

Vanessa şalını tekrar giymemiş, sadece yeşil bikinisini giymiş ve onun tenini görmek beynimi kısa devre yaptırıyor.

Onun artık romantik bir olasılık olmadığını ve sevgi dolu bir suçluyla uzun bir hayat süreceğini biliyorum, ama o hala gerçek hayatta ya da televizyonda gördüğüm en seksi kadın.

"Bakıyorsun," diyor Mary, yanımdaki koltuğa otururken.

Boğazımı temizleyip hamburgerimden bir ısırık daha alıyorum, ama gözlerim şimdi bana merakla bakan Vanessa'ya dönüyor. Ona doğru başımı sallıyorum, saatlerdir ona ilk kez ilgi gösteriyorum ve o da aynı şeyi yapıyor, sonra annesiyle konuşmaya devam ediyor.

* * *

Otuzuncu (mütevazı bir tahmin) karpuz dilimimden sonra, çocuklar kurulanıp giyinmişler, şimdi televizyonda Godzilla filmi oynarken kanepede dağınık ıslak saçlarıyla uyuyorlar. Mutfakta meyve atıştırırken, parti sona ererken herkes içeride ya da dışarıda dağınık bir şekilde oturuyor. Hepsi işlerini dert etmeden, sadece konuşmak, yüzmek, yemek yemek ve dinlenmekten başka bir şey yapmadan Cumartesi gününü geçirmeleri garip geliyor. Tam bir yaz günü ve ben de kanepede biraz kestirmek istiyorum.

Jenna şimdiye kadarki seyahatlerinden bir sürü fotoğraf gönderdi, çoğu yolda tanıştığı ve arkadaş olduğu rastgele yabancılarla çekilmiş. Her birine, cevaplayabileceğinden daha fazla soru ile cevap veriyorum ve ona, lütfen, lütfen, bir dahaki sefere iyi bir Wi-Fi bağlantısı olduğunda FaceTime'da beni aramasını rica ediyorum.

bağlantısı olduğunda FaceTime'da beni aramasını rica ediyorum. Yapacağını söylüyor, ama sadece ona malikânenin sanal turunu yapacağıma ve eğlenceli olduğunu düşündüğü Mary ile konuşmasına izin vereceğime söz verirsem.

Benim kullanacağım kelime bu değil.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Bir ses beni mesajlaşmaktan alıkoydu.

Cillian.

"Kim?"

"Ness," diyor ve bu takma adın kasıtlı olarak kullanıldığını düşünmeden edemiyorum. İnce bir övünme. "*Senin sahip olmadığın bir yakınlığım var onunla*" mesajı.

"Onun hakkında bir şeyim olsaydı daha kolay olurdu." Meyve kasasının kapağını kapatıp yanından geçerek onu buzdolabına koyuyorum. "Sadece yanlış yer, yanlış zaman. Bir silahlı çatışmayla sonuçlanan, yanlış bir randevu. Eminim anlıyorsundur."

"Anlamadığım şey, onun sana neden zaafı olduğu. Belki de onu, çaresiz ve acınası birine bakmaya iten annelik içgüdüsüdür." Cillian bunu hafife alarak söylemiyor, göz teması kuruyor ve geniş omuzlarını geriye çekerek mükemmel bir duruş sergiliyor.

Bu adamın nesi var böyle?

"Herkes karşı bu kadar çekici misin, yoksa sadece bana mı?" diye soruyorum, ama o soruyu görmezden geliyor ve bana yaklaşıyor.

"Sana güvenmiyorum."

"Hm," diye onaylıyorum. "Peki sence ben ne başarabilirim? Daha önce de belirttiğin gibi, ben sadece bir matematik öğretmeniyim."

"Matematik öğretmeni mafya üyelerini sorguluyor." Gülüyor. "Herkesin senin bir *danışman* olduğuna inanması ne kadar da zengin."

Bir bardak alıp tezgahın portakal-mango suyu doldururken, bu adamın saçmalıklarına bir cevap bulmaya çalışıyorum. Hiçbir zaman maço tavırları seven biri olmadım, ama böyle anlar için cevaplar hazırlamam gerektiğini düşünmeye başlıyorum.

Cillian omzuma sertçe elini koyar. Başparmağının hemen altında bir basınç noktası olmalı, çünkü omzum istem dışı olarak aşağı iner.

"Fazla zorlama," diyor Cillian ve şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç derecede yakışıklı gülümsemesini gösteriyor. Alt dişleri mükemmel ve reklamlardaki gibi bembeyaz. Ne pislik herif. "Yakında aklını başına toplayacaktır."

Şeytan kadından bahsetmişken, Vanessa arka kapıdan içeri girer, sandaletleri fayans zemine çarpar.

Cillian elimden meyve suyu bardağını alır ve Vanessa'ya uzatır.
"Teşekkürler," der Vanessa ve uzun bir yudum alır. "Tam istediğim
şey." Cillian gülümser ve Vanessa'nın başının üzerinden bana göz
kırpar.
O lanet herifi nefret ediyorum.

NATE

KAVGA ETMEK YETMEDİĞİ İÇİN, silah kullanmayı öğrenmemi istiyorlar. Vanessa sabah antrenmanından sonra odama uğrayıp giyinip dışarı çıkmamı söyledi. Leo bizi özel bir kapalı atış poligonuna götürdü, orada masaya beş kutu farklı silah çıkardılar ve bana kulak tıkacı ve gözlük verdiler.

"Gerçek dünyada bunları bulamazsın," diyor Vanessa. "Ama umarım gerçek dünyada beton bir binanın içinde ateş etmek zorunda kalmazsın."

Leo, bu senaryonun benim inanmak istediğimden daha yaygın olduğunu ima eden bir şekilde güldü.

"Silahın var mı?" diye sordu Leo ve istemeden de olsa yüzümü buruşturdum. Sanırım kapıdan girdiğimizden beri yüzüm rahatsız edici bir ifadeyle buruştu.

Mary, tezgahın üzerinde otururken elmasından bir ısırık alıyor. "Hiç silah tuttun mu?"

"Evet." Bu bir yalan. Birçok lazer silahı tuttum, ama onların kastettiği bu değil sanırım.

"Sen öğretmensin, bir tane olması gerekmez mi?" diye sorar Leo.

"*Bu* çok hassas bir konu," diye mırıldanıyor Vanessa ve kimse bu konuyu takip edemedi bana bir tabanca uzatıyor. Siyah ve düşündüğümünden daha küçük. Tamamen dehşete kapılmış görünmemek için silahı ondan alıyorum, parmaklarım onun elinin arkasına hafifçe dokunuyor.

Düşündüğümünden daha ağır. Parmağımı tetiğe bile yaklaştırmıyorum.

Vanessa, video oyunlarından tanıdığım bir şarjör ve bir kutu mermiyi kaldırır.

Kafasını bir bölmeye doğru çevirir ve ben de silahı yanımda tutarak onu takip ederim. Silahı önünüzde tutarak yürümek yasa dışı mıdır? Yoksa sınıfta komşunuza makas uzatmak gibi, sadece genel bir güvenlik önlemi midir? Bir dakika, silah ateşlemeden önce bilmem gereken silah güvenliği ile ilgili yasalar var mı?

"Al." Vanessa, şarjöre birkaç mermi sıkıştırır ve aynısını yapmam için bana uzatır. O yaparken kolay görünüyordu, ama metal mermileri metal kovanlara sıkıştırmaya çalışırken parmaklarım acıyor. Benimkini bitirirken o ikinci şarjörü doldurur.

"Bunlar 22 kalibrelik." Küçük mermilerden birini kaldırıyor. "En iyisi değil, ama öğrenmek için iyiler. Doğru koşullar altında birini öldürebilirler."

Yutkunup mermiyi elinden alıp, artık dolu olan kılıfıma ekliyorum.

"Harika. Şimdi şarjörü tak ve silahı doldur."

O bunu çok kolaymış gibi söylüyor ve bir süre uğraştıktan sonra, sanırım öyle olduğunu anlıyorum. Şarjörü yerine yerleştirdim ve tetiği çekmeye çalışırken, yanımdaki bölmede ateş sesleri duyuldu ve beni irkitti. Mary, benim tuttuğumdan çok daha büyük bir tabancayla, kendi şeridindeki hedefe çok rahat bir şekilde odaklanmış gibi görünüyordu. Yine de, atışları kağıdın ortasını parçalara ayırdı. Oldukça kolay görünüyordu.

"Bu emniyet kilidi." Vanessa, işaret parmağımın ulaşabileceği küçük bir düğmeyi gösteriyor. Düğmeyi aşağı kaydırıp tekrar yerine geri koyuyorum.

Vanessa benden uzaklaşır ve kabinin duvarındaki birkaç düğmeyle uğraşır ve aniden önümüze uzun bir kağıt düşer. Ortasında büyük çizgili bir daire ve her köşesinde dört küçük daire olan bir hedef tahtasıdır.

"Ateş et," diyor ve geri çekiliyor.

"Ama ben..."

"Sadece dene," diyor.

Video oyunlarında ve filmlerde gördüklerim dışında silah tutmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, ama titreyerek silahı önüme kaldırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu şeyin doğası gereği korkutucu bir yanı yok. Patlama, yanlış ateşleme veya şu anda aklıma gelen diğer olasılıklar dışında.

Nereye tutacağımı bilmiyorum, ama kollarımı kaldırıp namlunun üstünden hedefe bakmaya çalışıyorum. Gözlerim odaklanmakta zorlanıyor ve gözlerim şaşkınlıkla olabilir, ama daha fazla düşünmeden tetiği çekiyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

"Emniyet kilidi," diyor

Vanessa. Doğru.

Emniyeti tekrar indiriyorum, kollarımı eski pozisyonuna getiriyorum ve kendimi strese sokmadan tetiği çekiyorum.

Bu küçük silahın geri tepmesiyle bileğimin geriye doğru sıçraması şaşırtıcı ve sıcak bir metal parçası koluma çarptığında nefesim kesiliyor. Neredeyse vurulduğumu sanıyorum, ama aşağıya baktığımda cildimde hiçbir iz yok ve yanımda yere düşen küçük bir metal kutu görüyorum.

"Çok doğal," diyor Vanessa. En azından kağıdı vurmuşum, ama zar zor. Hedeflerin çevresindeki beyaz alanda bir delik var, aslında hedeflerin içinde değil. "Peki, ne öğrendin?"

Vanessa öğretmen değil, ama bu alıştırmanın pedagojisini anlıyorum. *O doğuştan yetenekli.*

Yutkunup o şeye bakıyorum. "Bileğimi daha fazla sıkmam lazım."

"Deneyin."

Deniyorum, tetiği çektiğimde bileğimin geriye doğru fazla çekilmemesi için bileğimi sabitliyorum. Bu, biraz işe yarıyor ve mermi, büyük hedefin en uzak halkasındaki kağıdı deliyor. Niyetim bu değildi, ama en azından hedefi vurmuşum.

Daha fazla talimat almak için Vanessa'ya bakıyorum ve o başını sallıyor. Birkaç sıra ileride, Mary ve Leo hedeflerine arka arkaya ateş ediyorlar. Kulak tıkaçlarına neden ihtiyaç duyduğumuzu anlıyorum; sesleri gök gürültüsü gibi.

"Tekrar kaldır."

Dediğini yapıyorum, silahı önceki iki seferki gibi tutuyorum ve kağıda bakıyorum. Vanessa yanıma geldiğinde, ağzı kulağıma çok yakın olacak kadar yaklaşınca sıçramamaya çalışıyorum. Elleri omuzlarıma geliyor. "Bunları gevşet."

Onları kulaklarımdan biraz uzaklaştırıyorum ve eli gömleğimin önünden geçerken karın kaslarımı sıkmaktan kendimi alamıyorum.

"Burayı sıkılaştır," diyor. "Ve dik dur."

Onun talimatlarını izleyerek, parmaklarının vücuduma her sert dokunuşunda duruşumu ve postürümü düzeltiyorum. O kadar yakın ki, boynumun çıplak derisinde sıcak nefesini hissedebiliyorum.

Boğazımı temizliyorum.

"Güzel," diyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor, umarım o bunu görmez.

"Şimdi nişan al ve ateş et."

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum ve tetiği çekiyorum. Neredeyse istediğim yere isabet ediyor, en azından önceki denemelerime göre çok daha ortasına yakın.

"Güzel. İki şarjörü de boşalt, sonra daha büyük silahlara geçeceğiz."

Vanessa, topuklu botlarıyla Mary'nin koyuna doğru uzaklaşır ve beni ödevimle ve ellerinin göğsümde kalmış hissiyle baş başa bırakır.

Müstehcen düşüncelerimi silip, silahı tekrar kaldırıyorum.

* * *

Yeni kıyafetlerimde kendimi çok garip ^{hissediyorum}, ama bunların bana çok yakıştığını inkar edemem. Birkaç gün önce bir adam tüm vücudumu ölçtü ve bugün atış poligonundan döndüğümüzde, giyinme odasının yarısını dolduran yepyeni bir gardırobum vardı. Elbise, yarı resmi, iş kıyafeti ve hatta spor kıyafetleri askılara asılmış ya da çekmecelere yerleştirilmişti. Beş çift yeni ayakkabı da var, hepsi ayağıma tam oluyor ve muhtemelen şimdiye kadar sahip olduğum tüm ayakkabılardan daha pahalı.

İlk görüşmelerimize hazırlanırken, yanına asılı olan gri bir düğmeli gömlek ve pantolon giydim. İlk başta biraz küçük olduklarını düşündüm, ama aynaya baktığımda, hayır, bu kıyafetler bana tam olduğunda böyle görünüyorlar, diye fark ettim.

Yeni bir insan gibi görünüyorum.

Kapı hafifçe çalındı ve ardından Claire başını içeri soktu.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diyor ve içeri giriyor. Kızlarından çok daha tatlı biri. Özellikle Mary, kişilik olarak ona hiç benzemiyor.

Ranger, onu kucağına alıp boynunu kaşıyana kadar ayaklarının etrafında dönüyor.

Şımarık köpek.

"Teşekkürler," diyorum. "Her şey için, yani. Kıyafetler ve iltifat için."

"Kızlara teşekkür et," diyor Claire. "Stil sahibi olanlar onlar."

Aynaya tekrar bakıp başımı sallıyorum.

"Kuaför geldi," diyor. "Hazır olduğunda aşağı gel. Önce Leo'nun saçını kestireceğim."

"Harika, şey, teşekkürler."

Onlardan tüm bu muameleyi kabul etmek hala yanlış geliyor. Önce onların devasa evinde yaşamak, şimdi de benim için seçilmiş yüzlerce dolarlık kıyafetler giymek ve evde saçımı kestirmek? Bunu benim seçmediğimi kendime hatırlatmam gerekiyor. Buraya gelip onlardan faydalanmak istediğimden değil, daha çok suçluların evinde yaşamak bir şekilde en güvenli seçeneğim olduğu için.

Claire çıkarken Ranger'ı da yanında götürüyor ve beni odada yalnız bırakıyor, aynada kendimi değerlendireyim diye.

Kuaför, Anette adında genç bir kadın. Sakız çiğniyor ve Claire ve Mary ile hiç tanımadığım insanlar hakkında sohbet ediyor. Hiç bakmadığım bir dolaptan stilist koltuğunu çıkarıyor ve lavaboda saçımı yıkayabilmek için koltuğu tamamen geriye yatırıyor, bu sırada da konuşmaya devam ediyor.

Sonra sandalyenin arkasındaki pedalı kullanarak beni yukarı ve aşağı kaldırırken, sanki sadece hisleriyle saçımı kesiyor gibi görünüyor. Leo'nun saçını aşağı indirdiğimde güzel görünüyordu, bu yüzden onun yöntemleri ve dikkatsizliği beni fazla endişelendirmiyor.

"Güzel buklelerin var," diyor. "Yahudi misin?"

"Hayır. Ama teşekkürler."

"Kız arkadaşın
var mı?"

"Hayır,"
diyorum.

"Ama köpek onun," diyor Mary. Anette, Claire'in ona aldığı köpek yatağında uyuyan Ranger'a uzun uzun bakıyor. Hafifçe horluyor, bu onun suçlu değil, yaşlı.

"Sevimli köpek. İstersen onun saçını da keserim."

Yirmi dakika boyunca kafama sprey şişesiyle su püskürttükten, elektrikli makasla yanlarını kestikten, üstünü düzelttikten ve sakızını çiğnedikten sonra, bana son bir kez uzun uzun bakar ve başını sallar. Çeşitli kremler sürülür, hepsi de harika kokar.

"Al." Bana bir el aynası uzattı ve belki de son on yıldır sadece Great Clips'e gittiğim için, saçımın böyle görünebileceğini bilmiyordum. Yanlar düzgün, çok kısa kesilmemiş ve hiç olmadığı kadar yumuşak. Kabarmışlık yok. Vanessa her sabah uyandığında kendini mükemmel hissettiğinde böyle hissediyor olmalı.

Leo mutfığa geri döner, Anette, Mary ve ben hala sessizce Steve Rogers seviyesinde dönüşümümü değerlendiriyoruz. "Oh, lanet olsun."

"Sanırım şimdi anladım," diyor Mary, gözlerini kısarak.

Anette sakızını çöpe atar. "Sırada köpek mi var?"

* * *

Son zamanlarda yaşanan tuhaf gelişmelerin en ^{tuhafı}, Vanessa ve benim, herkes uyuduktan sonra birlikte film izleme rutinine girmiş olmamızdı. Bu, havuz partisi gecesi, ikimiz de uyuyamadığımız için buzdolabındaki artıkları yemeye başladığımızda başladı. O zaten kanepede bir parça kek yiyordu ve bir süre sessiz kaldıktan sonra beni de oturmaya davet etti. Televizyonda başka bir aksiyon filmi oynuyordu.

Nispeten sessizce izledik, ama o, kahve siparişimi sorar gibi rahat bir şekilde "Yarın aynı saatte?" dediğinde, şaşkın bir şekilde evet dedim.

Şimdiye kadar beş kez bu film gecesi yaptık ve bu gece, büyük yumuşak bir battaniyenin altında kanepede oturuyorum, Vanessa ile aynı büyük kaseden doğranmış karpuz yiyoruz, ikimiz de kendi çatallarımızla. Saçları hindistancevizi kokulu saç kremi gibi kokuyor ve ikimizin de gözlerinin altında limon yeşili göz maskeleri var.

Aksiyon filmi ekranda oynarken karpuzu dilimde eritip yiyorum.

"Beşinci filmde daha çok bunu seviyorum," diyor. "Ama sekizinci en iyisi."

"Hiç bu kadar yanılmamış olsan da, senin görüşlerini destekliyorum."

Vanessa burnundan güler ve çatalını artık boş olan kırmızı meyve suyu dolu kaseye bırakır. Ona biraz patlamış mısır ikram ederim, ama o başını sallar.

Bugün güneşte geçirdiği zamanın etkisiyle yanakları ve alnı hafif pembeye dönmüş ve makyajsız olduğu için, yaz ilerledikçe daha da koyulaşacağını düşündüğüm çillerini görebiliyorum.

Onları başparmağımla okşamak için saçma bir dürtü hissediyorum. Ellerimi kendime saklıyorum.

Vanessa yanımdaki ekstra battaniyeyi çekip kucağına örter ve rahatça oturur. Aksiyon filmleri insanları bir araya getiren harika bir unsur olmalı, çünkü iki hafta önce bana bakmaya bile tahammül edemezken, şimdi battaniyeyi paylaşıyoruz.

Bir aydır buradayım ve şimdiden kendimi rahat hissediyorum. Fazla rahat.
"Seni öldürmeye çalışan kişinin kim olduğunu buldun mu?" diye soruyorum, ama cevabı biliyorum.

"Beni öldürmek isteyen çok kişi var," diyor. "Ama hayır, henüz ayrılmanın güvenli olup olmadığını soruyorsan, değil."

Bunun hakkında şikayet etmenin bir anlamı yok, bu yüzden kanepeye uzanıp arkama yaslanıyorum. "En azından kız kardeşinin benimle takılabileceğim havalı çocukları var."

"Onlar çok havalı," diye onaylıyor. Gözleri hafifçe kapalı ama bir sonraki cümleyi söylemek için gözlerini aralıyor. "Sanırım vaftiz oğlum sana takıntılı."

"Çünkü bu yıl ona kesirlerin ve PEMDAS'ın keyfini öğrettim."

"Ah, PEMDAS."

"Bu arada, kayınbiraderin tam bir pislik," diyorum, sonra hemen açıklığa kavuşturmak için ekliyorum: "Cillian, Sean değil."

Vanessa burnunu çeker. "Aptalın teki, diyorsun."

Ona bir parça patlamış mısır atıyorum ve o daha yüksek sesle gülüyor. "Öyle. Bana kötü niyetli olduğumu düşündüğünü söyledi."

"Peki var mı?" Konuşurken başını yastığa yaslamış, koyu kahverengi saçları omzunda bir örgü halinde toplanmış.

"Evet, öğrendiklerimi kullanarak kendi mafya grubumu kurmayı düşünüyorum. Seni de davet etmek isterdim, ama bence sadece öğretmenler olmalı."

"Ne yazık," diyor dilini şaklatarak. "Eh, Cillian böyledir. Koruyucu biridir, hepsi bu."

Uykulu görünmüyor, bu yüzden adamın tuhaf bir havası olduğunu ve muhtemelen ondan hoşlandığını söylemeye çalışmıyorum.

Gözleri tekrar kapanıyor ve birkaç dakika sonra ayak parmaklarının bacağına altına sıkıştığını hissediyorum.

"Uzanmak ister misin?" diye soruyorum, kalkmaya hazır, ama o çoktan uykuya dalmış.

NATE

Nedense mafyanın çok az sayıda kişi tarafından yönetildiğini saniyordum.

Meğer herkesin bir vaftiz oğlu, kardeşi, kuzeni, yeğeni ya da eski bir tanıdığı varmış. Vanessa'nın çevresindeki herkesin, onun için düşünebileceği en az üç erkek var ve benim işim de bunu düşünmek.

İki haftadır bu işle uğraşıyorum.

Artık beni tanıyorlar — Morelli ailesinin danışmanı, görünüşe göre hafife alınacak bir unvan değil, çünkü değerlendirici bir bakıştan sonra, erkekler genellikle arkaya yaslanıp benimle eşitmişim gibi konuşuyorlar. Gerçek danışman Willa, Willa değilse Leo, Leo değilse Mary. Gerçek pozisyondan çok çok uzak bir konumdayım, ama bu adamların bunu bilmelerine gerek yok.

Bu listedeki erkek tiplerini tanıdıkça kendimi toparlamaya başlıyorum. Vanessa ve ben onları üç kategoriye ayırıyoruz: goril, itaatkar asker veya *mafya* lideri adayı. Goriller en yaygın olanıdır, ya aptaldırlar ya şiddet eğilimlidirler ya da aptalca şiddet eğilimlidirler. Mafya lideri adayları bulmak daha zordur, çünkü hem gücü tanımalı hem de onu nasıl kullanacaklarını bilmelidirler. Temel olarak orta kademe yöneticiler.

Vanessa, uzun vadede bana yararlı ve sadık olabileceğini düşündüğüm sürece aptal bir erkeği tamamen sorun etmediğini söylüyor. Aptal olabilir ama yozlaşmış olmamalı, şiddet uygulayabilir ama sadece gerektiğinde, iyi bir dövüşçü olabilir ama *onunla kavga etmek* istemeyen biri olmalı. Tartışmak sorun değil, ama sonuçta gururu o kadar büyük olmamalı ki onun kararlarını baltalamasına neden olmasın. Altta yatan bir hassasiyet takdir edilir.

"Bir erkeğin gizlice tatlı bir kalbi olup olmadığını nasıl bilebilirim?" diye sordum ilk günlerimdeki görüşmelerden sonra.

Omuz silkti. "Kendi muhakemeni kullan."

Böylece, soru listemle birlikte, erkeklerin zihinlerini çalıştırmak için giderek daha ayrıntılı senaryolar ve düşünce deneyleri vermeye başladım. DNA testlerini de düşündüm, çünkü şimdi onların iyi genetiğe sahip olup olmadıklarını, çocuklarının kavgacı olup olmayacağını bilmek istiyor.

Leo her görüşmeye benimle birlikte geliyor, ya masada oturuyor ya da yakınlarda bir yerde duruyor. Bazen, adamı tanıyorsa, bir soruya yalan cevap verdiklerinde başını sallıyor. Onun benimle olmasının ne kadar yardımcı olacağını hafife almışım.

"Kaç kişiyi öldürdün?" diye sordum bir adama (haftanın ilk Tony'si), onu duraklatmayı umarak, ama o sadece gözlerini kısarak purosunu içmeye devam etti. Vanessa'dan en az yirmi yaş büyüktü, bıyığının üzerinde küçük bir gri burun kılı ormanı görünüyordu.

"Kaç kişiyi öldürdüm mü, yoksa kaç kişiyi öldürttüm mü?" diye sordu.

Capo kategorisine bir işaret koydum ve bir sonraki soruya geçtim. Ertesi gün, röportajlarıma şu senaryolarla *başladım*: "Sen ve Vanessa operaya gidiyorsunuz..."

"Operada ne var?" diye sordu yeni, çok daha genç olan adam. Anavatanından yeni gelmişti, bu da onun lehine bir artıydı. "Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Evet, ama Vanessa sana gitmek istiyor..."

"Ona hayır derim," dedi. "Evde kalır ve onun yerine sevişiriz."

"Hayır," dedim, "bir kızın var."

"Oh, yanıyorsun. Ben istemiyorum."

"Hayır, demek istediğim, hayal et," dedim. "Bir kızın var ve o opera izlemek istiyor. Bugün onun doğum günü."

Bunu daha dikkatli bir şekilde düşündü ve başını salladı. "Onun doğum günü için gideriz."

"Ama operadan çıktığınızda, bir evsiz adam size yaklaşır..." "Güçlü mü?"

"Ne?" diye sordum. Leo, sanki bu makul bir soruymuş gibi başını eğerek bana döndü.

"Adam güçlü mü?" diye tekrarladı aday.

Gözlerimi kırdım. "Evet, senin iki katın kadar iri ve silahı var..."

"Ona iş teklif ediyorum," dedi, ben evsiz adamın silahla onları tehdit ettiği kısma gelemeden. Bunu not aldım, eksiler listesine "söz kesme"yi, artılar listesine ise "girişimci" ve "erkeksi"yi yazdım.

O günün ilerleyen saatlerinde, ofisinde bir adamla görüştük (bir morgda, açıkçası o bir cenaze levazımatçısı). "Vanessa değil, başka bir kadın sana yaklaştı diyelim," diye başladım, "ve sana teklifte bulundu."

Cevap vermeden önce düşündü, bu da çoğu erkeğin sahip olmadığı bir özellik.

"İtalyan mı?" diye sordu.

"Hayır?" Leo'dan yardım istedim. "Polonyalı," diye cevapladı Leo.

Cenaze levazımatçısı beyaz önlüğüyle sessizce duruyordu, ellerini laboratuvarında tutarak devam etmemi bekliyordu, ama hepsi bu kadardı, tüm senaryo buydu.

"Onunla yatıyor musun?" diye sordum.

Dudakları hoşnutsuzluk belirtisiyle geri çekildi ve ben artı sütununa "sadık" yazmak üzereydim ki o konuştu:

"Tabii ki onunla seks yapıyorum," dedi ve gülümsedi. Oh, çünkü o ve ben? Görünüşe göre, küçük bir erkekler kulübünün sırrını paylaşıyorduk. Çoğu böyle davranıyor, sanki ben erkek olduğum için onların kadın düşmanı suç dilini konuşmam gerekiyormuş gibi.

Yüzü ciddileşti. "Tabii ki prezervatif kullanıyorum."

"Tabii ki," diye onayladım ve adının üzerine bir çizgi çektim.

Bazı röportajlar kısadır. İhtiyacım olanı çok çabuk elde ederim, kan tahlili gerekmez. Örneğin, bugünün son röportajı; oturduk ve birkaç hoşbeşten sonra hemen konuya girdim.

"Genç bir kızınız olduğunu hayal edin..."

"Tek oğulları var" dedi ve ben de onun adını listeden sildim.

Genel olarak, erkekler başarısız.

"Bu adamlar berbat," diyorum ve dosyaları Vanessa'nın masasına atıyorum. O da her biri için yazdığım notları gözden geçiriyor. "Hepsi böyle mi?"

"Evet," diyor Mary, elmasından büyük bir ısırık almadan önce. "Hepsi."

"Kaba değillerse, kırılgan bir erkeklikleri var, ve bu ikisi de yoksa, kan dökücü yaratıklar gibi görünüyorlar, neredeyse insan bile değiller!" Vanessa'nın masasının karşısındaki sandalyelerden birine öfkeyle oturdum.

"Oh, dramatik olma." Willa pencere pervazına yaslanarak tırnaklarını törpüler. "Ness onlardan çok daha kana susamış."

"Bugün hiçbirinin iyi bir özelliği yok mu? İyi düşün," diyor Vanessa ve ben somurarak başımı sallıyorum.

"Belki agresif bir bayraklı futbol takımı için mülakat yapıyorsan, ama aksi halde hayır," diyorum. "Ancak birçoğu Colt .45 taşıdıklarını bilmeni istedi."

"Araştırma yapıyorlar," diyor Willa. "Ne kadar tatlı."

"Babamızın tercih ettiği silah," diye açıklıyor Vanessa. "Bu hafta kaç kişiyle tanıştın?"

"On üç," diyorum. Koltuğa daha da yaslanıyorum, başım artık koltuğun arkasına yaslanmış durumda. "Senin yerinde olsam onları kovardım, açıkçası. Hiçbirine üç metreden fazla yaklaşma."

"Bu yardımcı olmuyor." Vanessa bir an boynunun arkasını tutar, sonra dosya klasörünü kapatıp kendinden uzaklaştırır. "Annelerim sabırsızlanıyor. Sanki lanet olası bir bekarmışım gibi bu adamlarla çıkmamı istiyorlar."

"Bekar," diye düzeltir Willa.

"Bu durumda Nate senin Jesse Palmer'ın mı oluyor?"

diye sordu Leo. Mary ve Vanessa aynı anda konuştu: "Kim?"

"Belki Nate'in standartları çok yüksektir," diyor Willa, sonra tırnak törpüsünü bana doğrultuyor. "Sırf birkaç adam öldürdüler diye onları eleyemezsin."

"Gizli bir hassasiyet olasılığının bir gereklilik olduğunu söyleyen Vanessa'ydı! Peki, öldürdükleri erkeklerin sayısı ne zaman çok fazla olur?!"

Odadaki herkes sorumu ciddiye alır, ancak bariz cevap birden fazla değil, değil mi?

"İyi bir nedenleri varsa sayı önemli değil," diyor Mary.

Cevap olarak sadece gözlerimi kırpabiliyorum. O da tıpkı onlar gibi. Mary ile görüşme yapıyorsam, onun adını listeden hemen silerim.

Vanessa masasından kalkar ve bir an durup eteğini düzeltir, zaten mükemmel olan at kuyruğunu düzeltir; tam bir soğukkanlılık örneği. "Bugün bunu düşünecek vaktim yok. Ziyaretler yapmamız gerekiyor."

Haftalık ziyaretlerinde neler olduğunu bilmiyorum, ama duvardan Mary'nin her zaman ziyaretlerden hemen sonra düş aldığını duyuyorum, muhtemelen ellerindeki soğuk kanı yıkamak için. Ziyaretlerin cinayet, zehirlenme, işkence vb. anlamına geldiğini tahmin edebilirim, ama çok daha medeni bir şey olduğu fikrine de açığım.

"İkisini seç ve pazartesi günü akşam yemeğine davet et. Bunu bir takip ziyareti olarak adlandır," diyor Vanessa. "Kim oldukları umurumda değil. Düşündüğüm söylentileri yayılacak ve bu onları yatıştıracak."

Bu adamlardan ikisini de evime almazdım, ama yine de başımı sallayıp ona başparmağımı kaldırıyorum. "Anlaşıldı, kaptan."

VANESSA

ÇOCUKLAR ÇOĞU Cumartesi gecesi yatıya gelirler çünkü kaç yıldır evli oldukları önemli değildir; Sean ve Willa hala haftalık randevulara çıkarlar ve muhtemelen komşularını uyandıracak kadar gürültülü seks yaparlar. Liseden beri olduğu kadar aşıklar.

Genellikle çocuklar film izlemek, dondurma yemek, büyükanneleriyle el işi yapmak, Mary ile video oyunu oynamak için gelirler. Onları eğlendirecek aile üyeleri hiç eksik olmaz, ama bu gece garip bir dizi olayın sonucunda çocuklar sadece Nate ve benimle kalırlar.

Mary, hafta sonları gizlice dışarı çıktığında ne yapıyorsa onu yapıyor, annem birkaç anne arkadaşıyla dışarıda ve Leo kumarhanelerimizde boy gösteriyor.

Ve Nate, şey, Nate gitmiyor.

Cumartesi gecesi 12 yaşındaki iki çocuğu eğlendirmek zorunda olduğunu düşünmesini istemedim (zaten planları olan biri değil), ama Artie, ben ona başka bir şey söylemeden üst kata çıktı ve Nate'in yatak odasının kapısını çaldı.

Angel ayakkabılarını tam olarak çıkarmadan Nate ve Artie merdivenlerden aşağı inip, Artie'nin bu gece oynamaları için getirdiği Switch oyunundan bahsediyorlar.

"Teyze." Angel koluma tutunup sesini alçaltıyor. "Karnım garip hissediyor."

"Üzgünüm, bebeğim." Onu kollarımın arasına alıp sarıldım. Nate ve Artie oturma odasına doğru yürüdüler. "Yemek yedin mi? Sana bir şeyler getireyim."

Buzdolabını karıştırırken, annemin dün yaptığı fasulye çorbasının bulunduğu bir Tupperware kabı buldum. Angel ise önceki gece katıldığı pijama partisini anlatıyordu.

"Anneme tekrar telefon alabilir miyim diye sorar mısınız?" Angel, başını tezgahın üzerine koyarak sorar.

"Evet! Soracak mısınız?" Artie oturma odasından bağırır.

"Telefonunuz var," diye hatırlatırım ve ikisi de farklı derecelerde dramatik bir şekilde iç çekerler. İkisi, arama ve mesajlaşma özelliği olan bir kapaklı telefonu paylaşıyorlar.

"Ama uygulamalarımız yok," diyor.

Dördümüz için yeterli miktarda çorbayı bir tencereye koyuyorum.

"Ama iPad'in var," diyorum. İkizler de onu paylaşıyor ve ekran süresi sınırlamaları var. Willa, çocuk gelişimi ve ebeveynlik konularında benim hayal ettiğimden daha iyi.

Şahsen, ekran zamanını seviyorum. Anlıyorum. Bu yüzden anne değil, teyze olmak benim kaderim.

Oturma odasına doğru başımı sallıyorum. "Bir de Switch var. Teknolojinin içinde yüzüyorsun, hanımefendi."

"Switch'imi çok seviyorum," diyor ve hayalperest bakışlarıyla uzaklara dalıyor.

Dolgun pembe yanakları ve annesinin çeşitli karmaşık stillerde ördüğü açık renkli yumuşak saçlarıyla Willa'ya çok benziyor. Bugün, büyük boy batık polar kapüşonlu sweatshirt'ünün altına gizlenmiş basit bir örgü var. Willa her zaman giyinmeyi sevmiştir ve bu sevgisi çocuklarına da yansımıştır, ancak onların küçük çocuklar için bir geçiş ritüeli olan parlak renkli, kitsch kıyafetleri giymelerine izin verir. Kız kardeşimde bu özelliğini çok seviyorum.

Nate, ben dört kaseye çorba doldururken köpeği arkasında zıplayarak mutfığa girer; elini yanımdaki tezgaha dayar. Geceleri onun gözlerine bakmak için başımı kaldırmaya alışmaya başladım. Köpek birkaç tur attıktan sonra, benim itirazlarıma rağmen artık mutfakta bulunan yatağa atlar.

Bu evde kimse beni dinlemiyor.

"Tums var mı?" diye sessizce sorar. "Artie kendini iyi hissetmiyor."

"Nesi var?"

Nate omuz silkiyor. "Belki kabızdır, bilmiyorum. Çocukların sürekli mide sorunları olur."

Çocuklarla çok iyi anlaşıyor, onlarla konuşurken her zaman kendinden emin, sanki onlar en hassas yaratıklar değilmiş gibi.

"Angel de öyle. Koridorun sonundaki banyoda bir ecza dolabı var.

Orayı kontrol et."

"Tamam," der ve mutfaktan çıkar.

Angel hala tezgahta oturmuş, başını kollarına dayamış durumda ve sırtını ovuşturduğumda bana bakmak için dönüyor.

Solgun, yanaklarının pembeliği kırmızı lekelerle dönüşmüş ve cildinde hafif bir parlaklık var.

"Ah, tatlım, gerçekten iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

Alt dudağı titriyor ve ağlamaya başlayacağını biliyorum.

"Hayır," diyor ve sesi çatlıyor. Onu kucaklamak için çekiyorum ve titremeyen küçük vücudu gerginleşip hareketsiz kalıyor. İnsanların kadınların sezgileri hakkında söylediklerinin arkasında bir gerçek olabilir, çünkü tarif edilemez bir şekilde onun kusmak üzere olduğunu biliyorum ve harekete geçerek en yakın kabı (bizim durumumuzda, çorbanın içinde olduğu boş Tupperware kabı) alıp onun önüne kaydırıyorum. Köpek, belki de tehlikeyi hissederek, yatağından ve mutfaktan uzaklaşıyor.

Kızım kusar, kaseye kusar.

"Nate?" Koridordan duyabileceği kadar yüksek sesle sesleniyorum. Elinde plastik bir Tums şişesi ile mutfığa koşarak geri geliyor.

Yeğenimin tezgâhın üzerinde kâsesinin başında inlediğini görür ve hiç duraksamadan buzdolabının solundaki dolaptan iki karıştırma kâsesini çıkarır. Birini bana verir ve diğerini alıp neredeyse koşarak oturma odasına gider, Artie'ye kaçınılmaz olanı yapması için yardım eder. Üzüntümün içinde bile, sadece neye ihtiyaç olduğunu değil, onu nerede bulacağını da tam olarak bilmesi beni biraz şaşırtır. Bir aydır burada mıydı? Bu kadar mı yeterli? Birinin mutfağını öğrenmek ve kriz anında ona yardım etmek için sadece 25 gün mü yeterli?

"Üzgünüm, teyze," diyor Angel, birkaç saniye boyunca kâsenin üzerinde ağır ağır nefes aldıktan sonra, geçici olarak sakinleşerek.

"Üzülme tatlım." Saçımdan iki saç tokası çıkarıp, yeni kaseyi ona vermeden önce, onun ön saçlarını kulaklarının arkasına tutturuyorum. "Bunu yüzünün hemen altına tut, seni banyoya götüreceğim, orada kusabilirsin, tamam mı?"

"Tamam," der, tarihteki en yenilmiş, en mutsuz kabulüyle, gözyaşları göz kapaklarından taşar. Koridordan tuvalete doğru dikkatlice yürürken, içeriden Artie'nin kusma sesini duyarım.

Angel bunu duyunca daha da fazla ağlamaya başlar ve neredeyse tekrar kusar. Aşağıda iki banyo vardır, bu yüzden onu evin diğer tarafındaki diğer banyoya yönlendiririm ve daha hızlı yürürüz, ta ki tuvaletin önünde diz çökene kadar, burada tekrar kusar.

Bu böyle devam etti, Angel midesi boşalana kadar kustu, sonra tamamen bitkin düşene ve kusacak başka bir şey kalmayana kadar safra kustu. Bu noktada, sırtımızı çiçek desenli duvar kağıdına dayadık, Angel kollarında kaseyi tutarak göğsüme yaslandı.

Nate çoraplarıyla koridorda yürür ve bilinmeyen bir nedenden dolayı gömleği yoktur.

Yüzümdeki ifadeyi okuyarak, "Gömlek mide virüsünün kurbanı oldu. Ama çoğunu yıkadım" diye açıklıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

"Artie üst katta duş alıyor ve sanırım mutfaktaki... maddenin çoğunu temizledim."

"Onu temizlemene gerek yoktu," diyorum. Diğerleri gibi kokuyorsa, muhtemelen iğrenç bir koku vardı.

"Nasıl hissediyorsunuz, Bayan Angel?" diye sordu, az önce söylediğimi duymazdan gelerek. Angel, ağır gözlerini açmadan zayıf bir şekilde başparmağını kaldırdı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Angel'a bakıyorum, çok tatlı ve yorgun. Duş alması, temiz pijamalar giymesi ve sonra uyuması gerekiyor. Kardeşi de öyle görünüyor.

"Onu yukarı çıkarıp temizleyeceğim, sen temiz kaseler getir ve büyük battaniyeyi kurutucuya koy."

"Kanepedeki mi?" diye sorar ve ben başımı sallarım. "Tamamdır."

Nate başka soru sormadan uzaklaşır, sanki burada hep yaşamış gibi evin içinde dolaşmaya başlar.

"Nate iyi biri," diye mırıldanır Angel. "Köpeğini seviyorum." Kafasına bir öpücük konduruyorum.

"Hadi seni yukarı çıkaralım, ufaklık."

* * *

Duş aldıktan, dişlerini fırçaladıktan ve kusmadan içebilecekleri kadar Gatorade içirdikten sonra, çocuklar benim yatağımın yarısında uykuya dalmak için hiç zaman kaybetmezler. Birbirlerine yakın uzanırlar, Artie'nin başı kız kardeşinin omzuna yaslanır, kız kardeşinin ayak bileği onun ayak bileğinin üzerindedir. Bu bana onların bebekliklerini hatırlatır. Her zaman birlikte uyurlardı, sanki daha doğal ve rahatlatıcı bir şey yokmuş gibi birbirlerine sarılırlardı.

Artie'nin ıslak saçlarını parmaklarımla okşarken, kalbim sanki göğsüme bir yumruk girip onları ne kadar sevdiğimi sıkıyormuş gibi sıkışıyor.

Kapım yavaşça açılır ve Nate başını kapının aralığından içeri sokar. Çocukların uyuduğunu görünce, kollarında yumuşak bir battaniyeyle sessizce içeri girer. Battaniyeyi üzerlerine örter ve battaniye beni de örtecek kadar büyüktür. Kurutucudan yeni çıkmış battaniyenin ısısı pijamalarımı ısıtır ve cildime nüfuz eder.

Hiçbir şey söylemeden odadan çıkar ve kalmak istememesine hayal kırıklığına uğrarım. Normal bir gecede, aşağıda birlikte film izler ya da o gün röportajlarında duyduğu şeyleri gülerek konuşurduk.

Belki de her şey onun için fazla rahat, bir canavarla dost olmak istemiyor.

Merdivenlerden yukarı çıkan adımlarını ve arkasında Ranger'ın tasmasının çingirak sesini duyuyorum. Köpeğin sesleri eskiden sinirlerimi bozardı, ama şimdi bana tanıdık geliyor. Evdeki kalp atışlarını sürekli hatırlatan, içimizde yaşayan pek çok insanı.

Yatağa daha da gömülüp dinlenmeye çalışmak üzereyim ki Nate kapımda belirir, bu sefer elinde iki fincan olan bir tepsi tutmaktadır.

"Çay getirdim," diyor.

Bugüne kadar hiç yatak odama girmemişti, ama kendini evindeymiş gibi hissediyor, tepsiyi koyabilmek için komodinin üzerindeki eşyaları kenara itiyor ve elini sallayarak bana çocukların yanına kaymamı ve ona oturması için yer açmamı işaret ediyor. Yumuşak başlığa sırtını dayayarak yanıma otururken battaniyeyi bacaklarının üzerine çekiyor.

Saçları ıslak, boynunda ve sweatshirt'ünün yakasında küçük su damlaları var. O yerleşirken boynundaki nemli cildi izliyorum.

"Al," diyor. Gözlerim önce yüzüne, sonra bana uzattığı kupa'ya kayıyor. Kupayı alıyorum ve en iyi bakılacak yerin üstünden yükselen buhar olduğuna karar veriyorum. Susamadım ama avuçlarımdaki sıcak kupayı seviyorum.

"Teşekkür ederim."

"Biliyor musun, her geçen gün senin gibi olmak düşündüğümünden daha az çekici geliyor," diyor Nate.

"Belki teyze olmak çekici değildir," diyorum. "Ama onun dışında, ben olmak oldukça lüks."

O, bunu anlarmış gibi bana alaycı bir bakış atıyor ve sonra çayını içerek dilini yakıyor. İkimiz de gülüyoruz, ama küçükleri uyandırmamak için sessizce. "Seni çok seviyorlar," diyor Nate, salya akıtan çocuklara bakarak. İkisi de benim eski üniversite tişörtlerimi giyiyorlar ve tişörtlerin altında, uyurken göğüsleri inip kalkıyor

Artie küçük horlama sesleri çıkarıyor.

"Willa onları doğurduğunda ben çok gençtim, o da çok gençti, nasıl olacaklarını hiç bilmiyordum. Ama Willa korkmuyordu. Çok kendinden emindi, çok aşıktı."

"Peki ya sen?"

"On yedi yaşındaydım. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve Willa her şeyin yoluna gireceğinden çok emindi. Çocukları doğuracak, onları büyütecek, en iyi anne olacak ve hukuk fakültesine gidecekti ve onun için şunu söylemeliyim ki, tüm bunları başardı."

Angel hareket etti ve başını benim yanıma yasladı, tıpkı bebekken yaptığı gibi. İki ay boyunca sadece birinin kollarında ya da kardeşine sıkıca sarıldığında uyuyabiliyordu. O kadar küçüklüklerinde onları kırmaktan çok korktuğumu hatırlıyorum.

"Çocuk istiyor musun?"

"Soyut olarak, evet," diyorum. "Bu miras benimle birlikte ölmeyecek."

Bu miras, aile, sorumluluk, iş. Eğer şu anki konumumuzda olmasaydık, hiçbiri güvende olmazdı.

Bizimki, kurtulabileceğiniz bir hayat değil, nesiller boyu süren bir lanet ya da lütuf, emin değilim, ama babamın her zaman dediği gibi, *olan budur*. Başka bir şey yok.

"Bir ya da daha fazla çocuğum olacak ve Tanrı'nın izniyle birbirlerini sevecekler ve birbirlerine destek olacaklar, sonra ben öldüğümde içlerinden biri işleri devralacak."

"Peki ya bu ikisinden biri?" diye sorar Nate.

"Onlar çocuk," derim.

İkisinden birinin benim yerimde olduğunu, benim yaptığım şeyleri yapmak zorunda olduğunu düşünmek beni hasta ediyor, bunu açıklayamıyorum. Hepimizin yaptığı şeyleri. Çocuklar hariç, hiçbirimizin elleri temiz değil.

"Onlar sadece çocuk," diyorum tekrar.

Bu, onları çok sevdiğim için, gökyüzü kadar büyük kalplerinin soğuyup sertleşeceğini düşünemediğim anlamına geliyor.

"Seninki soğumayacak mı?"

"Hayır, sadece... Angel ve Artie çok iyiler. Bu onların içindeki bir şey, Willa ve Sean onlara karşı çok sevgi dolu, çok şefkatli. Eğer bu doğa ile ilgili bir şeyse, çocuklarımın bu kadar... tatlı olacağını hayal edemiyorum."

Nate uzun bir süre sessiz kalır, sanırım bunu sindiriyor ya da belki de çocuklarımın duygusuz küçük şeytanlar olacağına katılıyor.

"Bence sen iyi bir anne olacaksın," diyor Nate. "Claire ve kız kardeşlerin varken, iyi anne olmamak zor olurdu."

İkimiz de başımızı kumaş başlığa yasladık ve gözlerimi kapattım.

"Gerçekten iyi kız kardeşlerim var," diye onaylıyorum.

"Şey, iyi bir kız kardeşin var," diye mırıldanır Nate. "Mary bebeği korkutabilir."

İkimiz de burnumuzdan aynı anda kahkaha atıyoruz ve ben yatağa, geceye, bu anın sessiz sıcaklığına biraz daha gömülüyorum.

"Peki ya sen? Eminim sen dört tane istersin." Onun çocuklarını şimdiden hayal edebiliyorum

—kıvrıkcık saçlı, uzun bacaklı, koordinasyonsuz ama meraklı ve zeki; muhtemelen mükemmel.

"Belki," diyor. "Ben tek çocuktum ve hep bir kardeşim olsun istemişimdir. Onlara kesirler ve kart oyunları gibi şeyler öğretirim, annem de onları şımartır."

Gözlerimi aralayıp ona bakıyorum. Yüzü o kadar yakın ki, yanaklarında ve burnunun yüksek noktasında bulunan çilleri sayabiliyorum. Çok güzel bir burun.

İyi bir baba olacak. Çocukları yeşil gözlü ve çok zeki, her şeyi bilen minik çocuklar olacak. Sessiz, güvenli bir hayat ve sessiz, güvenli bir eş için yaratılmış.

"Şanslı çocuklar," Gözlerimi tekrar kapatıp iç çekiyorum. Nate elimden kupamı alıp yan masaya koyuyor ve dalgın halimde onun gitmek üzere olduğunu anlıyorum.

"Kal," diyorum ve sonra, bu istek karşısında şaşkın görüldüğü için, "Yine hasta olabilirler," diye ekliyorum.

O da karşı çıkmaz. Artık kusacak bir şeyleri kalmamıştır, elbette, ve olsa bile, ben tek başıma halledebilirim. Her şeyi tek başıma halledebilirim, ama bazen, işin bir kısmını seninle birlikte halletmek olan birinin olması ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim.

Yanımda tekrar oturur, yanlarımız birbirine yapışır ve ben de çocukları uykuya dalana kadar izlerim.

VANESSA

JAMES VE RYAN SINCLAIR.

Hangi evlilik adaylarını yemeğe davet edeceği umurunda olmadığını söylediğimde, Nate lanet olası James Sinclair'i ve onun sıçan boklu küçük kardeşi Ryan'ı davet etti ve tabii ki onlar bir aile olduğu için Ronaldo da katılmak zorunda kaldı ve karısını da getirip etrafı gözetlemesi ve çocuksuzluğumla ilgili pasif agresif yorumlar yapması için.

Ronaldo'yu yeğenini bize yüklemeye çalıştığı için oturma odamdan kovduğumdan beri son iki aydır onu görmemekle şanslıydım, ama lanet olası bir şans eseri, Nate ilk olarak James ve Ryan'ı görüşmeye çağırdı ve onların takip yemeği için en makul adaylar olduğunu düşündü.

Dışarıdaki veranda masasında atıştırmalıklar için yerlerini alıyorlar ve ben bundan memnunmuş gibi davranmak zorundayım. Nate, az önce ne yaptığının farkında olmadan ellerini ceplerine sokmuş duruyor. Son zamanlarda dostça davrandığımızın, bu hafta sonu yeğenimin kusmuğunu kıyafetlerinden temizlemiş olmasının bir önemi yok — o, güzel kıyafetler giyen, geniş omuzlu, danışman kılığına girmiş küçük bir cin ve sakalını şüpheli bir şekilde yakışıklı gösterecek şekilde uzattı ve *en sevmediğim insanları evime davet etti*.

Onun gözlerini yakalayana kadar ona bakıyorum ve sonra başımı mutfığa doğru eğiyorum. O, elleri hala o lanet ceplerindeyken arkamdan dolanarak geldiğinde, onu nazıkçe değil, kiler odasına itiyorum ve otomatik ışık başımızın üzerinde yanıyor.

"Ellerini ceplerinden çıkar, aptal gibi görünüyorsun," diyorum. O da dediğimi yapıyor, incinmiş gibi görünüyor ve bu kadar kızgın olmasaydım, bunu kastetmediğimi söylemeyi düşünürdüm. "Onlar burada ne arıyor?"

"Akşam yemeğine birini davet et demiştin," diyor. "İki kişi. Ben de iki kişiyi davet ettim."

"Onları neden seçtin?!"

"Çok fazla seçeneğim yoktu Vanessa, ya onlar ya da ürkütücü cenazeci ya da senin baban olacak yaşta bir adam!" Nate fısıldayarak bağırır. "Onları diğerlerinden daha çok sevmediğini nereden bilebilirdim?"

"Belki de isimlerinin yanına çizdiğim şiddetli X işaretlerinden?"

"Sakallı olan zararsız görünüyor, sadece aptal. Aptallarla sorunun olmadığını sanıyordum!"

Haklı. Ryan Sinclair aptal, ama aynı zamanda bir Sinclair ve onun ya da kardeşini romantik bir olasılık olarak gördüğümü düşünmelerindense ayak parmaklarıma iğne batırmayı tercih ederim.

Tanrım, Ronaldo bu konuda çok kendini beğenmiş hissediyor olmalı!

Kiler kapısı açılır ve gözlerinde öfkeyle duran annem belirir. Bu beni dik durmaya zorlar; kaç yaşında olduğumun önemi yok, o ifade ve dilinin ucunda duran *Vanessa Gloriana Morelli* hala beni korkutuyor.

"Misafirlerimizden saklanmanın bir nedeni var mı?" diye sorar.

"Ben..."

"Hayır," annem sözümü keser. "Sonra birbirinize bağırın. Dışarı çıkın. Hemen."

Yüzünü şeker gibi tatlı bir gülümsemeye dönüştürerek bizi kuru gıdalarla baş başa bırakır. Ama onun sözü kanundur ve ben sorgusuz sualsiz onu takip ederim.

"Ah, şimdi her şey anlaşıldı," Nate kulağıma fısıldar. "Babanı örnek aldığını sanıyordum, ama şimdi anladım. *Annen* seni korkutucu yapmış."

Onun yanına dirsek atıyorum ve onun homurtusuna kendi gülümsememi yapıştırıyorum, sonra da dışarıdaki herkese katılıyorum.

"Affet beni," diyorum. "İş, brioche için bile ara vermez."

"Ne kadar lezzetli görünen bir brioche," diyor Nate, annemin yanındaki koltuğa otururken. "Claire bu sefer kendini aştı."

"Bunu sen mi yaptın?" Ronaldo'nun karısı (Lisa) ihtiyatla sorar. Kaltak.

Kesinlikle, annem o ekmeği yapmadı, ama Lisa bizim evimizde misafir ve görünüşte tüm kendini öven yalanlara inanmalı.

"Tabii ki o yaptı," diyorum.

"O zaman bir sonraki kitap kulübümüzde tarifini paylaşman gerekecek, Claire," diyor Lisa.

"Ne yazık ki," dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu, yazıya dökülmeyen, daha çok hissedilen bir tarif. Kas hafızası. Yeniden yaratması çok zor."

Söz konusu ekmeğin bir dilimini yağ ve sirke karışımına batırıyorum. Ekmek ve yağ kesinlikle Leo tarafından yapılmıştı (en sevdiği hobi, geleneksel ekmek pişirmektir) ama Lisa Sinclair'ın aleyhine olacaksa, her şeyin övgüsünü anneme bırakırdı.

"Bize katıldığınız için teşekkürler," diye masaya seslenirim, o ekmek hakkında daha fazla soru sormadan önce.

"Sinclair'leri akşam yemeğinde ağırlamak her zaman bir zevktir," diyor annem. Tanrı onu korusun, sesi samimi geliyor.

"Nathaniel, ekibinize iyi bir katkı. Zeki bir çocuk," diyor Ronaldo, bıyığından kırıntılar sarkarken.

Aklı başında biri demek istiyor. Aptal yeğenlerinin değerini gören bir adam. Bu cevabı haklı çıkarmak yerine onlara bakmak için dönüyorum. James'in çiçekli gömleği neredeyse göbek deliğine kadar açık, göğsündeki seyrek kıllar dışarı çıkmış. Masadan bu yana onun kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Ryan'ın sakalı çok kalın, onu doldurmak için makyaj kullandığını biliyorum. Erkeklerin makyaj yapmasına bir itirazım yok, ama Ryan sekizinci sınıftan beri beni rahatsız ediyor, savaştan yıkılmış ülkelere yardım götürüyor olsa bile yine de beni rahatsız ederdi.

"Uzun zaman oldu Mary," diyor James. "Hala büyüme çağındasın mı?"

Mary'nin ikisini de bizim tahmin edebileceğimizden çok daha fazla şekilde öldürebileceğini düşünürsek, cesurca bir soru.

"Annen için hayal kırıklığı olmaktan vazgeçtin mi?" diye karşılık veriyor Mary ve sonra, elinden geldiğince tatlı bir gülümsemeyle, "*Seyahatlerinden* oldukça keyif aldığını duydum," diyor.

James ve Ryan bu duruma kızgın bir şekilde bakıyorlar. Anneleri ve babaları vergi kaçırma suçundan tutuklanmamak için ülkeyi terk etmişler ve söylentilere göre keyifli vakit geçiriyorlar ve sık sık swinger tatil köylerini ziyaret ediyorlar. Topluluğumuzun gerçek gururu.

"Leo, Mary, neden bana yiyecekleri almamda yardım etmiyorsunuz?" diyor annem. Leo, masadan kalkmak için acele ederken sandalyesi yere sürtünüyor. Mary de onu takip ediyor, kalın topuklu botları betona vuruyor. Umarım 162 cm boyunda olsa da, o botlarla onların boğazlarını ezebileceğini (ve ezeceğini) biliyorlardır.

Beklerken havada bir anlık sessizlik olur, Willa burada olsaydı bu sessizliği kolaylıkla doldururdu. Yine yürüyüş grubuyla birlikte, bizim annemiz ve Lisa'nın arkadaşları gibi yeni nesil annelerle.

"Ryan, yeni işin nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Harika," diyor. "NFT'ler ilk başta düşündüğümüzden çok daha fazlası, gerçekten her şeyin geleceği. Sadece maymun resimleri değil. Gerçek, temel şeyler. Göreceksin. Hala beni ziyarete gelmeni bekliyorum."

Sanki benim aptal yatırımlara ihtiyacım varmış gibi. En son ihtiyacım olan şey bu.

"Muhasebecilerime baktıracağım," diye yalan söylüyorum. "Ya da, biliyor musun, Nate'in geçmişi finans alanında, belki onu iş konuşmaya gönderirim."

Nate, onunla iş konuşmak istemiyormuş gibi bana bir bakış attı. Annem, Leo ve Mary, yeşillik, kızarmış tavuk ve beyaz şaraplı makarna dolu tepsilerle çıkınca bu durumdan kurtuldu.

Bu kadar güzel bir yemek, kötü bir arkadaş grubuyla boşa harcanmamalı.

Yemekte huzur ve memnuniyet fısıltıları var ve yaklaşık altı dakika boyunca, akşam yemeğini başka bir olay olmadan atlabileceğimizi düşünüyorum, ama sonra Ronaldo konuşmak zorunda kalıyor.

"Washington Street'teki bina nasıl gidiyor?" diye sorar Ronaldo.

Bu bir tuzak soru. Durumun nasıl olduğunu biliyor: korkunç.

"İlerliyor," diyorum bir yudum su içtikten sonra. Bu gece şarap yok, kimseyi vurmadan onlarla başa çıkmak için tüm yeteneklerime ihtiyacım var.

"Bu kadar çok aksilikten sonra bunu duymak güzel," diyor Lisa.

Washington Street projesi, önceden öngörülemeyen koşullar nedeniyle büyük darbe aldı. Önce yıkım sırasında asbest bulundu, sonra yüz bin dolar harcandıktan sonra, araştırmacılar bir su deposu keşfetti. Bununla uğraşırken, çalışanlarımızdan biri arazide insan kalıntıları buldu. Kemikler bir asır öncesine aitti ve bizim suçumuz değildi, ancak üç haftalık bir soruşturmayla uymak zorunda kaldığımızda bizim sorunumuz haline geldi. Bu sorunların herhangi biri bir aksilik olurdu, ama üçü birden? Lojistik bir kabus.

"İnşaat işinde her gün böyle. Bu bize çevik olmayı öğretiyor," diyorum. Lütfen bu kadar olsun, lütfen bu kadar olsun...

"Çevik mi? Yoksa çok değerli mi?" diyor Ronaldo. Mary yanımda hareketsiz kalıyor; sanırım şu anda onu öldürerek bu işi bitirebileceğini düşünüyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Nate.

Geri kalanımız ne demek istediğini çok iyi biliyoruz.

"Bazılarının nasıl olduğunu bilirsiniz. Her şeyin mükemmel olmasını isterler," diyor Ronaldo. Kadınları kastediyor. "Bu işte her şeyin kurallara tam olarak uyması gerekmez."

"Önemli olan yatırımın daha hızlı geri dönüşünü sağlamak," diyor Ryan.

"Aynen öyle." Ronaldo, en azından birinin mantıklı davrandığını görünce gururlu bir amca gibi konuşuyor. "İşler planlandığı gibi gitmediğinde şirket için iyi görünmüyor."

"Kalitesiz işçilik ve köşeleri kesmek nedeniyle bina daha sonra çökerse daha da kötü görünür." Bunu bir gülümsemeyle söylemeyi başardım, en azından dudaklarım yukarı doğru kıvrılır. Benden bir tepki bekliyor, duygusal bir kadın gibi hissetmemi istiyor, böylece yeğenlerine, masasına yemek koymasını sağlayan kişiden daha güçlü, daha akıllı ve daha sakin olduğunu kanıtlamak istiyor.

"Proje ne için mükemmel olmalı?" diye soruyor Ronaldo, sonra solundaki James'e dönüyor. "Kadınlar, görüyorsunuz, mükemmeliyetçiliğin kurbanları."

Tepki vermemek için ciğerlerimi hava ile dolduruyorum. Bütün ailesi sinirlerimi bozuyor, ama bazı yaşlılar onu dinliyor.

Burada, babamın uğraşmak zorunda kaldıklarından farklı bir siyaset var, ama babam beni buna hazırladı. Gerektiğinde dilimi tutmam ve sessizce misilleme yapmam için beni hazırladı. Ama yine de, onun burada olmasını gerçekten çok isterdim.

Kendimi bir kez bile kurban olarak görmedim — bunu yapmak, benim onlardan daha zayıf olmamı isteyen erkekler için bir zafer olurdu.

"Daha iyi projeler, daha fazla ve daha büyük projeler getirir. Ve daha büyük projeler cebini doldurur, Ronaldo. Bu projeler sayesinde karına güzel bir ev inşa edebilir ve yeğenlerini üniversiteye gönderebilirsin," diyorum. Nazik davranıyorum, ama bu sözlerimde bir uyarı var. "İtibar, benim hafife aldığım bir şey değildir."

"Sadece, daha hızlı hareket etseydin sadakat sorunları yaşamayabilirdin diyorum."

Lisa çatalını yüksek bir sesle masaya bırakır ve bu, onun konuşmasından bu yana sessizliği bozan tek sestir. Her iki yeğeni de koltuklarında kıpırdanır, aptalca davranırlar, ama bu adamın bana davrandığı gibi davranacak kadar aptal değildirler. İki ay önce onun egosunu incittim ve o bunu unutacak biri değildir.

"Onun detaylara gösterdiği özeni kasten görmezden gelmek için aptal olmak gerekir," diyor Nate, hepimizi şaşırtarak. Ronaldo'nun gözleri ona çevriliyor. "Elbette, kısa vadeli getiriler var, ama yıllık yatırım getirisi şaşırtıcı ve Vanessa'nın yönetiminde katlanarak artıyor. Belki de şirketi bir sonraki seviyeye taşımak için biraz detaylara özen gösterilmesi gerekiyordu."

Nate'in finansal durumumuzu nasıl bildiğini bilmiyorum, belki de kamu kayıtlarımızı ve vergi beyannamelerimizi araştırmıştır, ama haklı. İşler büyüdü ve bunu kız kardeşlerim ve ben başardık.

"Ve aile hiç bu kadar büyük olmamıştı, *amca*," diyor Mary, ancak bu unvan saygı göstergesi olmaktan çok zehir gibi geliyor.

"Kendi sadakatini sorguladığını fark etmemiştim," diyorum ve dudaklarımı büzüyorum.

"Öyle demedim..."

Annem sözünü keser. "Mutlu olman gerektiğini düşünmüştüm! Yeni arabaların ve küçük Ryan'ın evinin peşinatını ödemesine yardım etmenle. O da çok iyi bir çocuk. Ama daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan, Vanessa bunu duymaktan memnun olacaktır, eminim."

Yüzündeki ifade paha biçilemez. Artık yakalandı; benim bu işe uygun olmadığımı açıkça söyledikten sonra bana saygı duyuyormuş gibi davranması imkansız. Ama ne olacağını sanıyordu ki?

Herkes onun cevabını bekleyerek sessizce bekliyor. Bir süre sonra başını eğiyor. Yaşlı, acı dolu yüzü kızarmış, kaşları çatılmış.

"Ronaldo, açık konuşmalıyım," gözleri benimkilere değene kadar bekledim ve devam ettim, "bu, birkaç ay içinde ikinci kez evime alaycı ve saygısız bir tavırla geldiğin. Babam seni severdi ve bu yüzden sana tahammül ediyoruz. Ama çok iyi biliyorsun ki, eğer babam burada olsaydı ve kendi elleriyle inşa ettiği evde, onun mirasına saygısızlık ettiğini görseydi, seni olduğun yerde vururdu. Amca." Son cümleyi hatırlatma olarak ekliyorum. O, benim izin verdiğim için orada.

"Tabii ki. Özür dilerim," diyor Ronaldo. Lisa tuttuğu nefesini bırakıyor ve annem içkisine gülümsüyor. Nate ile gözlerimiz buluşuyor ve o başını eğiyor.

Çatal ve bıçağımı alıyorum. "James." Tekrar dostça bir tonla konuşmaya başlıyorum. "Bize yeni arabayı anlat."

VANESSA

Nemlendim, dişlerimi fırçaladım, pijamalarımı giydim ve kimse beni rahatsız etmediği tek yere dalmak üzereydim ki telefonum çaldı. Mary. Cevap vermek için yatakta oturdum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Kilitlenme olayı." Mary iç çekiyor, bu genellikle uğraşmadığımız ama şimdi uğraşmak zorunda kaldığımız bir şeyin şifresi. "Miller deposu. Buraya gel."

Hızlıca siyah pantolon, balıkçı yaka kazak ve topuklu botlarımı giydim. Makyaj yapmaya vaktim yoktu ama kırmızı rujumu sürüp aşağı indim. Leo beni garajda bekliyordu.

"Ne biliyoruz?" diye soruyorum, o bizi malikaneden çıkarıp Miller'daki depoya doğru sürerken.

"Mary ve ben kameraların bozulduğu uyarısını aldık ve o hemen oraya koştu. O oraya vardığında, bir sürü şey çalınmıştı. Beş ceset. Boğazları kesilmiş."

"Garza mı?" diye soruyorum. O lanet kartel, geçen sonbaharda belediye başkanının gözüne girdiğimizden beri bize kızgın, ama ilişkimiz yeterince samimi. Boğazları kesilmiş cesetlerle dolu bir oda onların kartviziti.

"Ya da bizim Garzalar'ın yaptığını düşünmemizi isteyen biri. Bir alışveriş merkezini yıkacak kadar patlayıcıya ne ihtiyaçları var ki? Silah sıkıntısı çekmiyorlar." Leo bir boş kırmızı ışığı, sonra bir diğerini geçiyor.

"Yurtiçi terörizme mi bulaşıyorlar?" diye soruyorum, bu düşüncenin midemi bulandırmasını alaycı bir tavırla gizleyerek. "Adamını aradın mı?"

"Henüz değil. Önce iyice bakmak istedim." Leo direksiyonu daha sıkı kavrar ve birkaç dakika sessizce süreriz.

Ailemdeki herkes arasında, Leo diğer suç aileleriyle en samimi olanıdır. Kolay anlaşılır biridir ve çok arkadaşı vardır, Santiago Garza da en yakın arkadaşlarından biridir. Santi'nin Garza Karteli'nin başkanının en küçük kardeşi olması da bir sakınca değildir.

bir şey olduğu da bir gerçek. Leo ve Santi arasında yıllardır bir şeyler dönüyor, ama Leo bana bunun ciddi bir şey olmadığını söylüyor.

Leo'nun kimseyle çıkmamasının bir nedeni var ve bunun yoğun programından çok, Garza ailesinin en küçük oğluyla ilgili olduğunu hissediyorum.

Eğer bir erkekle çıkmak isterse ona destek olacağımı söyledim — geri, yaşlılar bu konuda *kesinlikle* bir şeyler söyleyeceklerdir — ve onun aşk hayatındaki sorunları hakkında konuşmayı teklif ettim, ama o bu konuyu hiç açmak istemiyor. O açana kadar, bu beni ilgilendirmez.

Vardığımızda, Mary ve Willa'nın arabaları çoktan otoparka park etmişlerdi.

Beklediğimden daha fazla bir yan gösteri var ve bu manzaradan mide bulantısı yaşamamak için burnumdan düzenli nefes alıyorum. Her yer kanla kaplı, duvarlara sıçramış, yerde birikmiş ve devrilmiş rafların üzerindeki ürünleri kirlletmiş. Genelde işimizin iğrenç yanlarının bu kadar açık bir şekilde gözümüzün önünde sergilendiği böyle büyük olaylara şahit olmak zorunda kalmıyoruz. Mide bulandırıcı.

Willa, ürünleri sayarken notlar alan bir klips tahtasıyla ayakta duruyor ve Mary, cesetlerin her birini deponun ortasındaki kanlı sıraya sürüklemiş. Beş adamımız.

Çeşitli şekillerde öldürölmüşlerdi, kurşun yaraları, künt travma, ama hepsinin boğazı sonradan kesilmişti.

"Bu Garza'nın işi değil," diye mırıldanıyor Mary, ben daha yakından bakmak için çömeldiğimde. "Çok pürüzlü."

Omzumun üzerinden Leo'nun beklediği yere bakıyorum, yumruklarını sıkmış, başını sallıyorum. Haklıydı.

Biraz rahatladıktan sonra geri çekilip bir telefon görüşmesi yaptı.

"Ne aldılar?" diye Willa'ya sesleniyorum. O da aynı parlak pembe eşofman giymiş, poposunda JUICY yazıyor ve saçları büyük bir kumaş kafa bandıyla yüzünden uzaklaştırılmış. Sanırım telefonu geldiğinde cilt bakımı yapıyordu.

"Kalan küçük bombalar. Birkaç tane büyük bomba. Kameralar ve bazı sensörler de." Willa not defterine bakıyor. "Neden bu kadar çok güvenlik ekipmanına ihtiyaç duyduklarını tahmin edebiliyor musun?"

"Muhtemelen satmak için," arka kapıdan bir erkek sesi yanıtladı. Hepimiz dönüp, yaklaşırken kollarını sıvamış olan Cillian'a baktık. "Garzalar bunları kullanacak kadar akıllı değiller."

Mary'nin kararını duymamıştı. Mary'nin fark ettiği şeyi, taklitilerin kalitesiz işçiliğini hemen görececek mi acaba?

"Yine ırkçı konuşuyorsun," diye bağıır Mary.

Cillian, Mary'ye orta parmağını gösterir. "Bunun ırkla ilgisi yok. Garzalar İrlandalı olsalar bile yine de aptal olduklarını düşünürdüm."

Benim yanımda durur ve cesetlere bakarak tsk tsk diye ses çıkarır. Dördü Morelli'lerden, biri de onlardan. Donovann'lar genellikle depo vardiyasında çalışmazlar, bu gece her iki aileden de ölümler olması çok talihsiz.

"Lanet Garzalar." Adını tükürürcesine söyler. "Şehrin sokaklarında çöpten başka bir şey değiller."

Mary'nin gözlerine bakıyorum, ikimiz de onun fark etmediğini görüyoruz. Cillian'ın Garzalar hakkında konuşmaya başlaması için fazla bir şey gerekmez, babası kadar onlardan nefret eder ve onlar söz konusu olduğunda tam bir pisliktir.

Garzalar bu şehirdeki uyuşturucu ticaretinin çoğunda söz sahibidir ve diğer eyaletlere de yayılmışlardır. Bu büyük bir balık operasyonu ve Cillian kendinden daha büyük balıklar olduğunu düşünmekten nefret eder.

"Ne giyiyorsun?" diye sorar Cillian, Mary ona ters ters bakar. Onun siyah mini eteğini ve kısa tişörtünü fark etmemiştim. Saçları da her zamanki gibi yüzünden uzaklaştırmak için tokalı ya da örgülü değil, açık. Çok seksi görünüyor. Geceleri gizlice dışarı çıktığında böyle mi giyiniyor? "Randevun falan mı var?"

"Seni ilgilendirmez, pislik." Mary, Cillian'a orta parmağını gösterip, Willa'nın malzemeleri saydığı depoda onu takip etmek için ayaklarını yere vurarak uzaklaşır.

"Mary'nin en sevdiğim yanı çekiciliğidir," diyor Cillian. Adamlarından birinin yanına çömelip haç işareti yapıyor. Ceset, muhtemelen yirmili yaşlarının başında genç bir adam. Adını hatırlayamıyorum.

"Ne zaman saldıracağız?" diye sorar Cillian.

"Saldırmayız," diyorum. Ayağa çok hızlı kalkıyor, benden bir baş daha uzun ve benimle kavga etmek üzere olduğunu biliyorum. "Dinle, elimizde kanıt yok ve şimdi bölge savaşı başlatmanın zamanı değil."

"Daha ne kadar kanıt lazım sana?" Cillian cesetlere doğru elini salladı.

"Onlar yapmadı," dedi Leo, ofisten geri dönerek. Cillian göğsünü kabarttı ve öfkeyle, kuzenime ne kadar yanıldığını söylemeye hazırdır.

Elimi Cillian'ın koluna koyarım. "Kesiklere bak."

Cillian ağzını kapatır ve dediğimi yapar, adamların etrafında daire çizerek yürür. Onlara dik dik bakarken gözleri kısılır.

"Beceriksizce yapılmış," diye onaylar Cillian.

Yanında, başparmağının yüzüklerinden biriyle oynadığını, parmağındaki metali döndürdüğünü görüyorum, bu onun düşünme tiklerinden biri. Her zamanki gibi sakın olan Cillian benden uzaklaşır ve bir masayı devirir, masanın üzerindeki eşyalar metal masanın beton zemine çarpmasıyla gürültülü bir ses çıkararak yuvarlanır.

İç çekip, öfke nöbetinin geçmesini bekledim.

"Hiçbir şey yapamayız," diyor Cillian. Öfke nöbetinden sonra kendisine doğru yuvarlanan bir su şişesini tekmeliyor.

"Biliyorum, ama bunu yapan her kimse bizim misilleme yapmamızı istiyor. Şehri yakmamızı ve bu süreçte düşmanlar edinmemizi istiyorlar," diyorum. Cillian başını bana doğru çevirir ve buz gibi gözleriyle beni inceler, gözlerinde o kadar öfke vardır ki, sanki alev alacakmış gibi gelir bana. "Bu konuda dikkatli olmalıyız."

"Korkak gibi görünüyorsun."

Onun sözlerine tepki göstermiyorum, ama çenemdeki bir kasın seğirdiğini hissediyorum. "Bunu onların yapmadığı açıkken Garzalara karşı çıkmak, bizi ateşli aptallar gibi gösterecektir. Hangisini tercih edersin?"

Cillian ellerini beline koyar. "O zaman ne öneriyorsun?"

"Belediye Başkanı'nın Galası..." Cillian, ben cümlemi bitirmeden önce dramatik bir şekilde başını geriye atıp inledi. "Orada olmalısın, Cillian. Herkes orada olacak."

"O lanet partiden nefret ediyorum," diye tükürdü.

Cillian'ın pahalı kıyafetlerini, parlak ayakkabılarını ve elmas saatlerini sergilemek için her fırsatı değerlendireceğini düşünebilirsiniz, ama bu, şehrin daha... geleneksel olarak zengin ve güçlü insanlarıyla omuz omuza olmak anlamına geliyorsa, o bununla hiçbir ilgisi olmak istemiyor. Ne yazık ki, bu işler böyle yürümüyor.

"Gideceksin. Bebek gibi davranmayı bırak," diyorum. "Biliyorsun ki, bir dereceye kadar işbirliği yapmadan bu hayatı yaşayamayız. Hepimiz oraya gidip, küçük sohbetler yapıp, ait olmadığı yerlere giren sıçanı bulmaya çalışacağız."

Cillian gitmesi gerektiğini biliyor, sadece hatırlatılmasından nefret ediyor. Bu şehirde cinayet işleyip paçayı kurtarıyoruz çünkü onun çok nefret ettiği insanlar bizimle aynı şeyleri istiyor: güç, güvenlik, istikrar ve koruma. Biz onlara tüm bunları, benim için küçük bir bedel karşılığında sağlıyoruz (idealist Nate bu bedeli ruhları olarak adlandırabilir, ben ise dikkatleri olarak adlandırıyorum). Onlar başka tarafa bakıyor, bizim anahtarımız olmayan kapıları açıyor ve karşılığında biz de onları bir listede tutuyoruz.

Neredeyse ailenin bir parçası gibi.

Belediye Başkanı'nın Galası, herkesin nazik davrandığı yılın tek gecesidir. Hangi ailenin üyesi olduğunuz ya da hangi işte çalıştığınız önemli değildir, oraya gidersiniz, imparatorluğunuzun dürüst olduğunu iddia edersiniz, pahalı şaraplar içip canlı müzik eşliğinde dans edersiniz. Durum budur.

"Doğru soruları sorarsak biri konuşacaktır," diyorum, hissettiğimden daha kendinden emin bir şekilde.

Bir anlığına yüzüme sertçe bakar, bir irade savaşıdır bu, ama babam öldüğünden beri Cillian Donovan'a bir kez bile boyun eğmedim ve şimdi de boyun eğmeyi düşünmüyorum. Bu bizi ortak bir zeminde tutan şeydir.

Kafasını sallayarak onaylar ve benden uzaklaşır, muhtemelen devireceği başka bir masa arıyordu.

"Oldukça öfkeli biri," diye mırıldanır Leo yanımda.

Omuzlarımı düzeltip, Cillian'ın uzaklaşan sırtından kararlı bir şekilde gözlerimi ayırıyorum. "Adamın ne dedi?" diye soruyorum.

"Etrafa soracak, ama onlar bizim barışımızı bozmakla ilgilenmiyorlar. Garza, belediye başkanı ve liman müfettişiyle olan bağlarımızın ne kadar değerli olduğunu biliyor. Bunu onlar yapmadı."

"Onların yapmadığını biliyorum." Kız kardeşlerimin sessizce hesap yapıp konuşmalarını izlerken, kontrolümün parmaklarımın arasından kayıp gittiği ve kaybolduğunda kimseyi koruyamayacağım gerçeği yüzünden vücudumu korku kaplar.

"Hadi bu pisliği temizleyelim," diyor Leo.

NATE

The Vampire Diaries'in dördüncü sezonunu izlerken uykuya dalmışım ki, Ranger yataktan atlayıp yatak odasının kapısında küçük daireler çizerek koşmaya başlar, bu da işemesi gerektiğinin kesin işaretidir. Ancak aşağı indiğimizde, saatin 3 olduğu bu saatte işemesi gerekmediğini, sadece Vanessa'nın eve geldiğini duyup onunla vakit geçirmek istediğini anlarım.

Vanessa eğilip boynunu kaşıyana kadar ayaklarının dibinde tüm vücudunu sallıyor. Hâlâ evde bir köpek olmasından memnun görünmüyor, ama son birkaç haftada küçümsemesi yumuşadı. İlk başta onu vuracağını düşünmüştüm, bu yüzden kafasını okşaması gerçek bir ilerleme.

"Geç saatlere kadar çalışıyorum," diyorum. Şık bir pantolon ve balıkçı yaka giyiyor, Steve Jobs seksi bir İtalyan kadın olsaydı tam da böyle giyinirdi.

"Evet. Maalesef."

"Biraz alabilir miyim?" Önünde kaynayan elektrikli su ısıtıcısına başımı sallıyorum.

"Papatya çayı ister misin?"

"Harika olur."

Çay kutusunu almak için dolaba uzanıyor ve gömleği yukarı çıkıyor. Bu süreçte. Onun çıplak sırtının avuç içlerime değdiği hissini, ipeksi cildini, bahar gecesinin havasında sıcaklığını hatırlıyorum.

"Al." Sevdiğim yeşil kupayı bana uzattı. Kupalar dolabında tek olan bu kupa, avucuma tam oturuyor. Sevdiğimi fark etmiş miydi? Yoksa bana vermesi tesadüf müydü?

Boğazımı temizledim.

"Teşekkürler," diyorum, ama sesim çakıl taşları üzerinde giden bir kamyon gibi.

Enerjimi, bardağa bal koymaya ve üzerine kaynar su dökmeye odaklarım.

"Süt?" Kartonu önüme koyarken ona dokunmamaya çalışarak başımı sallıyorum.

Her günün sonunda olduğu gibi yorgun görünüyor, omuzları düşmüş ve gözlerinin altı morarmış. Onu böyle, evinde, makyajsız, saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış halde görebildiğim için kendimi ayrıcalıklı azınlıktan biri olarak görüyorum.

böyle, evinde, makyajsız, saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış halde görebildiğimin farkındayım.

Böyle bir mafya patronu değil, sadece Vanessa, çok çalışmaktan yorgun, cildinde ve gözlerinin arkasındaki gerginlikte stresin izleri belli.

"Bir şey oldu," diyorum ve o da inkar etmiyor. Yoksa neden sabahın 3'ünden sonra eve gelip çay içmek bile zor bir işmiş gibi görünüyor ki?

"Evet," diye fısıldıyor ve yüzünü ellerine gömmek için fincanını masaya bırakıyor. Nefes alıp verişini izliyorum, ellerini yüzüne ve boynuna sürterek omuzlarına, göğsüne kadar indiriyor. Ranger bacağına daha da yaklaşıyor.

"Bilmiyorum," diyor. "İşimde iyiyim."

"Elbette," diyorum. İnşaat mı yoksa suç mu demek istediğini bilmiyorum, ama her ikisi için de geçerli olduğunu düşünüyorum. "Bu çok açık."

"Ben iyiyim, hatta en iyisiyim. Böyle olmaya özen gösteriyorum, hiçbir şeyi gözümünden kaçırmamaya çalışıyorum, ama..." Çenesindeki bir kas seğiriyor. "Bir şeyi kaçıyorum."

Kupasından bir yudum daha alır. Dilini yakmış olmalı ki yüzünü buruşturur. Ne olduğunu sormak isterim, ama o kanlı detayları paylaşacak biri değildir. En azından benimle değil.

Ona, bu tür konularda anlayışlı olacağıma inanması için hiçbir neden vermedim.

"Daha önce böyle bir şey gördün mü?" diye soruyorum. "Baban hayattayken?"

"Küçükken bir kez. Onun dışında, insanlar ondan çok korkuyorlardı, kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemiyordu. Benden de korkuyorlar, en azından eskiden öyleydiler."

"Hâlâ korkuyorlar," diye onu teselli ediyorum ve Vanessa'yı, insanların hâlâ onun güçlü yönetiminden ne kadar korktuğunu söyleyerek teselli etmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Ama bu doğru. "Sadece bu da değil, sana saygı da duyuyorlar."

Buna alaycı bir şekilde güldü.

"Ciddiyim," diyorum. "Röportaj yaptığım bu adamlar tam birer kukla, ama senden ödleri kopuyor. Ya da senin karakterinden. Senin bir kavram olarak. Seni herhangi bir anda en hassas noktanından vurabileceğini biliyorlar ve bu yüzden seninle ittifak kurmak istiyorlar."

"Sanırım," diyor. "Keşke babam burada olsaydı."

"O burada olsaydı sana ne derdi sence?"

Vanessa bunu düşünürken alt dudağını ısırır. Düşündüğünde bunu yapar, bilinçsizce dudağının içini dişlerinin arasına çeker. Bu hareketi çok yakından izlerim ve o benim bakışlarımı fark etmeden gözlerimi başka yere çeviririm.

"Bunu çözebilecek tüm yeteneklere sahip olduğumu söylediler. Çözülemeyecek kadar büyük bir sorun yoktur," diyor. "Bunu hep söylediler ve küçük bir çocukken bile benim hakkımda yanıldığını düşünürdüm."

Onu hiç böyle görmemiştim, kendine bu kadar güveni olmayan ve dışa vuran bir şekilde yenilmiş. Bu çok iç karartıcı. Onu bir battaniyenin altına sokup, ona popcorn ya da çok fazla şurup dökülmüş krep yapmak ve en az on beş saat boyunca telefonlardan korumak istiyorum.

Vanessa çayından bir yudum daha alır, yutkunurken boğazı hareket eder. "O ne yapacağını bilirdi. Karar vermek benim için olduğu kadar onun için zor değildi."

"Eğer teselli olacaksa, kararlar senin için zor görünmüyor," diyorum. "Sen çok kendinden eminsin. Kimseye sorabilirsin."

Gülümser, küçük bir zafer.

"Başarana kadar numara yap," diyor. "Sadece ne zaman numara yapmadığımı hissedeceğimi bilmiyorum."

"Hiç öyle hissedeceğinden emin değilim."

Kaşları çatılır, benim değerlendirmemden çekinir.

"Yedi yıldır öğretmenlik yapıyorum ve artık daha iyiyim, ama her hafta hala beni şaşırtan şeyler ile karşılaşıyorum. Eminim baban da aynıydı."

O kadar emin görünmüyor, ama bunu düşünüyor. O böyle iyi biridir, her zaman konuşmadan önce bir şekilde düşünür. Bu, onun sandığından daha büyük bir güç.

"Hepimiz burada uyduruyoruz," diyorum. "Ve sen şanslısın. Seni telafi edecek bir ailen var. Ve çok yetenekli bir matematik öğretmeni. Şimdilik."

Beni öldürmeyeceğini umarak elini tutup iki kez sıktım. Bu konuda yalnız olmadığını, makul olarak bakıldığında *bu durumun* içler acısı olduğunu ve muhtemelen hapis cezasıyla sonuçlanacağını ima eden sessiz bir not. Saldırmadı, sadece omuzlarını gevşetip derin bir nefes aldı.

"Haklısın. Bir çaresini buluruz," diyor. "Her zaman buluruz."

Cumartesi sabahı uyandı^ğımda, banyo kapımda bir smokin asılıydı, bu da uyurken birinin buraya girdiğini gösteriyordu ve bunun Mary olabileceğini düşünerek tüylerim diken diken oldu. Her gece kapıyı kilitliyorum çünkü her gün antrenmanlarda onunla etkileşimde olsam da, Mary'nin uykumda beni öldürmeye çalışmayacağından sadece %60 eminim. Kapı kolu kilidiyle sağladığım güvenlik hissinin yanlış olduğunu bilmek güzel.

Ranger köpek kulübesinde uyuyor ve onu aşağı kata götürüyorum. Orada Vanessa, Mary ve Willa'yı her zamanki antrenman kıyafetleriyle, Claire'in önlerindeki tezgahda hazırladığı meyve tabağından bir şeyler atıştırırken buluyorum.

"Cumartesi oldu," diye selam vererek inliyorum. Dün üç saat süren atış taliminden omuzlarım hala ağrıyor. "Neden hepiniz yarı maraton koşmaya hazır gibi görünüyorsunuz?"

"Günaydın Nate," diyor Claire. Ranger heyecanla ayaklarının dibinde zıplıyor ve Claire ona bir parça elma atıyor. "Takımı gördün mü? Kravat gözlerine çok yakışacak."

"Evet, teşekkürler." Ranger'ı sürgülü cam kapıdan dışarı çıkardım, sonra kahvem için yeşil bardağı uzandım, ama Vanessa ellerimi itti.

"Kıyafetin hazır değil," diyor Vanessa.

"Etkinlik günlerinde antrenman yapılmayacak demiştin," diye tartıştım. Bu gece, dün büyük bir kısmını yüz bakımı, manikür ve pedikür yaparak hazırlanarak geçirdikleri ünlü Belediye Başkanı Galası var. Anette bile gelip hepimizin saçını kesti.

Vanessa başını salladı. "Ben öyle bir şey demedim." "O asla öyle bir şey demez," diye Mary de aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Muhtemelen etkinlik günlerinde *çift* antrenman yapılmayacağını söylemiştir," diyor Willa, ağzında bir avuç üzüm çiğnerken. "Acele et."

"Önce biraz kahve içebilir miyim?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor üç kız kardeş birden. Sağ gözüm seğiriyor, ama sayıca çok az olduğum için buna karşı koymayı bile düşünmüyorum.

Günde sadece bir antrenman yapma ayrıcalığı sayesinde, Vanessa'nın bunu olabildiğince zorlaştırmaya karar verdiğine yemin edebilirim. Doksan dakikalık sparring (*ama yüzlere dikkat etmezseniz, öldünüz demektir*), koşu, kum torbası çalışması ve ardından daha fazla koşu, beni ter içinde, topallayarak ve bitkin bir halde bırakıyor. Tam da bir partiye katıldığım gibi hissetmek istediğim gibi. Tabii ki.

Sırt üstü matın üzerine uzanıyorum, kalp atış hızım muhtemelen dakikada 250, Vanessa ayakkabısıyla yanıma dokunuyor.

"Güçleniyorsun," diyor.

Çıkardığım tiz ses yarı gülme, yarı inilti. Daha güçlü hissetmiyorum, ancak aynada vücudumun farklı görüldüğü doğru. Bir ay öncesine göre çok daha iyi dayanabiliyorum. "Teşekkürler."

"Şimdi git tıraş ol," diyor.

"Ne?" Dün tıraş olduğum için hala pürüzsüz olan çeneme dokunuyorum.

"Ve Leo'nun saçını yapmasına izin ver." Bu sefer daha sert bir şekilde yanıma dirsek atıyor ve ben acı içinde kendimi ayağa kaldırmaya çalışıyorum.

"Saçımı yapışımı beğenmedin mi?"

"Saçını sen mi yapıyorsun?" diye soruyor ve ben en iyi somurtkan bakışımı takınıyorum. Beni kapıya doğru itmeye başlıyor. "Şaka yapıyorum, tabii ki yataktan kalkınca saçına su sıkmak da sayılır. Hadi git şimdi."

"Tamam, peki, gidiyorum," diyorum ve merdivenlerden yukarı çıkarken gülümsemeden edemiyorum.

Mary, bir hayalet gibi, merdiven sahanlığında duruyor ve onu görünce irkiliyorum. Gözleri kısılır, benim hakkımda bilinmeyen sonuçlar çıkarır ve yüzümdeki gülümseme silinir. Hiçbir şey söylemeden odama doğru yavaşça ilerlerim.

* * *

Gala'ya giderken arabada, Vanessa küçük bir ayna kullanarak makyajını tazeliyor. Onun sıradan şeyleri yapmasını izlemek, sanki bir sırrı paylaşıyormuşum gibi hissettiriyor, tıpkı herkes yatmaya gittikten sonra kanepede otururken, o benim kucağıma ya da bacaklarımın altına ayaklarını koyarak uykuya daldığı gibi.

Pencereden dışarıya, geçen arabalara bakmak için dönüyorum. Bakıcıyla kalan Artie ve Angel hariç, bütün aile bu gece için yerlere kadar uzanan elbiseler ve smokinler giymiş, şık bir şekilde giyinmiş durumda. Üç araba almak zorunda kaldık, ama Vanessa, Donovannlar ve Morellilerin birlikte girmelerinin önemli olduğunu söylediği için bir grup olarak varıyoruz.

Valeye adımıımızı attığımız anda, Vanessa sosyal silahlarının tüm düğmelerini açmış ve şimdi güç ve karizma yayıyor. Onu hem korkuyorum hem de bakmaktan vazgeçemiyorum, duruşu o kadar güçlü ve sağlam ki, tırnaklarının rengi dahil her ayrıntısı, benim hayal bile edemeyeceğim bir güç ve kuvveti yansıtıyor.

Gözlerim yerinden fırlayana kadar ona bakma dürtüsü duyuyorum, ama yine de ona bakmamak için başka bir yere dönüyorum.

"Önce ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Sen ve ben belediye başkanını selamlayacağız, seni tanıtacağım, sonra yerlerimizi bulacağız, yemek yiyeceğiz, bir müzayede olacak ve sonra dans olacak."

"Politika ne zaman başlıyor?"

Vanessa bana küçük bir gülümseme atıyor, sanki maskesinden bir anlığına kurtulmuş gibi. "O çoktan başladı bile."

Bu etkinliğe gelmemin neden gerekli olduğunu anlamadım, ama tüm aile, yeni ve her zaman gizemli danışmanın imajını korumak için orada olmam gerektiği konusunda ısrarcıydı. Cillian, Vanessa'nın onun yanında değil de benim yanımda olmasından pek memnun görünmüyor, ama kapıdan girdiğimizde, dekolte elbiseler giymiş en az üç çekici kadın onun yanında duruyordu, bu yüzden başka işlerle meşgul olduğundan eminim.

Belediye başkanıyla tanışmak için bir kuyruk olmasını bekliyordum, ama o küçük bir grubun içinde duruyor, bir eliyle karısı olduğunu düşündüğüm kadını kucaklamış, diğer elinde ise yivli bir bardak tutuyor. Karısı tanıdık geliyor, ama nedenini çıkaramıyorum.

Herkes ayakta durup sohbet ediyor, sanki happy hour gibi, ama herkes şimdiye kadar gördüğüm en güzel kıyafetleri giymiş. Belediye başkanı Gregory Anderson, geçen seçim döneminde gördüğüm afiş ve reklam panolarından tahmin ettiğimden daha kısa boylu. Etrafındaki grup, kan kırmızısı elbisesiyle Vanessa'nın önünden ayrılıyor ve belediye başkanı onu selamlamak için yüzünü aydınlatıyor. Ancak bir adam kalıyor, belediye başkanının yanında elinde kehribar rengi bir içki olan yaşlı bir adam.

"Bayan Morelli," diyor Belediye Başkanı Anderson ve sonra elinin sırtını öpüyor. İnsanlar hala selamlaşırken el öpüyor mu? Massachusetts'te mi? "Sizi görmek her zaman bir zevk."

"Benim için de öyle, Greg." Vanessa öne eğilir ve belediye başkanının karısının yanağına öpücük kondurur. "Ve Donna, her zamanki gibi ıslıl ıslıl görünüyorsun."

Kadın Vanessa'nın iltifatları karşısında kızarır ve tanrım, bana çok tanıdık geliyor. Onu daha önce gördüğümü biliyorum. "Teşekkürler, elbiseniz harika.

Beni stilistinle ne zaman tanıştıracaksın?"

"Artık yeni müşteri almıyor, yoksa alırdım," diye yalan söyler Vanessa. Onun stilisti, iki haftada bir ona yeni kıyafetler alan Willa'dır. İlk gardırop revizyonundan sonra, aynı şeyi benim için de yaptı ve kolunda yeni gömleklerle aile yemeğine geldi. Zengin olduklarını biliyorum, ama onun alışveriş sorunu olabilir.

"Bay McGowan, sizi de burada görmek ne güzel." Vanessa elini uzatır ve kısa bir tereddütten sonra yaşlı adam elini sıkar. Bu durumdan pek memnun görünmüyor. "Bay McGowan, Donovann ailesinin uzun zamandır arkadaşı olan Cillian ile çalışıyor," diye açıklıyor bana. Demek bir başka suçlu daha. Bu seferki İrlandalı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ve ben de elini sıkıyorum.

"Peki, eşiniz kim?" diye sorar Donna. Başını eğmiş ve, Tanrım, gözlerinde de bir tanıma ışığı parlıyor.

Bir dakika, *randevum* mu?

"Bu Nathaniel Gilbert. Yakın zamanda finansal planlamacı olarak ekibimize katıldı. Çok yetenekli."

"Gilbert!" Donna parmağını şıklatıyor. "Seni tanıdığımı sanıyordum; Isles Prep'te öğretmen misin?"

Vanessa beni finans danışmanı olarak tanıttığı için bu durumu nasıl idare edeceğimi bilemeden donup kalıyorum.

Onun oğlu.

Greg belediye başkanı olmadan önce, okulda ilk yılımda en küçük oğluna ders vermiştim.

"Öyle," diyor Vanessa ve kolumu sıkıyor. Vanessa koluma dokunarak, onlara benim sıradan bir ortaokul öğretmeni olduğumu söylüyor ve onun randevusu olduğumu düzeltmiyor mu? "Çok cömert, değil mi? Kendi işlerinde zaten çok çalışan biri için oldukça büyük bir zaman ayırma."

"Bunu yapmak benim için bir zevk," diyorum, tırnakları kolumun yumuşak kısmına batarken. "Oğlunuzu hatırlıyorum, zeki bir çocuk."

Oğlunu pek hatırlamıyorum; yüzünü az çok hayal edebiliyorum ama adını bir türlü hatırlayamıyorum. Her yüzü ezberleyen ve ömür boyu kalbinde saklayan öğretmenlerden değilim.

"Bir öğretmen şirketin finans danışmanlığını neden yapıyor?" diye sorar McGowan diyor.

Onun asla memnun olmayan huysuz bir adam olduğunu hissediyorum. Vanessa'ya karşı bir garezi var, ona burnu havada bakıyor, oysa Vanessa ondan 7,5 cm daha uzun.

"Finans önce gelir," diye açıklıyorum. "Sadece öğretmeyi seviyorum."

"Bu büyük bir hizmet," diyor Belediye Başkanı Greg. Bana kadeh kaldırır gibi kadehini kaldırıyor. "Bu şehir harika öğretmenlere ihtiyaç duyuyor."

Politikacı olduktan sonra tanıştığı her öğretmene bunu söylediğinden eminim, ama evet, işe yarıyor. Bundan sonraki seçimlerde ona oy verirdim.

"Kaliteli binalara da ihtiyaç var," diye ekliyor Vanessa'ya. "Bu şehirde yaptığınız tüm güzel işler için size tekrar teşekkür ederim, Bayan Morelli." Bu şehirde yaptığınız tüm güzel çalışmalar için tekrar teşekkür ederim, Bayan Morelli."

"Tabii ki. Belki bir gün Bay McGowan da bizim onun için bir tane inşa etmemize izin verir." Bunu yüzünde küstah bir gülümsemeyle söylüyor. "Sizi sosyalleşmeye bırakalım. Yakında akşam yemeğine gelin. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Greg'in gözlerinde bir anlık endişe belirir, ama o ve eşi kabul ederler. Donna, Vanessa'nın gerçek konumunu biliyorsa da, bunu belli etmez.

Vanessa bizi Mary ve Leo'nun oturduğu masaya yönlendirir. Her ikisi de çok şık giyinmiş olsalar da, bu tür etkinliklerde pek sosyalleşen tipler değiller sanırım. Leo saçımı yaptı ve gerçekten de benim yapabileceğimden çok daha güzel oldu.

"Gerçekten çok güzelsin," diyorum ona.

Kırmızı elbisenin yakası yüksek ama sırtı çok düşük, o kadar düşük ki, sırtına dokunsam parmaklarımla cildini okşuyor olurum. Saçları sırtına kadar uzanıyor, en nemli günde bile hiç kıvrılmamış gibi parlak ve pürüzsüz.

"Bir canavar için mi güzel?" diyor ve ben yutkunuyorum.

Ona, canavar olsun ya da olmasın, gördüğüm en güzel kadın olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve onun yanında geçirdiğim her gün, onda kötü, zalim ya da canavarca bir şeyin neredeyse hiç olmadığını daha da kesin olarak anlıyorum.

Ben çok acı verici bir şey söylemeden masaya vardık ve Leo kimlerin burada olduğunu, kimlerin henüz gelmediğini anlatmaya başladı. Soyadlarından bazılarını röportajlardan tanıyordum, bazılarını ise hiç duymamıştım.

"Bunların hepsi suç aileleri mi?" diye soruyorum. Bir şehir ne kadar organize suç barındırabilir ve hala ayakta kalabilir?

"Öyle de diyebilirsiniz," diye mırıldanır Mary.

"Garza seninle konuşmak istiyor," diyor Leo. "Yalnız başına."

Vanessa'nın maskesi hiç değişmiyor, ama göğsünün bir nefesle inip kalktığını görüyorum. "O zaman şunu halledelim. Mary, Orlov'la konuşman gerek."

"Ne? Neden?" Mary nadiren gördüğüm bir tedirginlikle sorar.

Vanessa'nın kaşları hafifçe çatılır. "Çünkü Willa ve Sean Cordonilerle meşguller."

"Peki." Mary, parlak turuncu meyve suyu kokteylinden kalanını içip masadan kalkar ve Vanessa ile birlikte masadan ayrılırlar. İkili birlikte yürürler, sonra kalabalığın içinde farklı yönlere ayrılırlar.

"Vanessa toplum içinde farklı bir insan," diyorum Leo'ya, o da Vanessa'nın balo salonunun diğer ucunda iki Hispanik erkekle konuşmasını dikkatle izliyor. "Evde bu kadar farklı olduğunu fark etmemiştim."

"Onu ofiste görmelisin," diye mırıldanır Leo.

Gözümün önüne getirebiliyorum, Vanessa topuklu ayakkabıları ve şık takım elbisesiyle şirket ofisinin koridorlarında yürüyerek çalışanlara korku ve hayranlık uyandırıyor. O, gözlerden kaçması imkansız bir güç. Odaya girdiği anda saygı uyandırıyor.

En yakın açık barda, Cillian'ı bir kadının yanında konuşurken görüyorum, bu hayatta benim asla başaramayacağım kadar rahat ve havalı görünüyor.

"Cillian neden ona evlenme teklif etmedi?" diye soruyorum. "Çok yakışıklı bir çift olurlar."

Leo gülüyor. "Teklif etti," diyor. "Birkaç kez." "Ona aşık mı?"

Leo, Cillian'ı izlerken uzun bir nefes verir. "S a n mıyorum. Cillian kendini ve gücü seviyor. Tabii ki onunla evlenmek istiyor."

"Ona iyi bakar mı?" Neden sorduğumu bilmiyorum, sadece ona daha önce evlenme teklif ettiğini öğrendiğim için artık duramıyorum. "Ona iyi davranır mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Ama adam kadınları seviyor."

Cillian parmaklarıyla kadının saçını okşuyor ve buradan onun kıkırdamasını duyabiliyorum. O havalı, nazik ve zaten kendi gücü var. Eğer tekrar teklif ederse, kadın muhtemelen kabul etmelidir.

Nedense midem bulanıyor. "Biriyle çıkıyor musun?" diye soruyorum.

Leo'nun gözleri, Vanessa'nın konuştuğu odanın yan tarafına doğru kısaca kayıyor.

"Karmaşık bir durum," diyor Leo. "Ama aşk genelde öyledir. Willa ve Sean gibi değilsen tabii."

"Bu kişi de seni seviyor mu?" diye soruyorum.

"Belki," diyor Leo ve omuz silkiyor. "Sorun aşk eksikliği değil. Daha çok fırsat eksikliği."

"Ne kadar *Romeo ve Juliet*'sin."

Leo güler, sonra sanki bu benim sandığımdan daha doğruymuş gibi başını sallar. Leo, benim sandığımdan çok daha yumuşak biridir, aile içindeki diğerlerine göre dostluğunu ve duygularını daha açıkça gösterir. Bu yönünü takdir ediyorum.

"Ne olursa olsun, umarım her şey yolunda gider," diyorum. "Teşekkürler," diyor Leo, ama üzgün bir şekilde gülümsüyor. "Ben de öyle umuyorum."

VANESSA

GECE, müzayedenin veya bize servis edilen dört çeşit yemeğin ardından bitmiyor. Bunun yerine, tatlı, dans ve daha fazla sohbet var. Her zaman daha fazla sohbet. Ben veya kardeşlerimden biri, konuşmamız gereken herkesle konuştuğumuzda, boğazım durmak bilmeyen sohbetten ağrıyor; yanaklarım, yaptığım stratejik gülümsemelerden ağrıyor. Omurgam ağırlaşıyor, ama geldiğimden beri olduğu gibi sakın ve dik durmaya devam ediyorum.

Nate ve Leo birlikte dolaşıp insanlarla konuşuyor, sohbetleri dinliyor ya da açık büfeyi ziyaret ediyorlar. Saydığım kadarıyla ikisi de yarım düzine makaron yediler.

"Ne yapıyorlar?" diye soruyorum Mary'ye, bana getirdiği su bardağını alırken. Tatlılarını yerken sohbet eden iki adama gözlerini kısarak bakıyor.

"Bilmiyorum, muhtemelen dedikodu yapıyorlar. Birbirlerine takıntılılar," diyor Mary.

"Aman Tanrım," diye başlıyorum. "Nate'i kıskanıyor musun?"

Leo ve Mary her zaman birbirlerine çok benzeyen iki kişi oldular. Leo'nun Nate ile bu kadar çok zaman geçirmesinin, onların arkadaşlığına bir saldırı gibi algılanabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu düşünceye gülmemek için çok çaba sarf ediyorum.

"Hayır," diyor Mary. "Bunu düşündüğün için kırıldım..."

"Affedersiniz," arkamızdan derin bir ses geliyor. Mary'nin yüzü yeni gelen kişiye karşı sertleşiyor ve arkamı döndüğümde bir Orlov gördüğümde şaşırıyorum. Orlov.

"Maxim Orlov. Memnun oldum," diyorum ve elimi uzatıp onun elini sıkıyorum. Bu da yalan değil. Maxim, Orlov suç ailesinin reisi ve babası pisliğin teki olsa da, onun tek oğluyla sadece iyi ilişkilerim oldu. "Kız kardeşimle tanıştın, biliyorum."

"Evet," Maxim kız kardeşime nazikçe başını sallar.

Mary ise, onun evini yakmak istiyor gibi görünüyor. Bu akşamki konuşmaları, Mary'nin daha sonra yaptığı kısa açıklamaya göre oldukça samimi görünüyordu, ama ben kesinlikle bir şeyi kaçırıyorum.

"Nişanlandığınız için tebriklerimi sunmak istiyorum," diyorum. Yüzü asılıyor.

"Hayır, maalesef olmadı." Bu konuda gerçekten üzgün görünüyor. Aşk için mi evleniyordu bilmiyorum, ama kendi varis eksikliğini gidermek için olduğunu tahmin edebilirim.

Fırsat beynimin arkasında kaşınıyor; kötü bir ittifak olmazdı. Belki kötü bir koca bile olmazdı.

Bu bilgiyi, daha sonra tekrar konuşacağı zaman için bir kenara koyuyorum.

"Haşere sorunuyla ilgili gelişmeleri takip edeceğiz," diyor Maxim. "Hadimi aşmak istemem, ama içe dönmenizi tavsiye ederim. Bazen düşman, dost maskesi takar."

"Teşekkür ederim," diyorum. Maxim'in beni sabote eden kişi olduğunu sanmıyorum, ancak onun hakkında pek bilgim olmayan bir ailesi var. İçeriden bir hain aramamız gerektiği konusundaki yorumu ise, onun amaçladığından daha fazla benim güvensizliğime dokunuyor.

"Mary, dans etmek ister misin?" diye soruyor Maxim.

Gözleri alev alev yandığına göre hayır diyecek, hatta belki ona tükürecek diye düşünüyorum, ama o bunun yerine omuzlarını düzelterip bardağını bana uzatıyor ve onun yanından geçip müziğe uyum içinde hareket eden konuklarla dolu dans pistine doğru yürüyor. Maxim, ona doğru gitmeden önce bana son bir kez ağzını kapatarak gülümsüyor.

Ne garip.

Cillian, depoda eşyaları fırlatıp atarak aptalca davranmaya başladığından beri onunla konuşmadım ve yüzündeki kendini beğenmiş sırıtıştan, bana yaklaşırken açık barda tamamen sarhoş olmasa da, en azından çakırkeyif olduğunu anlayabiliyorum.

"Nessie, Nessie," diyor Cillian, yanımda durduğunda, çok yakınımda. Üzerinde ne kadar pahalı bir parfüm varsa, burnumu hemen dolduruyor ve hapşırma istiyorum.

On üç yıldır aileden biri ve çoğu zaman onu severim, ama bazen nefret ederim. Genellikle partilerde.

"Bu elbiseyi sevdiğimi sana söylemiş miydin?" "Hayır, söylemedin," diyorum, hiç eğlenmeden.

"Dans edelim mi? Şansımız yaver giderse, Mary'nin Rus'u bıçakladığını görebiliriz."

"Bu geceye tam da ihtiyacımız olan şey, bir *olay*," diyorum. Cillian elimden bardakları alır ve geçen bir garsonun tepsisine koyar

. Hayır diyemeden bile, eli sırtıma konup beni ileri doğru çekiyor. "Eve gitmelisin, Cillian."

"Eğlenceyi kaçırmak mı? Asla yapamam." Cillian beni kendine doğru çeker, şarkı daha yavaş, sallantılı bir melodiye dönüşürken göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor. Kafasını kulağıma yaklaştırır, viski kokulu nefesi yanağımı ısıtır. "Çok güzelsin."

"Öyle duydum," diyorum. Cillian çıplak kolumu eliyle okşadıktan sonra parmaklarımı tutup beni bir kez döndürdü ve kendine doğru çekti. *Her zamanki gibi teatral davranıyordu.* "Sarhoşsun."

"Ve sen, Vanessa, balonun güzeli," diyor.

"Yerel politikacıların eşlerini baştan çıkarmak için köşelere gizlenirken yararlı bir şey öğrendin mi?" Cillian'ın avuç içi kuru, yıllarca ağırlık antrenmanı ve dövüşten dolayı cildi pürüzlü. Sırtımı hafifçe okşayan parmak eklemlerinde çapraz çapraz yara izleri olduğunu biliyorum.

"Bence bu gece birlikte eve gitmeliyiz," diyor Cillian, ya sorumu geçiştiriyor ya da tamamen görmezden geliyor.

"Ne oluyor, Cillian?" diye fısıldıyorum.

"Ne? Bence artık o havlayan küçük köpeğini geldiği yere geri göndermeli ve aramayı iptal etmelisin."

O havlayan köpeğe bakıyorum, odanın kenarında durmuş, elleri pantolonunun ceplerinde bizi izliyor. Elleri hep o ceplerde.

Gözlerim bir saniye Nate'in gözleriyle buluşur, sonra tekrar Cillian'a döner.

"Henüz onun için güvenli değil," diyorum.

"Kimin umurunda? Ölsün, ona sadakat borcun yok. Onu evine hiç getirmemeliydin."

Bu düşünceyle boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Birlikte iyi görünüyoruz," diyor Cillian. "Seksi."

"Hayatımızın geri kalanını birbirimizle evli geçirmek için mükemmel bir neden."

"O mu?" diye soruyor Cillian, tüm neşesi kaybolmuş. Aptal rolü oynamıyorum. "O bir ezik, Vanessa. Senin isteyebileceğin neyi olabilir ki?"

Ağzımı kapatıp o incinmiş buz gibi gözlerden başka yere bakıyorum. Cillian sert bir adam, benim her gün karşılaştığım şeyleri herkesten daha iyi bilen biri. Beni tanıyor, ailem tarafından seviliyor ve tüm kusurlarımı ve hatalarımı kabul edebilecek biri. Stratejik bir avantaj sağlamayabilir, ama diğer tüm açılardan bakıldığında, elbette teklifini kabul etmeliyim.

Ona tekrar baktım, dudaklarına, geniş çenesine, sol gözünün altındaki yara izine ve hayal kurmaya başladım. Beyaz gelinlik ve siyah smokin, beni öpmek için geriye eğilmesi, sert elleri vücudumda dolaşması. Nispeten güvenli ve muhtemelen yeterince mutlu olacağım bir hayat olurdu.

O kadar da kötü olmazdı, değil mi? Ve pek çok sorunu çözerdi; annemin baskısı olmazdı, bir yabancıyla evlenerek ihanete uğrama riski olmazdı ve sonunda bir varisim olurdu. Yıllardır bir ilişkim olmadı, sadece ara sıra stres atmak için geçici ilişkilerim oldu. Birinin olması güzel olabilir.

"Ness," diye fısıldadı Cillian. Yüzü benimkine çok yakındı, aramızdaki mesafeyi kapatmamı bekliyordu.

Yanımızda birisi boğazını temizler ve bu tuhaf anı bozar. Nate, ellerini ceplerinden çıkararak ayağa kalkar. "Araya girebilir miyim?"

Nate'e bakıyorum, nefesimi tutuyorum ve başımı sallıyorum, kendimi Cillian'dan uzaklaştırıyorum. Nate gözlerini benden ayırmazken, Cillian'ın boynundaki kaslar seğiriyor. Etrafımızda yüzün üzerinde şehrin en seçkin insanları olmasaydı, Nate'in güvenliğinden endişe ederdim.

"Dans için teşekkürler," diyorum Cillian'a. "Söylediklerini düşüneceğim."

Cillian konuşmaz, sadece Nate'i sert bir bakışla pişirir ve sonra uzaklaşır.

"Teşekkür ederim," diyorum. Nate bir elini belime doluyor, diğer eliyle parmaklarımı hafifçe kavırıyor. "Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu, sadece..."

"Sorun değil," diyor ve hafifçe sallanarak daire çizerek dans ediyoruz. "Bütün gece tek yaptığın şey bu olduğu için iş konuşuyormuş gibi görünüyordu. Sen sadece yorgunsun."

"Yorgun mu görünüyor?"

"Hayır," diye gülümser. "Sadece öyle görünüyor."

Ne demek istediğini sormuyorum çünkü o her şeyi görüyor gibi görünüyor. Her şeyin işleyişini gözlemliyor ve onlara sorunsuzca uyum sağlıyor. Annem onunla bahçe işlerini yapmayı seviyor, çocuklar onunla oynamayı seviyorlar. İnsanları görüyor ve onların bulunduğu yerde onlarla buluşuyor.

"Sen çok şey görüyorsun," diye mırıldanıyorum. "Bu günlerde kendimi zar zor görebiliyorum sanki."

Beni kendine yaklaştırır ve susmamı işaret eder. Göğsüm Cillian'ınki gibi onun göğsüne yaslanır, ama o çok daha sıcaktır, sanki üzerime sarılmış bir battaniye gibidir. Kendimi ona bırakırım.

"Nefesini tutuyorsun," diyor. "Bana bir hikaye anlat."
Nefesimi veriyorum ve o, nefesimin biraz titrediğinden bahsetmiyor.

"Sekizinci Cadde'deki kiliseye gittin mi?" diye başlıyorum. O kiliseyi düşünmeden evlilik, düğün, vaftiz, hiçbir şeyi düşünemiyorum.

"Uzun olan mı? Çan kulesi ve vitrayları olan mı?"

Gülümsedim. "Şehirdeki tüm Katolik kiliselerini tarif ediyorsun.

Ama evet, o kilisede de var."

"Ne olmuş ona?" diye sorar Nate.

"Her şey orada oldu. Willa'nın düğünü, Artie ve Angel'ın kutsamaları, babamın cenazesi."

"Eminim çok güzeldir," diyor.

Çocukluğumda saatlerce bakıp durduğum, cennete doğru uzanan, vitraylarla dolu süslü pencereleri düşünüyorum. Düğünlerde, ayinlerde, cenazelerde, ne zaman fırsat bulsam, zihnimde renkli camların üzerindeki demir çizgileri izlerdim.

"Kilisenin ön tarafında Meryem Ana'nın büyük bir penceresi var. Rahibin durduğu yerin arkasında, yani gözden kaçması imkansız. Sadece o var. Kiliseye gitmeyi çok severdim, böylece onu bir süre izleyebilirdim. On dokuz yaşında nişanlandığımda, onun kutsaması altında orada evlenmek için çok heyecanlıydım. O adamı sevmiyordum, ama sonunda sevebileceğimi düşünüyordum."

"Sen daha bebektin."

"Evet," diyorum nefes nefese. "Ama o zamana kadar babamın yerini alacağımı biliyorduk. Onlarca yılımız olduğunu düşünmüştük, ama yine de bu sadece bir zaman meselesiydi. Bir kocaya ihtiyacım vardı."

"Üzgünüm," diyor. "Bir çocuk için çok büyük bir baskı."

"Sanırım." Başımı sallıyorum. "Onun beni hiç sevmese bile, altmış ya da yetmiş yıl boyunca sevgisiz bir evlilik yaşamaya mahkum olsam bile, Meryem Ana'nın tüm önemli olaylarda, vaftizlerde ve cenazelerde yanımda olacağını ve benim iyi olduğumdan emin olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Onun camdan versiyonu beni koruyacaktı."

"Ne oldu? O adamla. Senden korktuğunu söylemiştin, değil mi?"

Acı bir kahkaha atıyorum ve Nate'in belimdeki elinin hafifçe sıkıldığını hissediyorum. Nate'e kuzeninin düğününde başarısız olan nişanıyla ilgili üstü kapalı gerçekleri anlattığımı hatırlıyorum.

Sanki bir yıl önceymiş gibi geliyor, ama sadece birkaç ay oldu.

"Düğün günümüzdü ve ben büyük beyaz bir gelinlik giymiştim, muhteşem görünüyordum. Willa'nın gelinliğiydi, onun zevki çok iyidir, ve saçında babamın bana verdiği küçük beyaz ve pembe kelebek tokaları vardı." Koyu saçlarımın üzerinde ne kadar parlak göründüklerini ve annemle kız kardeşlerimin onları özenle örgülü saçlarıma taktıklarını hatırlıyorum. "Bir prenses gibi görünüyordum.

"Töreni tamamladık, mihrapta öpüştük. Kazandığını düşündü ve sonra beni bir odaya çekip görünüşümle alay etti ve artık beni ele geçirdiği için bundan sonra ne olacağını anlattı. Nasıl davranmam ve nasıl olmam gerektiğini anlattı ve babam öldükten sonra gerçekte kontrolü ele geçirecek kişinin kendisi olacağını söyledi. Ve bununla ilgili hiçbir şey yapamayacağımı, çünkü onun karısı olduğumu söyledi. Eğer denersem, sevdiğim herkese zarar vereceğini söyledi."

"Tanrım," diye fısıldadı Nate. Omuz silktim.

"Onları öldüreceğine ya da o zamanlar sadece on altı yaşında olan Mary'yi istismar edeceğine ya da bebeklere zarar vereceğine inandım. Willa ve Sean bizimle yaşıyordu, Artie ve Angel ise henüz yürümeye başlayan çocuklardı."

"Nasıl kurtuldun?" diye soruyor. Dans ettiğimiz şarkı bitti ve bir sonraki şarkıya geçti. Willa'nın sevdiği romantik bir Ed Sheeran şarkısının cover'ı. O ve Sean da birbirlerine sarılmış dans ediyorlar.

Nate'e biraz daha yaklaşıyorum, ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum ki daha sessiz konuşabileyim. O günün görüntüleri zihnimde canlanıyor, kendimi hatırlamaya zorladığım, unutmama izin vermediğim görüntüler. Önce, elinin tersiyle yanağıma o kadar sert bir tokat attığını hatırlıyorum ki rujum bulaştı, sonra aynada şok olmuş halimi gördüm.

Alt dudağımdan kan akıyor, onu kırmızıya boyuyordu. *Artık benimsin. Beni tehdit edemezsin*, demişti ve ben çok korkmuştum. Bana ne yapacağından korkuyordum, ama onlara ne yapacağından daha çok korkuyordum.

"Kendini temizle," dedi. *"Bir resepsiyona gitmemiz gerekiyor."*

"Onu öldürdüm," diyorum. Nate gerginleşiyor, ama hala nefes alıyor, boynuma bir nefes üflüyor. Omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti geçiyor.

Adamın kalbini bıçakladığımda hissettiğim şeyi hatırlıyorum, beyaz elbisemin üzerine kanını akıtıp ölürken adımı lanetlerken midemi bulandıran kokuyu hatırlıyorum.

"O benim ilk kurbanımdı. Ailemi koruyordum ve o günden beri her seferinde aynı amaçla hareket ettim," diyorum. O kadar alçak sesle konuşuyorum ki, Nate'in müzik ve etrafındaki konuşmaların arasında beni duyup duymadığından emin olamıyorum. "Ve artık ne beni ne de ailemi bir daha tehdit edemeyecek."

Şarkı sona eriyor ve şarkıcı mikrofonla, gecenin son şarkıları için biraz hızlanmak gerektiğini söylüyor. Nate, sanki onu yakmışım gibi benden uzaklaşıyor.

İşte bu, diyorum kendi kendime; Nate'in beni gerçekte olduğum gibi gördüğü an. O geri çekilirken, ağzım alaycı bir gülümsemeye bürünüyor. Tabii ki geri çekilecek.

O bu dünyaya ait değil, ailemin yanında ne kadar rahat olursa olsun, ya da ne kadar iyi bizden biri gibi davranırsa davransın. O buraya ait değil, asla buraya ait olamaz ve bunu onun sert duruşunda, canlı müzik grubuna nazikçe alkış tutarkenki gergin gülümsemesinde görüyorum. Gözlerime bakamamasında.

Bana çok açık ve şimdi o da bunu hatırladı. Bu dünya ona göre değil. Hiçbir zaman olmadı.

NATE

Odama dönüp duşun sıcak suyunun altında kalana kadar sakinleşemiyorum. Vanessa'nın itirafı yüzünden kalbim hala kulaklarımda çarpıyor. Onun insanları öldürdüğünü biliyordum; apartmanımın arkasında iki adamı öldürdüğünü kendi gözlerimle gördüm.

Ama onlar bize saldırıyordu, o anki öfkeyle kendimizi savunmuştuk!

Vücudumu şiddetle sabunla ovarken, çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibi aileni tehdit eden bir adamı öldürmenin de meşru müdafaa olduğunu düşünüyorum.

Beni çıldırtan hikaye değil. Hayır. Hikayeyi dinlerken hissettiklerim.

Onun öldüğünü öğrenince haklı çıktığımı ve rahatladığımı hissettim, bana ona ne yaptığını anlattığında garip bir sevinç duydum. Onun kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum, ama hiç *anlamış* gibi hissetmemiştim.

Artık her şey netleşti. Artie ve Angel'ın hasta olduklarında uyurken ona can simidi gibi sarıldıklarını, Willa ve Sean'ın mutfakta karşılaşınca öpüştüklerini düşündüm. Mary bile, kimseyi şaşırtmayan küçük kıkırdamasıyla. Vanessa onları korumak için yaşıyor.

Her şey bu amaç için.

Ben de onu öldürebilirdim, sanırım. O gün onun yerinde olsaydım, bunu yapabilirdim.

Beni en çok korkutan da bu.

Her şey çok berbat, iki ay boyunca aynı mekanı paylaşıp onları insanlaştırdıktan, birlikte yemek pişirip güldüklerini, gece yarısı aksiyon filmi izlerken gözyaşlarına boğulduklarını gördükten sonra kafama takıldılar.

Yüzümü o kadar sert ovuyorum ki duştan çıktığımda kıpkırmızı oluyor ve aşağı inmek istemiyorum, ama Ranger küçük daireler çizerek koşuyor, muhtemelen Vanessa'yı görmek istediği için, ki ben de az önce önümüzdeki bir ay boyunca onu kararlı bir şekilde görmezden gelmeye karar verdim.

Sürgülü kapıya geldiğimizde "Dışarı" diyorum. İsteksizce itaat ediyor ve çimlere doğru koşarken tasmaşı çınlıyor. Aşağısı karanlık, herkes yatmış durumda. Tüm ışıklar kapalı, ama parlak ay ışığı büyük dikdörtgen pencerelerden mutfığı aydınlatıyor. Sürgülü cam kapıdan, berrak gökyüzünde ağır ağır duran dolunaya bakıyorum.

Arkamda bir sürtünme sesi duyuyorum ve dönüp Vanessa'nın bir bardağı düşürdüğünü görüyorum. Bardak bir kez zıplıyor ve sonra tamamen parçalanıyor.

"Lanet olsun," diyor Vanessa ve eğilip parçaları toplamaya başlıyor. Yardım etmek için aceleyle onun önüne çömelip en büyük parçaları topladıktan sonra, süpürgeyi almak için kiler odasına gidiyorum.

"Sorun değil," diyor. "Yardım etmene gerek yok."

"Hayır, sorun değil." Küçük parçaları hızlıca toplayıp bir yığın halinde süpürürken, o da büyük parçaları çöp kutusuna atıyor. Vanessa elini işinden geri çekiyor ve parmak ucunda bir kesik olduğunu görüyorum, kesik yerinden kan akıyor.

Fırçayı düşürüyorum, camları daha da dağıtırken, kollarını tutup onu lavaboya doğru çekiyorum. Terliklerimizin altında camlar çıtırdıyor, kanayan elini soğuk lavabo suyunun altına tutmadan önce duyduğum tek ses bu. Su avucunun üzerinden akıyor ve lavabonun yüzeyine kırmızı lekeler bırakıyor.

İlk başta tıslar, ama ben onun kolunu sıkıca tutarım. Yanımdaki çekmecedен küçük bir havlu çıkarır ve parmağına bastırırım. Belki çok sıkıyorum, ama ona baktığımda, Vanessa'nın gözleri benimkilere bakıyor, galada dans ettiğimiz zamankinden daha yakın. Saçları hala ıslak, krem rengi ipek düğmeli pijama üstüne su damlıyor.

"Acıyor mu?" diye fısıldıyorum. O an o kadar sessiz ki, bütün ev duyabilir diye düşünüyorum.

Vanessa başını sallar.

"Sana bir yara bandı getireyim." Uzaklaşıyorum, mutfağın geri kalanı vücutlarımızın birbirine yapıştığı yerden çok daha serin. Kollarımın her yerinde tüylerim diken diken olmuş.

Kilerde bir ilk yardım çantası var ve ellerim titreyerek içindekileri karıştırıyorum.

Vanessa, uzattığım bandajı almak yerine parmağını uzatıyor. Bu, öğrencilerimden birinin kağıtla parmağını kestiğinde bandajı yapıştırırken parmağını kirletmek istememesi durumunu hatırlatıyor bana. Ona çok yakın olduğum yerime geri dönüyorum

ve nefesimi normal (yavaş da olsa) bir ritme getirmeye çalışırken parmağına bandajı sarıyorum.

"Biraz acıyor," diyor. Antrenmanlarda daha kötü darbeler aldığını gördüm, ama hiç şikayet etmedi. Yine de onun istediğini düşündüğüm şeyi yapıyorum ve elini ağzıma doğru çekip, sardığım parmağına iki kez yavaşça öpüyorum. "Biraz daha iyi."

Şimdi uzaklaşmalı, geri çekilmeli, çöp küreği ve süpürgeyi alıp camı temizlemeli ve sonra doğrudan yukarı çıkıp yatmalıyım. Yapmam gereken çok şey var, ama yapmak istediğim tek şeyi yapmazsam ölebilirim, bu yüzden başımı ona yaklaşıtıyorum. O da karşılık olarak çenesini kaldırıyor. Onu öpmeden önce burnundan çıkan nefesin dudaklarımı okşadığını hissediyorum.

Dudaklarımızın en kısa dokunuşu, ama dudakları erimiş gibi hissediyorum - kabarcık oluşturacak türden bir yanık. Sanki şu anda ayrılırsam bunu durdurabilirmişim gibi geri çekiliyorum, ama serbest eli tişörtümün kenarını tutup kalmamı istiyor. Tekrar eğiliyorum, ama o başını geri çekiyor, tüm yüzümü görebilecek kadar.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey var, çılgınca ve savunmasız bir şey.

"Ben bir suçluyum," diye fısıldadı aceleyle. "İnsanları öldürdüm." "Biliyorum."

"Biz... birlikte olamayız. Gerçek anlamda olamayız."

"Biliyorum," diye tekrarlarım. Benim gibi biriyle asla evlenemeyeceğini açıkça belirtmişti ve ben de onunla birlikte olamayacağımı açıkça belirtmiştim, ancak nedenlerim her geçen gün daha da zayıflıyor. "Rol yapabiliriz. Sadece bu gece."

Bir süre durakladıktan sonra başını sallar. "Sadece bu gece."

Başka söze gerek kalmadan, dudaklarını tekrar dudaklarıma çekiyorum.

Bu sefer ateşli, dudakları benimkiler üzerinde hareket ediyor, dili ağzıma giriyor ve ben de onunla birlikteyim, her adımında ona karşılık veriyorum, ona doğru itiyorum ve onu kendime çekiyorum. Elini elimden çekip kollarını boynuma doluyor. Ben eğiliyorum, böylece bacaklarını belime dolayabiliyor ve sonra onu granit tezgahın üzerine kaydırabiliyorum. Çıplak uylukları soğuk taşa değince inliyor ama beni öpmeyi bırakmıyor.

Ellerim gömleğinin altından sırtında dolaşıyor. Bütün gece o lanet elbiseyle onu düşünerek hayal ettiğim yumuşak tenini hissetmek başımı döndürüyor.

"Siktir, Vanessa." Avucumu omurgasından aşağı kaydırıyorum. Sanırım, önümdeki tezgahta küçük pijama şortuyla oturan çıplak sırtını okşadığım anıdan, bir yıl yetecek kadar cinsel fantezi besleyebileceğim.

"Daha fazla," diye sızlanıyor ve bu beni çılgına çeviriyor. Onu kendime çekiyorum, onu olabildiğince yakına çekmeye çalışıyorum, onu tamamen yutmaya çalışıyorum. Dudak

"Daha fazla," diye sızlanıyor ve bu beni çılgına çeviriyor. Onu yutuyorum, mümkün olduğunca bana yaklaştırmaya çalışıyorum, onu tamamen yutmaya çalışıyorum. Dudaklarımı ısıyor ve bu, daha önce hiç çıkarmadığım bir inilti sesi çıkarıyor.

Onu daha yakınımda istiyorum, bu yüzden gömleğinin düğmelerini tamamen açana kadar açmaya başlıyorum ve bir an durup altında gördüklerimi sindirmek zorunda kalıyorum. Karnı sıkı, spor salonunda birçok kez gördüğüm kaslarla şekillenmiş, ama göğüsleri... Lanet olsun... Bir şekilde zihnimde canlandırdığımdan daha güzeller, çünkü şimdi gerçekler, olgun greyfurt büyüklüğünde, sert ve sivri pembe meme uçları o kadar çekici ki, birini ağzıma almak için kendimi zor tutuyorum.

Sırtını kamburlaştırıyor, göğsünü yüzüme bastırıyor ve küçük, zorlu nefesler alıyor. Boğazına kadar emiyorum, sonra çenesine, saçımı çekip biraz daha öpülebilmemiz için cildini özensizce yalıyorum. Terli pantolonumun içinden dayanılmaz derecede sertleşmiş olduğum yere sürtünüyor ve ben de o anda boşalmamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Sen gördüğüm en güzel insansın," diyorum. "Seni ne kadar istediğim insanlık dışı bir şey."

"Beni al," diyor. "Lütfen, hemen şimdi."

Onu tezgahıtan kaldırıyorum ve o da bacaklarını tekrar belime sıkıca dolamadan önce küçük bir çığlık atıyor.

Öpüşüyoruz, kapıya doğru yürürken ağzına hızlıca birkaç öpücük konduruyorum. Kapıyı tırmalayan Ranger'ı içeri almak için kapıya doğru yürüyorum. Ayaklarımın etrafında dönüyor ve Vanessa'nın gülmesi için öpüşmeyi bırakıyoruz.

"Beni indir, yürüyebilirim," diyor. Dediğini yapıyorum ve onu doğrudan yukarıya götürmek üzereyim ki, faraşın hala fayansların üzerine cam parçaları döktüğünü görüyorum.

"Ranger'ı yukarıda kilitle, ben de oraya gelirim."

Vanessa, söylediğim şeyi yapmam için beni bırakmadan önce, bir kez daha ateşli bir öpücük için ağzımı ağzına çekiyor. Camları olabildiğince çabuk toplayıp parçaları çöp kutusuna atarken, ereksiyonum gülünç bir hal alıyor. Sabah bir kez daha geçip toplayacağım.

Vanessa'nın odasına sadece bir kez girmiştım; Artie ve Angel hasta olduğunda, o uykuya dalarken yanında oturmıştım. Şimdi, içeri girdiğimde,

sadece o var ve perdelerini kapatıyor. Sadece lambalar yanıyor ve oda rahat ve davetkar.

Kapıyı arkamdan nazikçe kapattığımda, o da arkasını dönüyor ve aramızda kilometrelerce uzunluğunda yumuşak halı varken birbirimize bakıyoruz. Gömleğinin düğmeleri sadece birkaç kez iliklenmiş, düğmeler yanlış deliklere takılmış ve yüzü pembeye dönmüş. "Yarın bunu unuturuz," diyor ve ben başımı sallıyorum. Sonra başımı sallıyorum.

"Muhtemelen asla unutmayacağım." Gömleğinin açık kaldığı göğüslerinin arasındaki noktaya bakıyorum. "Ama unutmuş gibi davranacağım."

"Hiç olmamış gibi," diyor.

Arızalı bir makine gibiyim, *Vanessa, Vanessa, Vanessa'dan* başka bir şey düşünemiyorum, ama başımı sallayarak onaylıyorum.

Bu, her şeyi halleder.

İkimiz de odanın ortasında birbirimize doğru mıknatıslar gibi yaklaşıyoruz ve ortada buluşup bana atlıyor. Tadı saçma sapan, başımı döndürüyor ve açlık hissettiriyor, dilimi ağzına sokuyorum, şimdiye kadar yaptığım en beceriksiz öpücük, lisedeki kadar hevesliyim ve o da bana karşılık veriyor, her hareketimde bana uyuyor.

Ellerim de vücudunun her yerine kayıyor, sanki şimdi her yerine dokunmazsam bir daha asla dokunamayacakmışım gibi kıvrımlarını ezberlemeye çalışıyorum.

"Yatak," diyor öpücükler arasında ve ben iki kez söylemesine gerek kalmadan onu oraya götürüyorum. O, homurdanarak yorganın üzerine düşüyor ama beni öpmeye devam ediyor, ben onun üzerine çıkarken ağzıma ulaşmak için uzanıyor.

Gömleğimi başımdan çıkarıyor ve ben titreyerek üstündeki son iki düğmeyi açıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Sanırım inliyorum, içimden gelen ses istem dışı ve muhtaç, çünkü göğüslerini tekrar içime çekiyorum.

"Al onları," diyor. "Ne istersen."

"Ne istersem" senaryolarını kafamda çevirerek dikkatim dağılıyor, ama sadece bu gece var, diye kendime hatırlatıyorum.

Sadece bu gece, ve bu son olacak.

İkimiz de tatmin olacağız ve sadece bir kez nasıl bir şey olduğunu bilerek yolumuza devam edebileceğiz.

Bunun filmlerde asla işe yaramadığını biliyorum, *sadece bir kez yapıp sistemlerinden atmak*, ama göğsüne dağınık öpücükler kondururken kendimi, bir mucize eseri bunun yeterli olacağına ikna ediyorum.

Burada yavaş bir baştan çıkarma yok, şu anda bende pürüzsüz hiçbir şey yok. Bunun nasıl olacağını gizlice hayal ettiğim onca zaman boyunca, şimdi çaresiz bir haldeyim.

Elleri göğsümden boynuma, saçlarıma doğru kıvrılırken, kendimi kontrol edemediğimi hissediyorum. Onu öperken ve dokunurken, onun adını cildine fısıldayarak heyecanlanıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar kaba davranmamıştım, ama o da aynı şekilde tepki veriyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor ve sanırım burada ihtiyaç duyan tek kişi ben değilim. "Lütfen bana dokun, Nate. Şimdi."

Onun bu kadar nazikçe amina dokunmamı istemesi beni şaşırttı ve aynı zamanda biraz da gücümünden rahatsız etti.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyorum, bu da onu daha da kıpır kıpır ediyor. Onun yalvarışlarına boyun eğiyorum, çünkü çok nazikçe istedi ve bir dakika içinde parmağımı onun sıcaklığına daldırmazsam kalbim duracak gibi hissediyorum.

Dudakları ıslak ve kaygandır, parmaklarımı aralarında gezdiriyorum, bir an klitorisini daireler çizerek okşadıktan sonra orta parmağımı içine sokuyorum.

Görüşüm beyazlaşıyor.

"Vay canına, Vanessa," diyorum ve o sadece iniyor. Bir parmağımı daha içeri sokuyorum ve zevkten yüzünü buruşturan halini görünce boşalmadan önce gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Gerçekten boşalabilirim. Yine 19 yaşındayım, ilk kez bir kıza dokunuyorum, ama bu sefer partiye tanıştığım biri değil, mafya tanrıçası.

"Nate," diye iniyor, sesi sızlanma gibi çok tiz.

Bu da onun bir başka parçası, çok az kişiye gösterdiği bir başka gizli hazine.

"Ne hoşuna gidiyor, söyle," diyorum ve ıslak merkezine üçüncü parmağımı da ekliyorum.

İnliyor. "Söyle bana."

"Bu," diyor. "Ve daha fazlasını, lütfen. Daha fazlasını."

Yüzümü kulağının hemen yanına yaklaştırıyorum. "Seni tadabilir miyim? Lütfen evet de."

Nefesi boğazında takılır ve parmaklarımı daha kuvvetli bir şekilde içeri sokarım. "Evet," diye inler. "Evet, her şeyi."

Vücudunu öperek aşağı doğru inerim ve parmaklarımın az önce pompaladığı amcığı görmek için onun kalçalarından bu ince şortu çıkarırım. Terli giysilerimin içinden, kendimi kontrol altında tutmak için sikimin kökünü tutarım.

Kendimi utandırmamak için bir anlığına gözlerimi tekrar sıkıca kapattım.

Mükemmel, koyu pembe ve çok, çok ıslak. Ağda ya da tıraşla temizlenmemiş, bu da beni heyecanlandırıyor. Düzgünce kesilmiş ve benim için genişçe açılmış. Bu, sadece kendisi için yaptığı bir başka sır, bir başka bakım ve yine, onu görebildiğim, tadabildiğim için kendimi gezegendeki en kendini beğenmiş, en şanslı adam gibi hissediyorum. Vanessa Morelli ile yatakta olmak için bir tür karmik piyango kazanmışım.

Onunla ilgili her şeyde olduğu gibi, hiç incelik göstermeden dalıyorum.

Dilimi onu tahrik etmek yerine araştırıyorum, sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi, ama o yine de inliyor ve kıvranıyor, ben de bakımımı sürdürüyorum.

Klitorisini ağzıma alıyorum ve bu, bacaklarının omuzlarıma etrafında titremesine neden oluyor.

Birkaç dakika boyunca görevime devam ediyorum, onun inlemeleriyle penisim hiç olmadığı kadar sertleşiyor ve onun tadını çıkarırken, onun yaklaştığını anlayabiliyorum. O kadar yakın ki, vücudunun hareketlerinde, nefesinin sık ve hızlı, boğazında sığ olmasından bunu hissedebiliyorum.

Ama o daha da yaklaşırken, bir şey kırılır ve tam olarak oraya ulaşamaz. Bu birkaç kez olur ve onun biraz geri çekildiğini, utanmış ya da hayal kırıklığına uğramış ya da her ikisini birden hissettiğini anlayabilirim.

"Üzgünüm," diyor. "Bu... sen yapmak zorunda değilsin..." "Hayır, bebeğim," sözünü kesiyorum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Bana bakarak yutkunurken boğazı hareket ediyor ve ben yüzümü bacaklarının arasında tutuyorum.

"Parmakların," diyor. "Ve dilin klitorisimde. İkisine de ihtiyacım var," diye itiraf ediyor ve ben tekrar dalmadan önce sırtıyorum. Dilimi klitorisine sürerken parmaklarımı içine soktuğumda amcığı parmaklarımı sıkıyor.

"İşte bu," diye inliyor ve kalçaları titremeye başlıyor, parmaklarım ve dilimle kendini sikiyor.

"Vay canına," diyorum ve o sadece daha yüksek sesle inliyor. Elleri her iki yanındaki yorganı sıkıca tutuyor, ama saçımı tutmak istediğini anlayabiliyorum. Ellerinden birini tutup kafama koyuyorum ve o hemen sıkıca tutunuyor.

Kafa derimdeki karıncalanma hissi uyuşturucu gibidir.

Hiç uyuşturucu *kullanmadım*, ama sanırım bu böyle bir şey olmalı.

Klitorisini ağzıma alıp hızımı artırıyorum, parmaklarımı mükemmel amına sokuyorum. Bu sefer nefes alış hızlanıyor, doruğa ulaşana kadar durmuyor, odasında yüksek sesle inliyor,

muhtemelen bu sırada bütün evi uyandırır, ama ben elimi ve dilimi kullanarak onu sikmeye devam ederim, ta ki o benim etrafımda titreyene ve düzensiz nefes alış yavaşlayana kadar.

Rahatlarım, o sakinleşene kadar onu tembelce yalar ve parmaklarımla okşarım.

Vücudunda yukarı doğru sürünerek, gevşemiş ellerini ellerime alıyorum. Nefesi yavaşlarken avuç içlerini masaj yapıp her parmak eklemine öpüyorum.

"Neden bu konuda bu kadar iyisin?" diye soruyor, yüzü hala kızarmış. "Ne kadar pratik yaptın?"

"Biraz," diyorum. "Ama hiç böyle değildi."

"Azginken çok seksi oluyorsun," diyor ve ben boynuna uzun bir kahkaha atıyorum. Kıkırdıyor, gerçekten kıkırdıyor, ama sonra elimi beline dolayıp kalçasını kavradığımda keskin bir nefes alıyor.

"Prezervatifler çekmecedeyim," diyor, sonra kendini açıklamak zorunda gibi, "Sen taşındığında Willa benim için satın almıştı. Bir gün boyunca onun aramalarına cevap vermedim."

Gülüyorum, ablasına öngörüsü için içtenlikle teşekkür ediyorum ve açılmamış kutuya uzanıyorum, beynimin bir kısmının durup komodinin içindeki ve üstündeki her şeyi incelememi isteyen sesini görmezden gelerek. Küçük bir günlük görüyorum ve onu okumak için can atıyorum. Beyninin içinde dolaşmak, en dağınık el yazısını incelemek ve sözlerini yüksek sesle okuyarak düşüncelerinin ağzımdan çıkarken nasıl hissettirdiğini görmek istiyorum.

Bir prezervatif alıp onun kocaman yatağına geri döndüğümde, o benim önümde ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş durumda ve bu görüntü beni o kadar şaşırtıyor ki, bu fırsatı değerlendirip silüetinin hatlarını izlemek zorunda kalıyorum. Günlük antrenmanları uzuvlarında, omuzlarının ve tonlu uyluklarının hatlarında belli oluyor. Omzunun üzerinden bana bakarken sırtı kavisli ve saçları dağınık. Yanaklarındaki kızarıklığı her zaman görmek istiyorum, onu oraya koyanın ben olduğumu bilmek istiyorum.

Parmağımı omurgasından aşağı doğru kaydırıyorum ve o titriyor.

Parmaklarım, benim ağzımdan ve kendi sıvılarından hala ıslak olan amına ulaştığında, "Seni istiyorum" diyorum. "Burada."

Vanessa yanıt olarak inliyor, kalçaları parmaklarıma geri dönmek için sabırsızlanıyor.

Ahlaksız şey.

Prezervatifi penisime geçiriyorum ve o her hareketimi omzunun üzerinden izliyor. Gözlerimin onun gözlerine baktığını fark edince alt dudağımla ısırıyor.

"İyi yap," diyor ve ben bunun anlamını düşünerek gözlerimi kırkıyorum, sadece bir kez yapacağımız için iyi yapmam gerektiğini hatırlatıyor. *Sadece bu gece.*

Tanrım, onunla geçirdiğim otuz dakika içinde, bunun sonsuza kadar her an yapabileceğimiz bir şey olmadığını unutmuşum.

"Bir gecede kaç kez boşaldın?" Onun içine girer girmez burada, o anda ölecek bir adam için yeterince sakınım. Onun girişini, labiyasında küçük daireler çizerek alay ediyorum. Bana doğru itmeye çalıştığında, daha da geri çekiliyorum.

"Bilmiyorum, üç kez mi?"

Üç.

Bundan daha iyisini yapabiliriz.

"Harika. O zaman beş kez olana kadar durmayız, tamam mı?" "Nate," diye inliyor.

"Altı?"

Yine güldü, sesi beynimdeki tüm zevk reseptörlerini ateşledi. Sırtına eğildim, omzuna öpücükler kondurdum, kulağına fısıldayacak kadar yaklaştım. Penisim aramızda sertleşmişti. "Hadi ama. Vanessa Morelli pes eden biri değildir."

Vanessa yutkunur ve ben onun benim sikimi yuttuğunu hayal etmiyorum, hiç de değil, bir saniye bile.

"Tamam," diye gülümseyerek fısıldadı. "Beş."

"Altı," diye düzelttim. O inledi, ama başını salladı.

"Hadi yap şunu," diyor. "Lütfen, Nate."

"Ne, bunu mu?" İki parmağımı tekrar onun sıcaklığına batırıyorum ve o inliyor. Ömrümün geri kalanında ve sonrasında her ereksiyon olduğumda bunu düşünecekmişim gibi, başka hiçbir erotik ses beni tatmin edemeyecek gibi.

"Daha fazla," diyor. "Lütfen, Nate, istiyorum..."

Onun ağzını sertçe operim, nefesini yutarak arkasına diz çökerim ve önsöz yapmadan ikimizin de çok istediği şeyi ona veririm. Dramatik olmaya meyilli olduğumu kabul ediyorum. Ama Vanessa'nın amının benim sikimi sardığı hissin şimdiye kadar yaşadığım en iyi his olduğunu söyledüğimde, bu mütevazı bir ifade olur.

İçine tamamen girdiğimde ikimiz de inliyoruz ve ben soğukkanlı olmaya çalışıyorum, ama bu anda bende soğukkanlılık diye bir şey yok.

"Sen gerçek değilsin," diyorum, daha doğrusu hırıltıyla. "Nasıl gerçeksin?"

Kıcını bir yandan diğer yana, ileri geri sallamaya başlar ve ben onu durdurmak için kalçalarını tutarım, başparmaklarım yumuşak kıcına bastırır.

O duruyor ama küçük inlemeleri bana bunun hoşuna gitmediğini söylüyor.

Çıkarıp deneme amaçlı ona giriyorum ve neyse ki, herhangi bir hareketin beni o anda boşaltacağı hipotezini çürütüyorum. Biraz daha hızlı, sonra daha yavaş, sonra daha hızlı hareket ediyorum, bu sırada kalçalarını yerinde tutuyorum. Sırtını kamburlaştırıyor ve ikimiz de bu yeni açının verdiği zevkten inliyoruz.

"Bu doğal değil," diyorum ve ona daha da girip daha sert vurarak her vuruşta nefesini kesiyorum.

"Boşalacağım Nate. Kendini tutmayı bırak," diyor ve ben de öyle yapıyorum. Dinlemekten kendimi alamıyorum, ona nezaketsizce girip çıkarken, onun inlemelerine eşlik eden homurtularla, ellerimi yanlarına ve sırtına gezdiriyorum. Boşalmamın yaklaşmasıyla ritmimi tamamen kaybediyorum ve sonunda boşaldığımda, o benim altımda inlerken ve beni sıkarken, ona sertçe girip çıkıyorum.

Onun yanına yığıldım ve o da beni takip ederek başını göğsüme yaslayarak yanıma uzandı.

"Nefesimi toparlayacağım, sonra da gündemde dört orgazm daha var," diyorum. Başını göğsümden kaldırıyor, kaşlarını ortada birleştiriyor.

Onunla göz hizasında olmak için dirseğimi kaldırıyorum. "Sadece bu gece," diyorum tekrar.

"Ama bütün gece."

Yanağında o gamze belirir ve sadece bu gece olduğu için, öne eğilip onu öperim, sonra banyoya gidip kendimi temizlerim.

Önümüzde dolu dolu bir gece var.

NATE

Vanessa ile geçirdiğim tek gecenin ertesi ^{günü}, oldukça yorgunum, ama Morelli ailesinin çalışanı olduğum için dinlenmek yok.

Vanessa muhtemelen üç saatlik bir uykudan sonra hazırlanıp, sabah 9'dan önce Mary ile aile işleri için evden çıktı. Kendimi toparlayıp farklı suç ailelerinden üç adamla röportaj yaptım ve itiraf etmeliyim ki, daha sonra Vanessa ile gülmek için her biri hakkında zekice notlar yazarken kendimi fazla beğenmiş hissettim.

Sonra Mary ile başka bir atış dersi için buluştuk ve maalesef silah kullanma konusunda hiç ilerleme kaydetmediğimi düşünüyorum. Artık vücudumu nasıl tutmam gerektiğini biliyorum; farklı atış pozisyonlarında bacaklarımın nasıl durması gerektiğini, kollarımın ne kadar yüksekte olması gerektiğini ve gözlerimin nereye bakması gerektiğini biliyorum, ama tetiği çektiğimde içimde bir şey her zaman beni engelliyor. Gerçekten odaklanırsam, mermiyi kağıt üzerinde istediğim yere yakın bir yere isabet ettirebiliyorum, ama her zaman bir irkilme ya da geri tepme oluyor ve bu da beni hedeften biraz saptırıyor.

Leo bu konuda her zaman nazik davranıyor, nişan alma ve duruşla ilgili pratik tavsiyeler veriyor ve beni cesaretlendiriyor. Mary o kadar nazik bir öğretmen değil, ama çok iyi bir nişancı, bu yüzden onu dinlemeye meyilliyim.

"Nefesini tutmayı bırak," diyor ve yumruğunu omzuma vuruyor. "Tekrar."

Kendimi sabitleyip, büyük tabancayı tekrar ateşliyorum, bileğim daha önce attığım tüm mermilerden dolayı ağrıyor. Bu atış bir öncekinden daha kötü.

Mary zorlukla bir nefes verir. "Silahı indir."

Sorgusuz sualsiz dediğini yapıyorum. Silahı ne kadar az tutarsam o kadar iyi. Sanki elimde elektrikli bir tel var.

"Bana bak."

Bütün vücudumu Mary'ye çeviriyorum. Morelli kardeşlerin en küçüğü o, ama bunun farkında değilmiş gibi davranmıyor. Gözleri parıldıyor, sanki boyu üç metreymiş gibi.

"Birini vurabilir misin? En kötü durumda, bunu birine doğrultup tetiği çekebilir misin?"

Bu düşünce bile ağzımı kurutuyor, hayal etmek midemi bulandırıyor. "Bilmiyorum."

"Bilmelisin," diyor Mary. "Sevdiğin insanları korumak için neye katlanabileceğine karar vermelisin."

Morellis'lere taşındığımdan beri onun bir seferde bu kadar çok konuştuğunu hiç görmemiştim. Konuşması iyi, düşünceli ve sözleri son derece ciddi. Hayat ve ölümden bahsediyor.

"Ee? Birini vurabilir misin?"

Ailemi ve Jenna'yı düşünüyorum, her durumda beni kurtaracaklarını biliyorum, ama benim için öldürürler mi? Ben onlar için öldürür müyüm?

"Eğer yapmak zorunda kalsaydım, onları korumak için başka bir yol olmasaydı, yapabilirdim," diyorum, sonra kendimi düzeltiyorum, "Yapabilirdim. Yapardım."

Mary başını sallar. Tüm dikkati bende, onun ve Vanessa'nın benzerliklerini ve farklılıklarını görebiliyorum, kahverengi gözleri aynı tonda değil ama kaşlarının altında benzer şekillerde duruyorlar. Burunları aynı eğimde ama uçları farklı. Mary'nin daha fazla çili var, daha genç görünüyor ama daha sert. Bu tür sorular onu hiç etkilemiyor.

"Silahı al."

Söyleneni yapıyorum, önce silahı yeniden dolduruyorum, sonra tezgahın yanındaki düğmeyi kullanarak hedefine yaklaştırdığı hedefe dönüyorum.

"Gözlerini kapat."

Buna karşı çıkıyorum çünkü hala Mary'nin gardımı düşürdüğümde bana ne yapabileceğinden korkuyorum (kahretsin, gardımı *alsam* bile beni mahveder), ama karşı çıkacak kadar yorgunum.

"Biri evine girmiş," diye başlıyor, tıpkı erkeklerle röportaj yaparken olduğu gibi. Bir gözümü aralıyorum ve o bana sert bir bakış atıyor. "Senin beş katın kadar büyük bir adam. Şimdiye kadar gördüğün en büyük bıçağı babanın göğsüne saplamak üzere. Ne yapacağını söyle ve sonra yap."

Babam, bu sonbaharda Alaska'ya bir gemi seyahati yapacak ve sabırsızlanıyor

"Adamın elini vuruyorum. Bıçağı tutan elini," diyorum gözlerimi açmadan önce, sol üst hedefe odaklanıp ateş ediyorum. Merkezde değil, ama diğer atışlardan daha yakın.

"Adam yaralandı, ama şimdi de sinirlendi. Sana doğru hücum ediyor."

Ağzımdaki tükürüğü yutuyorum. "Ona tekrar ateş ediyorum, bu sefer göğsüne." Silahı hareket ettiriyorum, tekrar ateş ediyorum, bu sefer ortadaki hedefe.

"Güzel atış, akciğeri vurdun."

Bu, Mary'den duyduğum ilk övgü ve şaşırtıcı bir zevk. Hedefi beş metre daha uzağa hareket ettirmek için düğmeye basıyor.

"Daha hızlı hareket et. Sağ üstte anneni vurmak üzere olan biri var."

Ateş etmeden önce bir an odaklanıyorum; hedefi tutturamıyorum, bu yüzden hemen bir sonraki hedefi nişan alıp tekrar ateş ediyorum, sonra da tedbir olarak bir kez daha. İkisi isabet ediyor.

Hedefi tekrar daha uzağa taşıyor, ben gözlerimi kısıarak ona bakıyorum, zihnimde sevdiklerimin korkunç halleri ve onlara neler olabileceği canlanıyor. Bu, kabuslarımın malzemesi, ne pahasına olursa olsun düşünmekten kaçındığım türden bir şey.

"Seninle kız kardeşim arasında üç adam duruyor, o..."

Senaryonun geri kalanını bile duymuyorum, zaten üstteki iki hedefi ve ardından ortadaki hedefi nişan alıp ateş ediyorum, ortadaki hedefe şarjörün geri kalanını boşaltmadan önce üç kez hassas bir şekilde tetiği çekiyorum. Kilit açıldığında nefes nefeseyim, ateş edecek mermi kalmadı.

Sıcak mermi kovanları ayaklarımın etrafına saçılıyor.

Mary'ye baktığımda, göğsüm hala hızla inip kalkıyor. Yüzünde bir şey var, bir tür saygı gibi. Bunun hakkında soru sormayacağını, konuyu açmayacağını biliyorum.

"Tekrar, bu sefer .45 ile," diyor Mary, hedefi çoktan hareket ettirmiş durumda.

* * *

Yatak odamda volta atıyorum, yaklaşık doksan dakika önce mastürbasyon yapmış olmama rağmen penisim uygunsuz bir şekilde sertleşmiş durumda, tam o sırada kapım hafifçe çalınıyor. Penisimi eşofmanımın lastiğinin altına sokuyorum, böylece kapının diğer tarafındaki kişiye görünmeyeceğim.

Umarım Leo gelmiştir ve geç saat olmasına rağmen beş mil koşmamız gerektiğini söyleyecektir. Patronun emri. Ama hayır, gelen patronun kendisi, bu sabah onun yatağında uyandığımdan beri iki kez rahatlamamın sebebi. Haziran ortasında olmasına rağmen yün çorap giyiyor ve küçük bol kollu avcı yeşili ipek bir gecelik giyiyor. Onu ondan alıp, asla bulamayacağı bir yere saklamak istiyorum, böylece ölene kadar saklayabilirim. Onunla birlikte gömüleceğim.

Yeşil, yeni en sevdiğim renk.

"Merhaba," diye fısıldıyor, oysa koridordaki tek komşum Mary, muhtemelen bir saat daha bodrumda bıçak bilemek ya da orada yaptığı diğer korkunç şeyleri yapmakla meşgul.

"Merhaba," diyorum. Kapının eşiğinde ayak parmaklarının ucunda sallanıyor ve gözleri biraz çılgın, yüzünde makyaj kalıntısı yok, sanki yatmaya hazırlanırken benim kapımı çalmaya gelmiş gibi.

"Dün gece..."

"Bunu konuşmamıza gerek yok," diye aceleyle söylüyorum. "Sorun değil, gerçekten. Geçmişte kaldı. Bitti ve kapandı say."

"Hayır, kes şunu. Yani, yine gece oldu." Başımı sallıyorum ama anlamıyorum. "Öyle."

Eğer dün gece yaşadığımız olağanüstü seksi unutmamız gerektiğini söylemek için buraya gelmediyse, o zaman ben bir şeyi mi unutuyorum? Bir randevumuz mu vardı?

"Sen... film izlemek ister misin, yoksa?"

"Yine gece oldu," diyor, vurgulu bir şekilde. "Yine *bu* gece."

Boynundaki kızarıklık yüzüne doğru yayılıyor ve gözlerim dişlerinin alt dudağını ısırıldığı yere sabitleniyor.

Umduğum şeyi kastettiğini düşünmeye cesaret edemiyorum. "Yine... bu gece."

"Sadece bu gece," diye hatırlatıyor. Ben de başımı sallıyorum çünkü lanet olsun, tam da düşündüğüm şeyi söylüyor.

"Sadece bu gece," diye onaylıyorum ve ağzı benimkine çarpmadan önce bacaklarını belime doluyorum. Arkamızdaki kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve Vanessa'yı yatağıma yatırıyorum, burada bir kez daha çok az uyuyacağım.

VANESSA

NATE, ben nihayet duştan çıkıp kendimi "işe hazır" olarak nitelendirebilecek kadar toparladığımda, çoktan aşağı inmiş. Gerçi "hazır" demek biraz abartılı olur.

Hiçbir kapatıcı, göz altlarımdaki torbaları gizleyemiyor, denemedim değil. O da yorgun görünüyor, ama iPad'imde bir şeyler okurken yüzünde hafif bir gülümseme var. şifreyi bilmesini sevmiyorum, ama birinin şifreyi bilmesi ve rahatça kullanması bana tuhaf bir tatmin veriyor. İki haftadır içimdeki bu sinir bozucu kelekler beni rahatsız ediyor.

İki haftadır Nate'e sarılarak yatakta uyanıyorum, bir daha onunla yatmayacağıma dair kendime söz veriyorum, ama yine de yatıyorum.

Bir kez olsun, disiplinli davranamıyorum. Kabul edilemez.

"Günaydın," diyorum ve o ve annem aynı anda başlarını kaldırıyorlar.

"Hasta mısınız, bebeğim?" diye soruyor annem, ayağa kalkıp benimle ilgilenmeye başlamış bile.

"Hayır." Ellerinin yüzümü okşamasına engel oluyorum (eğer makyaj yapmış olsaydı, ellerinde makyaj izleri olurdu).

"Sadece iyi uyuyamadım, hepsi bu." "Stres mi?" diye sorar annem.

Galadan beri ortalık sessiz, neredeyse *fazla* sessiz. Birkaç haftadır kimse saldırmamış olması, gardımızı düşürürsek *saldırmayacakları* anlamına gelmez.

"Kabuslar, tahminimce," diyor Mary, yanımızdan geçip mutfağa girerken. "Ağır nefes alıp verme sesleri duydum."

Ona sert bir bakış attım, ama o, yulaf ezmesine kaşıkla koyduğu doğranmış meyvelere titizlikle bakıyordu. Çoğu gece, Mary kasabada dolaşıp Tanrı bilir ne yapıyordu, ama dün gece evde kalmaya karar verdi?

Zengin, zengin.

"Ah, tatlım." Annem beni kucaklamak için kendine çeker, ben de ona sertçe karşılık veririm. Mary bana kaşlarını oynatır, ben de annemin arkasında ona orta parmağımı gösteririm.

Haftalardır bu konuyu dolandırıp duruyorlar ve ben de sessizliği olabildiğince uzatmaya çalışıyorum.

"Yüzünde hiçbir şey gizli değil," diyor annem kulağıma fısıldayarak ve ben sabahın yedisinde çok fazla bir iç çekiyorum. "Ve gerçekten, ara sıra uyuman gerekiyor."

Uyuyorum. Bazı geceler tam yedi saat uyuyorum. Ama bu aralar pek sık olmuyor.

"Nate, bahçeye bir bakar mısın?" diye sorar annem.

Kahve fincanını ağzına götürürken durur ve ben ona, umarım *"yakında başlayacak zorlu konuşmadan kendini kurtar"* anlamına gelen bir bakış atarım.

"Nate'i bir iş için gönderecekseniz, Leo'ya bana kırk dolar borcu olduğunu hatırlatın," Mary onun omzuna hafifçe vurur. İkisi pek samimi değiller, ama bazen birkaç kelime konuşuyorlar, bu da büyük bir ilerleme.

Nate, siyah iPad kılıfını ekranın üzerine geri çevirir ve selam vererek arka kapıdan çıkar, evden uzaklaşırken hemen ellerini ceplerine sokar.

"Tatlım," diye başlar annem.

"Ne?" diye biraz sertçe cevap veriyorum. Omuzlarımı düşürüp hemen pişman oluyorum.

"Bu ne kadar sürecektir?" Bana karşı çok nazik, yargılayıcı değil, sadece endişeli.

"Bilmiyorum, muhtemelen bir koca bulana kadar?" Tezgâhtaki yeşil kupamdan bir yudum alıyorum, ama içindeki şekerin saçmalığına yüzümü buruşturuyorum. Nate hayatı pahasına bile sade kahve içemez. "Henüz ayrılması güvenli değil. Ayrıca, görüşeceğim birkaç erkek daha var."

Mary ve annemin ada mutfağında birbirlerine attıkları bakışları kaçırmadım. "Ne?"

Annem rahatsız görünüyor, bunu nazikçe ifade etmenin bir yolunu arıyormuş gibi. Mary'nin böyle bir çekincesi yok.

"Nate neden olmasın?" diye soruyor, açıkça. "Ne?"

"Neden o olmasın? Onunla yatıyorsun..."

"Mary," diye azarladı annem.

"Onunla yatmıyorum," diye savunuyorum. "Biz sadece..." Mary kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam, evet, onunla yatıyorum," diyorum. Annem ellerini havaya kaldırıyor, küfürlerimizi denetleme çabaları boşuna. "Ama öyle değil, biz birlikte değiliz."

"Onun nesi yanlış ki?" diye sorar Mary.

Mary'nin bir erkeği savunacağı bir sabahı hiç beklemiyordum, hele ki Nate'i, ki onu birçok kez "zayıf, tuhaf küçük adam" olarak nitelendirmişti.

"Onu nefret etmekten vazgeçtin mi?" diye soruyorum hainlere.

"O eskiden öyleydi," diyor Mary. Tekrar konuşmadan önce ağzına büyük bir yudum yulaf ezmesi koyuyor. "Artık iyi biri."

"Neyin öncesinde?"

"Ondan önce," Mary omuz silkiyor. "Atışta iyi olmadan önce. Saçını kestirmeden önce."

Onu ateş etmeyi öğretmesi için göndermenin, onun güvenliği açısından kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Bunun sonucunda onların arkadaş olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şu anda hangi alternatif dünyada yaşıyorum ben?

"Onun bir sorunu yok, sadece... bu hayata uygun değil.

Bunu kendisi defalarca söyledi."

"Öğrenebilir," diyor annem.

"Öğreniyor zaten," diyor Mary.

"Sadece dikkatli davranmadığından endişeleniyorum, bebeğim," diyor annem ve elini saçlarımin üzerinde yatıştırıcı hareketlerle gezdiriyor.

"Tabii ki dikkatliyiz," diyorum. Nate sadakatle prezervatif kullanıyor çünkü bir varise ihtiyacım olsa da, evlilik dışı bir bebek annelerin bana saldırmasına neden olabilir.

"İğrenç, Ness," diyor Mary. "O duygulardan bahsediyor."

Kız kardeşime göz kırpıp, sonra da bana karşı anlayışlı ve her şeyi bilen tavıyla bakan anneme dönüyorum. Ne düşünüyorlar? Bir koca bulup, Nate kaçınılmaz olarak beni terk ettiğinde kalbi kırılacak mıyım? Hepsi seks yüzünden mi?

"Ben iyiyim," diyorum. Neden iyi olmayayım ki? Beni hiç tanımıyorlar mı? Ben her zaman iyiyimdir.

"Nate iyi bir insan, Vanessa," diyor annem. "Ve onu buraya getirdiğinde sana zaten yarı yarıya aşık olmuştu."

"Hayır, o..." Sözümü kesip başka yere bakıyorum, annemin söylediklerinde bir gerçeklik var mı diye beynimi tarıyorum.

Buraya taşındığında, beni, mesleğimi ve içinde bulunduğu durumu nefret ettiğini çok açık bir şekilde belli etmişti. Benim tahminime göre, beni bir ay önce zar zor tolere etmeye başladı. O sadece azgın. Aramızda sadece kimya var. Bu sadece uygun bir durum. O sadece...

"Tüm bu koca meselesi hallolur hallolmaz gidecek. Bizi sabote edenin kim olduğunu öğrendiğimizde," diyorum.

"Hala planın bu olduğunu biliyor mu?" diye sorar annem.

"Eğer o bir seçenek değilse, fikir edinmeye başlamadan önce ona bunu söylemelisin," diyor Mary. Kaşığı porselen kasenin içini sıyrıyor.

Buzdolabını açıp bulabildiğim ilk şeyi alıyorum: bir elma ve bir kutu mini havuç. Bu konuşma boynumda kurdeşenler çıkmasına neden oluyor. Hayatımda hiçbir şey normal gelmiyor ve Nate, normal, karmaşık olmayan bir ilişkide normal, sıcakkanlı bir kadın gibi hissetmemi sağlayan tek şey.

Bugün artık bunu düşünemem, dayanılmaz derecede dolu bir gündemim ve giderek daha zorlu hale gelen projelerim varken.

"Nate yetişkin bir adam ve kendi kararlarını verebilir," diyorum. "O iyi olacak."

"Vanessa, bu konuda cadalozluk yapma," diyor Mary, ama ben cadalozluk yapmaya başladım bile ve bunu durdurmak için çok yorgunum.

"Değilim!" diyorum ve onlara bakmadan mutfaktan çıkıyorum.

* * *

Bütün gün ^{NATE'i} annemi ve küçük kız kardeşimi ^{kaçınıyorum}, eve gidip onların yargılayıcı bakışlarına ve anlamlı göz kırpmalarına maruz kalmak yerine Leo ile dışarıda akşam yemeği yemeye karar veriyorum. Nate beni gece yarısı buluyor, sözleşmeleri incelerken o kadar yorgunum ki kelimeleri zar zor okuyabiliyorum. Ofis kapısını ayak parmağıyla kapatıyor ve elinde bir bardak suyla bana doğru yürüyor. Suyu aldığında, avucuma birkaç ibuprofen atar.

"Burada işler nasıl gidiyor?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı," diye düşünürüm, ama omurgamdaki çöküntü başka bir hikaye anlatıyor.

Ellerini omuzlarıma etrafına doluyor ve başparmaklarını sıkı kaslarıma öyle rahatlatıcı bir şekilde bastırıyor ki, bu yasadışı olmalı. Bu kolay

son iki haftada gelişen bu samimiyet, annemin endişelerini aklıma getiriyor.

"Uyumalısın," diyor.

"Sen benim patronum değilsin," diyorum, ama ilacı alıp suyu içiyorum, sonra sandalyeme yaslanıp başımı arkamda duran onun karnına yaslıyorum. Gözlerim yanıyor, bu yüzden birkaç dakika gözlerimi kapatıp dinleniyorum. "Teşekkür ederim."

"Neye bakıyoruz?"

Biz.

Başparmağımı ve orta parmağımı şakaklarımın iki yanına bastırıyorum.

"Willa bana son inceleme için bazı bölümleri işaretlenmiş bir sözleşme gönderdi ama o kadar yorgunum ki sanki Latince yazılmış gibi geliyor. Haftalardır hukuki bir belirsizlik içindeyiz ve alıcı, çalışması imkansız, cinsiyetçi bir pislik. Onunla bir kez tanıştın; yaşlı bir adam, soyadı McGowan."

"Huysuz adam, değil mi? Galadan?" Onun isabetli değerlendirmesine başımı sallıyorum.

"Seninle iş yapmaya layık biri gibi görünmüyor," diyor Nate.

İşler onun için çok basit. Doğru ya da yanlış, siyah ya da beyaz.

Gülümserim ve birkaç sayfa çeviririm, sonra en alt satırı işaret ederim.

Tartışılan 437 milyon dolarlık devasa rakam.

Nate ısıklık çalar ve daha yakından bakmak için eğilir. Boynunda, röportajlara başlamadan önce Willa'nın ona aldığı kolonyanın kalıcı kokusunu alıyorum. Pahalı ve baş döndürücü bir koku ve bu kokuyu bir daha kokladığımda, pürüzsüz, sıcak eller ve cildime sürtünen sakallı çeneyi düşünmeden edemeyeceğim.

Boğazımı temizlerim ve koltuğumda yer değiştiririm. "McGowan'ın dikkatli olmak istemesini suçlayamam, ama ben işin içinde olduğumda kasten zorluk çıkarıyor."

"O zaman umarım sen de ona karşı aynı derecede zorlu davranıyorsundur," diyor Nate. "En azından işini kolaylaştırmıyorum."

Değerimizi çok aşağı çekip onun aşırı taleplerini kabul etseydim, bu anlaşma bir ay önce yapılmış olabilirdi. Ama ben inatçıyım.

McGowan babama asla böyle bir şey yapmazdı. Bunun babamın erkek olması mı, yoksa işinde daha iyi olması mı nedeniyle olduğunu bilmiyorum.

Son haftalarda çok tanıdık gelen, içimi kemiren sahtekarlık sendromu yine başlıyor. Cillian olmasaydı bu anlaşma hiç olmazdı.

Şehirde başka, iyi işler bulmakta sorunum yok, ama genellikle "400 milyon dolar" değerinde iyi işler değil.

"Sadece yararlanılmaktan nefret ediyorum. Kendimi küçük hissettiriyor."

"Sen bir devsin," diye fısıldıyor Nate ve başımı öpüyor, çünkü özel hayatımızda artık böyle yapıyoruz sanırım. Gece karanlığı ve bunların hiçbirinin kalıcı olmadığına dair sözler içinde, sanki o benim sevgilimmiş gibi bana sarılmasına, dokunmasına ve öpmesine izin vermek kolay geliyor. Kimse görmediğinde istediğimiz gibi davranabiliriz.

"Saat yediden sonra uyursan, Leo'nun buzdolabında hazırladığı kişilerden biraz yersen ve sabah yeni bir bakış açısıyla sözleşmeye bakarsan daha iyi çalışırsın."

Uyumak bana bir rüya gibi geliyor, bir lüks, şu anda karşılayabileceğimi sanmıyorum. Belki bir daha asla.

Yanağıma, sonra çeneme, sonra boynuma öpücükler konduruyor. Dudakları boynumdan aşağı doğru inerken cildime daha uzun süre baskı yapıyor. Dudakları üzerimdeyken artık tamamen uyanmış hissediyorum.

"Yatmaya hazırlanmana yardım edeceğim."

"Nate," onu durdurmak istercesine başlıyorum, ama o benim göğsüme daha kolay ulaşabilsin diye kendimi yeniden ayarlıyorum bile.

"Şşş." Elbisemin önündeki küçük düğmeleri açmaya başlar. "Sadece bu gece," diye mırıldanır ve yüzümde beliren gülümsemeye engel olamam. "Bu elbiseyi seviyorum."

"Bu eski şey mi?" diyorum, ama onun sevdiğini biliyorum. Bu dökümlü, çiçekli elbiseyi en son giydiğimde, bütün gün onunla birlikte bir odaya girdiğimde gözleri vücudumu takip etmişti.

Elini elbisenin içine sokar ve sütyenimin kupalarını aşağı çeker, meme uçlarım ona görünür hale gelir ve hemen birini ağzına alır. Bunu yaparken inler ve nefesim çoktan zorlaşır. Bana dokunmakta çok iyidir, sanki bedenimi birkaç hafta değil, yıllardır öğreniyormuş gibi. Bu gece on dördüncü gecemiz.

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum, saçları çok yumuşak ve uçları hafifçe kıvrılıyor. Yakında tekrar saçını kestirmesi gerekiyor ama bu uzunluğu seviyorum, saçlarını çektiğimde ya da kafasını bana yaklaştırdığımda çıkardığı sesleri seviyorum.

Ellerinden biri vücudumdan aşağı kayıyor ve eteğimin kenarından yukarı doğru çıkıyor, ta ki uyluklarımın tepesine gelene kadar, beni örten ipeksi kumaşı okşuyor.

"Çok iyisin," diyorum, kendimi şaşırtarak. Ama bu doğru, o gerçekten çok iyi.

"Öyle olmak zorundayım," diyor, diğer göğsüme de eşit ilgi göstermeye başlıyor. "Her gün rakiplerimi görüyorum ve hepsi çok yakışıklı."

Kıkırdayarak güldüm, sonra klitorisime dairesel hareketler yaparken hıçkırık tuttu.

"Sen onlardan daha seksisin," diyorum. Bu yalan değil; o listede Nate'ten daha çok bacaklarımın arasında diz çökmesini isteyeceğim tek bir kişi bile düşünemiyorum. "Ve daha nazıksın."

Bana inanmıyormuş gibi alaycı bir bakış atıyor, ama yine de iç çamaşırlarımı kenara çekip iki parmağını içime sokuyor. Sırtım kavisleniyor ve kalçalarımı sandalyenin kenarına doğru itiyor.

"Sen beni sadece orgazmlarım için istiyorsun," diyor. Nefes nefese, gülümsüyorum. "Orgazmları seviyorum."

Belki de gerçek bir şeye çok yaklaştığımızı hissederek - midemde kabaran duygular gibi - Nate ayağa kalkar ve beni kaldırıp önündeki masaya oturur. Beni derin bir şekilde öper, dili benimkiyle çarpışır ve sonra alt dudağımı dişlerinin arasına alır.

Onun deri kemerini, sonra pantolonunu açıyorum ve aramızda zaten sertleşmiş olan penisini dışarı çıkarıyorum. Elim ona her dokunduğunda vücudu geriliyor ve ben bu gücün tadını çıkarıyorum. Arka cebinden bir prezervatif çıkarıyor ve hızla üzerine geçiriyor.

"Bayan Morelli," diye mırıldanıyor ve boynumun yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Evet, Bay Gilbert?"

"Şimdi seni becereceğim," diyor. Gülümsüyorum, o külotumu kenara itip içime girerken hiç direnmiyorum. İkimiz de nefesimizi tutuyoruz. Her günün sonunda onun içimde olma hissine fazla bağımlı hale geldiğimi düşünüyorum.

"Nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun?" diye sorar Nate. Sığ nefesleri ve inlemeleri kulağımın dibinde ve beni çılgına çeviriyor.

İki haftadır böyle devam ediyor: birbirimizin odalarına gizlice giriyoruz, kulağıma tatlı sözler fısıldıyor, teninin tenime değdiği hissi, uyanınca kolunu karnıma dolayarak beni kendine çekiyor. Eleştirel düşünürsem, rahat hissedemeyecek kadar yakınlaşıyoruz, ama sonra burada kalış süresinin sınırlı olduğunu kendime hatırlatıyorum. Sonbahardan önce gidecek ve ben onun benim için bulduğu biriyle nişanlanacağım.

Sırtımı kamburlaştırıp onun beni daha derine, daha hızlı almasına izin veriyorum, ikimiz de zirveye doğru tırmanırken sözleri kulağımda anlamsız seslere dönüşüyor. Ben ilk önce zirveye ulaşıyorum ve onun etrafında titrerken, bacaklarım onun kalçalarının etrafında titrerken, çok yüksek sesle bağırmamak için alt dudağımı ısıriyorum.

"Evet, çok iyiydin," diye homurdanıyor. "Bana seni korumama izin verdin."

Nefesimi toparlamaya çalışırken, onun içimdeki yoğun hissini tadını çıkarıyorum, onun ritmi düzensizleşiyor ve uzun bir iniltiyle omzumu ısıtıyor.

Birbirimize sarılmış olarak bir an nefes alıyoruz.

"Sen çok kötüsün," diye fısıldadım. "Bana yatmaya hazırlanmama yardım ettiğini sanıyordum."

Başını boynumun kıvrımından çekiyor ve o sırtısına kapılmamak elde değil. "Rahatlamadın mı?"

Omuz silkiyorum ve avuç içlerimi onun pazılarına kaydırıyorum. Rahatladım, yirmi dakika öncesine göre çok daha fazla.

"O zaman benim hatam." Nate içimden çıkar ve külotumu yerine koyar, sonra prezervatifi bağlayıp çöpe atar. "Hadi." Nate masa lambamı kapatır ve elini uzatır. Onunla kavga edebilirim, buraya gelip beni teselli ettiği, benimle yattığı ve ne yapmam gerektiğini söylediği için onu azarlayabilirim. Bence öyle yapmalıyım. Ama her şeyi halletmeye çalışırken, birinin benimle ilgilenip bana bakmasını sevmediğimi iddia edecek kadar yorgunum.

Bu yüzden onun beni yukarı çıkarmasına ve banyo hazırlamasına izin veriyorum ve küvetteki ılık suda onun göğsüne yaslanıp uykuya daldığımda, beni yatağa taşımasına, yorganın altına sokmasına ve uykuya dalarken sırtımı kaşımaya izin veriyorum.

NATE

O kadar çok röportaj yaptım ki, bir erkeğe güvenmenin nasıl bir his olduğunu unuttum.

Vanessa için belirlediğim standartların karşılanmasının imkansız olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Her biri başarısız olmuş değil, ama çoğunlukla iyi olanların bile göz ardı edemeyeceğim bir kusuru var. Leo da aynı fikirde. Neredeyse tüm görüşmelere katıldı ve her birinde, farklı yoğunluklarda başını salladı ya da nadiren zayıf bir omuz silkme hareketi yaptı.

Bugün, Vanessa'yı bulmak için başladığım bu çılgın arayışın otuz dokuzuncu görüşmesi olacak ve ondan sonra, onu *Love is Blind* programına kaydettirmek ya da mafya dışındaki seçenekleri aramaya başlamak zorunda kalabilirim. Belki de eyalet politikacıları havuzuna. Yakın çevremizden çıktık. Şimdiye kadar Kaliforniya'dan gangsterler, Chicago'daki patronların yeğenleri (ikizler, ikisi de pislik) ve İngilizceyi zar zor konuşan ama seks, para ve akşam yemeği kelimelerini anlayan İtalya'dan yarım düzine adamla görüşme yaptım.

Bugün Leo ve ben arka bahçedeki eski demir masada oturmuş son görüşmemizi bekliyoruz. Leo bana sevdiği beyzbol takımından bahsediyor, ben de asmadan minik yeşil üzümler koparıp dilimde patlatıyorum. Bu, dün gece dilimde hissettiğim başka bir tadı hatırlatıyor ve sonra pantolonumu yeniden düzeltmek zorunda kalıyorum.

On yedi dakika geç kaldı. Maxim Orlov. Claire'in galadan sonra önerdiği yeni bir üye, o gece tanışma şerefine nail olamadığım bir Rus adam.

Adamın gelmeyeceğinden emin olduğum ve bu gece ne yapacağımı huzur içinde düşünmek için birkaç dakikam olacağına emin olduğum anda, Claire kocaman bir adamı sürgülü arka kapıdan içeri sokar ve adamın az önce ona söylediği bir şeye güler. Ranger gölgedeki yerinden zıplar ve bir anda adamın ayaklarına koşar. Adam durur ve köpeğimin kulaklarını kaşır, böylece Ranger'ın sonsuz sevgisini ve bağlılığını kazanır.

Ayağa kalkıp onu selamladım ve elimi uzattım, o da elimi sıkıca ve saygıyla sıktı. Hiç komik bir durum yoktu. Omuzları inanılmaz derecede geniş ve büyüktü, bir insandan çok buzdolabına benziyordu, ama bunu havalı göstermeyi başardı. Oldukça nazik bir buzdolabı.

Bence tüm takım elbiseleri özel dikim olmalı ve saç kesimi en az üç yüz dolar olmalı, muhtemelen her salı.

Bu adam komşunun amcasının yeğeni değil, lanet Rus mafyasının patronu ve her yönüyle öyle görünüyor. Arkasında, kendisi kadar iri iki koruması var ve onlar da Ranger'a aynı nezaket ve rahatlıkla davranıyorlar, bu da onlara, etli bir çubuk olsaydı beni hemen terk edecek olan sonsuza kadar sadık bir arkadaş kazandırıyor.

"Nathaniel," diyorum. Herkese adımın bu olduğunu söylüyoruz, ama şu anda bu özellikle önemli çünkü onun önünde adımın Nate olduğunu söylemek, kraliçeye takma ad vermek gibi olabilir.

"Maxim Orlov," diyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Leo ile birbirimize bakıyoruz ve bu adamın bu yaz görüştüğümüz diğerlerinden ne kadar farklı olduğunu on beş saniye içinde fark eden tek kişi olmadığım için mutluyum.

"Otur." Leo'nun az önce boşalttığı sandalyeyi işaret ediyorum ve Maxim onu hem küçük hem de özel gösteriyor. Sanki sandalye ona uymuyor gibi, ama daha gerçek anlamda, onun için yapılmış gibi.

"Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum. O, hiçbir yerden bir şişe şarap getiren korumalarından birine başını sallıyor.

"Çok naziksiniz," diyorum, "Vanessa'ya bunu ileteneğim..."

"Hayır," diyor Maxim. "Bu sizin için."

Şaka yaptığını sanıyorum, ama bir dakika sessizlik geçip de yüzündeki ciddi ifade değişmeyince, teşekkürlerimi mırıldanıp pahalı şarabı alıp defterimin yanına koyuyorum.

"Başlayalım."

"Lütfen." Maxim önündeki masada ellerini birleştirir. Bu adamın duruşu, bana doğrudan odaklanması, dinlemeye ve cevap vermeye hazır olması... Diğerlerinden çok farklı. Hepsi bu konuşmayı bir formalite olarak görüyorlardı, Vanessa'nın karşısına çıkmak için kolayca geçiştirecekleri bir formalite. Sanki bu kesinmiş gibi. Maxim ciddi görünüyor.

"Kısa süre önce nişanlandınız," diyorum, notlarıma bakarak. "Ne oldu?"

"İşe yaramadı. Şimdi başka biriyle evlendi ve ilk çocuklarını bekliyorlar."

Belirsiz, ama en azından ölmedi.

"Neden buradasın?" diye soruyorum, olağan ilk soruları atlayarak. Maxim, siyah gömlek üzerine siyah kravat takmış. Manşetlerinin altından ve ellerinde dolanan dövmeleler, lüks kumaşlar ve deri ayakkabılarla kaplı dış görünüşünün altında farklı bir adam olduğunu gösteriyor.

"Vanessa Morelli'nin bir koca aradığını ve bunun için böyle yöntemler kullandığını duyduğumda şaşırdığımı itiraf etmeliyim," diyor Maxim. "Ama yine de, ben evli değilim ve henüz bir varisim yok. Bu fikir aklıma gelseydi, belki ben de kendi röportajlarımı yapardım."

Maxim üzüm bağlarına bakıyor ve ben konuşmuyorum, çünkü onun henüz konuşmasının bitmediğinden eminim.

"Bir eşe ihtiyacım var," diyor. "Vanessa'ya her zaman saygı duymuşumdur, zeki ve bağımsız biridir ve çocuğunu korumak için her şeyi yapacağına inanıyorum. Bu yüzden buradayım. Çünkü burada olmamak aptallık olurdu."

Omzunun üzerinden, Leo'nun kaşları yüksekte, Maxim'in değerlendirmesi ve samimiyetinden benim kadar etkilenmiş görünüyor.

"Yani, bir çocuğa ihtiyacın var," diye başlıyorum ve Maxim başını sallıyor. "Ya sadece bir tane olabilseydi ve o da bir kız olsaydı?"

"Benim topluluğum zor bir topluluktur. Gelenekçidir. Yalan söylemeyeceğim, ona liderlik etmek kolay olmayacaktır, ama zaten hiçbirimiz için kolay değil. Onu desteklerim, Vanessa ona nasıl yapılacağını gösterir ve onu layık görmeyen herkesi öldürürüm."

Kalemimi defterimin yanına koydum, not alacak zekice bir söz ya da artıları ve eksileri yazacak bir sütun yoktu.

"İşiniz çoğunlukla kulüpler ve kumarhaneler, değil mi?" Maxim, çoğunlukla öyleymiş gibi başını iki yana eğdi. "İkiniz de yorucu çalışma saatlerine sahipsiz, o bütün gün, siz bütün gece. Başka kadınlarla yatabilir misiniz?"

"Hayır," dedi Maxim kesin bir şekilde, yüzündeki ifade sertleşti. "Ve ben de aynı nezaketi beklerim."

"Aranızda aşk olmasa bile mi? Seni baştan çıkaracak kimse yok mu?"

Maxim tereddüt eder. Sanırım zihnindeki kadınları gözden geçirip senaryoları değerlendiriyor. "Hayır," der, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Hayır."

Sorularıma bakmıyorum bile; Maxim'e her zamanki gibi tuhaf senaryolar sunmak aptalca olurdu, güvenlik önlemleri ve sadakatle ilgili samimi cevapları varken?

Sesimi alçaltıp masaya yaslanıyorum.

"Onun işini ele geçirmeye çalışmayacağını nereden bileceğim? Bunun sadece onun gücünü güvence altına almak için olmadığını?"

"Tabii ki onun gücünü istiyorum," diyor Maxim. "Bu şehrin en güçlü kuruluşlarıyla kan bağı olan bir çocuk yetiştirecekseniz buna ihtiyacımız olacak. İşini ele geçirme konusuna gelince, inşaatla ya da büyük silahların taşınmasıyla ilgilenmiyorum. Onun pozisyonunu ele geçirmeye çalışmamın bize bir faydası olmaz, kendimi bu kadar çok parçalamak bizi sadece daha zayıf hale getirir."

Maxim sandalyesine yaslanır ve elleri metal kolçaklara gider. Ağzının bir tarafı kıvrılır, ondan gördüğüm ilk neredeyse gülümseme. "Onun infazcısının bunu düşündüğüm için beni öldüreceğini söylemeye gerek bile yok."

Mary. Bu konuda haklı, Mary onu öldürmekten çekinmezdi, kız kardeşi ile evli olsa bile.

"Vanessa'yı önemsiyor olmalısın," diyor Maxim ve ben geriliyorum. Bu herif de mi zihin okuyabiliyor? "Bu sorular çok kapsamlı ve çok düşünülmüş. Kendi arkadaşlarım için de aynısını isterdim."

Kuru boğazımı ıslatmak için tükürüğümü yutuyorum ve neredeyse boğuluyorum. "Eh, onun konumundaki bir kadın seçici olmak zorundadır."

"O zaman senin gibi bir dostu olduğu için şanslı." Onun iltifatları sahte gelmiyor ve bu da midemdeki rahatsızlığı daha da ağırlaştırıyor. Kağıdımı alıp kalan sorulara göz gezdiriyorum.

"Birkaç tane daha var, devam edelim."

VANESSA

AKŞAM YEMEĞİ SONRASI, haftanın adaylarını gözden geçirme zamanı geldiğinde, Nate her zamankinden daha gergin. Ayakları üzerinde durup duruyor ve sanki onu ihanet etmiş ya da kafasını karıştırmış gibi bir şeylere bakarken yakaladım. Kafası çok karışık.

"Garip davranıyorsun," dedim, o bulaşık makinesini doldururken. "Sen garipsin," diye cevap verdi, sanki üçüncü sınıftaymışız gibi.

Şimdi, hepimiz oturma odasındaki farklı kanepelere yayılmışız, Nate televizyonu açıp son birkaç gün içinde röportaj yaptığı tek adamın fotoğrafını gösteriyor.

"Maxim Orlov mu?" diye sordu Willa. "Nişanlı olduğunu sanıyordum."

"Ayrıldılar," diyor Mary. "Bu dedikoduyu senden önce nasıl duymadım?"

Fotoğraf, onun uzun bir kışlık palto giydiği, patrondan çok giyim mankenine benzeyen birçok tabloid fotoğrafından biri. Yanımda, Mary sıkılmış bir şekilde tırnaklarına bakıyor ve halıya küçük siyah boya parçaları döküyor.

Onun adını listeye eklemeyi düşündüm, ama bir türlü yapamadım. Başka biri yapmış olmalı.

"Gala'da onunla dans ederken, ona bundan bahsettin mi?" diye sordum. diy

e "O zaten duymuştu," diyor Mary.

sor Annem elini göğsüne koyar. "O..." "Büyük,"

uyo diye tamamlar Willa. "Yakışıklı."

rum Sean onaylayarak başını sallar.

. "Maxim Orlov. Otuz yedi yaşında, Orlov ailesinin reisi ve bu şehirdeki tüm Rus mafyalarının başı," diyor Nate tanıtım olarak.

"Aslında tüm eyaletin," diyor Leo. "Herkes Orlovları bilir."

Orlov ailesi, özellikle Maxim babasının yerini aldığından beri, bizim için pek sorun teşkil etmedi. Babam o adama hep tiksintiyle bakardı, ama oğlu o kadar da kötü değildi, derdi.

çok yakın zamana kadar, adını hatırlayamadığım başka bir Rus kadınla nişanlıydı.

Nate sessizdir, duvara yaslanarak neredeyse onu tutuyormuş gibi

"Ee?" diye soruyor Mary.

"Kötü haberi ver," diyor annem iç çekerek ve hepimiz bekliyoruz. Bir süre sonra

bir süre sonra Nate dik durur. "Vefat etti.

Harika bir iş çıkardı."

Hepimiz yaklaşan şeyi beklerken odada gergin bir sessizlik hakimdir ama.

Nate sadece omuz silkiyor.

Maxim'in röportaj için oturduğu gerçeğini hala kabullenmeye çalışıyorum , şimdi de onun... vefat ettiğini duymak?

"Şaka yapıyorsun," diyorum. Leo'dan destek bekliyorum, ama yüzü ciddi.

"İyi biriydi," diyor Nate. "Sorularıma makul cevaplar verdi, öfke belirtisi göstermedi. Ayrıca üç kız kardeşi var."

"Güçlü mü?" diye sorar Willa. Hepimiz adamı gördük, devasa bir adam. Takım elbisesinin altında kaslı olmadığını hayal edemiyorum.

"Onu dövüşürken gördüm," diye araya girer Leo. "O bir canavar."

"Ben de," diyor Mary, ve bu onun verebileceği en övgü dolu yorum. "Kaç kişiyi öldürdü?" diye soruyor annem.

"Kendi elleriyle sekiz kişi," diyor Nate, notlarına bakarak. "Özellikle, en küçük kız kardeşini mahveden üç kişi."

Şimdi öne doğru eğiliyorum, hepimiz öyle.

"Eski sevgilisi hakkında ne söyledi?" diye soruyor Willa.

"Onun harika bir kadın olduğunu ve onu terk ettiği adamla mutlu olmasını dilediğini söyledi. O adama elini sürerse onu öldüreceğini söyledi."

"Vay canına," diyor Willa ve ben de aynı fikirdeyim.

"Hâlâ ona aşık mı?" diye soruyorum. Özlem çeken bir koca, beni eski sevgilisi için terk etmeye karar verene kadar en kötü şey olmazdı. Utanç verici.

"Sanmıyorum," diyor Nate. "Kendi annesine yaptıklarından sonra, aldatmaya cesaret edemeyeceğini söyledi."

"Olmaz be," diyor Mary, Willa ise "Yalan mı söylüyor?" diyor.

"Samimi görünüyor," diyor Leo ve Nate de aynı fikirde, ama bunu söylemek ona acı veriyor gibi görünüyor.

Nate'in yüzüne bakıyorum, saat beşteki gölge ve gözlerinin altındaki gri lekeler yorgunluğunu gösteriyor, belki sadece bugünden, belki de tüm bunlardan - röportajlar, suç, *sadece bu geceki* haftalar. Annemin gözlerine baktığımda, bana dikkatle bakıyor, sözsüz bir şekilde bana çok fazla sevgi ve sabır, ama aynı zamanda zor gerçekleri de iletiyor. O yıkılmadan önce ona bunu yapmayı bırakmalıyım. Ben yıkılmadan önce.

Kanepeden kalkıyorum.

"Onu yemeğe davet et," diyorum. "Yarın."

* * *

Rus'u beklerken HERKES gergin. Ya da en azından, herkesin gergin olduğunu düşünüyorum, ama daha çok, benim ne kadar gergin olduğumu hissediyorlar ve bu da onları tedirgin ediyor. Son bir saat içinde Willa'ya üç kez tersledim, ikisi saçımı düzeltmeye çalışırken (ne yaparsam yapayım saçım düzgün durmuyordu ve itiraf etmeliyim ki bu konuda çok sinirleniyordum) ve birincisi de az önce herkese normal davranmalarını söylediğinde.

Çocuklarının eğlenceli kişiliklerini saklamalarını istemiyorum, hiçbirimizin güzel akşam yemeği kıyafetleri giyip, evlilik gibi ekonomik bir anlaşma yapmak isteyen bir mafya patronunu tanımak zorunda kalmasını istemiyorum. Bu lanet topuklu ayakkabıları çıkarmak, spagetti yemek, Angel ve Artie'nin doksanıncı kez izlemek istediği o aptal Mario filmini izlemek ve hepimizin istediği kadar tuhaf olmak istiyorum.

Bu Willa'nın suçu değil ve o da bunu biliyor. Ona, tüm bunlar için ne kadar üzgün olduğumu anlatan bir bakış atıyorum ve o da elimi sıkıyor. Bu gece yine dışarıda yiyoruz, teras sıcak ve havuz ile yemyeşil bahçeye bakan manzarası harika. Nate, çocuklarla ve Ranger ile çimlerde koşuşturuyor. Ranger, hepimizin çılgın enerjisinin ağırlığıyla havlıyor ve zıplıyor. Çocukların kahkahaları Nate'in kahkahalarıyla karışınca göğsümde bir ağrı hissediyorum.

Leo kulaklığından bir şey duyuyor ve masanın karşısından bana başını sallıyor, sonra eve girip ziyaretçimizi bize getirmek için dışarı çıkıyor. Herkes sessizleşiyor, çocuklar bile Maxim Orlov'u karşılamak için koltuklarına doğru yöneliyorlar. Objektif olarak bakıldığında, sanki bir cenazeyi bekliyormuşuz gibi görünüyor.

Elbisemin önünü düzeltiyorum, kolyemin tokasını ayarlıyorum, sonra duruşumu düzeltiyorum. Nate, özellikle güneş ışığında gözlerini parlak zümrütler gibi gösteren bezelye yeşili bir düğmeli gömlek giyiyor. Başka bir yere bakmaya çalışıyorum.

"Herkes gülsün," diyor Willa ve bir anlık karışıklığın ardından, hepimiz yapay bir kahkaha atmaya başlıyoruz, Angel en yüksek sesle gülüyor, ta ki hepimiz bu saçmalığın absürtlüğüne gerçekten gülene kadar. Bu sadece bir anlık bir neşe, ama Leo evden çıkarken, arkasında küçük güller ve yeşilliklerden oluşan bir buket taşıyan uzun boylu bir adamla, işe yarıyor.

"Morelli ailesi," diye başlar Leo, "Maxim Orlov."

Maxim çemberin etrafında dolaşarak önce annemle, sonra Sean, Willa ve çocuklarla tokalaşır ve sonunda bana gelir. Elimi sıkmak için biraz daha uzun süre bekler, sıcak eli avucumu kaplar.

Hepimiz daha önce tanışmıştık, ama şimdi koşullar farklı.

Bana gülleri uzattı, ben de gülümseyerek kabul ettim ve sanki gelin buketimmiş gibi, kendimi koridorun sonunda hissederek Willa'ya uzattım.

"Evimize hoş geldiniz," diyorum.

Mary solumda boğazını temizledi, kendi saygı selamını bekliyordu. Maxim irkildi, gözleri Mary'ye benimkinde olmayan bir yoğunlukla baktı. Çok kısaydı; bir anda oldu, sonra bir anda kayboldu. Onun elini sıktı ve sonra eski bir dost gibi selamladığı Nate'e geçti.

İki koruması var, şık giyinmiş iri yarı adamlar. Maxim onları isimleriyle tanıtıyor, ama onlar geride kalıp sadece izliyorlar.

"Hadi yiyelim," diyorum ve masadaki yemekleri işaret ediyorum. Sean biftek ve tavuk ızgara yapmış; Leo iki salata hazırlamış. Yemeği hazırlamak için hiçbir şey yapmadım çünkü yine saçlarım çok dağınıktı.

Ardından gelen küçük sohbet beni gerginleştirir. Annem tam bir sosyete kelebeğidir, bu becerisini yıllarca babamın yanında bulunarak geliştirmiştir. Willa da bu konuda uzmandır, ama ben bu tür ortamlarda hiç bu kadar iyi davranamam. Çok nazik davranırsam zayıf görünürüm, yeterince nazik davranmazsam da cadaloz bir kaltak olurum. Bir bulldog.

Sanırım paspas olmaktansa cadaloz olmayı tercih ederim.

Maxim, masadaki yarısının hayran bakışlarına bakılırsa, büyüleyici bir hikaye anlatıyor olmalı. Willa ve Sean'ı kendine bağlamış durumda.

parmağında oynatıyor ve annem de çok memnun görünüyor. Hikayesinin sonunda masadakiler gülüyor ama ben gülmek yerine boğazımı temizliyorum.

"Adamın birçok düşmanı vardı," diyor Maxim, sanırım babası hakkında. "Bu ilişkileri düzeltmek zorlu bir süreçti."

"Kaç yıl oldu?" diye soruyorum. "Öldüğünden beri."

Senin iktidara gelmeden bu yana demek, bir aile yemeği için fazla ağır olurdu. "Yedi yıl," diyor. "Ben otuz yaşındaydım."

Bu olayı hatırlıyorum. Üniversitedeydim; hafta sonu için eve gelmiştim ve hepimiz Orlov'un ölümünü kutlamıştık. O, şehirde acımasız bir güçtü, tüm gangsterler için sürekli bir terör kaynağıydı. Öldürülmüştü. Kim yaptığını hiç öğrenemedim.

"İyi ki gitti," diye mırıldanır Mary ve ben masanın altında olabildiğince sessizce ona tekme atarım. O yüzünü buruşturmaz, sadece dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümser.

Annem hemen araya girer. "O demek istediği..."

"Hayır, sorun değil," diyor Maxim. "O zor bir adamdı."

Zor demek hafif kalır, ama topuğum onun bacağına hassas kısmına baskı uygularken, Mary bunu söylemez.

"Onun yarattığı karışıklıkları temizlemek benim en büyük zorluğumdur. Güven, bizim işimizde nesiller boyu kazanılan bir şeydir."

Onun söylediklerine katıldığımı fark edince şaşırıyorum.

Babamın onun kadar dürüst olması benim için bir şansdı (tabii, olabildiğince dürüst, o da bizim gibi bir suçluydu). En azından adildi ve saygı görmek için aşırı şiddete başvurması gerekmezdi. Orlov'un babası ise tam tersiydi, intikam alma ve işkence yöntemleriyle ünlüydü.

"Ve bizimle aynı safta yer almak bu çabayı destekleyecek mi, yoksa engelleyecek mi?" diye soruyorum. Maxim cevap vermeden önce düşünüyor, bu takdire şayan bir özellik. Çoğu kişi, genellikle erkekler, ama aynı zamanda

Mary de, konuşmadan önce hiç düşünmez.

Willa, onun kaotik bir ittifak kurduğunu söylüyor.

"Geleneklerin yeri olduğuna inanıyorum, ama gelenekler artık size hizmet etmiyorsa, ortadan kaldırılmalıdır. Morelli ailesiyle ittifak kurmak bu yönde atılacak bir başka adım olur, bu adımları bir şekilde atmak istiyorum, koşullar bunlarla sınırlı değil."

Bu koşullar, süslü bir pasta ve beyaz bir gelinlikle potansiyel bir iş anlaşmasıdır.

"Biz de bunu isteriz," diye katılıyorum ve Maxim bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor, sonra ben onun tabağına başımı sallıyorum ve hepimiz ciddiyetle yemeğe başlıyoruz.

Maxim daha fazla hikaye anlatıyor ve herkesin sorularını samimi ve iyiliksever bir şekilde yanıtlıyor. Masada en sevdiğimiz tatlıları tartışırken, Maxim'in gözlerinde yine yüzeyin hemen altında bir kıvılcım olduğunu fark ettim.

"Peki ya sen, Marianna?"

Mary başını ona doğru çevirir, gözleri artık akşam bulutlarını dalgın dalgın izlemiyor.

"Sadece Mary," diyor. Babam öldüğünden beri kimse ona Marianna demiyor, annem bile.

"Mary," diye düzeltir. "En sevdiğin tatlı nedir?" Uzun aile yemeklerinde sık sık olduğu gibi, zihni başka yerlerde dolaşan, paylaşımda bulunmayan tek kişi odur.

"Yarı donmuş kremalı puflar," diyor. "Ya da çikolatalı kruvasanlar, ama içindeki çikolata erimiş olmamalı."

Mary, uzaklarda sadece Tanrı'nın bildiği bir şeyi izlemeye devam eder ve biz de akşam yemeği bitene kadar sonraki konulara geçeriz. Maxim, çocuklara sadece üç kişi, bir kova ve bir top gerektiren bir bahçe oyunu gösterebilir mi diye sorar.

Sean, Maxim ve çocuklar çimlere geçtikten sonra Willa, "O mükemmel," diyor.

"O Rus," diyor Mary ve annem kıkırdıyor. "Onun hakkında ne düşünüyorsun, prenses?" diye soruyor annem.

Nate'e bakmamak için büyük çaba sarf ediyorum, çünkü onun yüzümün yan tarafına doğrudan baktığını, gözlerinin derimi delip geçtiğini hissediyorum.

Omuzlarımı indiriyorum. "En azından samimi görünüyor. Ama birinin niyetini asla tam olarak bilemezsin."

"Öyle," diye onaylar annem. "Güven inşa etmek zordur, sürdürmek ise daha da zordur. Özellikle bizim dünyamızda."

"Ne olursa olsun, o mükemmel olabilir," diye ekliyor Leo. En kötüsü, ne kadar temkinli olsam da, buna karşı çıkamıyorum.

Maxim'i takım elbisesiyle, paltosunu sandalyenin arkasına atmış halde, çocuklara bu oyunda babalarını nasıl yenebileceklerini öğretirken izliyorum. Gökyüzü, başlarının üzerinde gün batımının morundan akşamın soluk mavisine dönüşüyor ve ben onun yerine başka birini hayal etmemeye çalışıyorum.

NATE

Bu gece Vanessa'yı aramayacağıma sayısız kez karar verdim. O ve tüm Morelli ailesi, Maxim Orlov tarafından büyülenip yarı ölü hale getirildikten sonra değil - Maxim Orlov'un adı kelime anlamıyla En Büyük Kartal (Google'da aradım) anlamına geliyor, bu da beni bir şekilde daha da kızdırıyor.

Komik derecede dürüst, yakışıklı ve bir futbolcu gibi geniş omuzluydu ve Rus mafyasını daha iyi bir yer haline getirmek gibi asil hedefleri vardı. Bu da ne lan? Jenna hala Yunanistan'da Eat-Pray-What-the-hell-ever macerasına devam etmeseydi, onu arardım ve o da tüm bu olayın gerçek dışı olduğunu kabul ederdi.

Röportajda olduğu kadar iyi, hatta daha da iyiydi ve Vanessa daha önce Maxim'in güzel, geniş omuzlu bebeklerine sahip olması gerektiğini düşünmüyorsa, şimdi düşünüyor. Ya da düşünmeli.

Onunla röportaj yapıp onu bir işe alım uzmanı gibi ona teslim etmem, onların birlikte olma düşüncesini daha az acı verici hale getirmiyor. Aslında, bu beni daha da sinirlendiriyor — kızgın olmaya hakkım olmadığı halde, onun misafir odası olan odamda öfkeyle dolaşıp durmam.

Galadan beri bu gizli fanteziye kapıldık, onun vücudu ve benimki, tatlı öpücükler, ikimizden biri gözlerini açık tutamayacak kadar yorgun düşene kadar konuşmak. Bazı geceler ben uyurken o Leo ve Mary ile mafya işleri yapmaya çıkıyor, ama gece yarısı ıslak saçlarıyla yatağıma girip bana sarılıyor ve bunun sürdürülebilir bir şey olduğunu biraz daha uzun süre taklit ediyor. Ben bu geceler için yaşıyorum.

Nasıl duracağımı bilmiyorum. Daha da kötüsü, durmak istediğimi hayal bile edemiyorum. Neredeyse bir aydır ellerini, ağzını, kulaklarımdaki inlemelerini, sanki ona tapan bir büyü gibi hissediyorum. Ama artık buna devam edemeyiz. Artık buna devam edemem.

Olmamalıyız, o yakında evrenin tek asil mafya patronuyla nişanlanacakken.

Yaşadıklarımız yeter. Yeterli olmalı.

Bu gece onu arayacağıma karar verdim, seks için değil, ona bunu söylemek için, gelecekte artık sadece bu gece olmayacağını ve o adamla ne kadar çabuk evlenirse, onları kimin hedef aldığını o kadar çabuk bulabileceklerini, o kadar çabuk onun evinden ve hayatından sonsuza kadar çıkabileceğimi söylemek için, amin ve amin.

Bundan sonra sadece *yarın* var, *sadece bu gece* iptal oldu.

Koridoru geçip onun odasına gitmek istedim, ama Mary'yi rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden yumuşak halı üzerinde sürünerek ilerliyorum ve Vanessa'nın kapısına vardığımda, kapıyı çalınmadan önce kapı açılıyor ve Vanessa karşımda beliriyor.

"Oh," diyor ve o belirgin kırmızı kızarıklık çoktan boynuna kadar yükselmiş durumda.

"Vanessa..." Ona düşündüklerimi, planladığım monologu anlatmak dilimdeydi, ama konuşmaya başladığımda ağzımdan çıkan şey şuydu: "O adamla evlenmeni istemiyorum."

Bunu duyduğunda, benim söylediğim kadar şok olmuş görünüyor. "Gir," diyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

Sonra ne söyleyeceğimi düşünmek için üç kez derin nefes alıyorum, ama şu anda beynimin daha önce bilmediğim bir bölümünü kullanıyorum, zihinsel komuta merkezimin beni Vanessa'nın önüne koyan ve ellerini ellerime alan bölümünü.

"Onunla evlenme," diyorum.

"Onun mükemmel olduğunu söylemiştin," diyor.

"Öyle," diye onaylıyorum. "Onunla sağlıklı, güvende bir hayat sürebilirsin. Birbirinizi sevmesenez bile, seni aldatmayacağını veya otoriteni zayıflatmaya çalışmayacağını düşünüyorum."

Vanessa'nın yüzü acı dolu bir karışıklıkla buruşuyor. "O zaman ne diyorsun?"

"Seni kaybedemem, kaybetmek istemiyorum," diyorum. "Seni çok seviyorum.

Çok fazla."

"Öyle mi?"

"Tanrım, evet." Derin bir nefes veriyorum ve akşam yemeğinden beri hissettiğim ağırlık azalıyor. "Tabii ki seviyorum."

"Ama sen dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum."

Vanessa ellerini ellerimden çekip yatağının kenarına oturdu. Ben de onu takip edip yanına oturdum, aramızda birkaç santim boşluk bırakarak ona

o bomba gibi haberdan sonra ona vermek istemediğim bir mesafe bırakmak için yanına oturdum.

"Sen benim ne olduğumu biliyorsun," diyor Vanessa.

"Biliyorum. Bence sen başıma gelen en güzel şeysin."

Vanessa yüzünü ellerinin arasına gömer. Boğuk bir sesle tekrar konuşur: "İkimiz de benim hakkımda her şeyin iğrenç olduğunu düşündüğünü bildiğimiz halde nasıl böyle şeyler söyleyebilirsin?"

Ona dokunmamak istedim, ama bu kısa ve boşuna bir mücadeleydi, çünkü onu kolundan tutup bana doğru çevirdim.

"İşte bu. Ben hiç öyle düşünmüyorum. İlk başta öyle düşünüyordum, ama sen harika olmaya devam ettin, tanıdığım en iyi kadın oldun ve seni kötü ya da deli sandığım her seferinde, tam tersini kanıtladın."

"Peki ya benim hayatım? Başka bir iş bulmayacağım, Nate. Bu, beni kurtarabileceğin geçici bir durum değil, benim için sonsuza kadar sürecektir bir şey. Çocuklarım için." "Senden bunu istemezdim," diyorum ve ilk kez bunun içten geldiğini fark ediyorum. Bu düşünceler, Vanessa'ya olan gerçek duygularımın yanında, gerçek olmadıklarını iddia etmeye çalıştığım zihnimde yaşıyordu. O benim tutuşumdan kurtulup odanın diğer tarafına doğru yürüyor ve aramıza bir kez daha mesafe koyarak beni Okyanusun ortasında bir salda tek başına yüzüyor.

Vanessa ellerini birbirine sıkıca tutar ve yanağının içini ısıtır. Yürüyüşünü durdurur ve benim çaresiz bakışlarımla karşılaşır.

"Ne dediğini çok net bir şekilde ifade etmeni istiyorum," diyor Vanessa, sesi kendinden emin değil, neredeyse titriyor. Çekingen.

Sadece ona dokunmaya devam etmek, onu kendime sıkıca sarılmak istiyorum — duygularımı göstermek, onları söylemekten daha kolay olurdu, ama bunun yeterli olmayacağını biliyorum, bu yüzden derin bir nefes alıp deniyorum.

"Maxim daha iyi bir seçim. O sana çok uygun," diye başlıyorum. "Ama ben senin beni seçmeni istiyorum."

Vanessa'nın dudakları aralanır, kahverengi gözleri itirafım karşısında şok olduğunu ele verir.

"Güçlü olmadığımı biliyorum, dövüşmeyi neredeyse hiç bilmiyorum ve kan gördüğümde kusuyorum, ama öğrenebilirim. *Öğreniyorum*. Mary'nin dersleri... Bana kendimi daha iyi savunmayı öğretecek, okulda çalışmaya devam edebilirim ya da senin için muhasebe yapabilirim, neye ihtiyacın varsa öğrenebilirim, senin için öğrenirim."

"Peki ya kötü şeyler? Bir suçluyu evimize getirmek zorunda kaldığımda ne olacak? Bodrumda, iğrenç, tiksindirici şeyler yapmak zorunda kalacağım bir yerde, iğrenç biri varsa ne olacak? Ellerimde kanla eve geldiğimde ne olacak?"

Boğazımdaki kurumuş yumruyu yutuyorum, keşke su şişesi getirseydim diyorum içimden. "Temizlemene yardım ederim," diyorum, aklım galadaki geceye, mutfak lavabosuna damlayan kendi kanına gidiyor. "Sebeplerin var ve bunlar her zaman geçerli. Sen eğlence için öldüren bir canavar değilsin, bunu artık biliyorum."

"Bu..." Vanessa açıklayıcı bir nefes alır. "Seninle çıkamam, Nate. Benim için ya hep ya hiç. Evlilik ve büyüdüklerinde çok zor şeyler görmek, duymak ve yapmak zorunda kalacak bir sürü küçük bebek. Kötü işlerden ve berbat iş arkadaşlarından bıkana kadar biriyle çıkamam."

"Biliyorum," diyorum, ama o, çocuklarımızın ellerine kan bulaşacağı kadar ileriye düşünmediğimi düşünmekte haklı. Ben sadece özel gecelerimizin nasıl olduğunu biliyorum. Gün ışığında, gerçek hayatta, evlilikte, birlikte yaşamada birlikte olmanın nasıl olacağını bilmiyorum. Bu beni korkutuyor. "Ve ben hala seni istiyorum."

"Fikrini değiştireceksin," diyor ve gözleri, başparmaklarımla silmek istediğim gözyaşlarıyla doluyor. "Bunu isteyemezsin."

Şimdi ona yaklaşıyorum, ona dokunmak, onu kucaklamak, yüzünün her yerine öpücükler kondurmak, boynuna öpücük izleri bırakmak istiyorum, böylece herkes onun benim olduğunu bilsin.

"Ben de anlamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama seni her zaman istiyorum. Sonsuza kadar. Ve bu adamlarla röportaj yaparken, herhangi birinin sana dokunduğunu, yanında durduğunu, sana bir bebek yaptığını hayal etmek kanımı kaynatmıyor gibi davranmaya devam edemem. Bu gezegende sana layık bir erkek yok, ben değilim, Rus bile değil, ama denemek istiyorum."

Ona uzanmıyorum, ama artık o kadar yakınız ki, büyük siyah kirpiklerinin altından bana bakmak zorunda kalıyor.

"Bırak da deneyeyim," diye fısıldıyorum.

"Burayı sevmezsin." Sessiz sesi kırılır ve bir gözyaşı damlar. "Burası bir mezarlık."

Beni buraya getirdiğinde ne kadar acımasız davrandığımı, beni korumak için evini açtığını, ama ben bir haftanın büyük bir kısmını ona bunun ne kadar yanlış olduğunu söyleyerek geçirdiğimi hatırlayarak içim sızlar.

"Burayı sevmeyeceğim sanmıştım. Gerçekten denedim, ama bu yerde, ailenizde ya da sizde çürümüş hiçbir şey yok."

Şimdi daha vurgulu bir şekilde inliyor. "Ama gala gecesi, *sen dedin ki...*"

"Yalan söyledim, Vanessa!" Sesim çatlasa da devam ediyorum. "Yalan söyledim. Beni çok korkuttun, sana aşık oluyordum ve senin benimle asla birlikte olamayacağını düşündüm, bu yüzden yalan söyledim."

Vanessa hiçbir şey söylemiyor, yüzü benimkini bir bulmaca gibi inceliyor, gözyaşları hala çenesine damlıyor.

Daha da yaklaşıyorum ve parmaklarımla yanaklarını okşadığımda geri çekilmiyor.

"Seviyorum, seviyorum. Seni seviyorum. *Lütfen*," diye fısıldadım, ama ne için yalvardığımı bile bilmiyordum. "Lütfen."

Mesajı anlamış olmalı, çünkü sweatshirt'ümün yakasını tutup ağzımı kendininkine doğru çekiyor.

Bu kadar yeter.

Ağzlarımız, ellerimiz ve uzuvlarımız birleşiyor, duyularımızın kakofonisi. Vanessa'yı duvara yaslıyorum, ağzına inlemelerimi döküyorum, o da bana sürtünüyor, sonra geri çekilip kulağıma "yatak" diye fısıldıyor.

Onu yatağa bastırıp şortunu çıkarmaya yardım ediyorum, sonra üstünü yukarı çekip göğüsleri görünür hale gelir gelmez onlara yapışıyorum. O inliyor, saçımı çekiyor, ta ki kafamda bir acı hissedip alev alev yanmaya başlayana kadar.

Göğüslerini, göğsünü, boynunu ısııyorum, köprücük kemiğinin altına ve boğazının dibine hafif bir iz bırakıyorum, o da ben bunu yaparken bacağıma sürtünerek çok güzel inlemeler çıkarıyor.

"Beni sık," diye kulağıma fısıldar. "Şimdi, prezervatif yok."

Çıkardığım ses insanlık dışı, cinnet geçirmiş bir adamın sesi. Ama dediğini yapıyorum, giysilerimi hızla çıkarıyorum.

"Dön," diyorum ve o da dinliyor. Kıcı havada, elleri yorganını sıkıca tutarken, ben şaşkına dönüyorum. Altımda kıvranmasını izlerken felç olmuşum, ta ki o inilti çıkarana kadar, ve ben harekete geçiyorum. O sikilmek istiyor, ama önce onu yalamalıyım, ben aç bir adamım, susamışım, ve o kıvranırken ben onu acımasızca yalıyorum.

"Nate," diye inliyor, sonra daha sert bir sesle, "Şimdi."

Kontrolüm olsaydı onunla daha uzun süre oynardım, ama beni kabul ederse, onu sonsuza kadar eziyet edebilir, onu uçurumun kenarına getirebilir ve yalvartabilirim;

bugün o gün değil.

Yatağın arkasında diz çöküyorum, iki hamlede içime giriyorum, ikimiz de inliyoruz.

Ağlamak ya da hemen boşalmak, onu doldurmak ve sonra damlamasını izlemek istiyorum. Bu mağara adamı konuşması ve muhtemelen pek feministçe değil, ama onu doldurmak ve orada tutmak istiyorum, göğsüne, sırtına, kıkına boşalmak istiyorum ve sonra daha fazlasını istemesini istiyorum. Bunu düşünmek başımı döndürüyor.

Ellerim kalçalarını kavarken, ona tekrar tekrar giriyorum, sıcak amının beni sarması ve inlemeleri beni çılgına çeviriyor. Daha sert, daha hızlı giriyorum, ta ki o çarşafı inleyene kadar, yüzü yatağa yapışmışken, ben kalçalarını tutup ona tekrar tekrar giriyorum.

Boşalacak, diye düşünüyorum ve elinin klitorisini ovma için aşağı doğru kaymasını görüyorum.

"Evet, bebeğim," diyorum. "Benim için boşal."

O sadece daha yüksek inliyor, ben daha hızlı hareket ettikçe amcığı beni sıkıyor. Ona övgüler yağdırmaktan ve kafamdan geçen tüm müstehcen düşünceleri söylemekten çekinmeden mırıldanmaya devam ediyorum. Ona mükemmel olduğunu, benim olduğunu, başka bir erkeği düşünmesini bile istemediğimi, asla istemediğimi, boşaldığını duymak istediğimi ve sonra tekrar boşaldığını duymak istediğimi söylüyorum.

Sonra boşalıyor, o kadar yüksek sesle inliyor ki, Mary'nin hala bodrumda kum torbasını dövdüğünü ummaktan başka bir şey yapamıyorum. Vanessa'nın beni sıkıca sarması beni doruğa ulaştırıyor, tüm gücümle ona boşalırken, hareketlerim daha düzensiz ve tamamen koordinasyonsuz hale geliyor.

O sakinleşirken, ben de sakinleşirken nefesimi toplamaya çalışıyorum. İkimiz de terli, nefes nefeseyiz ve onu tuttuğum yerlerden kalçalarında morluklar oluşmuş olabilir.

Onu sırt üstü çevirip tekrar içine giriyorum, penisim gevşerken daha yavaş ve uyuşuk hareketlerle. O beni izliyor ve ben sözleri yüksek sesle söylemeye korkuyorum ama onun bunları görmesini istiyorum, gözlerimde, dokunuşlarımda. Kulağına eğilip fısıldıyorum.

"Senin tek erkeğin olmak istiyorum. Seni seviyorum," diyorum ve sonra bunu on kez daha tekrarlıyorum, kulağına fısıldayarak. "Beni tek erkeğin yap. Lütfen, lütfen."

Geri çekildiğimde, ciddi görünüyor, ne kadar ciddi olduğumu değerlendiriyor ve bulduğu şey onu başını sallamasına neden oluyor.

"Tamam," diye fısıldar. "Evet."

VANESSA

WILLA AFFIRMATION'LARI SEVİYOR, kesinlikle seviyor. Ben bunları, hayatın dehşetiyle yüzleşmeden bir günü daha atlatmak için kendini kandırmaya yönelik iyimser girişimler olarak görüyorum, ama o kararlılığını koruyor.

En sevdiği onaylama cümlesi: "Her şey benim için her zaman yolunda gider" ve kötü bir gün geçirdiğimde bazen bunu ona yarım düzine kez tekrar ettirir.

Bu gece uykuya dalarken, Nate'in kollarına sarılmış ağır uzuvlarım, alnımda onun yumuşak nefesi, ona inanmaya meyillendim. Aslında işler genellikle benim için yolunda gidiyor.

Ama bu erken bir karardı. İki saat bile uyumadan, soğuk ve sert gerçeklik geri döndü ve boynumu sıktı. Tabii ki, neden olmasın ki?

Mary, Leo'nun peşinden koşarak odaya girer ve arkalarındaki tavan ışığını yakar. İlk başta, Nate ile yatmamam gerektiğini söylemeye geldiklerini sanırım ve neredeyse "hayır, sorun yok, artık bunu yapabiliriz" diyeceğim, ama ikisi de ben yatakta otururken şaşkın görünmüyor. Nate, ışığı engellemek için yüzüne bir yastık bastırmaya çalışır.

"Daha fazla ceset bulduk. Washington Street projesinden," diyor Mary. Zaten şifonyerimi karıştırıyor ve bana siyah giysiler, uzun kollu bir gömlek ve bir çift tayt atıyor. "Kalk."

Yorganın üzerine spor ayakkabılar atıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, hareket etmeye başlamış, saçlarımı yukarı çekmiş, başımdan sütyenimi geçirmeye çalışıyorum. "Kaç tane?"

"Bildiğimiz kadarıyla yedi. Leo, ilk grup adamlar öldükten sonra Rafael'i kontrol etmeye gönderdi ve o da bir katliam olduğunu söyledi. Cesetler var ama onları bırakanların izi yok."

"Lanet olsun," diye tısladım.

"Üç dakika sonra çıkıyoruz," diyor Leo ve Mary ile birlikte odadan çıkıp beni giyinmemi bitirmem için yalnız bırakıyorlar.

Kalan kıyafetleri hızla giyiyorum ve şaşırtıcı bir şekilde Nate de aynı şeyi yapıyor. Eşofmanını giymeye çalışırken ayağı takılıyor.

kapüşonlu sweatshirt'ünü başının yarısına kadar geçirmiş. "Gelemezsin," diyorum.

"Güvenli değil."

Özellikle saldırganlar gitmişse, çok güvenli olabilir, ama en güvenli yer *burası*. Ranger ayaklarının dibinde horlayarak yatakta uyurken.

Nate bana aptalmışım gibi bakıyor. "Gidiyorum." "Acele et!" Mary aşağıdan bağırıyor.

Nate tekrar konuşana kadar bir süre daha onunla bakışmaya devam ettim. "Ben de varım."

"Tamam." Sadece dolapta asılı duran göğüs kılıfımı, iki tabancayı ve üst çekmecedan bir kulaklığı almak için durdum, sonra dışarı çıktım. Nate'in spor ayakkabıları arkamda merdivenlerde gıcırıyordu.

"Ne biliyoruz?" Arabaya bindiğimizde Mary'ye soruyorum.

"Gece devriyelerinden biri olay yerinde şüpheli bir durum olduğunu bildirdi, destek ekibi oraya varmadan önce o öldü ve *destek ekibi* de kısa süre sonra yanıt vermeyi kesti. Sırada Rafael vardı, ama oraya vardığında arabaların uzaklaştığını söyledi."

"Ne tür arabalar?" diye sordum.

"İki siyah minibüs görmüş, plakalarını göremedi çünkü içlerinden biri ona ateş etti."

Bu da olayı kesinlikle hiçbir şeye indirgemiyor.

Leo'nun telefonu, onu torpido gözüne attığı yerden titredi ve Mary ekranı okuduğunda küfretti.

"Rafael'den acil durum mesajı," diyor. "Dört tane."

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve babamın eski silahına şarjörü takıyorum.

"Bunu halledecek uşakların yok mu?" diye sorar Nate, sesinde belirgin bir endişeyle. "Bir katliamın ortasına girmeden önce takviye kuvvet beklemeli miyiz?"

Haklıydı, ama zaten yedi adamımızı kaybetmişsek - Raf iyi değilse sekiz olabilir - oraya gidip bu işi çözmemiz gerekiyordu. Saldırganlardan biri hala oradaysa, ondan daha fazla bilgi alabiliriz. Elimizdeki en iyi ipucu bu olabilir.

"Karantina," diye hatırlatır Mary, ben de onaylayarak başımı sallarım. Bu işi kendimiz halletmeliyiz.

"Cillian'ı aradım, adamlarını gönderiyor, ama yirmi dakika sonra burada olacaklar," diyor Leo. Bizi sokaklarda ustaca ilerletiyor, açık ara en iyi şoförüm.

Nate'in daha güvende olabileceği arabada kalmasını ne kadar istesem de, birkaç saat önce her ne olursa olsun, uzun vadede burada olacağını söyleyen oydu, bu yüzden bu dürtüyle mücadele ediyorum. Nate'e dönüp eline bir silah veriyorum. Artık onu elinde canlı bir balık gibi tutmuyor, bu da bir gelişme.

"Biri sana silah doğrultursa, önce sen ateş et," diyorum.

Mary de kendi tavsiyesini ekliyor: "Sana saldırarak gibi görünseler bile, onları vur. Göğsüne nişan al," diyor. Kafasına nişan almasını söylemek çok iddialı olurdu. "Nasıl yapılacağını biliyorsun."

"Ya vurduğum kişi sizinkilerden biri olursa?"

Kafamı sallıyorum. "Bizimkilerden hiçbiri sana saldırmaz." "Ya karanlıkta ayırt edemezsem?"

"Biri sana yaklaşırsa veya sana silah doğrulturlarsa, ateş et," diyor Mary. "Bizden birinin yanında kal."

Nate dudaklarını sıkıştırır, ama onaylayarak başını sallar. Mlke vardığımızda kapılar açıktır. Leo arka kapı girişinin yanındaki sokağa park eder ve arabadan ineriz.

Mülk, beş katlı devasa bir ofis binası. Yapısal olarak tamamlanmış, ama dış cephesi hala yapım aşamasında. Duvar uzunluğundaki pencereler önümüzdeki hafta takılacak. Rafael'in arabası, açık kapının hemen içinde duruyor, eski bir Toyota. Havada yaz serinliği var, ama boynumdaki tüyleri diken diken eden bu değil.

İlk ceset yüzüstü toprakta yatıyor, altında yağ gibi yayılmış bir su birikintisi var.

"Ayrılalım," diyorum. "Siz ikiniz bodrum katını ve ilk iki katı kontrol edin, biz de çevresini ve üçüncü ile beşinci katları arayalım."

Leo ve Mary başlarını sallayıp sessizce binanın arkasına doğru yola çıkıyorlar.

Nate'e bir kez daha uzun uzun bakıyorum. Az önce geçtiğimiz cesede bakmamaya çalışıyor, zaten mide bulantısı çekiyor. Bu durum çok berbat, ama bunu yapabileceğini söyleyen oydu ve ben ona inanmak istiyorum.

Başımı kapıya doğru eğiyorum. n girişe ulaşana kadar binanın etrafında dolaşıyoruz. Boş pencerelerden birinden içeri giriyoruz ve Nate'in yüksek sesle yürüdüğü için onu susturmamaya çalışıyorum, ama ayaklarına anlamlı bir bakış atıyorum ve o da biraz daha sessiz yürümeye alışıyor.

"Bodrum katı temiz," diyor Leo kulaklığımdan. "İki adamımız öldü," diyor Mary.

Pencerelerin olmaması nedeniyle binanın geri kalanından belirgin şekilde daha karanlık olan merdiven boşluğundan yukarı çıkıyoruz. İki kat boyunca sadece beton basamaklarda spor ayakkabılarımızın sesi duyulurken, üstümüzde merdiven boşluğu kapısının çarpıldığını duyuyoruz.

Nate içinden küfürler eder.

Kulaklığımdaki küçük düğmeyi basılı tutarak çalışıp çalışmadığını kontrol ediyorum. "Yukarı katlarda biri var," diye fısıldıyorum.

Geceleri silah ve teknolojiyle bir binanın etrafında dolaşmak, bu işin en casusluk benzeri kısmı, ama daha çok hayaletli bir evde dolaşmak gibi geliyor. Korku filminin en kötü kısmı gibi, ana karakterin geri dönüp eve gitmesini istiyorsunuz, ama onlar gitmiyor ve biz de gidemiyoruz. Nate haklıydı, bunu ne pahasına olursa olsun önlemeye çalışıyorum; uşaklar bu tür işler için harikadır. Yapmaya da heveslidirler.

Dördüncü kata ulaşana kadar merdivenleri tırmanmaya devam ediyoruz. Hazırlıksız yakalanmaktansa onları hazırlıksız yakalamak daha iyidir, bu yüzden kapıyı hızla omzumla açıp silahımı önüme doğrultuyorum. Kimseyi görmüyorum, sadece yerde yığılmış inşaat malzemeleri ve ay ışığında görünen bir toz tabakası var.

En azından bulutlu bir gece değil.

"Dördüncü katta kimse yok, beşinci kata çıkıyoruz," kulaklığımın duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanıyorum.

Katı bir tur attıktan sonra diğer merdiven boşluğundan bir sonraki kata geçiyoruz. Nate hâlâ arkamda, silahını iki eliyle tutuyor ve titrediğini belli etmemeye çalışıyor. Yardımı olacağını düşünseydim ya da kimsenin beni duymayacağından emin olsaydım, ona teselli edici sözler söyledim.

Beşinci kat, dördüncü kattan daha hareketliydi, beton zemindeki kırmızı damlalar ve köşeden gelen mücadele sesleri de buna katkıda bulunuyordu.

Saatimi kullanarak Leo ve Mary'ye "beş" yazıp mesaj attım, sonra kan izlerini takip ederek seslerin geldiği yere doğru sessizce ilerledim.

Burada keskin bir koku var, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım keskin bir koku.

Burnumu dolduruyor ve kaşındırıyor, yaklaştıkça da koku daha da güçleniyor.

Nate arkamda kalıyor ve şimdi ona arabada kalmasını söylemiş olmayı gerçekten diliyorum, ama artık bunun için çok geç.

Mümkün olduğunca sessizce burnumdan derin bir nefes alıyorum, sonra hızla köşeyi dönüp silahımı sesin geldiği yere doğrultuyorum.

Rafael, pencere olması gereken kocaman delikten neredeyse sarkacak şekilde bantlanmış durumda. Uzun bir siyah bant şeridi ağzını ve başının arkasını kaplıyor ve pencereden uzaklaşmaya çalışırken çılgınca sesler çıkarıyor.

Yalnız.

Bölgeyi bir kez daha taradım, kimseyi bulamadım, sonra Nate ve ben Raf'ı tutup pencereden uzaklaştırdık. Bunu yaparken, belini bağlayan ipin binanın dışında sallanan, ağır bir şeye bağlı olduğu anlaşıldı. Kenardan baktığımda, bir gaz tüpü gibi görünüyordu.

Nate ağzındaki bandı çıkarırken, ben de beline bağlı ipi kesmeye başlıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Raf'ın bacağındaki yaradan kan akıyor, tahminimce kurşun yarası, ve altına işlemiş.

"Yalnız olduğumu sandım," diye açıklıyor, neredeyse hiperventilasyona girmiş halde. "En az üç araba aceleyle uzaklaştı, bu yüzden her şeyin bittiğinden emindim, ama sonra..."

Yukarıdaki katta duyulan yüksek bir patlama sesi onu keser, kulaklığımda o kadar yüksek ses çıkar ki, işitme duyumu sonsuza kadar mahvedeceği korkusuyla kulaklığımı çıkarmak zorunda kalırım.

Nate'e dönüp ipi kesmek için kullandığım bıçağı ona veriyorum.

"Onu aşağı indir," diyorum.

"Peki ya sen?" Nate bileğimi tutar. "Yalnız gidemezsin."

"Onu arabanın arkasına koy," diyorum. "Birini görürsen ne yapacaksın?"

Nate'in ağzı açılıp kapanıyor. "Nate."

"Ateş ederim," diyor.

"Sen vurursun," diye onaylıyorum. Eğilip dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum.

"Bu adamlar sert," diyor Raf. "Ve binanın her yerine bok döküyorlar.

Gaz."

Rafael'e başımı sallıyorum, sonra Nate'e olabildiğince uzun bir bakış atıp merdiven boşluğuna doğru koşuyorum.

NATE

Ellerini ve ayaklarını bağlayan ipleri yeterince hızlı bir şekilde gördüm, ama yanlışlıkla yaralı bileğine dokunduğumda inledi.

"O pislikler beni vurdu," diyor ve hava daha aydınlık olmadığı için gerçekten çok mutluyum, çünkü şu anda bile, havuzdaki kan lekesinin aslında sadece kirli motor yağı olduğuna kendimi neredeyse ikna edebiliyorum. Ancak bu, midemin bulantısını pek azaltmıyor. Koku durumu daha da kötüleştiriyor. Evet, idrar kokuyor, ama havadaki benzin kokusu doğrudan beynime gidiyor ve başımı döndürüyor.

Beline bağlanan ip kesilmesi en zor olanı, ama kopana kadar kesmeye devam ediyorum ve onu aşağı çeken her neyse, kalan ipi hızla çıkıntıdan aşağıya doğru çekiyor.

Yere çarpmadan önce iki saniye boyunca gergin ve sessiz bir bekleyiş yaşandı, sonra yüksek bir metalik sesle yere çarptı ve ikimiz de irkildik.

Son birkaç aydır yaptığım ağır antrenmanlar için şimdi minnettar olabilirim, çünkü benim ek gücüm olmasaydı Rafael'i yerden kaldırmak çok zor bir iş olurdu. Ayağa kalkıp sağlam ayağıyla dengede durduktan ve beni koltuk değneği olarak kullandıktan sonra, merdivenlere doğru topallayarak yürümeye başladık.

Yolun büyük bir kısmını kat ettiğimizde, dışarıda bomba patlamış gibi bir ses duyulur. Bu ses kafa karıştırıcıdır ve ayaklarımızın altındaki binayı sarsar, ama ben yürümeye devam ederim. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi. Araba alarmları çalıyor ve sirenlerin de onlara katılmasının an meselesi olduğunu biliyorum.

Bir kolumla Rafael'i tutarken, diğer kolumla hala dolu silahı tutuyorum ve merdivenlerden aşağı, girişe doğru ilerlemeye başlıyoruz.

Merdiven boşluğu karanlık ve sessizdir, ama el fenerini tutacak başka elim yok, bu yüzden çoğunlukla karanlıkta körü körüne ilerlemeye devam ediyoruz, ta ki sonunda birinci kata yaklaşıp kadar.

"Sen Nate misin?" Rafael, son merdivenleri inmesine yardım ederken soruyor. "Evet," diyorum.

"Kardeşim Tony'ydi," diyor Rafael ve kalbim sızlıyor. Beni korumaya çalışırken ölen Tony'yi haftalardır düşünmemiştim. "O

seni sevdiğini söylemişti."

"Ben de onu severdim," diyorum, yalan söylemiyorum.

Birinci kattaki kapıyı itip açtığımda, yoğun duman ve yanan alevlerle karşılaşırız. Rafael her türlü küfürü sıralıyor, ne kadar büyük bir belaya bulaştığımızı mırıldanıyor; ona katılmıyorum ama yine de bizi dış duvara doğru itiyorum. Hiçbir pencere yerinde değil, bu yüzden duvara yeterince uzun süre tutunursak, bizi dışarıya fırlatacağını düşünüyorum.

Nefes almak gittikçe zorlaşıyor, ama haklıydım ve duvarda bir gün tavandan tabana bir pencere yerleştirilecek olan büyük bir delik buluyoruz. Ya da yerleştirilmiş olacaktı. Bunun şimdi gerçekleşeceğini kesin olarak söyleyemem.

Dışarı çıktığımızda nefes almak daha kolay oluyor, ama uzak kapıya ulaşana kadar çok da kolaylaşmıyor. Rafael'i sürüklemek zor iş, o da benimle birlikte zıplıyor. Benden en az on santim daha kısa ve bu şekilde eğildiğim için sırtımın sol tarafındaki kaslarım yanıyor.

Dumanın arasından görebilecek kadar uzaklaştığımızda, binanın ilk üç katından alevlerin yükseldiğini ve dördüncü ve beşinci katlara doğru yayıldığını fark ettim. Vanessa'nın nerede olduğunu bilmiyorum ve onu bulmak ya da ona seslenmek istiyorum, ama bu Rafael'i kendi başına bırakmak anlamına gelir ve o da muhtemelen duman zehirlenmesinden ölür.

"Beni arabama götür," diyor. "Anahtarlar bende."

Topallayarak, biraz daha hızlı bir şekilde binanın ön tarafına doğru ilerliyoruz. Yangının başladığı yerin, orada park edilmiş olan ve şimdi yanmış bir kabuk haline gelmiş Corolla olduğunu görüyoruz.

Arabasını, alevler içindeki "bebeğini" görünce çığlıklarını duymamaya çalışıyorum, kapıya doğru topallayarak çıkışa doğru ilerliyoruz.

"Onu öldüreceğim," diyor Rafael.

"Tabii dostum, tamam, kaldırıma dikkat et, evet, büyük bir sıçrama, tamam."

Onu taşımak yılın en zorlu egzersizi ve neredeyse varmışız ki, solumuzdan bir yerden adımı haykıran bir ses duyuyorum.

Binanın uzak tarafında, Leo ile birlikte Mary var ve önümde, benim tam olarak göremediğim bir şeyi işaret ediyor. Her ihtimale karşı silahımı kaldırıyorum.

Bir rüzgar esintisi dumanın bir kısmını kaldırıp diğer yöne doğru iter, şimdi önümdeki şeyin bir şey değil, bir insan olduğunu görebiliyorum, tamamen siyah giyinmiş, bana doğru silah tutan uzun boylu bir adam.

Beni bu an için hazırladıklarını biliyorum, ama düşündüğümünden çok daha yakın olan silaha bakarken parmağım tetiğin üzerinde donup kalıyor.

Bir saniyelik düşünme süresi bir saniye fazla uzun ve silahı ateşleniyor, kurşun sol tarafımdan geçiyor ve ardından korkunç bir acı hissi geliyor.

Bu beni çok korkutuyor ve neredeyse altıma işeyecektim, ama kendimi tutmayı başardım. Sanırım vurulmadım, sadece sıyrıldım, ama yine de çok acı veriyor.

Adama tekrar bakıp, ilk başta yapmam gereken şeyi yapıyorum: Hareket eden hedefe ateş ediyorum, önce kolunu, sonra omzunu vuruyorum.

Onun yerine göğsüne isabet etmesini dilediğimi fark edince kendime şaşıyorum.

Bir kez daha nişan alıp ateş ediyorum, ama bu sefer ıskalıyorum. Adam bana ateş etmek yerine, sağlam kolunu kullanarak Leo ve Mary'ye ateş ediyor, silahının sesini hemen bir çığlık takip ediyor. O koşarken üç kez daha ateş ediyorum, ama hiçbirisi isabet etmiyor ve sonra ortadan kayboluyor, kapıdan dışarı koşarak onu bekleyen arabaya atlıyor ve araba caddeden hızla uzaklaşıyor.

Binanın içinden bir patlama daha duyulur, bu da beni Rafael'i tekrar tutmaya ve ilerlemeye teşvik eder, sadece bir kez Leo ve Mary'nin de ilerlediğinden emin olmak için bakarım. İlerliyorlar, ama Leo yaklaşıırken Mary'yi gelin taşır gibi kucagında tutuyor. En azından hayatta görünüyor, yüzünde somurtkan bir ifade var ve çok geçmeden bize yetişirler.

"O nerede?" diye bağıriyorum ve Leo, Vanessa'nın SUV'yi caddede geriye doğru sürdüğünü ve bize acele edip binmemizi söylediğini işaret ederek başını sallıyor.

Rafael'in yüzü solgun, Mary'nin omzundaki yaradan her yeri kanıyor, ama arabaya binmeyi başarırız ve Vanessa itfaiye gelmeden caddeden hızla uzaklaşır.

"Mary, ben çok..."

"Boş ver, iyi iş çıkardın," diye sözümü keser, sesi gergindir. "Bir dahaki sefere tereddüt etme."

Vanessa ve ben arka aynadan göz göze geliyoruz, ama o dikkatini tekrar yola veriyor.

"Katalog," diyor Vanessa.

"Mary omzundan vuruldu, Nate'e ateş edildi, isabet etti mi?" diye sorar Leo.

"Kolumu sıyırdı. Ben iyiyim. Rafael bacağından vuruldu ve ayak bileğı kırıldı."

"Başka yaralı var mı?" Vanessa, ses tonu titreyerek sorar.

"Evet, arabamı havaya uçurdular," Rafael bagajda otururken sızlanıyor. Kapüşonumu çıkarıp kolumdaki yarayı inceliyorum. Kanıyor, ama bu arabadaki diğer iki yaralı kadar ciddi değil.

"Sana yeni bir Corolla alışız," diyor Vanessa. "Önce hastaneye gidelim."

Oraya kadar gergin bir yolculuk oldu. Leo, kan kaybından dolayı bilinci bulanıklaşan Mary'nin omzuna nasıl baskı uygulayacağıını öğretti ve ben de bayılmakla bu berbat durumu daha da kötüleştirmemeye çalıştım.

Vanessa hastaneye giderken birkaç telefon görüşmesi yapar. Birincisi, hastaneye gideceğimizi ve yatakları hazırlamalarını söyleyen birine, ikincisi Sean ve Willa'ya gidip polislerle buluşmalarını söyleyen birine, üçüncüsü ise annesine her şeyin yolunda olduğunu ama hastaneye gelip herkese temiz kıyafetler getirmesi gerektiğini söyleyen birine.

Hastaneye vardığımızda, Vanessa arabayı iki sedyenin beklediğı arka girişe geri çekiyor.

Mary'yi ve ardından Rafael'i sedyelere yatırırız ve yeşil önlüklü personel onları boş floresan koridorlardan geçerek muayene odalarına götürürken, biz de arkalarından gideriz. Oysa girmemize izin verilmez. Yine de hepimiz onları takip ederiz ve onlar da bize baskı yapmazlar.

Personel Vanessa'yı tanıyor gibi görünüyor, onu tanıyormuş gibi konuşuyor ve Mary ile Rafael'in durumlarını dinlerken birden fazla işi aynı anda yapıyor. Vanessa kız kardeşinin aldığı tüm ilaçları sayarken, bir doktor not defterine notlar alıyor, diğerleri ise Mary ve Rafael'in etrafında hızlı ve ustaca koşturuyor.

Ekip yeterli bilgiyi topladıktan ve bir plan yaptıktan sonra, tekerleklerin kilidini açıp yatakları odadaki başka bir kapıdan içeri itiyorlar. Ben geride kalıyorum, Mary'den akan kanın giderek büyüyen lekesine bakmaya devam edersem bayılacağımdan eminim.

Birkaç dakika sonra Vanessa yanıma gelir. Yüzü isle kaplıdır ve sol kulağından kurumuş kan izleri, dudağındaki kesikten ise bulaşmış kan izleri vardır. O hayatta. Ben hayattayım. Herkes hayatta. Bu gece berbat geçti, ama hayattayız ve bir saat sonra güneş doğacak ve biz hala iyi olacağız.

Hemşireyi çağırıp kolumu tedavi ettiriyor ve beni koridorun karşısındaki muayene odasına götürüyorlar. Orada çok nazik bir kadın yaramı temizliyor,

uyuşturucu iğne yaptı ve toplam yedi dikiş attı. Bütün bunları, sanki buraya iki kişi korkunç bir durumda gelmemişiz gibi, dostça sohbet ederek yaptı.

Bu sırada Vanessa ayakta durup izliyor, tüm kasları gergin, gözleri fal taşı gibi açılmış ve odaklanamıyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ama iyi bir şey olmadığını biliyorum.

Kırk beş dakika sonra, yaralarım sarılır ve hemşire bize su şişeleri getirir, ardından sessiz ve boş bir bekleme odasına götürür.

şimdi tek yapmamız gereken beklemek.

Gergin ve sessiz bir an geçtikten sonra, onu kollarımın arasına alıp yüzünü göğsüme yaslamasına izin veriyorum. Kız kardeşine olanların benim hatam olduğunu, Mary'nin vurulmasının tek nedeninin, net bir atış fırsatı varken tetiği çekecek kadar kendimi toparlayamamam olduğunu, onun düşündüğü kadar işe yaramaz olduğumu, silahı bana doğrultmuş olsa bile, tam önümde olsa bile birini öldürecek kadar güçlü olmadığımı biliyor mu, emin değilim. "Üzgünüm," diye saçlarına tekrar tekrar fısıldıyorum, boynunu tutarak.

boynunu bana doğru çekerek.

"Ölebilirdin," diyor ve sanki ağlıyormuş gibi sırtının titrediğini hissediyorum, hıçkırıklarını tutuyor.

Onu daha sıkı sararım ve saçlarını koklarım. Saçları ağırlıklı olarak sigara kokuyor, ama aynı zamanda banyosundaki hindistancevizi saç kremi kokusu da var. Bu kokuyu hafızama kazırım, çünkü yaptığım şeyi, yapmadığım şeyi ve onun yanında olmaya ne kadar uygun olmadığımı öğrendiğinde bir daha beni kendine yaklaştırmayacağından eminim.

"Ben iyiyim," diyorum, sonra tekrar söylüyorum ve ağlaması durana kadar avucumu sırtında gezdiriyorum.

VANESSA

Mary'nin omzundaki ameliyat üç saat sürdü ve Nate benimle birlikte bekledi. Özel bekleme odasının penceresinden güneşin doğuşunu izledik, hastane personeli tarafından getirilen çay ve yanmış kahveyi içtik ve yoğun bir bageli paylaştık.

Rafael'in de ameliyat olması gerekiyordu, ama onunki çabuk bitti ve o şimdiden altıncı kattaki bir odada iyileşiyordu, iki adam her ihtimale karşı kapısında nöbet tutuyordu. Dün gece bize saldıranın kim olduğunu bilmiyorum ve en kötüsü, aylarca süren bu boktan durumdan sonra, kim olabileceğine dair en ufak *bir fikrim* bile yok.

Tamamen çaresizim ve bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

Karantina işe yaramadı. Mary ve Nate vuruldu.

Bunun için uygun olmadığının nedenleri listesi şu anda kilometrelerce uzunluğunda.

Leo kendi soruşturmasını yürütüyor, ama bize kim olduğunu gösteren herhangi bir kanıt bulacağını sanmıyorum. Bu çok kolay olurdu ve Nisan ayında ilk sevkیات kaybı olduğundan beri bu konuda hiçbir şey kolay olmadı.

Nate iyi davranıyor, gece boyunca yanımda sabit bir varlık olarak duruyor, ama onun korktuğunu biliyorum. Kim korkmaz ki? Vuruldu ve bu benim yüzümden neredeyse öldürüldüğü ilk sefer bile değildi.

Eğer kalırsa, bu kesinlikle son olmayacak.

Annem saat altı civarında Willa'nın peşinden gelir. Sean, teyzeleri Mary'nin durumunun düzelmesini sabırsızlıkla bekleyen çocuklarla evde.

"Haber var mı?" diye soruyor Willa, ama haberler Nate'in kırk dakika önce gönderdiği mesajdakilerle aynı. Mary'nin durumu stabil, tamamen iyileşecek. Bir saat kadar sonra onu görebileceğiz.

"Kül tablası gibi kokuyorsun," diyor Willa bir dakika sonra. "Eve git. Mary gün bitmeden taburcu olacak, olmazsa bu gece tekrar gelebilirsin."

Nate ve ben hastaneye geldiğimiz yoldan çıkmadan önce, annem ve o, burada her şeyi halledebileceklerini bana ikna etmek için otuz dakika daha uğraşırlar ve benim itirazlarıma rağmen, bizi eve götürür.

Yolculuk sessiz geçer. Onu bir şeyin rahatsız ettiğini anlayabiliyorum ama ne olduğunu sormaya korkuyorum. Yanıldığını, söylediklerini geri aldığını ve benimle asla birlikte olamayacağını söylemesini duymak istemiyorum. Bu benim hayatım ve o, hayatının ya da benim hayatımın kafalarımıza bir kurşunla son bulacağından sonsuza kadar korkmak zorunda kalacak.

Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Onun yerinde olsam ben de bunu istemezdim. O, bahçecilikte iyi, birçok hobisi olan, sahip olmak istediği çocuk ordusuna iyi bir anne olacak, iyi birini hak ediyor. Ben ona bunların hiçbirini sağlayamam.

Sessizce ağlıyorum, o da direksiyonu tutmayan eliyle benim elimi sıkıyor. İki haftada bir yaptığım stres ağlamamın zamanı gelmişti ve şimdi her şey yanaklarımdan ve boynumdan sıcak damlalar halinde akıyor.

Ona sunabileceğim tek şey acı, kan dökülmesi, şiddet, her zaman zirvede kalmak için suç dolu bir hayat ve tehdit edildiğimizde hainleri ortaya çıkarmak. İyi bir anne olamayacağım, bebeğini dünyanın dehşetinden korumak için her şeyi yapacak bir anne olamayacağım, onlara bu dehşeti ilk elden göstermek ve gölgelerde sürünen şeytanlarla nasıl savaşacaklarını öğretmek zorunda kalacağım. Bundan kaçabileceğim bir şey değil.

Eve geldiğimizde yanımdan ayrılmıyor, ikimiz de kirli giysilerimizi çıkarıp birlikte duşa giriyoruz. Sıcak su yüzümden akarken biraz daha ağlamama izin veriyorum ve o, saçımı nazik parmaklarıyla yıkıyor, saç derimi masaj yapıyor, sonra durulayıp aynı işlemi saç kremiyle tekrarlıyor. Aynı şeyi sabunla da yapıyor, ellerini köpürterek vücudumun her yerine sürüyor, kulaklarımın arkasından ayaklarıma kadar hiçbir yeri atlamıyor.

Ona yardım ettim ve dudakları benim dudaklarıma değdiğinde çekilmedim, dudaklarımdan boynuma doğru inen yumuşak ve tatlı öpücükler. Bunlar bir yalvarış ya da özür gibi geliyordu ve onun da benim üzerime ağır bir lanet gibi çöken gerçeği bilip bilmediğini merak ettim:

Bu, onunla geçireceğim son an.

Mary onun adını seslendiğinde silah sesini duyar duymaz kararımı vermiştim. Ona bunu yapamayacağımı, bu hayatı yaşamayı isteyemeyeceğimi biliyordum. Bunu yapamayan o değil, benim. Bu adamın benim için böyle bir tehlike altında yaşamasına izin veremem, bu adil değil.

Nate Gilbert'ın ölümüne neden olmayacağım. Onun bu dünyada nefes almamasının sebebi olmak istemiyorum. Bu bencilce ve onun kendi kararlarını verebilecek kadar yetişkin olduğunu biliyorum, ama bunun nasıl bir şey olacağını bilmiyor.

O, benim evimde geçirdiği üç ayı, yaz gecelerinde bizimle film izleyip ılık havuzda yüzdüğü günleri biliyor. Ailemle yemek masasında oturup bodrumda dövüş antrenmanı yaptığımız günleri biliyor. Gerçekte nasıl olacağını, yılın her günü soğuk ve acımasız olmak zorunda olan biriyle evli olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyor. Benim kimi öldürdüğümü bilmek ve çocuklarının da öldüreceğini bilmek nasıl bir his olacağını hayal edemiyor.

Eğer yaralanmaz ya da öldürülmezse, bana kin besleyecek ve ben bunu kaldıramam, kaldıramam.

Evet, ben bencilim. Onun vücudumu öpmesine ve beni duştan damlayan halde yatağa taşımasına izin veriyorum, orada ağlayana kadar benimle sevişmesine izin veriyorum, sonra da beni kucaklamasına izin veriyorum, çünkü bu son kez. Sadece bu gece. Uyuyacağım ve dünya dönmeyi bırakmamış gibi davranacağım, ve bu gece güneş battığında, başka biriyle nişanlanmış olacağım.

Beklersem cesaretimi kaybederim, o da tatlı öpücükleri ve kulağıma dua gibi tekrarladığı aşk sözleriyle beni yıpratır.

Bu gece olmalı.

* * *

MARY İYİ, dikişleri atıldı ve eve gitmeye hazır, ama doktorlar bir gün daha kalmasını istiyorlar, bu yüzden itirazlarına ve "onlara gitmeme izin vermelerini söyle" diyen sayısız mesajına rağmen, yarın sabah eve gelecek.

Bu sabah uyumak için fazla vaktimiz olmadı, çünkü hastaneden direkt gelen Willa ile birlikte şehir komisyon üyeleriyle konuşmak için şantiyeye gitmem gerekiyordu.

O gün, evrak işleri, telefon görüşmeleri ve kız kardeşimi kim vurduğunu ve milyonlarca dolarlık ve aylarca süren bir projeyi kim mahvettiğini bulmaya çalışmakla geçti.

Elimizde hiçbir ipucu yoktu.

Akşama kadar çalışmaya devam edecektim, ama Nate ve annem bana karşı birleşti ve beni kütüphaneden çıkmaya zorladı.

Yüzümü yıkamamı sağladılar ve annem beni yatağa yatırmadan önce göz maskesi bile taktı, hepsi saat dokuzdan önceydi.

Uyuyormuş gibi yaptım, rahatlamış gibi görünmek için nefesimi yavaşlattım, ama zihnim hala bir gerçeğin etrafında dönüp duruyordu: Sevdiğim herkesi koruyacak kadar güçlü değilim.

Bu, yaz boyunca kendime tam olarak inanmadığım en acı uyanış. Sevkiyatların kaybolması ve saldırılar olsa bile, bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm.

Başaramadım.

Baba, yanlış kızı seçtin.

Bu durumda ne yapacağını hayal edemiyorum, ama içimden bir ses, onun bu duruma hiç girmeyeceğini söylüyor.

O sevilen, saygı duyulan ve korkulan biriydi. Ben ise bazıları tarafından yeterince seviliyorum, bazıları tarafından ise nefret ediliyorum. Bunun sebebi sadece kadın olmam da değil. İşime çok odaklanıyorum, her zaman şirketimizin işlerini ve şehirdeki gücünü genişletmeye çalışıyorum, topluluğumu yeterince desteklemiyorum.

Babam sadece bizim üçümüzün değil, ailedeki herkesin babası olarak biliniyordu. Ben o kadar sevgi dolu ya da babacan değilim. Ben, ilk nişanlısını öldüren ve çarpık bir reality TV programı gibi evlilik adaylarıyla görüşen 28 yaşında bekar bir kadınam.

Değişmem gerekiyor.

Nate'in yanımda uyuduğundan emin olduktan sonra, onu uyandırmamak için yanağına hafifçe bir öpücük kondurup yataktan çıkıyorum. Dolabımı karıştırırken sesimi duymasını istemiyorum, bu yüzden Mary'nin kıyafetlerinden ödünç alıyorum, bana daha çok kapri gibi duran siyah bir kot pantolon ve dar bir tişört. Bu iş görür.

Dün olanlar hakkında konuşmadık ama bunun onu çok rahatsız ettiğini biliyorum. Bütün gün sessiz kaldı, elinden geldiğince yardım etti ama sarsılmıştı. Bana bunu yapamayacağını, benimle olamayacağını, bunun bedeli çok ağır olduğu için söyleyebileceği uygun bir an arıyordu. Gözlerinden, işkence çektiğini anlayabiliyordum.

Maxim'in kulübüne vardığımda, gece yarısı çoktan geçmişti ama müzik hala dışarıdan geliyordu.

Kapı görevlisi adımları sormadan beni içeri alıyor ve bu hoş bir jest, Maxim'e bu aptalca oyunda bir puan veriyorum, onu hiç benzemediği, benim çok daha fazla sevdiğim biriyle karşılaştırıyorum.

Kulüp geniş ve elektrikli, alçaltılmış bir dans pisti, ayakta durulan masalar ve her duvarın karşısındaki yükseltilmiş alanlarda dinlenme kabinleri var. Bir tarafta platform üzerinde yükseltilmiş uzun bir bar ve odanın karşısında canlı DJ'in çaldığı bir sahne var. Kulüp tıklım tıklım, dans eden bedenler birbirlerine

birbirlerine yapışıyor. Kıyafetim yetersiz - ya da vücudumdaki kumaş miktarını düşünürsek fazla.

Müşteriler tarafından fark edilmiyorum, hepsi akşamlarının keyfiyle, kiminle tanışacakları, ne yapacakları ile çok meşguller. Keskin bir takım elbise giymiş bir kadın, kulübe daha fazla girmeden beni buluyor ve hafif bir gülümsemeyle beni cam merdivene götürüyor.

Sessizce beni VIP alanındaki, ana salonu tam olarak gören bir masaya götürüyor ve orada Maxim'i bir bardak viskiyle tek başına otururken buluyorum. Dün olduğundan daha rahat giyinmiş, üst üç düğmesi açık, kolları ön kollarının üzerine kıvrılmış, özel dikim siyah bir gömlek giyiyor. Saçları da dağınık, sanki bu gece defalarca elini saçlarına geçirmiş gibi. Ondan beklediğim görünüm bu, karanlık ve güçlü. Ölümcül. Cillian'ın daha geniş ve daha koyu özelliklere sahip bir versiyonu.

Beni saygıyla izliyor, beni gördüğüne memnun ama burada olduğuma şaşırmamış gibi.

"Güzel kulüp," diyorum, ama oturmam. O öne eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor.

"Morelli Construction ile ilk projem," diyor, ki bunu zaten biliyorum. Babası öldükten sonra Maxim, aramızdaki kan bağının bozulmasına gerek olmadığını açıkça belirtmiş, bu da bir zeytin dalı olmuştu. "Bir şey içmek ister misin?"

"Daha sessiz bir yere gidebilir miyiz?" diye soruyorum onun yerine.

Maxim ayağa kalkar; Willa haklıymış, gerçekten çok iri bir adam. Leo'dan bile daha iri, bu genetik bir başarı. Beni ikinci kattan geçerek bizi çatıya çıkaran asansöre götürür. Müziği hâlâ duyabiliyoruz, ama çok az.

"Projenizi duydum," diyor Maxim, birkaç dakika sessizce şehri seyrettikten sonra.

"Sen miydin?" diye soruyorum.

Maxim iç çeker, başını sallar. Ona inanıyorum. Dün geceki saldırının kişisel bir yanı olduğunu biliyordum. Bizi zayıf anımızda vurup, sonra Nate ve Mary'nin peşine düştü.

"Açık konuşacağım ve senden de aynısını bekliyorum," diye başlıyorum ve o başını eğdiğinde devam ediyorum. "Aşkım garanti edemem. Edemem."

Pervazın üzerine yaslanıp bana doğru döner. Bu pozisyonda neredeyse benimle aynı boydadır.

"Nathaniel," diyor.

Ondan beklediğim dürüstlüğü ona da gösteririm. "Evet." Sesim titremez, çatlamaz. "Ama sana sadık olacağım ve aynısını senden de beklerim."

"Onu seçmiyor musun?"

"Onun yaşamayı seçiyorum."

Maxim bunu sorgulamıyor ve ben minnettarım. Elini çenesine götürüyor, avucunun altında sakalının gölgesi beliriyor.

"Bu şartları kabul ediyorum," diyor. "Çok acımasız mısınız?"

Bu soruya hak ettiği değeri veriyorum. Altımızda, caddenin karşısındaki barda bir çift çıkıyor, kıkırdayarak birbirlerine sarılıyorlar.

"Bazıları öyle olduğunu söyler," diyorum. "Ama ben adil olmayı tercih ederim." O, bu duyguyu anlamaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Öyle misin? Zalim misin?"

Gözleri ufuk çizgisini, ötesinde parıldayan ışıklar denizini tararken bu soruyu düşünür.

"Babam bana çok acımasız olmayı öğretti. Titiz olmayı." Ellerini inceliyor, ellerinin arkasında pürüzsüz yara izleri var. "Ama annem farklıydı. Onu acımasızca işkence eden, hayatının her alanında kontrolü elinden alan korkunç bir adamla evlenmeye zorlandı, ama kendi isyanlarını sürdürdü. Küçük isyanlar, geceleri odalarımızda, bize nazik olmayı öğrettiği isyanlar.

"Evet, bu hayatta on hayat yeterince acımasız davrandım. Ama nazik olmayı tercih ediyorum."

Yeterince iyi. Hatta çoğundan daha iyi. "Ne elde etmek istiyorsun?"

"Seninle aynı şeyi. Bir varis ve onu koruyacak daha fazla insan, ve aşk olmasa bile, arkadaşlık. Bana pislik gibi davrandığımda bunu söyleyecek, benden daha akıllı biri."

İki ay önce, bu sözler kulağıma müzik gibi gelirdi. O, bir eş olarak istediğim her şeye sahip. Ama şimdi bu sözler, bu düzenlemenin nasıl olmayacağını ve kiminle olmayacağını hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor.

Seninle aynı.

Nate huzurlu bir hayat sürebilirse, bu anlaşmadan çok daha fazlasını kazanmış olacağım.

"Biri peşimde," diyorum. Kim olduğunu biliyorsa, tepkisizliği etkileyici bir oyunculuk.

"Mary'nin bahsettiği köstebek. Galada."

"Evet," diyorum. "Bununla başa çıkmaya çalışıyorum, ama dün gece çok ileri gittiler."

Aileme zarar verdiler."

Bu, Maxim'in dikkatini çekiyor, hikayenin duymadığı bir kısmı. Gizli kalması gereken hastane personeline çok para ödüyoruz ve bunun karşılığını aldığımızı bilmek güzel.

"Mary," diyorum, "Küçük kız kardeşim. Vuruldu."

"O..." Maxim'in gözleri bu habere çılgınca tepki veriyor, sadece bir anlık, ama şüphelerimi doğrulamak için yeterli.

"O iyi," diyorum, ona alaycı bir bakış atarak. "Maxim, bir daha sormayacağım, ama ona aşık mısın, şimdi söyle."

Maxim bir süre hiçbir şey söylemez, ben de bunu yeterli bir cevap olarak kabul ederim. Mary bakılması kolay birisi değildir. Durum böyle olmasaydı, bu haber ferahlatıcı olurdu.

"Daha önce kulübüme gelmişti," diye açıklıyor ve bu beni şaşırtıyor. Mary, kulübe tek başına gelmesini bekleyeceğim son kişidir, ama o birçok sırrı olan, her zaman geceleri gizlice kaçan biridir. Görünüşe göre kulübe gitmek için. "Beni büyüledi, hepsi bu. Geçer."

Öyle olacağını sanmıyorum, ama benimle evlenirse, onun hayranlık duyduğu kişi onu sonsuza kadar ezecek. Benimki Connecticut'a taşınacak. Hangimizin durumu daha kötü, emin değilim.

"Benimle birlikte olursan ona asla sahip olamazsın." Bunu söylediğim için üzgünüm. "Elbette," diye kabul ediyor.

"Endişelenecek bir şey değil."

Bunda kesinliğini hissedebiliyorum. Elimizdeki tartışma potansiyel evliliğimizle ilgili olmasa bile, Mary'yi geçerli bir seçenek olarak görür müydü acaba? O, ailenin bıçağı, ince bir uca ve keskin bir kenara sahip; sevilme için özel bir çaba göstermez. Başka bir hayatta, ondan on yaş büyük ve iki katı büyüklüğünde olan bu adamın onu kazanmaya çalışmasını izlemekten zevk alabilirdim. Ama Maxim Orlov ve benim gibi insanların istedikleri kişiyle evlenebilecekleri bir hayatımız yok.

"Başarısızlığımı görmek isteyenleri ararken, işi devam ettirmek için elimden geleni yapıyorum. Ama bunu başarıya kadar, bu benim yüküm," diyorum.

"Onları bulmana yardım edeceğim," diyor Maxim, sesinde yeni bir kararlılık var. Kaşlarımı kaldırdığımda, "Onları çabucak alt edersek, bu ikimizin de yararına olur," diye devam ediyor.

Aramak, daha fazla sorgulama, daha fazla kan, daha fazla ceset demek. Ama o haklı.

Son sözü söyleyen, kararları veren, el sıkışan, başkalarına rapor veren kişi olmak asla kolaylaşmıyor. Sürekli ikinci kez düşünmek, midemde kaynayan sahtekarlık sendromunu yokmuş gibi davranmak zorundayım.

Keşke babam burada olsaydı da bu kararı benim yerime verseydi.

"Nişanı duyurana kadar, varsa romantik ilişkilerini sonlandırman için zamanın var," diyorum.

O da kabul ederek başını sallar. Kendimi toparlayarak Maxim'e elimi uzatırım.

"Maxim Orlov, benimle evlenir misin?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Evet," der ve elimi sıkar.

VANESSA

Eve geldiğimde ^{NATE} uyanıktı, mutfaktaki adada oturmuş, önündeki tezgahta yarısı boş bir bardak su duruyordu. Ranger'ı göremiyorum ama oturma odasındaki köpek yatağından gelen minik horlamalarını duyuyorum.

Bir gün önce bana beni sevdiğini söylüyordu. Bu gece ise başka biriyle nişanlandım.

Bu konuşmayı tamamen önlemek için geri çekilmek istiyorum. Şu anda uyuyabilirsem, bu bir sır olarak kalabilir. Altı saat boyunca kimse bilmezse, belki o zamana kadar gerçek olmayacak ve belki de beni şu anda olduğundan daha fazla nefret etmeyecektir.

Ya da belki Nate, dün gece bilmeden verdiği sözleri geri almak zorunda kalmayacağı için rahatlayacaktır.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.

Omzunun üzerinden kapıda duran bana bakıyor.

"Selam," diyor. Burası karanlık, dolap ışıkları loş ve tezgahın üzerinde ay ışığı var. Bu bana Belediye Başkanı'nın Galası'nın olduğu geceyi, ilk kez tanıştığımız geceyi hatırlatıyor.

"Merhaba." Onun karşısındaki tezgahın diğer tarafına geçiyorum ve arka bahçedeki fiskiyeler çalışana kadar sessizce duruyoruz.

İkimiz de aynı anda konuşmaya başlar ve kesiliriz. Bana önce konuşmam için eliyle işaret eder.

"Maxim ile evlenmek zorundayım," diyorum.

Yüzündeki ifade, hazırlandığımdan çok daha kötü. Duygularını saklamakta hiç iyi olmamıştır — onu öfkeli, sonra gergin, sonra tiksiniş gördüm. Onu en çok şehvetli, aşık gördüğümde severdim. Yeşil gözlerinde, kendi duygularını benim gözlerimde yansıtan sıcak bir yumuşaklık vardı. Şimdi ise, onun yıkıldığını görüyorum ve bunun sebebi benim olduğumu bilmek içimi parçalıyor.

"Orada mıydın?"

"Evet," diyorum ve sesim çok kısık çıkıyor. "Hm."

Her şeyi açıklamak istiyorum, onunla birlikte olmak için asla yeterince iyi olamayacağımı anlatmak için kelimeleri kusmak istiyorum. Onu yeterince tehlikeye attım ve bunu daha fazla yapmak istemiyorum, her ne kadar çaresizce istesem de. Yanımda olup, kaba veya adaletsiz davrandığımda bana bunu söyleyen o olmadan yaşamayı düşünmek beni hasta etse de. Onu şimdiden özlediğimi söylemek istiyorum, sanki karnımda onun yanında taşıdığı hayati bir organ varmış gibi, ve o aptal köpeği bile özleyeceğimi, Nate ile ilgili her şeyi özleyeceğimi. Ona bunu ve daha fazlasını söylemek istiyorum, ama bunun yerine gözlerimdeki acıyı yutmaya çalışırken başımı boynumda sallıyorum.

Bir damla gözyaşı akıyor, sonra bir tane daha, ikisini de siliyorum.

"Kişisel bir şey değil." Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışıyorum, ama sesim çatlıyor. "Sen değilsin. Eğer durum farklı olsaydı, *ben* farklı olsaydım...
Sen değilsin."

Ağlamıyor, benden çok daha soğukkanlı, ama sanki hala içimi görebiliyormuş gibi bana sertçe bakıyor.

"Bunu yapma," diyor. "Bunu yapmak istemiyorsun Vanessa, *o yüzden yapma.*"

Tezgahın üzerinden uzanıp elimi tutmaya çalışıyor, ama ben elimi ondan çekiyorum. Gözlerinde yine acı beliriyor, sonra sertleşiyor.

"Seni ikna edemem," diyor. Bu bir soru değil, ama yine de başımı sallıyorum.

Yalan söylersem onun için daha kolay olurdu belki. Maxim ile evlenmek *istediğimi* söyleseydim. Ama bu yalanı söylemek çok acı verici olurdu ve tıpkı benim diğer yanlarım gibi, o da özenle inşa ettiğim duvarların ardındaki gerçeği görürdü.

Nate tezgaha elini vurur. "Sen çok *inatçısın* Ness.
Neden?"

Gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyor, durdurmak mümkün değil.

Ona beni kucaklayıp kucaklamayacağını, bu gece bir kez daha, sadece bir kez daha yapabilir miyiz diye sormak istiyorum, ama bu ona haksızlık olur ve ona bir kez daha dokunursam, onu asla bırakamayabilirim.

"Bunu yapmak zorundayım."

Nate kalkıp gitmek için ayağa kalkar ve bir şey söyleyecekmiş gibi durur, ben de bencilce onun, bunu kendisinin yapmasını istediğini, Maxim'in beni onun gibi asla anlayamayacağını, hayatının şu anda benimki kadar boş hissedeceğini söylemesini dilerim.

Ama söylemiyor, sadece mutfaktan çıkıp merdivenlerden yukarı, odasına gidiyor.

Soğuk mutfakta yalnız kalırım; Ranger'ın horlaması, aralıklı çalışan sprinklerler ve benim yumuşak ağlamam kalan tek seslerdir.

* * *

Maxim Orlov'a onunla evleneceğimi söylediğimden bu yana bir ^{hafta} geçti ve bu hafta düğün planlamaları ve Mary'yi vuran kişinin peşine düşmekle geçti.

Maxim ile evleneceğimi söylediğimde ailem bu haberi iyi karşıladı. Hepsi birbirlerine baktılar ve Willa bana kız kardeşçe bir konuşma yapmaya çalıştı, ama ben onlara hiçbirini dinlemeyeceğimi ve şimdi benim kararlarım saygı duymalarını hatırlamaları gerektiğini söyledim. Ondan sonra hepsi kabul etti, ama kimse beni tebrik etmedi. Bu boş bir jest olurdu; benim ihtiyacım olmayan ve istemediğim bir jest.

Nate kendine saklandı, beni büyük ölçüde kaçındı ya da sanki onun ve benim kalbimi söküp bir karıştırıcıya koymamışım gibi davrandı. Onunla sohbetlerimiz yapmacık ve kısa. Artık kanepede oturup birimiz uyuyana kadar film izlemiyoruz, yemeklerde birbirimize bakışlar atmıyoruz, koridorlarda gizlice dokunmuyoruz, artık sadece "bu gece" yok.

Mary, omuzu iyileşene kadar antrenman yapamıyor - bu onun için kişisel bir cehennem - bu yüzden Nate'i kendini savunma ve ateş etme dersleriyle terörize ediyor. Nate sonsuza kadar burada kalmayacak, bu yüzden kendi başına kaldığında kendini savunabileceğini bilmek rahatlatıcı.

Willa, Washington Street projesi için sigorta, alıcılar ve yatırımcılarla uğraşarak kendi cehennemini yaşıyor. Onu kıskanmıyorum, ama kendimi de kıskanmıyorum; Leo ve ben Sean ile birlikte soruşturma yapıyoruz, bu yapmamız gereken en kötü işlerden biri.

Leo, konuşmaktan başka çaresi kalmayana kadar birini dövdürürken, biz de sorgulama, tehdit ve cansız bir şekilde izlemeyle uğraşıyoruz. Minibüslerden birini bulduk, ancak onun geçen hafta otoparktan çalınan minibüslerimizden biri olduğunu ve daha fazla video kanıtının tahrif edildiğini gördük. O gece otoparkta görevli güvenlik görevlisiyle özellikle zorlu bir konuşma yaptıktan sonra, birinin ona anahtarı vermesi için para ödediğini ve karısını ve kızını tehdit ederek bunu gizli tutmasını sağladığını itiraf etti. Klasik bir hamle.

Daha fazla baskı uygulandığında, adamın hırsızın kim olduğunu bilmediği ortaya çıktı. Kalın siyah maskeler takmışlardı, gözleri bile

görünmüyordu ve seslerini değiştiren bir tür teknoloji kullanıyorlardı.

Bu haber Sean'ı çılgına çevirdi çünkü bu teknoloji tanıdıktı, geçen yılın sonlarında Cillian ile birlikte getirip sattıkları bir şeydi. Bunun aynı şey olduğuna emindi ve her alıcı için kayıtları kontrol ediyordu.

İpuçlarını takip ediyorduk, kesilmeden önce bunların kaynağına ulaşmak için çaresizce uğraşıyorduk. Sadece bu hafta sistemde üç saldırı girişimi oldu, bu yüzden Sean son satışıları araştırmanın yanı sıra, siber güvenliğimizin bizi daha fazla zarardan koruduğundan emin olmak için de çok meşguldü.

En azından, tam bir felaketti.

Hepimiz kafası kesilmiş tavuklar gibi görünmemek için elimizden geleni yaparken, annem bir nişan partisi planladı ve önümüzdeki ay yapılacak düğünü planlamaya başladı bile.

Gizli kalmaya çalışsak da, programımız oldukça sıkışık.

Duyuru yarın nişan partisinde yapılacak ve Rus ve İtalyan mafya üyeleri, kasabanın en gözde iki suçlusunun birbirleriyle evleneceklerini duyunca çok sinirlenecekler.

Annem, parti için özel olarak dikilen bir elbisenin bazı değişikliklerini yapmak üzere bir terzinin evimize gelmesini sağladı. Benim yaptırdığım hiçbir elbise yeterince dikkat çekici değildi. Sanırım bunun anlamı şuydu: *Kan kırmızısı fahişe elbiselerinden oluşan gardırobun nişan partin için uygun değil ve umarım bu sonuncusu olur, böylece benim istediğimi yapmama izin verirsin.*

Terzi yeşil ipek elbisenin eteğini düzeltirken, biz onun odasında uzun aynasının önünde duruyoruz. Elbisenin rengi, sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak zümrüt yeşili gözlerinin rengiyle aynı.

"Yeşil, yeni başlangıçları simgeler," diyor. "Kendi nişan partimde yeşil giymiştim."

"Öyle mi?" O gecenin fotoğraflarını hiç görmedim, sadece omuzlarına dökülen büyük, kıvrımlı saçlarıyla bir tanrıça gibi görünen düğün fotoğraflarını gördüm.

"ok gergindim," diyor, gözleri uzaklara dalmış bir şekilde. "Babanı düğünlerde ve partilerde izleyerek büyüdüm, benden on yaş büyüktü, benim ve arkadaşlarım için adeta bir prens gibiydi."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve onun ne kadar geç olduğunu hatırlıyorum, elli üç yaşında. Yirmi iki yaşında babamla evlendi ve hemen ardından Willa'yı doğurdu. Aileleri evlenmelerine karar verdikten sonra, babam hemen evlenmek istedi, ama o üniversiteyi bitirene kadar beklemesi için onu ikna etti.

Hayatının geri kalanında hiçbir şeye ihtiyacı olmasa bile, eğitim almanın önemli olduğunu söylemişti.

Kendi kocasını özleyeceğini bilmiyordu.

"Bir tavsiyen var mı?" diye soruyorum, çünkü babamı ne kadar özlediğini düşünmeye devam edersem ağlayacağım. Onu ne kadar özlediğimi.

Terzi eteği sıkıca çeker, sonra bırakır, bunu birkaç kez tekrarlar ve bir iğneyi ayarlar.

"Ah, tatlım." Annem aynada gözlerime bakar. "Sen benden çok daha akıllısın. Kafan çok iyi çalışıyor."

Burada bir "ama" var, hissedebiliyorum.

"Dön," diyor elbisemi diken adam ve ben onun talimatlarını yerine getiriyorum. "Mükemmel."

Annem devam etmeden önce, adam elbiseyi dikkatlice çıkarmama yardım eder ve yedi dakika sonra odadan çıkar, beni ve annemi odanın sessizliğinde bırakır. Küçükken, babamla bir antrenman daha yapmaya gücüm kalmadığında buraya saklanırdım. Perdelerin arkasına saklanıp annemin beni bulmasını beklerdim. Keşke şimdi de bunu yapabilsem.

"Bebeklerim için tek istediğim mutluluk," diyor. "En büyük tavsiyem, sana uygun bir şampiyon bulman ve sonuna kadar ona sıkı sıkı sarılman."

Nate'ten bahsediyor, ama ikimiz de onun artık bir seçenek olmadığını biliyoruz.

"Maxim bana iyi davranacak," diyorum. "Çocuklarımızı sevecek ve onları korumak için mücadele edecek. Sanırım isteyebileceğim en fazla şey bu."

Bunu duyunca gözleri hüznle doluyor. "Bundan emin misin?" diye soruyor.

Ona dönüp bakıyorum; onun eski geceliğini giyiyorum, düğün elbisesinin altında giydiği, Willa'nın da kendi elbisesinin altında giydiği geceliği.

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum, sadece bir fısıltıyla, ve sonunda bunu birine yüksek sesle söylemek içimdeki yükü hafifletiyor. "Emin değilim."

Annem beni göğsüne çekiyor, ağlamıyorum ama orada kalıyorum, ona sarılıyorum ve onun bana sarıldığını hissediyorum, hayatım boyunca beni binlerce kez bu şekilde teselli ettiğini hatırlıyorum. Sanki yıllardır ona izin vermemişim gibi.

"Ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. Annem saçlarımı ve sırtımı okşamaya devam ediyor, ta ki yanağımda onun gömleğine bastırıldığı yerin izi kalana kadar.

Devam etme zamanı.

"Maxim ile evleneceğim." Tekrar ona dönmek için oturuyorum. Benimkine benzeyen kahverengi gözlerinin altında dökülmemiş gözyaşları birikmiş. "Ve bu yolun bir yerinde mutluluk olacak."

Annem kolumu bir kez daha uzun uzun sıktıktan sonra odanın diğer ucundaki dolabına doğru yürüdü ve mücevherlerine bakmak için dolabı açtı. Bir süre sonra dolabı kapattı ve benim ergenlik dönemimdeki özlemlerimin %40'ını oluşturan nesneyi hemen tanıdığım siyah keçe kutuyla geri çekildi. Her önemli olayda bu kutuyu çıkarırdı, bazen kız kardeşlerimle birlikte banyo aynasının önünde denememize izin verirdi.

Şimdi, o zaman yaptığı gibi başını aynaya eğiyor ve ben de onu takip etmeden önce bir yudum alıyorum.

Annem kolyeyi çıkarır ve ben saçlarımı kaldırırım, böylece kolyeyi boynuma takabilir. İnce altın zincir, göğsümün ortasında duran yakut bir kolyeyi tutuyor.

"Büyükannen bunu bana ihtiyacım olduğunda vermişti. Şimdi senin ihtiyacın var ve kız kardeşlerinden birinin ihtiyacı olduğunda, sen de ona vereceksin."

Parlak kırmızı ve cildime ağır gelen taşa dokunuyorum. Bir rahatlık.

"Teşekkür ederim," diyorum ve omuzlarımı düzeltip çenemi kaldırıyorum.

VANESSA

WILLA nişan partisi için makyajımı yapmayı ister ve bunu yaparken her şey hakkında konuşur. Eminim bu onun planıydı. Taylor Swift ve onun yeni albümüyle ilgili tüm teorilerle, ya da Angel ve Artie ile izlediği dizinin konusunu ayrıntılı olarak anlatarak, beni önümüzdeki geceden uzaklaştırmak. İşimi ya da Nate'i düşünmemem için her şeyi yapar, tahminimce, ve çoğunlukla işe yarıyor. Mary de koltuğuna uzanmış, sohbete katılıyor, zihnimin başka yerlere kaymasını önlemek için gerçek bir takım çalışması.

Hepsine minnettarım.

Üçümüz banyomda gülüyoruz, Willa çok hareket ettiğim veya hapsirdiğim için beni azarlıyor, sanki lise yıllarında gibiyiz. Okul dansları, partiler veya düğünler için aynı ritüeller tekrarlanır; kız kardeşler makyaj yapar, birbirlerinin saçlarını yapar, Willa'nın ilk mezuniyet balosu için saçlarını kıvrır, düzleştirir veya dalgalandırır.

Bu ritüellerde bir rahatlık var. Bunun bozulmasını önlemek için her şeyi yaparım ve bu düşünce omurgamı dikleştirerek bana bunu neden yaptığımı hatırlatıyor.

Willa büyük bir fırça kullanarak tüm yüzüme, özellikle genetik olarak yağlanmaya yatkın olduğunu söylediği alnıma pudra sürüyor ve sonra çığlık atıyor.

"Mary, kız kardeşine çok güzel olduğunu söyle."

Mary telefonundan başını kaldırıp beni değerlendirircesine gözlerini kısıyor.

"Gerçekten çok güzelsin," diyor ve sonra ayağa kalkıp aynada üçümüzü de inceliyor. "Hepimiz çok güzelsiniz."

Öyleyiz. Şüphesiz kardeşleriz, yüzlerimizde bir düzine mikro benzerlik var, ancak her birimiz benzersiziz. Mary'nin saçları liseden beri aynı kıvrıkcık, koyu A kesim ve Willa'nın bal rengi saçları sırtına kadar uzanan büyük bukleler halinde. Benim saçım düz, kulaklarımın arkasında küçük kırmızı taşlı tokalarıyla tutturulmuş ve ortadan ayrılmış.

"Ama en çok ben, değil mi?" diye soruyorum ve ikisi de gülerek burunlarını çekiyorlar.

Sonra topuklu ayakkabılarımı giymeme ve yeşil elbiseyi giymeme yardım ederler. Bir an için, sorunlarımı neredeyse unutabilirim, ta ki biri kapıda boğazını temizleyene kadar. Üçümüzün gözleri kapıya döner ve Nate, yeni bir takım elbise içinde gergin ve yorgun görünür. Willa'nın yaptığına şüphem yok.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu Nate.

Willa ve Mary bana dönüyorlar, eğer istersem onu odadan kovmaya hazırlar. İkisine de bakmadan, kalbim güm güm atarken elimden geldiğince başımı sallıyorum.

"Aşağıda olacağız," diyor Willa ve makyaj çantasını alıp Mary ile birlikte odadan çıkıyor, kapıyı kapatıyorlar ve beni Nate ile baş başa bırakıyorlar.

Nate'in yüzündeki soğukkanlı maske kaybolur. "Bunu yapma."

Tutmuş olduğum nefesimi bir anda bırakırım ve o yaklaşır.

"Vanessa, bunu yapma. Tanımadığın biriyle çok kalıcı bir şeye atılıyorsun."

"Yapmak zorundayım Nate. Ben..."

"Yapmak *zorunda değilsin*," diye sözümü keser. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sen tanıdığım en güçlü, en korkutucu kadınsın, *kimseyle* evlenmene gerek yok."

"Ailemi güvende tutmam gerekiyor," diyorum. "*Seni* güvende tutmam gerekiyor, Nate. Benimle güvende değilsin, veli toplantısından bu yana üç kez saldırıya uğradın."

"Beni gayet iyi koruyorsun."

"Yeterli değil!" Sesin ardından ikimiz de sessiz kalırız. Nefesimi tekrar düzenlemek veya kalp atış hızımı düşürmek için çaba gösteririm, patlamamı engelleyecek her şeyi yaparım. "Yeterli olmadı."

Nate, dağınık saçlarını elleriyle tarar. Yaklaşır, sonra fikrini değiştirir ve pencereye doğru yürür.

"Seni buraya getirdiğim andan beri eve gitmek istiyorsun," diyorum. "Bu, bunun gerçekleşmesine yardımcı olacak."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanır ve şimdi ona yaklaşıp anlamasını rica etme sırası bende.

"İyi olacaksın Nate. Eve taşınabilirsin ve kimse seni bir daha rahatsız etmeyecek. Hayatın boyunca mafya, organize suç ya da başka herhangi bir şey hakkında düşünmek zorunda kalmayacaksın ve sen ve ailen, hepiniz tekrar güvende olacaksınız..."

"Lanet olsun Vanessa." Nate yumruğunu duvara vurur ve aramızdaki mesafeyi kapatır, sonra iki eliyle yüzümü kavrar. Parmakları boynumda saçlarımın arasından geçer ve ben ondan başka hiçbir şeyi göremem.

"Connecticut'ta matematik öğretip sıkıcı bir hayat sürmek umurumda değil, bu yüzden bunu benim için yapıyorsan, hemen şimdi durmalısın." Alnını alnıma dayadı. "Lütfen, onunla evlenmeyeceğini söyle."

"Nate..."

Beni öperek sözümü keser, o kadar baş döndürücü ve yoğun bir öpücük ki, kendimi ona kaptırmak isterim. Başıma gelen tüm kötü şeyleri ve kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimi unutmak isterim, ama kendimi bunu ezberlemeye zorlarım. Başparmaklarını ve avuçlarını, inanılmaz derecede cömert dudaklarını, bana tüm sırlarını anlatan gözlerini hatırlamam gerek. Bu öpücüğün her ayrıntısını hafızama kazıyorum ve sonra, asla tatmin olmayacağımı bilerek, kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

Sanki onu kırmışım gibi görünüyor, ve belki de kırmışımdır. Kendimi kırmışımdır.

"Onunla evleniyorum," diyorum. Nate gözlerini sıkıca kapatıp boynumun arkasını kavırıyor.

Kalbim parçalanmış gibi hissettiğim bir başka acı verici anın ardından, geri çekilir ve kendini kontrolünü yeniden kazanır.

Kolyeyi düzeltir, parmakları bir kez daha köprücük kemiğim ve boynumun üzerinde gezer.

"Biliyorum," diyor.

Kapım çalınır ve Leo başını odama sokar. "O geldi," diyor Leo.

Omuzlarımı tekrar düzeltirim, sırtım geçen hafta boyunca dik durmaya zorladığım için yorgun düşmüştür.

"Teşekkürler, hemen iniyorum."

Leo geri çekilir, kapıyı aralık bırakır ve ben de makyajımın hala iyi olduğundan emin olmak için yüzümü okşarım. Dudaklarıma yeni bir kat kırmızı ruj sürerim ve saçımı tararım, sonra Nate'e son bir kez bakıp odamdan çıkarım.

Müstakbel kocam beni bekliyor.

NATE

ÜÇ AY ÖNCE, silahlar ya da bıçaklar, ya da hem silahlar hem bıçaklar taşıyan mafya üyelerinin oluşturduğu bir kalabalığın içinde bir partide olmak, mide ağrısına neden olacak bir durum olurdu. Muhtemelen kurdeşen de çıkardı. Şu anda kendimi hasta hissediyorum, ama hayatım ve köpeğimin hayatı için korktuğumdan değil (gerçi bunların yarısıyla röportaj yaptığımı ve bu partinin onları yetersiz bulduğumun kanıtı olacağını düşünürsek, bu akşam içlerinden birinin beni öldürmek isteyeceğinden daha çok korkmam gerekir herhalde).

Leo, her zamanki gibi sessizce yanıma gelir ve iki kadeh şampanya tutar. "Sana daha sert bir şey getirmek isterdim, ama korkarım buradan sonra buradaki birçok erkeğin buna ihtiyacı olacak," der Leo. İkimiz de güleriz, ama bu neşesiz bir güldür.

Geçen hafta bana bakışları, hem benim hem de Vanessa için yürek parçalayıcıydı. Üstün bir koruma görevlisi olmadığı zamanlarda, duygularını açıkça gösterir.

"O nerede?" diye soruyorum.

"Rusla konuşma hazırlıyor." Maxim'i harika biri olarak gördüğünü bildiğim için onun adını anmaması çok hoş. Çok sadık.

Ailemin evine gönderildiğimde Leo'yu özleyeceğim. Onu bir daha görebilecek miyim, onunla konuşabilecek miyim?

Kahverengi takım elbiseli, burada olmaktan pek memnun görünmeyen yaşlı bir beyefendi fark ettim. Bu, uzun süren projenin sorumlusu olan pislik. Bay McGowan mı? Son duyduğumda, onun lanet olası sözleşmesini hâlâ görüşüyorlardı, ama aile onu muhtemelen Morelli'lerin cebine tonlarca para dolduracağı için davet etti.

"Anlaşma tamamlandı mı?" Başımı adama doğru eğiyorum. Leo gözlerini deviriyor.

"Çarşamba günü tamamlandı. 430 milyon dolar.

Kutlama yapacak zaman yok." "Hm."

Konuklar etrafımızda sohbet ederken biz de birlikte duruyoruz. Arka bahçe, öğleden sonra evi dolduran dekoratörler tarafından çok güzel bir şekilde düzenlenmiş.

Çimlerin üzerinde ayaklı lambalar ve masalar, taze çiçek aranjmanları var. Lezzetli yiyecekler ve içeceklerle muhteşem bir parti, ama *neden* burada olduğumuzu hatırlayınca midem bulanıyor.

Mary, dikkat çekmeyecek kadar yavaş ama yine de aceleyle bize doğru yürüyor. "Leo," diyor selam verirken. "Bir saniye içeri gel. Lütfen."

İçgüdülerim onu takip etmemi söylüyor, ama artık bu ekibin bir üyesi olmadığım için bu dürtüyle mücadele etmem gerekiyor. Bu bir aile meselesi ve Vanessa benim bunun bir parçası olmayacağımı açıkça belirtti. Reddedilmek acı vermekten çok canımı yakıyor. Hem de acımasızca.

Leo ve Mary eve geri dönüyorlar ve ben de serveti absürt düzeyde olan yaşlı adamın yanına doğru dolanıyorum.

"Bay McGowan," diye selamlıyorum. Gözlerinde hiçbir tanıma yok, beni hatırlaması imkansız.

"Teşekkürler evlat," diyor ve elimden yarısı içilmiş şampanyayı alıp bir yudum alıyor. Bunun amaçlandığı yer burasıymış gibi davranıyorum.

"Nathaniel," diye hatırlatırım. "Belediye başkanının galasında tanışmıştık."

"Öğretmen mi?" diyor ve ben başımı sallıyorum. Bu dünyada, ben hep öyle kalacağım. Onların hafızalarında bir anlık bir izden başka bir şey değilim. Bu gerçeğin farkına varmak, olması gerekenden daha fazla acıtıyor.

"Binanızla ilgili tebriklerimi iletmeliyim. Bir otel mi?" diyorum.

"Mm." McGowan, uzamış beyaz kaşlarını kaldırır. "Evet, biraz daha fazla alana sahip olmayı dört gözle bekliyorum... büyümek için."

En bilgili bakışımı takındım, tüm o röportajlarda pratik yaptığım Erkekler Kulübü bakışını.

"Her zamanki gibi en iyi kalitede olacağına eminim. Ne de olsa Morelliler'in dokunduğu her şey altına dönüşür."

"Öyle umarım." McGowan bardağın kalanını içip bana geri verir. "600 milyon dolar için, elmasa dönüşse iyi olur."

Adama bakıyorum, onu düzeltmek üzereyim ki tanıdığı biriyle göz göze gelir ve izin isteyerek ayrılır. Kesinlikle yanlış söylemiştir. O adam, verdiği mücadeleden sonra 430 milyon dolardan fazla ödeme yapmazdı, ama *600 milyon* mu?

Geçen hafta başında sözleşmeyi inceledim ve hepimiz bu büyük rakama hayretle baktık, kesinlikle *o kadar* büyük bir rakam değildi.

Camda bir tıkırtı duyuldu, çan gibi çınlayarak herkesin dikkatini güvertede duran Claire'e çekti.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Eminim hepiniz bu akşam bizi bir araya getiren şeyi duymak için sabırsızlanıyorsunuzdur."

Herkes mırıldanıyor, bazıları gülüyor ve başını sallıyor.

"Ama önce yemek. Lütfen, kendinize servis yapın ve afiyet olsun." Çimlerin üzerine kurulan büyük büfeyi işaret eder ve aileden hafif bir alkış gelir. Herkes, Vanessa Morelli'nin neden rastgele bir Cuma akşamı evinde çok kültürlü bir kutlama düzenlediğini merak ederek heyecanla konuşuyor.

"Düğün çanları çalıyor" diyor biri yanımdan geçerken ve kalbimde henüz kabuk bağlamış yaralar yeniden açılıyor. Bu yaranın hiç iyileşeceğini sanmıyorum. Nişanlarını açıkladıklarında öpüşecekler mi?

Tanrım.

Masadan bir bardak daha alıp uzun bir yudum alıyorum, karbonatın tadına yüzümü buruşturuyorum. Bu hayatımın en uzun gecesi olabilir.

VANESSA

Kendime son bir kez daha sessiz bir an ^{ayırıyorum}, parmaklarımı ve avuçlarımı yanlara doğru uzatarak aynada kendi bakışlarımla yüzleşmeye zorluyorum. Gözlerim parlak değil, ama Willa onların altında sihirli bir iş çıkararak koyu halkaları neredeyse görünmez hale getirdi. Ayrıca göz kapaklarıma parıltı ekledi, çünkü bunun sevimli görüneceğini söyledi. Sevimli görünüyor, ama kan kırmızısı dudaklar ve elbise hiç de öyle değil.

Bunu neden yaptığımı kendime hatırlatıyorum, kafamda her birinin adını üç kez tekrarlıyorum, sonra son bir nefes alıp banyodan çıkıyorum. Duyurumuzun zamanı yaklaşıyor ve o zaman gelmeden önce ortalıkta görünmeliyim.

Koridorda ilerlerken, ofisimin kapısından bir el uzanıp beni içeri çekti. Beni karanlık odaya çeken kişiyle kavga etmeye hazırdım, ama gelen sadece Cillian'dı, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor ve ben ona orta parmağımı gösteriyorum. O, her zamanki gibi eğlenerek gülüyor. "Bütün bunların sebebi ne?"

Bu soru beni şaşırttı. Sanırım geçen hafta onunla yaptığım tüm konuşmalar McGowan anlaşması ya da çılgın kaz avı hakkındaydı. "Sean sana söylemedi mi?"

Gülümsemesi donar ve gözlerini kısar. "Ne?"

"Belli değil mi?" Sol elimi ona dönük olarak kaldırıyorum.

Parmağımda henüz yüzük yok, ama yine de parmağımı sallıyorum. "Öğretmen mi?" diye soruyor.

"Maxim Orlov."

Yüzü birkaç saniye içinde şaşkınlıktan endişeye dönüşür. "Rus mu?"

"O uygun bir aday," diyorum omuz silkererek. "Kimin için uygun? O bir Rus."

"Gücü var," diyorum basitçe. "İnsanları var. Organları var. Bizim dokunmayı bile düşünmediğimiz pazarlarda yer alıyorlar." Neden kendimi ona karşı savunmam gerektiğini bilmiyorum.

. O bir arkadaş olabilir, ama kan bağı değil, evlilik bağıyla akraba ve müttefik olsak da, benim işlerimi kontrol ediyormuş gibi davranamaz.

Sanki ona şaka yapıyormuşum gibi gülümsüyor, ama ben sessiz kalınca yüzü yine düşüyor. Doğaüstü bir şekilde hareketsiz kalıyor. "Ciddi olamazsın."

"Benim durumumun hangi kısmı sana ciddi gelmiyor, Cillian?"

Cillian gözlerini kırptırdı, sonra kütüphane kapısını kapatarak ortamı daha sessiz hale getirdi. Hâlâ dışarıdaki kutlamaların hafif seslerini duyabiliyordum.

"Bu korkunç bir fikir," diyor ve ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Gece bitmeden, bir ay sonra Maxim ile evlenmeden önce kaç kişinin daha bana aynı şeyi söylemek için sabırsızlanacağını merak ediyorum.

"O adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diyor

Cillian. "Yeterince biliyorum."

"O bir Orlov, sevgilim. O kontrolsüz bir adam. Her şeyini senden almayacağından nasıl emin olabilirsin?"

"Önlemler var," diyorum. "Bunu yapmaması ikimizin de yararına. Buna güveniyorum."

"Aptal olma, Vanessa. Neden o? Neden şimdi?"

"Bir koca aradığımı biliyorsun, bu senin için yeni bir haber değil."

"Mahalledeki anneler seni rahatsız etmesin diye mi? Lütfen, senin altmış yaşındaki kadınlardan oluşan bir gruptan daha güçlüsün." "Sadece bu değil..."

"Washington Caddesi ile mi ilgili? Çünkü bu sadece küçük bir aksilik, seni terletmeye çalışan bir grup haydut, Orlov'un adamlarının seni çaresiz hissettirmeye çalıştığını nereden biliyorsun? O her şeyi elinden alabilir..."

"Onunla evlenmezsem, alacak hiçbir şey kalmaz!"

Patlamamın ardından sessizliğe büründük ve ben sakinliğimi korumaya çalıştım. Ona kendimi savunmam gerekmemeliydi, çünkü o da benim kadar yaz boyunca neler yaşadığımızı biliyordu.

"Bunun yerine benimle evlen."

"Bunu konuştuk."

"Hayır, ciddiylim," Cillian dik durur. "Sana iyi davranacağım, sana saygı duyuyorum, seni zaten önemsiyorum, bir yabancından daha çok bana güvenebilirsin."

"Peki ya tüm kadınların?" "Onlar ne olacak?"

"Evine sürekli güzel yabancılar girip çıkarken benimle evlenemezsin." Karşı çıkmak için ağzını açtı ama ben devam ettim. "Ve sana arkadaşın olarak, sevgisiz bir ilişkiye girmeni asla istemeyeceğimi söylemiştim."

"Ruslar için böyle bir çekincen yok."

"O neye bulaştığını biliyor. Bu onun için de benim için olduğu kadar değerli." Kalbim şu anda yeniden aşık olabileceğimi hayal edemeyecek kadar hassas, ama belki bir gün Maxim'e karşı hassasiyet duyabilirim. Zamanla, belki. "Şimdi, izin verirsiniz..."

"Ya aşk olsaydı?"

Çıkışımı durdurup ona dönüyorum. Sarı lambanın loş ışığı parlak mavi gözlerini aydınlatırken, sanki ele geçirilmiş bir adam gibi görünüyor. Sarı saçlarının bir kısmı jöleden kurtulmuş ve alnına sarkmış.

"Seni her zaman takdir etmişimdir ve bu saygı dostluğa dönüştü. Neden bu dostluk aşka dönüşmesin ki?"

Bir kez olsun, bunu tekrar hayal ederek suskun kaldım. Önce bir düğün, sadece ortaklık değil arkadaşlık, sonunda bir çocuk gerektiğinde yakınlık. Ama aşk? Bu düşünce karnımı kesiyor, bunu gerçekten kiminle istediğimi, ona uygun olabilseydim hepsinden onu seçeceğimi hatırlatıyor.

"Birlikte çok iyi olabiliriz," diye ısrar ediyor Cillian. "Sana anlatmaya çalışıyorum. Göstermeye çalışıyorum."

Elimi eline alıyor, yıllarca Nate'in asla yapamayacağı, onu yozlaştıracak türden bir işten dolayı yaralı ve nasırlı.

"Bu şehri, şu anda yaptığımızdan daha fazla yönetebiliriz, bunu hayal edemiyor musun

"

Bunu hayal ederken beynimde bir şey kıpır kıpır ediyor, bir solucan gibi. tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir endişe.

Ona hayır demek istiyorum, ama bunu yapamadan dudakları benim dudaklarıma değiyor, sıcak ve ısrarcı, ama öpücüğü tuhaf bir şey. Davetkar, beklediğimden daha nazik, ama sanki beni ikna etmeye çalışıyor gibi. Sanırım bana bu hayatın nasıl olabileceğini göstermeye çalışıyor.

Elleri belimi sararak beni kendine çekince, neredeyse hayal edebiliyorum. O bir yabancı değil, neredeyse aileden biri, kayınbiraderimin kardeşi, onunla evlenmek karmaşık olmaz, aileler arasında bir kargaşaya neden olmaz, her şey yolunda gider. Beklenir.

Eli saçlarıma dolanırken, dili ağzıma girmeye çalışıyor ve ben onun beni öpmesine izin veriyorum, Nate'in öpücüğü kadar beni heyecanlandıran başka bir öpücük olmadığını ve muhtemelen bir daha da olmayacağını hatırlatmasına izin veriyorum.

Ama bu öpücük, her açıdan öyle olmalı. O seksi, o güçlü, o bir arkadaş. Bu öpücükten, vücudunun benimkine bastırışından bir şeyler hissetmem gerekirdi, ama hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece uzuvlarımızın kayması, ağzımdaki ıslak dili. Midemde kaynayan ve parmak uçlarımdan fışkıran bir sıcaklık yok, alıştığım elektrik akımı yok, kulaklarımın çınlaması ve her bir deri parçamın canlı bir tel gibi hissedilmesi yok.

Burada bunların hiçbiri yok.

Elimden geldiğince nazıkçe onu itiyorum.

Yüzümü, gözlerimde bir evet arıyormuş gibi inceliyor, ama ona bunu veremem.

"Yapamam, Cillian," diyorum. "Yapmayacağım. Her şey ayarlandı, Maxim ile evleneceğim."

Cillian konuşmuyor, beni duyduğunu bile belli etmiyor. Elbisemi düzeltiyorum ve kapı kolunu çeviriyorum. Tüm konuklarımızın önünde dik durup yaklaşan düğünüm için sevinçliymiş gibi davranmaya hazır olmadan önce rujumu düzeltmem gerekiyor.

Odanın dışına çıkmak üzereyim ki Cillian aniden hareket eder, sağımda bulanık bir hareket görürüm ve sonra başımın arkasında mide bulandırıcı bir çarpma hissedirim.

Her şey tamamen karardı.

VANESSA

NEFES ALAMAYACAK ŞEKİLDE UYANIYORUM, sanki bir rüyada olduğu gibi, bir çıkıntıdan atlıyorsun ve düşüyormuşsun gibi hissediyorsun, ama yere indiğinde, hiç de yatağında değilim.

Gözlerimi açtığımda, sanki gözlerimi delip geçen bir sabah ışığı var, etrafımı tam olarak görebilmek için iki dakika boyunca hızla gözlerimi kırıyorum.

Metal bir sandalyedeyim, kollarım ve bacaklarım o kadar sıkı bağlanmış ki, zar zor hareket ettirebiliyorum. Kafam zonkluyor ve omurgamda keskin bir ağrı var, bu da saatlerce bu sandalyede baygın kaldığımı gösteriyor. Nişan partisinde giydiğim kıyafetleri giymiyorum, yeşil uzun elbisenin yerine, eteği ve kolları karmaşık işlemelerle süslenmiş beyaz keten bir elbise giyiyorum.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum ve gözlerimi etrafıma çeviriyorum. Henüz inşaatı tamamlanmamış bir ofis binasındayım, tavanlar ve beton zeminler tamamen açıkta.

Bulunduğum yerden pencerelerden dışarıyı iyi göremiyorum, ama şehrin yüksek bir yerinde olmalıyız. Bu bizim inşa ettiğimiz binalardan biri değil, çıplak tuğlaların ve çatlamış betonun durumuna bakılırsa, içini boşaltılmış eski bir bina. Zeminin çevresinde, tuğlaların önüne eskiden alçıpanın monte edildiği bir oluk var.

Kat, ben ve sandalyem dışında boş ve gözlerim beni yanıltmıyorsa, elbisem ve topuklu ayakkabılarım kapının yanında koyu yeşil bir yığın halinde duruyor. Bilinçsizken birinin kıyafetlerimi değiştirdiğini düşünmek tüylerimi diken diken ediyor.

Hiç böyle bir durumda bulunmamıştım.

Buraya nasıl geldim? Nişan duyurusu vardı... Dur, hayır, duyuruyu hiç görmedim, değil mi? Ben yokken mi yaptılar?

Koridordan ayak sesleri geliyor ve bağlarımın kurtulmak için boşuna çabalıyorum. Beni bağlayan kişi ne yaptığını iyi biliyordu.

Cillian, temiz, şık ve ona mükemmel uyan bir takım elbise giymiş olarak kapıdan içeri giriyor. Hemen öpücüğü hatırlıyorum, benimle evlenmem için yalvardığı anı

onunla evlenmem için yalvardığını, partiyi... *partiyi*. Ben yokken ne yaptılar? Beni mi arıyorlar?

"Sıra sende," diyor ve ben ona hırlıyorum, bağlarımı koparmaya çalışırken yeniden güçleniyorum. Bağlar yerinden oynamıyor ve derim ip altında morluk gibi acıyor. "Günaydın."

"Senin neyin var lan?" diye bağıriyorum, ardından bir dizi yakışksız küfürler savuruyorum ama o umursamıyormuş gibi davranıyor.

Cillian arkamdan bir sandalye çekip benim sandalyemin önüne koydu. Sandalyeye ters oturdu, böylece göğsü koltuğun sırtlığının çubuklarına yaslandı. Dilini şaklattı.

"Hayatım, telaşlanma, morarırsın," dedi.

"Oh, bu senin için bir sorun mu olur?"

Cillian başını 45 derece eğdi ve bana yaklaştı. Kolonyası ve tıraş losyonunun kokusu burnumu tırmaladı. Burnum yanıyordu. Eli yavaşça yüzüme uzandı ve ben onu ısırmak istedim. Gözlerime düşen saç tellerini kulağımın arkasına itti ve sonra işaret parmağını çenemden aşağı, boynuma doğru kaydırıldı ve göğüslerimin üzerinde asılı duran yakut kolyeye dokundu.

Yüzüne tükürdüm, ama o kıpırdamadı, sadece bana gülümsedi, sonra göğüs cebinden mendilini çıkarıp yüzünü sildi. Gözüne daha fazla tükürmediğim için pişman oldum.

"Nessie," diye azarladı ve ben neredeyse tekrar tükürecektim.

"Bana öyle deme." Ness'in herhangi bir versiyonu sadece ailem ve sevdiğim arkadaşlarım için saklıdır, bana zorla sahip olup sonra da evlenmeyi kabul etmediğim için beni bayılatan manyaklar için değil.

"Sana istediğim gibi seslenirim, gelin."

Hâlâ, giydiğim beyaz gelinliği yeni gözlerle aşağıya bakarak. "Ben yapmayacağım."

"Ama yapacaksın," diyor Cillian.

"Beni almaya gelecekler. Mary, bana yaptıklarını duyduktan sonra seni yaşatır mı sanıyorsun?"

Cillian gülüyor. "Duymayacak. Sen ona söylemeyeceksin."

Sıra benim gözlerimle onun yüzünü araştırmaya geldi, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. "Kaçacağız," diyor. "Güzel bir tören, samimi bir tören, sadece ikimiz, rahip ve Tanrı. Geri döndüğümüzde, şaşırlar ama bizim için çok mutlu olurlar."

"Seninle evlenmem."

"Arkadaşınla evlenmez misin? Herkesin güvendiği, kız kardeşinin kocasının kardeşi, aylardır sana evlenme teklif eden? Lütfen. Onu ikna edebilirsin."

"Reddediyorum."

"Kendini benden daha iyi mi sanıyorsun, Vanessa? İsteddiğini elde etmek için bir yabancıyla evlenmek üzereydin. Masum bir adamı, onu asla sevemeyecek bir kadına bağlamak üzereydin."

Onun daha iyi olduğumu düşünüyorum ve yetişkin bir erkeğe, ikimiz için de karşılıklı olarak yararlı olacak bir anlaşma yapmasını istediğim için kendimi kötü hissetmeme izin vermeyeceğim. Bunu feda ettiğim için kendimi suçlu hissettiremez.

"Sende hiçbir şey yok. Sen bencil bir veletsin ve bir kaltaksın," diye tükürüyor Cillian.

"Ben senden daha iyiyim," diyorum. "Kavgada seni yenebilirim ve Sean Willa ile evlenmemiş olsaydı işin mahvolurdu. Biz olmasak, sen sadece lanet bir gangstersin."

Cillian'ın boynundaki bir kas seğirir.

"Bir konuda zayıfsın, güvercinim." Bu sevgi sözcüğü kulaklarıma asit gibi düşer.

"Sen çok fazla önem veriyorsun," diyor, sanki basit bir matematik problemiymiş gibi. "Çok fazla seviyorsun. Çok fazla insanı kendine yakın tutuyorsun ve bu seni zayıf yapıyor."

"Aile, her şeyin temelidir," diyorum, boğazım bu kadar yanmasaydı bağırırdım. "Her şeyin temelidir."

"Hayır. Sadakatin kalıcı olması için korkuyla birleşmesi gerektiğini herkesten daha iyi biliyorsun. Her şey *korku* üzerine kuruludur. Ve sen kendinizi kimsenin yapmaması gerektiği kadar çok korkuya açıyorsun. Bu yüzden liderlik yapmaya uygun değilsin, bu yüzden asla liderlik yapmamalısın."

Aklımda bir dizi yüz beliriyor; kız kardeşlerim, annem, Angel ve Artie, Leo, *Nate, Nate, Nate*. Onları nasıl daha az sevebilirim? Babam tanıdığım en güçlü adamdı ve her şeyiyle içtenlikle severdi. Sevgisi onun nedeniydi.

"İşte olacak olan şey bu." Cillian arkamda duruyor ve saçlarımı omuzlarımın arkasına çekiyor, parmaklarını hafifçe dolaşık saçlarımın arasında gezdiriyor. "Sen ve ben evleneceğiz. Küçük, sevimli bir tören olacak, aileni davet edemediğin için üzüleceksin, ama kendini çok kapana kısılmış hissediyordun ve ben teklif ettim, sen de reddedemedin. Yıllardır gizlice beni istediğini, ama kayınbiraderin olduğu için tuhaf olacağını düşündüğün için kimseye söylemek istemediğini söyleyeceksin."

çünkü bunun tuhaf olabileceğini düşündün, kayınbiraderin falan. Onları ikna etmek için ne gerekiyorsa söyleyeceksin."

"Bana asla inanmayacaklar."

Cillian oynadığı saçımı yumruklayıp çeker, başımı geriye doğru çekerek ona bakmamı sağlar. Zaten ağrıyan boynumdan gelen acıdan iniltiyi bastırmaya çalışırım.

"Nasıl davranacağını bilmiyormuş gibi davranma. Bir ev dolusu misafiri, nişanının iyi bir şey olduğuna ikna etmeye hazırdın. Ailenin sana sadece acı çektiren bir *Rus'a*. Seni yıllardır tanıyorum, neredeyse ailem gibisin, iş ortağımsın. Bu daha kolay olacak."

Saçımı bırakıp benden uzaklaşıyor, şimdi telefonuna bir şeyler yazıyor. Umarım bu onun son vasiyetidir, çünkü onu acı verici bir yavaşlıkla öldüreceğim.

"Seni öldüreceğim," diyorum. "Seninle savaşmayı asla bırakmayacağım. Beni seninle evlenmeye zorlayabilirsin, ama *beni* asla *elde* edemeyeceksin."

Ekranından sıkılmış bir şekilde başını kaldırıp gözlerini devirir.

"Bak," diyor Cillian, ekranına birkaç saniye daha dokunduktan sonra. Telefonu bana gösterir ve ben de isteksizce bakarım.

Ekran, iki satırdan oluşan bir uygulamaya açılmış, bir satırda isimler, diğer satırda ise "silahlı" yazan düğmeler var.

Aklım isimleri o kadar hızlı tarıyor ki, gördüğüm şeyi anlamam üç kez bakmamı gerektiriyor.

Mary Yatak Odası, Misafir Evi, Artie Odası, Angel Odası, Willa SUV, Sean Motosiklet, Nate, Bahçe, Sera, Mutfak, Bodrum, Garaj... Satırlarda yazanlar, her biri bombaların yerleştirildiğinden emin olduğum yerler, Mayıs ayında gelen sevkiyattaki o lanet olası küçük bombalardan. Kayıp olanlardan.

"Bunu yapmazsın," diyorum ve Cillian gülmeye cüret ediyor. Göğsünden yüksek ve acımasız bir ses çıkıyor.

"Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi?" diye soruyor Cillian ve sanki bir çocuğa konuşuyormuş gibi önümde çömeliyor. "Ailen bir bela, Vanessa. Sean'ın o kaltak kız kardeşinle evlenmemesi gerektiğini düşünmüştüm, ama o zamanlar karar verme yetkisi bende değildi. Beni dinlemediler."

Hiçbir zaman dilimi tutan biri olmadım, ama bazen keşke tutabilsem diyorum. "Sana güç verdik."

"*Bizi zayıf gösterdin.*" Yüzüme tükürük sıçradı ama yüzümü buruşturmadım. "Bir ittifaka ihtiyacımız yoktu; sensiz işlerimiz daha iyiydi. Kendini çok üstün ve güçlüymüş gibi davranıyorsun, suçlular için bir sürü ahlaki kural koyuyorsun

suçlular için ahlak kuralların var — fuhuş yok, organ ticareti yok, aslında para kazandıran hiçbir şey yok.

"Ve biz dinledik. Babam aptaldı, senin gibi güvenen, bizi senin babanın gözüne girmek için çevrelerden uzaklaştırdı. Silahlar kızlardan daha kazançlı, dedi, babanın sözleri, ve o da onlara inandı. Ne derse onu yaptı. Bu, babamı zayıf, küçük bir adam gibi gösterdi."

"Ama haklıydı," diyorum. "Son on yılda daha az belaya bulaştın ve kârını ikiye katladın, bu nasıl kazanç olmaz?"

"Çünkü şimdi senin küçük kölenim, Vanessa. Senin 'dehası'nın gölgesinde kaldım ama sen dahi değilsin. Sen bir yenilikçisin."

Onun sözlerini yutuyorum, zaten kuru ve acıyan boğazımda asit gibi yanıyorlar. Ya yalan söylüyor ya da yanılıyor ve kafayı yemiş, ama bir parçam her zaman kadın mafya patronu olmanın parti numarasının ne zaman parlaklığını yitireceğini merak etmiştir.

"Ve yakında bir eş olacaksın. Bir anne. Evde annen tarafından büyütülen bir çocuğun olduğunda onların sabrı hala yerinde olacak mı sanıyorsun? Köklerini, geleneklerini unutuyorsun. Fazla Amerikalı oldun."

Midemde hiçbir şey yok ama kusmak üzereyim. Utanç ve mahcubiyetten, nefret ve iğrenmeden ve en çok da onun haklı olabileceği korkusundan.

"Birlikte mutlu olabiliriz, Vanessa." Cillian elini tekrar yüzüme koydu ve gözlerimi onun gözlerine bakmaya zorlayacak şekilde başımı eğdi. En kötüsü, samimi görünmesiydi. Gerçekten onunla mutlu olabileceğime inanıyor muydu? "Bunu çok uzun zamandır istiyorum. Sadece görmem gerekiyor."

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı çeviriyorum, ta ki parmakları dudaklarımı nazikçe okşayana kadar. Bu yalvaran, samimi bir hareket.

"Görüntüyü görüyorsun, değil mi?" diye sordu Cillian ve ben tekrar başımı salladım, sonra ağzımı açıp başparmağının etli kısmını kanın tadını alana kadar sertçe ısırdım.

Cillian'ın diğer eli kafama yumruk atar, kafatasım darbeden o kadar çok yankılanır ki onu bırakırım, elindeki izlerden salya ve kan izleri akar.

Bir süre sonra, Cillian neredeyse bir kahkaha gibi bir ses çıkarır. Ancak, bu sesin eğlenceli gelmesi için fazla çılgındır. Şiddet dolu görünür.

"Seni alacağım. Birbirimiz için doğru olduğumuzu göreceksin," diyor. "Ve eğer görmezsen, önce kimin gideceğini sen seçeceksin."

Telefonu tekrar kaldırdı ve bana ekranı, sevdiklerimin altında uyuyan düzinelerce bombayı, saldırmaya hazır kobraları ve tüm dünyayı paramparça etmeye hazır kobraları hatırlattı.

"Kimi seçeceksin? Angel'ı mı? Öğretmeni mi? Ya da belki önce kardeşimi. Öldürmesi en kolay olanı, kan bağı olmayan."

Kusacak gibiyim, ama kendimi zorla kusmamaya çalışıyorum. Onun beni ne kadar sinirlendirdiğini ona daha fazla gösteremem.

"Düşünmen için zaman vereceğim," Cillian ceketinin düğmelerini ilikleyip düzeltir. "Düğün saat sekizde." Onun uzaklaşıp beni binada yalnız bırakmasını izlerken, yanağımı kanayana kadar ısırırım.

NATE

UYUYAMADIM. Herkes evine gittikten sonra denedim, düğün haberi duymadığım için hayal kırıklığına uğradım. Vanessa ortadan kayboldu, bilgisayarında sadece yazılmış bir not bıraktı. Word belgesinde iki satırlık bir not.

Bunu yapamam.

-V

Mary endişeliydi, evin her yerinde Vanessa'yı aradıktan sonra mutfakta gizlice bir aile toplantısı düzenledi. Hepsi odaları aramaya başladı ve notu bulduklarında Mary beni de odaya getirdi, bu da beni biraz daha önemli ve ailenin bir parçası gibi hissettirdi.

"Bu ne?" diye sordu Willa, dizüstü bilgisayarın ekranını inceleyerek.

"Saçmalık işte," dedi Mary. "Az önce odasını kontrol ettim ve Vanessa telefonunu, silahını, hatta üzerinde taşıdığı bıçak dışında hiçbir bıçağı da yanına almamış."

Hepimiz bu bilgiyi sindirmeye çalıştık.

"Neden onsuz koşsun ki?" Sean bana başını sallayarak sordu. Yine duygulandım, ama belli ki Vanessa'nın son yedi gün içinde beni iki kez acımasızca reddettiğini bilmiyorlardı. Sonuncusu sadece bir saat önceydi.

"O beni istemedi."

"Saçmalık," dedi Mary yine.

"Notu ciddiye alalım diyelim. O gitti. Arabasını almadı. Silahsız, yürüyerek nereye gidebilir ki?" diye sordu Willa, bizi asıl soruna geri döndürdü.

Rus, o anda ortaya çıktı ve nişanlısının nerede saklandığını sordu.

"İyi soru," dedi Claire. "Kalabalık huzursuzlanmaya başladı."

Willa bu bilgiyi Maxim'e ilette. Maxim, Mary'nin her sözünde giderek daha endişeli görünüyordu, ta ki Vanessa'nın bir yere gömüldüğüne ikna olana kadar. O ikna olduğu için, ben de bundan emin olmaya başlamıştım. Aklım olası kaderler üzerinde dolaşıyordu, bir korku

Vanessa'nın kemikleri kırılmış, yüzü kanlar içinde, çıplak teninin üzerinde kir birikmiş, yalnız ve korkmuş ve...

"Dramatik olma," dedi Willa, ama o da gergin görünüyordu. Willa mesaja bir süre daha baktı, sonra dik durarak kız kardeşinin yokluğunda sorumluluğu üstlendi. "Anne, Orlov ve Morelli ailelerinin aralarındaki husumeti bir kenara bıraktıklarını ve uzun ve verimli bir ortaklık kurmayı umduklarını duyur. Onlardan Orlovları kucak açarak karşılamalarını iste. Gıda zehirlenmesi geçiren Vanessa'nın en iyi dileklerini ilettiğini ve özür dilediğini söyle."

Claire başını salladı ve hızla odadan çıktı.

"Onu aramaya yardım etmek istiyorum," dedi Maxim, sanki yeterince centilmen değilmiş gibi. "Kaynaklarım emrinizde."

Willa dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı.

"Teşekkür ederiz. Anneme duyuru konusunda yardım et. Kadeh kaldırıldıktan sonra aramaya başlayacağız."

Sean, karısının beline güven verici bir şekilde kolunu doladı, ancak yüzünde de bizimkiyle aynı endişe vardı. Benim yüzümde ne ifade olduğu tam olarak emin değildim, muhtemelen son 45 dakikada yediği tüm mezeleri kusmak üzere olan birinin yeşil solgunluğu.

Onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım. Evde dolaşarak her kapının arkasında onu aradım, ama orada olmadığını biliyordum. Kanayana kadar başparmağımın tırnağını çiğnedim, huzursuzluktan çılgılık atmak isteyecek kadar dolup taşana kadar odada volta attım.

Parti, Willa'nın umduğu gibi geçti. Claire'in duyurusuna insanlar içtenlikle alkışladılar, ancak açıkça daha müstehcen bir şey olup da eve gidip dedikodu yapabilmek istiyorlardı.

Morelli çocuklarının varlığı duyurulur duyurulmaz, arama başladı.

Sean, kardeşinden Vanessa'nın yanında olduğunu, güvende olduğunu ve uyuduğunu bildiren bir telefon almadan önce üç saat geçti. Görünüşe göre, Vanessa partiye gelmeden önce Sean'ı yakalamış ve onu bir yere, herhangi bir yere götürmesi için yalvarmıştı, çünkü bir yabancıyla evlenemeyeceğini söylemişti.

Sean telefonu hoparlöre aldı ve Mary iki düzine soru sordu ve kardeşini telefona vermesini istedi.

"Oldukça üzgündü," dedi Cillian. "Şu anda uyuyor. Sabah seni arayacak."

Arama kısa süre sonra sona erdi, arama da öyle, herkes rahatlamış ve şaşkınlık arasında bir yerdeydi.

Mary kızgındı, evden fırlayarak çıkarken öfkesi yüzünden okunuyordu. "Korkmuştu," diye açıkladı Willa. "Mary korkmaktan nefret eder."

Ben başımı salladım, ama içimde bir şey tıkırdamıyordu.

Bu, Vanessa'nın yapabileceği en Vanessa'ca şeydi, kız kardeşlerine tek kelime etmeden sorumluluklarından kaçmak.

Personel temizliği bitirip gitmişti, ben de bir süre dışarıda dolaştım, Ranger kapının yanında bir kez olsun içeri girmek istercesine havlıyordu. Havuzun etrafında dolaştım, suyun mavi fayanslara hafifçe çarptığını izledim ve geçen hafta onunla yaptığım her konuşmayı düşündüm.

O çok emindi. Gözlerinde keder ve kırık bir kalp gördüm. Acının nereden geldiğini bilmediğimi söyleyecek kadar kendimi küçümsemiyorum. Beni istiyordu ama *ona ihtiyacı vardı*. Ailesini korumak için gücü olan, avantajlı bir eşe ihtiyacı vardı.

Korunmayı kasten bırakmazdı.

Dakikalar geçtikçe, partide konuştuğum herkesi düşündüm. Aileyi, evet, ama diğerleriyle de konuştum. Sinclairler oradaydı ve beni arkadaşları olarak gören diğer evlilik adaylarından bazıları da oradaydı. Sanırım çoğu, onun *onlardan biriyle* evlenmek istediğini açıklamasını gizlice umuyordu. Sanki herkesin önünde son gülünü sunacakmış gibi.

Aralarından biri bunu öğrenmiş olabilir mi? Onu incitmiş olabilir mi?

Hayır, hiçbiri bunu yapacak kadar akıllı ya da yetenekli değildi. kapalı.

Ben geri geridönmeye sohbetsohbet ile Bay McGowan ile konuşmam sayı

tutarsızlık.

Willa'yı aradım, gece yarısı olmasına rağmen üçüncü çalınıştta cevap verdi.

"McGowan sözleşmesinin bedeli ne kadardı?" diye sordum.

"430 milyon dolar" dedi.

"Emin misin?"

"Sözleşmeyi ben yazdım Nate. Evet, eminim." Kızgınlığı haklıydı, ama yaşlı adamın söylediklerini unutamazdım.

"Vanessa'nın bilgisayarının şifrelerine ihtiyacım var," dedim. "Oh, ve sözleşmelere erişim. Bir şeyler ters gidiyor."

Telefon hattında bir anlık sessizlikten sonra, benimle tartışmak için çok yorgun olduğu ve belki de haklı olduğumu bildiği için kabul etti. Bütün bu olayda bir terslik vardı. Notu buldukları andan itibaren hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Gecenin geri kalanını, alınan ödemelerle eski sözleşmeleri denetleyerek geçirdim. Şüpheli yirmi projenin bir listesini hazırladım ve saat 8'i gösterir göstermez, Morelli hukuk bürosundan arıyormuş gibi davranarak her birini sırayla aradım ve inşaatlarıyla ilgili bazı önemli ayrıntıları bize hatırlatmalarını rica ettim. Yeni bir sistem kurduğumuzu ve her şeyin doğru bir şekilde aktarıldığından emin olmamız gerektiğini söyledim. Herkes çok istekliydi.

Üçünü aradıktan sonra Mary geldi. Gece eve gelmemişti ve hala dün geceki kıyafetlerini giyyordu.

"Bir sorun var," dedim.

"Biliyorum," dedi ve bana bir fincan kahve daha getirdi.

Ranger sadıktı, bütün gece ayaklarımın dibinde uyumuştı, şüphesiz Vanessa'nın yatağını kontrol etmiş ve soğuk olduğunu görmüştü.

"Ne yapabilirim?" diye sordu Mary.

Ona süreci açıkladım ve arayacağı isimlerin ve telefon numaralarının bir kopyasını verdim. Yarısını aldı. Onun tarzının benimkinden çok daha keskin olduğu ortaya çıktı, adını söyledi ve numaraları paylaşmalarını istedi, hiçbir açıklama yapmadı.

Onların uyması için hiç tartışmaya gerek kalmadı.

Onun yardımıyla listeyi inceledik ve elbette, yirmi aramadan on ikisi, kendi sözleşmeleri ile Morelli Construction'ın kayıtlarında bulunan sözleşme arasında tutarsızlıklar olduğunu gösterdi.

Bunu hiçbirine söylemedik, ancak numara yanlış olduğunda, bazen on milyonlarca dolar, McGowan'ın durumunda ise yüzlerce dolar fark olduğunda, her seferinde göz teması kurduk.

"Bu rakamlarda ne haltlar dönüyor?" diye sordu Mary, tüm listeyi ve tedbir olarak on sözleşmeyi daha inceledikten sonra. Willa ve Sean bu sırada bagel almaya gitmişlerdi, bu yüzden Mary ve ben duş almak için ara verdik (buna çok ihtiyacım vardı) ve şimdi Vanessa'nın ofisinde Willa ve Sean'ın endişeli bakışları altında çalışıyoruz.

Özellikle Sean da odadayken hipotezimi dile getirmekten çekiniyorum, ama yine de devam ediyorum ve McGowan ile yaptığım konuşmayı, sözleşmeleri, telefon görüşmelerini, her şeyi anlatıyorum.

"Bu rakamlar doğruysa, son dört yılda yarım milyar dolarlık bir tutarsızlık var," diye açıklıyorum.

Willa yaklaşıyor ve Sean ıslık çalıyor.

"Ne gibi, muhasebe hatası mı?" diye soruyor

Willa. "Bazı muhasebe hataları," diye mırıldanıyor Mary.

"Hayır, bu sözleşmeyle ilgili. Tek bir tane hata olabilir, ama bu bir kalıp." Vanessa'nın bilgisayar ekranını onlara doğru çeviriyorum. Neredeyse tüm müşteriler referans olması için sözleşmelerini göndermeye hazırды ve her biri yan yana konulduğunda, imzalar aynı olmasına rağmen bariz fiyat farkı gösteriyordu.

"Bu müşteriler, sisteminizde bildirilenden milyonlarca dolar daha fazla tutarda sözleşme imzaladılar ve şirket hesaplarına yatırmadan önce üçüncü taraf bir banka aracılığıyla satış yaptılar."

"Fazladan para nereye gitti?"

"Emin değilim," diye itiraf ettim ve belgenin en üstüne kaydardım. "Ancak ortak bir payda var."

Ayrı bir belgeyi açtım ve ikisini yan yana koydum. "Sorunu göremiyorum," diye itiraf etti Willa.

"Onlara söyle," diyor Mary.

"Cillian," diyorum. "Kopyalanan sözleşmelerin hepsinde kapanışı o yapıyor."

Oda üç dakika kadar sessiz kalır ve ben, böyle bir fikir önerdiğim için beni kovacaklarından neredeyse eminim, ama sonra Willa dizüstü bilgisayarı alır ve Sean onun yanına diz çökerken, Willa on dakika boyunca tıklayıp, yazıp, kaydırır.

"Haklısın," diyor Sean.

Telefonunu çoktan çıkarmış.

"Bekle," Mary elini Sean'ın elinin üzerine koyar. "Henüz onu arama."

"Bunu biliyor muydun?" diye soruyorum ona, Cillian'ın kardeşi olduğunu düşünerek.

Sean, sanki onun gözü önünde Ranger'ı tekmelemişim gibi, sormak bile benim yapabileceğim en büyük ihanetmiş gibi bakıyor.

"Bilmiyordum." Sean yalan söylüyor olabilir, ama bunun için olağanüstü bir oyuncu olması gerekir.

"O yalan söylemez," diye onaylar Willa. "Hepsi Cillian'ın suçu."

"Her yerinde onun sıçan gibi adı yazıyor," diyor Mary.

"O, burnumuzun dibinden bu kadar parayı çalıyordu, kim bilir başka neler almıştır," diyor Willa ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor.

"Sevkiyatlar mı?" diye soruyorum ve üçü de aynı anda bana bakıyor. Bunun anlamını çok iyi anlıyorlar: Eğer o sevkiyatların alınmasını denetlediyse, muhtemelen binadaki yangından da sorumlu olan oydu. Mary'nin vurulmasından da.

"Ve şimdi Vanessa da onda," diyor Sean, ben söylemeden önce.

VANESSA

Cillian'ı tekrar görene kadar kaç saat geçti bilmiyorum. Kendimi bağlardan kurtarmaya çalışırken bileklerim sıyrılmış, kollarım hem boşuna çabalamaktan hem de uzun süre sıkıca tutulmaktan ağrıyor.

Midem açlıktan kendini parçalayan bir çukur gibi hissediyor ve boğazımdaki yanma hissi daha da kötüleşti. Sol gözümün arkasında, güneş gökyüzünde ilerledikçe zonklayan şiddetli bir ağrı var. Güneş henüz batmadı ama yeterince alçaldığı için akşam olduğunu biliyorum.

İşkence, pencerelerle dolu boş bir katta en etkili olabilir diye fark ettim. Güneşin gökyüzünü ne kadar aydınlattığını görebildiğinizde, zamanın geçtiğini ya da geçmediğini iddia edemezsiniz. Bodrumdan daha zorlu olabilir.

Elinde, midemi anında guruldatan bir tepsi yemekle içeri giriyor. Eli de bandajlı ve onda bir iz bıraktığımı görmek beni bir anlık sevinçle dolduruyor. Eğer bunu atlatırsa, umarım izi kalır.

"Düşünmek için zamanın nasıldı?" diye soruyor, her zamanki gibi neşeli. "Rahattı."

"İyi." Sandalyesini tekrar çekip önüme oturur. Ellerimi kullanabilseydim, yüzünü tırmalardım. "Sana akşam yemeği getirdim."

Bu adamın bana sunmak istediği her şeye karşı son derece temkinliyim. Kesinlikle içinde uyuşturucu vardır. Sunduğu kaşık dolusu çorbayı dudaklarımı sıkıca kapatarak reddettiğimde, iç çekip kendisi bir kaşık alır.

"Gördün mü? Zararsız."

Bu adamdan gelen hiçbir şey zararsız olamaz, ama aç olduğumda bayılırım ve bilincimi kaybedersem kaçma şansım neredeyse sıfıra düşer.

Bir kaşık daha uzatıyor ve bu sefer kabul ediyorum. Boğazımı rahatlatıyor ve daha fazlasını istiyorum, o da görev bilinciyle bana yediriyor.

"Evlilik hayatı böyle mi olacak?" diye soruyorum, o bana pipetle bir yudum su verdikten sonra. "Ben tavan arasında bağlı kalacağım ve sen bana günde üç

yemek mi vereceksin?"

Cillian burnundan güldü.

"Seni bağı tutmama gerek kalmayacak," diyor. "Öğreneceksin."

Ona sesim kısılana kadar bağırarak, onu asla sevmeyeceğimi, onunla evlenmeye ya da sessiz kalmayı öğrenmeye niyetim olmadığını, ondan daha akıllı olduğumu ve her zaman öyle kalacağımı söylemek istiyorum, ama bir lokma daha tavuk ve pilav çorbası alıp gözlerimden yanan nefret ateşini gizlemeye çalışıyorum.

Cillian ekmeğe geçer, kendisi için bir parça koparır ve geri kalanını bana yedirir. Karnım doyduğu için kendimi biraz daha iyi hissediyorum, biraz daha enerjikim. Ama bu kadar zayıfken ve sevdiklerimin hepsini bombalarla tehdit ederken, buradan çıkmak için yeterli olmayacak.

"Ne düşünüyorsun, güvercinim?"

"Neden bana öyle diyorsun?" diye soruyorum, cevap vermek yerine.

Tepsiadaki son şey olan ekmek pudinginden bir ısırık alır ve yuttuğunu kanıtlamak için dilini gösterince, onu da bana yedirmesine izin veririm. Beni beslemek ve dudaklarımın altını mendille silmek için elini yüzüme bu kadar yaklaştırması samimi bir hareket. Onunla bu kadar yakın olmaktan nefret ediyorum.

"Herkes güvercinleri sever," diyor. "Romantik kuşlardır, bazıları ömür boyu aynı eşle kalır." O tekrar konuşmadan önce pudingin son lokmasını çiğneyip yutuyorum. "Ama aslında güvercinler, kumrularla pek de farklı değiller, değil mi? Ve herkes kumruları sevmez."

Cillian tepsiyi sandalyenin üzerine koyar ve arkama geçer.

"Jensen," diye bağırır ve Cillian'ın adamlarından biri olduğunu tanıdığım adam odaya girer. Koridorda sessizce bekliyor muydu?

Jensen iri bir adamdır, ama kolu askıdadır, bu da onu bildiğimden çok daha az korkutucu gösterir.

Yüzünde hafif bir tiksinti ifadesiyle bana bakıyor. O anda anlıyorum. *Nate* tarafından vurulmuş.

"Kız kardeşimi öldürmeye çalıştın," diyorum, tüm vücudum gergin. O gün şantiyede. Tabii ki Cillian da her şeyi sabote ederek bunun arkasında idi. Ve sonra Jensen onu *vurdu*. Onun yüzünden savaşıyorum.

"O kaltak hak etmediğini buldu," diyor Jensen. "Ama bu kişisel bir şey değil. Ben sadece öğretmeni yakalamak istedim."

Bu itiraf karşısında tüylerim diken diken oldu.

Cillian beni bağlayan ipleri çözmeye başlar ve ben ikisini de etkisiz hale getirmek için bir plan yapmaya başlarım, ama o anda nefesi kulağımın üzerinden geçer.

"Eğer bunu düşünürsen, Mary ilk ölecek, Vanessa. Beni denemekten çekinme, onu öldürmek için yıllardır bir bahane bekliyorum."

Bu haberi sindirmeye çalışırken, bir kez başımı salladım.

Sanırım bu ona yeter, çünkü ip çözülür çözülmez ayağa kalkmama yardım ediyor. Bacaklarım tamamen uyuşmuş durumda ve adım atmaya çalıştığım anda kollarına düşüyorum, yüzüm göğsüne yapışıyor. Kolonyası o kadar güçlü ki, az önce yediğim yemeği neredeyse kusacaktım.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Sorun değil," diyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor.

Mümkün olur olmaz ondan uzaklaşıp bacaklarıma biraz can gelmesi için sallamaya çalışıyorum.

"Bu elbise sana çok yakışmış," diyor. "Sana çok yakışıyor."

Elbiseye bakıyorum. Artık ayakta olduğum için, göğsümdeki düşük kare kesimi ve kabarık kolları net bir şekilde görebiliyorum. Bir tür prenses görünümü. Küçük bir kızken uğruna cinayet bile işleyebileceğim türden bir elbise.

"Gidelim mi? Geç kalmak istemediğimiz bir düğün var."

Ona uzun uzun bakıyorum, o da aynı şekilde sert bir bakışla karşılık veriyor. Aileme yapacağı şey hakkında yalan söylemediğini gösteren bir bakış. Başımı eğiyorum. Düşünmem lazım.

"Aferin kızım."

Cillian avuç içlerini kollarımın üzerinde aşağı kaydırır ve bileklerime ulaştığında hafifçe sıkar, sonra tekrar önümde kelepçeler, bu sefer direnirsem derimi kesecek plastik kelepçeler.

"Uslu durduğunda çok güzelsin."

* * *

Nereye gittiğimizi anladığımda ^{kalbim,} giderek büyüyen mide boşluğuma ^{daha da batır.} Evimden on mil uzaklıktaki kilisem, Saint Mary, pek çok anının arka planı, ve şimdi bununla lekelenecek. Sanırım uygun. Her zaman burada evlenmek istemişimdir.

Vardığımızda güneş neredeyse batmış, gökyüzünün yarısı mor bir alacakaranlıkta. Cillian beni, tanınmadığım bir adam dışında boş olan eski bir binaya götürüyor.

Tanımadığım bir adam dışında. Dışarıda bir düzine kadar silahlı muhafız vardı, belki daha fazla, bu da bana onun birisinin nerede olduğunu bildiğinden endişelendiği umudunu verdi. Planı için tehlikeli olabilecek biri.

Çıkmadan önce tuvaleti kullanmama izin verdi, ama tüm süre boyunca beni izledi.

"Komiklik yapma" dedi, "bir şey yapma ihtimaline karşı önlem almalıyım."

Hatta elbiseyi benim için tuttu, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla. Ne centilmen ama.

Günün son ışıkları, bize yukarıdan bakan Meryem Ana'nın vitray yüzünden süzülüyor. Bugün bu ışık rahatlık vermiyor, sadece hüznü bir önsezi. Onun yerinde olsaydım, ne yapacağımı bilirdim sanırım. Belki ilahi bir müdahale olurdu.

Hızlı düşünmede iyiyimdir, ama Cillian'ın sevdiğim herkese silah doğrulttuğunu fark eder etmez, zihnim boşaldı.

Karar verici olmak benim kaderimde yoktu; patron olmak da. Babam asla bu noktaya gelmezdi, asla. Akıllı ve zeki biriydi. Kime güvenebileceğini bilirdi ve güvenemeyeceği kişileri pişmanlıkla ama hazırlıklı bir şekilde hayatından çıkarırdı.

Cillian beni yavaşça koridorda ilerletirken, gözden kaçırdığım işaretleri merak ediyorum. Son üç ayda, son on üç yılda, bizi bu noktaya getiren neyi görmedim?

"Lisansı aldın mı?" diye sorar adam.

"Tabii ki," der Cillian ve takım elbisesinin göğüs cebinden bir zarf çıkarır. Cillian resmi belgeleri hızla halletmeyi her zaman kolaylaştırmıştır.

"Ne güzel bir gün," der sunaktaki adam ve şimdi onun bir rahip olduğunu anlıyorum, ama tanıdığım bir rahip değil.

Neredeyse gülecektim. Tanrı'nın adamı olduğu varsayılan bir adam, bu güzel yerin başında durmuş, ellerini önünden bağlanmış bir kadını kötü bir adamla evlendirmek üzere. Aklım, Cillian'ın onu neyle tehdit etmiş olabileceğini merak ediyor. Ya da rüşvet vermiş olabilir, sanırım.

"Aynen öyle," diyor Cillian. "Kendi kilisende evlenmek isteyeceğini düşündüm. Kız kardeşinin düğünü çok güzeldi. Seninki de onunki kadar görkemli bir tören olabilirdi, ama," Cillian rahibe omuz silkiyor, "olduğu gibi."

"Gerçekten," diye tekrarlar rahip. "O zaman hemen başlayalım mı?"

Cillian başını sallar ve bağlı ellerimi ellerine alır, başparmağıyla parmak eklemlerimin üzerinde küçük daireler çizer. Dokunuşu naziktir, sanki beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi,

ama gözleri başka bir şey söylüyor. Eğer bunu mahvedersem, acı, şiddet ve her türlü zulüm vaat ediyorlar.

Rahip eski deri kitabından evlilik törenini okumaya başlarken çenemi kaldırıp gözlerine bakıyorum. Altarda ve eski kilisenin etrafındaki apliklerde mumlar yanıyor, gökyüzü kararmaya başlarken sarı bir ışık sahneyi aydınlatıyor.

Rahip dua ile başlar ve Cillian, sahte bir saygıyla eğdiği başından bana göz kırpar. Bu normal bir düğün değil, tekrarlanan dualar ve şarkılar yok, sadece bir vaaz var. Rahip, evliliğin bağları, kutsal doğası ve bu dünyadaki uzun hayatımızın geri kalanında nasıl bir olacağımız hakkında kısaca konuşur. Bazı kutsal yazıları paylaşır, ama ben onları duymam; zihnimin derinliklerinde, şimdiye kadar sahip olduğum tüm kötü niyetleri gözlerime yansıtmaya çalışıyorum.

Cillian sadece sırtıyor. Eğleniyor.

"Yüzükler sizde mi?" rahip Cillian'a sordu.

"Evet." Cillian ellerimi bırakıp göğüs cebinden iki altın yüzük çıkarır. Bana olan yüzük narindir, dışına karmaşık bir asma deseni oyulmuştur. Yüzüğü sol yüzük parmağıma geçirir, ancak bağlandığımdan beri ellerime kan hücum ettiği için parmağım sıkıdır. Benim durumumda yüzüğü takmamı istemek yerine kendi yüzüğünü takar.

"Cillian, Vanessa'nın tüm başarılarında ve başarısızlıklarında, mutluluklarında ve üzüntülerinde ona eşlik edeceğine, ona her zaman sarsılmaz desteğini ve her şeyden önce kendisi olma özgürlüğünü vereceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," diyor. Bu boş söz beni derinden etkiliyor ve istemeden gözümden bir damla yaş düşüyor ve yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Cillian başparmağının ucuyla onu siliyor ve sonra yalıyor.

"Ve Vanessa..."

Cillian'ın takım elbisesindeki telefon çalmaya başlar ve rahibi durdurur. Cillian göğüs cebinden telefonu çıkarır, ekrana kısaca bakar ve başını sallar. "Devam et."

"Vanessa, Cillian'ın tüm başarılarında ve başarısızlıklarında, mutluluklarında ve üzüntülerinde ona eşlik edeceğine, ona her zaman sarsılmaz desteğini ve her şeyden önce, kendisi olabilme özgürlüğünü vereceğine söz veriyor musun?"

Ağzım pamuk yutmuşum gibi kurumuş. Buna evet dersem, neye söz vermiş olacağım?

Onu hazırlıksız yakalamadan önce ne kadar süre rol yapmaya devam etmem gerekecek? Haftalar mı, aylar mı? Yıllar mı? Onunla bir çocuk sahibi olmam gerekecek mi?

Onunla yatarak acı çekip sonra da onun çocuklarını doğurmak zorunda kalacak mıyım? Onun neye inandığı umurumda değil, onu asla sevmeyeceğim.

Bunu hatırlatmak için söylemek istiyorum. Cillian kaşlarını kaldırıp beni sınamaya cesaret ediyor. Jensen girişte nöbet tutuyor. Cillian'ın tehditlerini gerçeğe dönüştürmesi için sadece bir baş sallaması yeterli.

"Evet," diye fısıldarım.

"Hm?" diye sorar Cillian.

Boğazımı temizlerim.

"Evet."

Rol yapmam gerekecek, ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Onu bir şekilde yeneceğim, tek seçenek bu...

Telefonu tekrar titrer ve Jensen'a bir bakış attıktan sonra başını sallar ve telefonu görmezden gelir. Rahip, benim duymadığım birkaç kelime daha söyler, ben sadece Cillian'ın yüzünde yayılan kendini beğenmiş gülümsemeyi ve kendime söz verdiğim belirsiz yıllar sürecektir işkenceyi düşünürüm.

"Artık gelini öpebilirsiniz," diyor rahip ve Cillian hiç vakit kaybetmeden beni kendine çekiyor, beni neredeyse yere paralel olacak şekilde geriye doğru eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Dudakları ılık ve araştırıcıydı, ama ben buna boyun eğmeyecektim, bir daha olmazdı, dün gece onun sadece kafası karışık bir arkadaşım olduğunu düşünerek onu öpmeme izin verdiğimde olduğu gibi.

Yine o telefon, yüksek sesle titriyor ve bu sefer, göğsüme bastırılmış, ona yapışık olduğum için onu hissediyorum.

Sadece bir nefes için bırakıyor.

Ve sonra sanki tüm mekan patlamış gibi hissediyorum.

VANESSA

Bu olur olmaz yere ^{düşüyorum}, yan tarafım sert ahşap zemine çarpıyor ve sonra iki basamak aşağı yuvarlanıyorum, omzumdan beyaz bir acı yayılıyor. İnanılmaz bir ses, o kadar yüksek ve gürültülü ki kulaklarım hemen çınlamaya başlıyor, pencerelerin patlaması neredeyse duyulmuyor.

Cam parçaları havada uçarak içe doğru girer ve buz gibi üzerimize yağar. Cillian beni takip ederek yere düşer ve vücudumu kendi vücuduyla korur. Bir an düşünürken, kulaklarım yüksek tiz bir sesle çınlar ve omzumun çıkmış olabileceğini düşünürüm, ağrı o kadar şiddetlidir ki.

Cillian'ın yüzünden kan, mor bir cam parçası derisine saplanmış olan yanağındaki kesikten akarak elbiseme damlıyor. Meryem Ana penceresi, anlıyorum. Diğerleriyle birlikte parçalanmış. Bir tür patlayıcı.

Cillian, fazla önemsemeden yanağından parçayı çıkarır ve ahşap zemine atar.

Kulağım hala çınlarken, beni kolumdan çekip ikinci kata çıkan ahşap merdivenlere götürüyor. Merdivenlerde takılıyorum ama o beni arkasına çekiyor, pazımı acımasızca kavıyor. Omzumdaki acı dayanılmaz, bu yüzden elimden geldiğince onu takip ediyorum. O beni acımasızca çekiyor ve sanırım çılglık atıyorum ama hala hiçbir şey duyamıyorum. Şapeli gören ikinci kata çıktığımızda, bir grup insan binaya akın etmiş durumda.

Yüzünde kan lekesi olan ve bal rengi saçları at kuyruğu yapılmış Willa'yı ve onun arkasında Sean'ı görüyorum. İkisi de silah tutuyor. Rahip yerde yatıyor, göğsünden vurulmuş ve kulağındaki çınlama tam da Cillian beni göğsüne doğru çekmeye başladığı sırada azalmaya başlıyor. Soğuk bir silah namlusu şakağıma bastırılıyor.

"Yapacağım," diye merdivenden bağılıyor. "Yemin ederim ki yapacağım."

Aşağıdan bir düzine silah bize doğrultulmuş durumda ve Cillian'ın elleri titriyor.

Kız kardeşim Mary'yi görüyorum, yüzünde öfke var, bir eliyle tabancasını sıkıca tutuyor, diğer kolu hala askıda. Maxim tam arkasında duruyor.

Ve Nate... *Tanrım*, Nate orada tamamen siyah giyinmiş, silahı kullanmayı biliyormuş gibi tutuyor ve onu görür görmez gözlerimi ondan ayıramıyorum. Onun bunu görmesini, bana ne olacağını görmesini istemiyorum. Cillian bir erkek değil, beni ele geçirmek için çaresizce çılgına dönmüş bir öfke.

"Senin değerli prensesini öldüreceğim ve hepiniz bunu izlemek zorunda kalacaksınız." Sesi kulağımda gürültüyle yankılanıyor, göğsünden sırtıma doğru yankılanıyor. Bunu yapacak, eminim. Ve eğer ölürsem, onları koruyamam.

"Geri çekil," diyorum, sonra nefes nefese, daha yüksek sesle, "Geri çekil... *lütfen*."

Hiçbiri silahını indirmiyor, hiçbiri bu kavgayı kaybetmek istemiyor.

"Lanet olsun." Cillian silahını ateşler ve kafamın üstüne ateş eder, patlamalardan sonra sol kulağımda kalan işitme yeteneğimi de yok eder. Tavandan sıva parçaları sağ tarafımıza yağar. Sevdiğim insanlar arasında bakışlarım dolaşır, hepsi benim için öldürmeye hazırdır, Willa ile kısa bir göz teması kurarım, onları ikna etmesi için ona yalvarırım.

O, başını hafifçe sallar.

"Etrafın sarıldı, *deartháir*," diyor Sean. Sesinde acı duyuyorum. Kendi kardeşi.

Cillian beni çekerek tüm vücudumu kendi vücudunu korumak için kullanır. Onu öldürmek için önce beni vurmaları gerekir.

"O zaman o ölecek." Cillian tabancasının horozunu geri çeker ve ben irkilirim ama gözlerimi kapatmam. Ailem buradayken son gördüğüm şeyin karanlık olmasına izin vermeyeceğim.

"Tamam! Tamam." Mary silahını ilk indirir ve diğer aile üyeleri de tek tek onu takip eder, Nate en son. Cillian koridorda yavaşça ilerlemeye başlar, silah hala kafama dayalı ve sırtım onun göğsüne yaslanmış, bizi kapıya doğru götürür. Kapıyı omzuyla açar ve beni içeri iter.

NATE

Arkalarına bir kapının çarpıldığını duyar ^{duymaz}, Mary küfür eder ve harekete geçer. Herkes öyle yapar, ya kilisenin farklı köşelerine gizlenir ya da Willa ve Maxim gibi telefonlarını çıkarır ve destek çağırır.

"Nate," diye bağıır Mary ve ben onun arkasından giderim. Willa, Mary'nin dirseğini gövdesine sabitleyen askıyı çıkarmasına izin vermez, ama Mary tek elle bile oldukça iyi bir nişancıdır. Öfke dolu bir top gibi görünür, bu yüzden acele ederim.

"Ayrılalım. Sen o merdivenleri kullan, ben dışarı çıkacağım," diyor. "O piçi ilk bulan onu vurabilir."

Kabul ederek başımı sallayıp uzaklaşıyorum. Buraya geldiğimizde dışarıda küçük bir asker grubu vardı, ama Maxim ve Mary tam birer canavar gibi on kişiyi tek başlarına hallettiler. Willa ve Sean da öyle. Dördü arasında, biz patlayıcıları yerleştirdiğimizde kilisenin içinde sadece bir adam kalmıştı ve bombalar patladığında Maxim onu da halletti.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor, ama seçeneklerim ya hiçbir şey yapmayıp Vanessa'yı almasına izin vermek ya da *bir şeyler* yapıp bunun yeterli olmasını ummak.

Merdivenleri sessizce çıkıyorum ve onların kaybolduğu kapıya ulaştığımda nefesimi tutuyorum. Diğer tarafta hiçbir ses duymuyorum, ama bu Cillian'ın hala silahını Vanessa'nın başına dayamış olarak beklemediği anlamına gelmez. Silahımı kaldırıyorum ve üçe kadar sayamadan kapıyı aceleyle açıyorum.

Oda sessiz, hareket yok, odanın diğer tarafında aralık bırakılmış ağır ahşap kapı dışında hiçbir yaşam belirtisi yok.

Pencereler kırılmış ve hafif bir akşam esintisi içeri giriyor, oda hayaletli gibi. Yutkunup odaya doğru yavaşça bir adım daha atıyorum.

Hâlâ hiçbir şey yok. Babalarının tabancası elimde ağır ve kabzası avucumda sıcak, ama ateş etmeye hazır tutuyorum.

Burada birkaç sıra ve süslü ahşap bir günah çıkarma kabini var. Hepsini geçip kapıdan içeri bakıyorum. Bu kapı, kiliseden dışarı çıkan eski, gıcırdayan merdivenlerin bulunduğu dar bir koridora açılıyor.

Dış koridorda yalnızım, sadece Cillian'ın adamlarından biri karanlık çimlerin üzerinde yüzüstü yatıyor. Etrafıma bakıyorum ve kollarım istemsizce titriyor.

Buradan sadece rahibin dairesi olmalı küçük bir bina ve girişine benzeyen bir şey görüyorum... bir mahzen mi?

O kapıya doğru koşuyorum, hiç de zarif olmayan bir şekilde kapıyı açıyorum ve birkaç basamak aşağı inip taş bir koridora ulaşıyorum. Eski taş kiliselerin altındaki eski taş koridorlar mahzen sayılmazsa, burası tam olarak bir mahzen değil. Tüneller.

Bir an için kendimi hareketsiz kalmaya zorladığımda, bir şey duyuyorum — bir kavga, bir ses — sessiz, ama burada, yeraltında.

Küfredip onu takip ediyorum, at gibi ayak sesleri çıkarmadan olabildiğince hızlı hareket ediyorum. Girişin ışığından uzaklaştıkça telefonumun fenerini kullanmak zorundayım. Duvarlarda ışıklar var ama hepsi kapalı ve kesişen yolların kesiştiği bir noktaya geldiğimde nefesimi tutuyorum, kalbimin çarpıntısından başka bir ses duymaya çalışıyorum.

Orada. Solumdaki koridorda ayak sesleri gibi bir şey. Yönümü değiştirip biraz hızlanarak sesin peşinden gidiyorum. Koridor bir kez daha dönüyor ve — ne kadar zamandır yürüyorum? Kesinlikle kilise arazisinin dışına çıkmışız. Coğrafya hiç güçlü olduğum bir alan olmadı, bu yüzden gözlerimi kapatıp zihnimde adımlarımı geri izlemedikçe, hangi yöne gittiğimi bile bilmiyorum.

Son bir dönüşle, nefesimi tutarak adımlarımı durduruyorum. Koridorun sonunda, çatlak bir kapının arkasından sarı bir ışık sızıyor. Ayak sesleri ve Cillian'a ait olduğundan neredeyse emin olduğum düşük bir mırıldanma duyuyorum.

El fenerimi kapatıp telefonumu sessize alıyorum ve olabildiğince sessizce odaya doğru ilerliyorum. Ayakkabım, yerde yuvarlanan çakıl taşı gibi bir şeye çarpıyor ve ben donup kalıyorum, ama odadaki ses kesilmiyor.

Dikkatlice adım atarak yaklaşıyorum. Ve kendimi taş duvara yaslıysam, odanın içini zar zor görebiliyorum — bir oda mı? Elektrik hariç, buradaki hiçbir şey geçen yüzyılda inşa edilmiş gibi görünmüyor.

"Onları durduracağım," diyor Vanessa. "Onlara açıklayacağım."

"Onlara hiçbir şey açıklamana gerek yok çünkü her birinin kafasına bir kurşun sıkılacak..."

"Endişelenmelerini onlara nasıl suçlayabilirsin? Onları aramama izin vermedin, hatta onları ikna etmeye bile çalışmadın." Vanessa'nın çığgınca sesi kırılır. "Halledeceğim, söz veriyorum beni dinleyecekler. Lütfen onlara zarar verme."

Cillian sessizdir ve ben nefesimin çok yüksek çıkmasından ya da koridorda olduğumu sezmesinden endişeleniyorum. Ama bir süre sonra, Vanessa'nın durduğunu tahmin ettiğim yere doğru sinsice yaklaşarak görünür hale gelir. Öldürücü görünmüyor, hesaplayıcı görünüyor.

"Onları öldürür ve işi devralırsan, herkesin güvenini kaybedersin. Bunu geri kazanmak yıllar alabilir, tabii geri kazanabilirsen," diyor Vanessa. "Hikayeyi senin lehine çevirmene yardım ederim."

"Bunu kaza gibi gösterebilirim," diyor Cillian.

"Öyleyse beni de öldürsen iyi olur," diyor Vanessa. "Onlar yaşarsa, benim işbirliğimi alırsın. Ölürlerse, cesedimi alırsın."

Cillian buna şaşırır, sonra başını geriye atarak güler. Ona ateş edebilecek kadar yakını, ama önce kapıyı açmam gerekir. Cillian hala kendi tabancasını tutuyor, her an ateş etmeye hazır.

"Sen tam bir kaltaksın, biliyor musun?" diyor Cillian. "Bence biz ruh ikiziyiz."

Vanessa hiçbir şey söylemez ve Cillian'ın telefonu bip sesi çıkarır. Cillian telefonu ceketinden çıkarır ve ona bakar.

"Araba geldi," diyor. "Gel."

Görüş alanımdan çıkar ve ben kapının hemen önüne gelene kadar son birkaç adımı atarım.

"Bu şekilde tırmanamam," diyor Vanessa. Elleri hâlâ önünde bağlı olmalı. "Merdivene çıkmak için ellerimin serbest olması lazım."

Cillian bunu düşünür ve sesi o kadar alçalır ki neredeyse duyamıyorum. "Bir şey yapmaya kalkarsan, önce onu öldürürüm."

"Yapmayacağım," diyor. Sesi o kadar kederli ki, ben bile ona inanıyorum.

Oraya dalmam lazım. Harekete geçmem lazım, fırsat bekleyemem, ama uzuvlarım donmuş durumda. Eğer çok erken girersem ve o Vanessa'yı vurursa, bu benim hatam olur; hızlı ve emin olmalıyım. Eğer merdivene tırmanıyorsa... belki o zaman onu yakalayabilirim. Dikkatini dağıtmış olurum...

Odanın içinden bariz bir kavga sesi geliyor, Vanessa yumrukların ete çarptığı gibi sesler çıkararak inliyor. Bir saniye sonra çığlık atıyor ve bu, benim harekete geçmem için yeterli

harekete geçmem için yeterli. Kapıyı omzumla açıp silahımı kaldırıyorum. Çok geç kalmadım çünkü o pislik onun üstüne çıkmış, dudağı kanıyor ama gözlerinde öfkeyle onu yere bastırıyor. Onu boğuyor, dövmele elleri boğazını sıkıyor.

Bunu düşünmüyorum.

Nişan alıp ateş ediyorum, sonra tekrar ateş ediyorum, her iki atış da doğrudan kafatasına isabet ediyor.

O, öldürdüğüm ilk kişi.

Kanı arkasındaki taş duvara sıçrıyor, vücudu Vanessa'nın üzerine düşüyor, Vanessa onun altında nefes nefese kalıyor. Ona koşuyorum ve Cillian'ın cesedini ondan itiyorum, onu kendime yaklaştıırken tutarsız, teselli edici saçmalıklar söylüyorum. Beyaz elbisesinin göğüs kısmında sıcak kırmızı lekeler var.

"Onu sen öldürdün," diyor. Bir eliyle yüzümü tutuyor, diğer kolu ise yanına sarkmış durumda. Dokunuşu benim için bir mucize. Önümde canlı duran her şeyi bir vahi gibi görüyorum.

"Güvendesin," diye fısıldarım, sonra buna inanana kadar bunu beş kez daha tekrarlarım. O güvende, önümde, Cillian ise öldü.

Öldü çünkü onu ben öldürdüm.

Onu ben öldürdüm.

Onu sıkıca kucaklayıp omzuna ve boynuna öpücükler kondururken, gözlerim rahatlamadan dolayı yaşarır.

Cillian'ı öldürdüm.

Yine yapardım.

Kötü şeyler yapmanın zamanı vardır. Sevdığınız insanlar tehlikede olduğunda, iyi ile kötü arasındaki sınırlar bulanıklaşır ve Vanessa'yı güvende tutmak için pek çok şey yapardım.

Başımızın üstünde yüksek bir gıcırtı duyuldu ve midemde bir boşluk hissettim.

Cillian, araçlarının geldiğini söylemişti — onları karşılamak için merdivene tırmanmak üzereydiler —

Vanessa, yanına düşürdüğüm silahı alır ve üstümüzde açılan kapıya doğrultur. Silahı ateşlemeye hazırlar ama odaya kafasını sokan kişinin Mary olduğunu görünce, rahatlamış bir şekilde kolunu indirir.

"Bu kan kimin?" diye sorar Mary. Sesi çılgınca ve yüksek seslidir. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," diyor Vanessa.

Mary'nin bakışları Cillian'a düşer ve gözleri kısılr. Bir kaş çatmanın bu kadar tatmin edici görünebileceğini bilmiyordum.

"İyi ki kurtulduk," diyor Mary, sesi titriyor. Gözlerinin altından bir gözyaşı siliyor ve tek koluyla kısa merdivenden aşağı inmeye başlıyor.

"Vanessa?" Başka bir ses, tiz ve panik içinde çağırır. "O aşağıda mı?"

Willa'nın yüzü görünür; Mary'yi merdivenden aşağı iner ve kız kardeşlerinin ve benim yanıma diz çöker.

Altımızda kırmızı bir kan gölü oluşur, Vanessa'nın beyaz elbisesinin eteğini ıslatır, ama Willa ve Mary sadece kız kardeşlerinin etrafında telaşlanırlar, saçlarına öpücükler kondururlar ve yanaklarından kan lekelerini silerler.

Vanessa, Cillian'ın öldüğünden emin olana kadar onu odadan çıkarmamıza izin vermez. Sanki iki kurşunla beyninden vurulmuş olmasına rağmen yeniden ayağa kalkıp birimizi vuracakmış gibi, geniş gözlerle cesedine bakar.

Leo kalp atışının olmadığını doğrulayıp, Cillian'ın göğsüne son bir kez ateş ederken kulaklarımızı kapatmamızı söylediğinde, Vanessa sonunda onu tünellerden dışarı çıkarmamıza izin veriyor, hala elimi sıkıca tutuyor, tırnakları cildime hilal şeklinde izler bırakıyor. Diğer kolu sarkık duruyor ve ben de sağlık görevlilerine ona dikkat etmelerini söylüyorum.

Kollarındaki kabarık kolları keserler ve tabii ki omuzu çıkmıştır. Diğer yaralarını kontrol ederken ve onu sedyeye yatırırken gözleri boş bakmaktadır.

Dün gecedен kalma makyajı yüzünde kanla bulaşmış. Maskara gözlerinin etrafını çevreliyor ve Cillian'ın kurumuş kanıyla birlikte yanaklarından ve çenesinden siyah çizgiler halinde akıyor. Hayatta ve çok güzel.

Onlar beni ambulansla onunla birlikte götürdüler ve o yol boyunca elimi sıkıca tuttu.

Saçlarını alnından çekip kulağına fısıldayarak, artık her şeyin yolunda olduğunu, onun iyi olduğunu, herkesin iyi olduğunu söylüyorum.

Sonunda gözlerini kapatır. Sağlık görevlileri ona sakinleştirici vermiş; kalp atışları çok hızlı ve kasları gergin.

Hastaneye varmadan önce bilincini kaybetti.

VANESSA

Uyandığım anda, hastanede olduğumu anlıyorum çünkü ışık berbat ve tüm uzuvlarımda bulanık bir ağırlık hissediyorum. Gözlerimi kapatmak istiyorum ama zorla açıyorum ve uyanık kalmak için içimde bir mücadele verirken, kız kardeşlerim yanıma geliyor.

Willa, Mary ve annem etrafımda toplanır, beni öpüp kucaklar, ellerini saçlarımdan, yanaklarımdan, kollarımdan üzerinde gezdirirler. Annem ağlar ve İtalyanca mırıldanır. Bu beni uyandırmaya yardımcı olur.

Hissettiğim rahatlama o kadar ani ve yoğun ki, ben de onlarla birlikte ağlamaktan kendimi alamadım. Öleceklerini sandım, Cillian'ın onları öldüreceğini sandım. Beni de öldüreceğini sandım, elleri boynumu sıkarken ve gözlerinde öfke varken. Bir parçası beni asla ele geçiremeyeceğini biliyordu ve bence bu bilgi, Nate olmasaydı onu çıldırtıp beni öldürmesine neden olabilirdi.

Nate.

Ailem bana şefkatle bakarken onu göremiyorum — bir hemşire içeri girip, uyanmışken beni korkuttukları için onları azarlıyor, ama ben onu görüyorum. Kapının yanındaki duvara yaslanmış, sabit gözlerle izliyor. Ondan çok iyi bildiğim endişenin zerresi yok, sadece gözlerimde duran sakin bir güven var.

Hemşire birkaç dakika boyunca hayati organlarımı kontrol ediyor, sonra sol kulağımın işitme yetisini kontrol ediyor. Willa, buraya geldiğimizde kulağımın kanadığını söylemişti. Yüksek sesli bir atışın travması nedeniyle kulağım birkaç hafta içinde ikinci kez kanadı. Hala duyabildiğim için şanslıyım. Sanki sudan dinliyormuşum gibi sesler boğuk geliyor, ama en azından bir şeyler duyabiliyorum.

Hemşire daha sonra başka testler de yapacaklarını söylüyor. Sonra yastıklarımı düzeltiyor, omzumdaki şişliği kontrol ediyor ve kolumdaki damardan ağrı kesici ilaç veriyor, ağızda hoş olmayan bir tat bırakıyor.

Gözlerim Nate'e dönüyor ve ondan ayrılmıyor, hemşire otuz dakika sonra geri döneceğine söz vererek odadan çıkarken de,

kız kardeşlerim ve annem sıraya girip odadan çıkarken, Nate yanıma yaklaştığında da.

O çok yakışıklı bir adam. Çim yeşili gözleri benimkilere bakıyor, güçlü, tıraşsız çenesi, sanki elleriyle taramış gibi dağınık ve asi kıvrırcık saçları var.

Onu yanımda tutmak istiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Korkunç," diyorum ve ikimiz de gülümseme taklidi yapıyoruz. Onunla gülümsemek iyi geliyor. "Nate..."

"Lütfen, önce ben konuşabilir miyim?" Hastane yatağının kenarına oturur ve Mary'ninkine benzeyen bir askıyla göğsüme tutturulmamış olan elimden iki eliyle sıkıca tutar. "Lütfen."

Ağzımı kapatıp devam etmesi için başımı sallıyorum. Onu yanımda tutmak istiyorum, ama belki de bu kadar. Onu benimle kalmaya zorlamayacağım.

"Seni seviyorum," diyor, duraklıyor, sonra aceleyle devam ediyor, "Sana suçlu, ölümcül bir şekilde aşığım ve sen başka biriyle evlenmeyi deneyebilirsin, ama ben gitmeyeceğim. Senin evini çok seviyorum ve seni çok seviyorum, senden uzak kalamam."

Bir kez olsun sözünü kesmiyorum, çünkü daha söyleyecekleri olduğunu anlıyorum ve her bir nedenini duymak istiyorum.

"Maxim'in senin için daha iyi olduğunu biliyorum, kağıt üzerinde onun mükemmel bir eş olduğunu anlıyorum, ama öyle değil. Benim, Vanessa. Sen ve ben, nasıl bildiğimi açıklayamıyorum, ama biliyorum. Biziz. Biz birbirimiz için yaratılmışız ve bir Rus mafya patronunun aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Eğer denerse, sanırım onu öldürmek zorunda kalacağım," diyor.

Gözyaşlı kahkahamı tutamıyorum.

"Senin birini öldürmeni hiç istemedim," diyorum boğuk bir sesle. Benimle olmak için ödemesi gereken bedel çok ağır, ondan asla böyle bir şey istemezdim.

"Ben de istemedim," diye itiraf ediyor. "Bu dünyanın bir parçası olmak istemedim. Ama buradayım ve bu benim seçimim, beni kovmaya çalışabilirsin, ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

Sözleri içimde bir şeyi kırıyor — sevelemez olduğunu düşündüğüm bir parçam yok oluyor ve geriye sadece sevgi ve rahatlama kalıyor. Beni isteyebilecek tek insanların kan bağı olanlar ya da benden daha kötü olanlar olduğuna kendimi inandırmıştım. Onun beni isteyebileceğini ya da onu geri alabileceğini umut etmemiştim. En azından kalıcı olarak.

Bugün üçüncü kez açıkça ağlıyorum ve Nate, yüzümün her yerine öpücükler kondururken, alnımda, her iki göz kapağımda ve sonunda dudaklarımda yavaşça öpüşürken, bana izin veriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum, Nate. Bana meydan okuyup daha iyi olmam için beni zorluyorsun, beni güldürüyorsun, tanıdığım en zeki adamsın."

Dudaklarımda üzerinde gülümsüyor ve beni daha derin öpüyor, bu şefkatli ve nazik bir öpücük, ama uzun. Burnumdan sümük akıyor ve Nate'in yanakları benim gözyaşlarımla ve kendi gözyaşlarıyla ıslanmış. Aşırı duygusal, sümüklü bir karmaşa içindeyiz. Mükemmel bir karmaşa.

"Acınacak halim var," diyorum.

"Sen mükemmelsin," diyor. "Ve benimle mahkum oldun. Kolun yuvasından çıkıp şişmediğinde, parmağına bir yüzük takıp bu şehirdeki tüm suçluların önünde seninle evleneceğim, ve bununla bir sorunu olan olursa, seninle uğraşmak zorunda kalacak, ve açıkçası, sen uğraşılacak biri değilsin."

"Nate," diye fısıldıyorum ve Angel ve Artie odaya dalana kadar uzun uzun öpüşüyoruz, Sean ve Leo da peşlerinden gelip bir tur daha aile kavgası başlatıyorlar. Nate gülümsüyor, ben de gülümsüyorum, çünkü bu gürültücü, sevgi dolu suçlular ailesinin yanında, tam da olmamız gereken yerde olduğumuzu biliyorum.

EPİLOG

NATE

Altı Ay Sonra

MORELLİ AİLESİ, pek çok geleneğe sahip bir ailedir ve sevgili anne babamı da tüm bu güzel geleneklerin bir parçası haline getirmeye başlamışlardır.

Claire ve Vanessa, tatil için ailemi buraya davet etmenin iyi bir fikir olacağını düşündüler ve bu amaçla, Noel'den önceki haftadan beri benim eski odamda kalıyorlar. Herkesin günlük hayatındaki suçla ilgili kısımları gizli tutmak sandığımdan daha kolay oldu; akşam yemeğinde kimse borç tahsilatı, tehditler veya yasadışı sevkiyatlar hakkında konuşmuyor, bunun yerine hobiler, ilgi alanları, iş ve diğer tamamen kişisel konular hakkında sohbet ediyorlar. Willa'nın kardeşlerine ve kocasına Noel hediyesi olarak yeni tabancalar alması onlara garip ve karakterine uymayan bir şey gibi görünse de, her şey çok dostane ve normaldi.

Morelli Ailesi'nin Yılbaşı Partisi'nde, yeni kayınvalidem ve kayınpederimin hiçbir sorunu olmadığı konusunda ailemi ikna etmek daha zor oldu. İrlandalı, İtalyan ve Rus olmak üzere iki yüzden fazla suçlu, bir otel balo salonunda toplanarak dans ediyor, içki içiyor ve iş konuşmaları yaparken atıştırmalıklar paylaşıyor.

Akşamın çoğunu ailemi takip ederek geçirdim, yeni biriyle sohbet etmeye karar verdiklerinde konuşmayı kararlı bir şekilde suç konusundan *uzaklaştırdım* - ki bu genellikle gerçekten çok konuşkan oldukları için oluyordu. Şimdi Jenna ve kız arkadaşıyla bir masada oturuyorlar ve umarım akşamın geri kalanında orada kalırlar. Partide beklendiği gibi dolaşan ve konuştuğu her konuğu büyüleyen Vanessa'yı neredeyse hiç görmedim.

Elinde değil.

Cillian öldüğünden beri işler iyi gidiyor. Bu samimi, hatta dostane suçlular topluluğu, zamanın bir işareti: Vanessa, Maxim ve şimdi de Sean sayesinde daha az düşman ve daha fazla paylaşılan güç var. Şehrin en genç üç patronu

. Sevkiyatlar kaybolmayı bıraktı; Cillian'ın emrinde olanlar bulundu ve cezalandırıldı. Vanessa annesinin nişan yüzüğünü takınca, Anneler bile yatışmış bir barışa kavuştu.

Balo salonunun diğer ucunda Vanessa'nın gözüne rastladım ve o da izin isteyerek bana doğru geldi. Çok güzeldi, koyu mor saten elbisesiyle ıslıl ıslıl parlıyordu, saçlarını yüzünden uzak tutan parlak gümüş tokaları vardı. Annesinin kırmızı kolyesi boynunda duruyordu.

Bir köşeye çekilip hemen kıyafetlerini çıkarmak istiyorum, ama ben klas ve terbiyeli bir adamım, bu yüzden kolumu beline dolayıp şakağına bir öpücük kondurmakla yetiniyorum.

"Kocam," diyor düşünceli bir şekilde.

"Karım," diyorum. "Seni özledim."

"Ben hep buradaydım," diyor, ama sırtıyor. "Ben de seni özledim, bu yüzden bu gecenin geri kalanında yanımdan ayrılmayı aklından bile geçirme."

"Peki, Kaptan."

Artie ve Angel, yaşlıları ve daha küçük çocuklarla birlikte yanımızdan geçiyorlar, erkekler düğmeli gömleklerini dışarıda bırakmışlar ve kısa kravatlarını çoktan unutmuşlar. Angel, düğünümüzde giydiği mavi elbiseyi giyiyor ve o günün yumuşaklığını hatırlayarak göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

Yaz sonu, Vanessa'nın Maxim ile evlenmeyi planladığı gün, onunla ben evlendim. Ailem, hepimiz gibi mutlu gözyaşları döktü. Morelli ailesi, meğer duygusal bir grupmuş. Ranger, biz öpüşürken ayaklarımızın etrafında zıplıyor ve havlıyordu, konuklarımız da alkışlıyordu. Bütün gün sanki bir film gibiydi.

Hayatımda yaptığım en iyi seçim.

"Ness," diye şarkı söyler gibi yaklaşan Willa. Bize doğru eğilirken, kocaman hamile karnı Vanessa'ya çarpar. "Zamanı geldi."

"Şimdiden mi?" diye soruyorum, ama saatime baktığımda, elbette, gece yarısına sadece otuz dakika kalmış.

"Beş dakika ver," diyor Vanessa. Willa uzaklaşırken Vanessa'dan gergin bir enerji yayılıyor ve Vanessa'nın gözleri odanın içinde dolaşüyor. Onu kendime daha sıkı çekiyorum ve o da gömleğimin kenarını tutuyor.

"O hala burada," diye başımı onun küçük kız kardeşinin olduğu yöne doğru salladım. "Barda."

"

Vanessa gözlerini Mary'ye çevirip iç çekiyor.

"Sence bu doğru bir şey mi?" diye sorar.

Cevabımı düşünüyorum, ama bu, onun son on kez sorduğunda verdiğim cevapla aynı. "Mary bir yetişkin ve korkutucu bir yetişkin. Ona bir şey olmaz."

Vanessa yanağının içini ısırır. Kafamı kulağına yaklaştırırım. "Hiç istemediği bir şeyi yaptığını gördün mü?"

Vanessa derin bir nefes alır ve omuzlarını dikleştirir. Yüzünde az önce görünen endişe, soğukkanlı bir özgüvene dönüşmüştür.

"Hadi yapalım şunu," diyor.

Elini sıkıp ona son bir öpücük veriyorum, sonra onunla birlikte odanın önüne doğru yürüyorum. Garsonlar şampanya kadehlerini dağıtmaya başlamış bile. Kendime ve Vanessa'ya da birer kadeh alıyorum, ama o içmeyecek.

Onun hamileliği, Noel'den hemen önce istenen bir sürprizdi. Mirasçımız. Henüz karnında belirgin bir değişiklik yok, ama tüm aile, Willa'nın bebeğinin kendisinden bir yaş küçük bir kuzeni olacağı gerçeğine çok seviniyor. Aile büyümeye devam ediyor ve bu duyuru ile daha da büyüyecek.

Müzik duruyor ve konukların dikkati nazik ev sahibine yöneliyor. Karıma hafifçe başımı sallıyorum ve o da herkese geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Olaylı bir yıl oldu," diye başlar. Bu hafif ifadeye kalabalıktan bazıları kıkırdar. "Her birinize minnettarım. Aileme ve birbirinize gösterdiğiniz destek, ilgi ve sevgi için. Ailemiz olmasaydı biz de olmazdık."

Vanessa yutkunur. "Ve Orlovlar, çoğunuz bizimle ilk kez Yılbaşı partisine katılıyorsunuz, burada olduğunuz için teşekkür ederim. Son aylarda ortaklığınız çok değerliydi."

Kibarca alkışlar için bir süre durur ve gülümsemesi yumuşar. Bana değil, küçük kız kardeşine bakar. Mary, odanın kenarında tek başına siyah bir elbiseyle durmaktadır.

"Bu yılı kapatırken, gelecek yılın hepimiz için daha verimli ve sağlıklı geçmesini diliyorum. Daha fazla büyüme göreceğimizi ve daha iyi bir gelecek için hedeflerimizde birleşeceğimizi umuyorum. Bu bağlamda, hepimize, ama özellikle de çok sevdiğim iki kişiye kadeh kaldırmak istiyorum." Vanessa boğazını yutar ve kadehini kaldırır. "Kız kardeşim Mary'ye ve Şubat ayında evleneceğini duyurmaktan büyük heyecan duyduğum Maxim Orlov'a."

Bu haber üzerine kalabalık heyecanlanır ve yeni onur konuklarını aramak için dönüp bakar. Maxim, Mary'nin yanına gelir ve Vanessa'nın kadehine karşılık olarak kendi kadehini kaldırır.

"Onlara ve hepimize şerefe," diyor Vanessa. Odayı saran şok edici mırıldanmalar arasında, kalabalık kadehlerini kaldırarak şerefe diyor. "Şerefe içkilerimizi içtikten sonra, lütfen dans edin, için ve bu yılın son yirmi dakikasını keyfini çıkarın!"

Müzik yeniden başlar ve Vanessa mikrofonu başkasına verir, sonra yanıma döner. İkimizin kadehlerini geçen bir garsonun tepsisine koyarım ve onu kendime çekip öperim.

"Zor kısmı bitti," diyorum.

"Uğursuzluk getirme, düğün daha gerçekleşmedi bile."

"Onlar iyi olacak," diyorum. İkimiz de Mary ve Maxim'in konuklardan tebrikler aldığı yere bakıyoruz. Mary gergin görünüyor, ama her zamankinden daha yaklaşılabılır. En azından gülümsüyor. "Bu konuda iyidir."

"Biliyorum, sadece... Onun aşk için evlenmesini istedim. Babam hepimiz için bunu isterdi."

"Baban aşk için evlenmedi, değil mi? En azından ilk başta? Ve sonuç nasıl oldu, bak."

"O bununla bir sorunu yok," diye ekliyor Vanessa, Mary'yi ittifak için kendisinden on iki yaş büyük bir adamla evlenmeye *zorlayan* despot bir abla olmadığını kendine hatırlatıyor. "Boston'daki en tehlikeli iki insan, ne ters gidebilir ki?"

Vanessa kolumu sıkar ve dudaklarımdan öper. Herkesin önünde öptüğü adamın ben olmam, kocası dediği, çocuklarının babası olacak adamın ben olmam hala beni heyecanlandırıyor. Ben Massachusetts eyaletinin ve ötesinin en şanslı erkeğiyim.

"Bence bu partiyi bir dolaba taşımamız," diyor Vanessa, sesinde bir gülümsemeyle. "Sadece bu gece için."

"Yolu göster, aşkım," diyorum.

Onun gittiği yere gitmekten asla heyecan duymayacağım.

SON

TEŞEKKÜRLER

Yazmanın büyük bir kısmı bilgisayarımın başında tek başıma oturmak anlamına geliyor, ancak bu sürecin her aşamasında zengin bir işbirliği ve topluluk buldum. Bu kitabın ortaya çıkmasında bana destek olan herkesi listelemem imkansız. Destek olan *herkese teşekkür ederim*; cesaretlendirmeniz, yorgun, bunalmış ve nasıl devam edeceğimi bilemediğim günlerde anlamlı bir etki yarattı. İşte dahil etmek istediğim özel teşekkürler listesi:

Kız kardeşim Jackie'ye. Yazdığım her romanı, ne kadar dağınık bir taslak olursa olsun, ilk okuyan ve *her zaman* harika olduğunu söyleyen kişi olduğun için teşekkür ederim.

Rebecca'ya, bu romanı yazarken ve düzeltirken saatlerce (çok saatlerce) beyin fırtınası yaptığımız, beni cesaretlendirdiğin, okuduğun ve düşünceli geri bildirimlerde bulunduğun için teşekkür ederim. Bu noktada, seninle birlikte yürüyüş yapmak yaratıcı bir eylem haline geldi.

Yazma arkadaşlarıma. Lizzie, Rachel ve Shayla—ILYSM. Benimki kadar sıkı bir ekibe sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Yazma grubum (AKA The Plot Heads) için. Micah, Hattie, Lauren ve Dylan, ILYSM. Beni çok daha iyi bir yazar olmama yardımcı oluyorsunuz.

Editörüm Ellie'ye. Benim akıl almaz sayıda uzun cümlelerime karşı çok titiz, düşünceli ve sabırlısın.

Bu romanı yayınlamam için beni cesaretlendiren, bana destek olan ve benim onlarca bilgisiz sorumu yanıtlayan menajerim Bethany'ye. Seninle çalışabildiğim için çok şanslıyım.

Sophie ve Cass'e. Sizler, güzel kitap kapakları için rüya gibi bir ekipsiniz ve kitabın görünüşünden daha fazla heyecanlanamazdım.

Aileme: kan ve evlilik bağıyla bağlı olduğum, sevdiğim ve kendime ve en çılgın hayallerime inanmayı öğrettikleri için minnettar olduğum anne ve babama. Ve kardeşlerim Jackie (tekrar), Randy ve Shelby'ye, hayat boyu yaptıkları yaramazlıklar ve sevgileri için. Aile piyangosunu kazandım.

The Fast and Furious filmlerinin yapımında herhangi bir aşamada yer alan herkese.

Hayallerimi asla önemsiz hissettirmeyen Brayden'a. Seni çok seviyorum.

Ve sana. Bu romanı eline aldıysan, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler

.

2025'TE GELİYOR

En Acımasız Aşk

Morelli Suç Ailesi'ni ve Mary Morelli ile Maxim Orlov'un aileleri arasındaki ittifakı pekiştirmek için evlendiklerinde neler olduğunu daha fazla görün. Mary birçok şey olabilir, ama bir eş olmaya uygun mu?

[En Acımasız Aşk'ı şimdi ön sipariş verin.](#)

Kath Richards ve Morelli Suç Ailesi ile ilgili tüm gelişmelerden haberdar olmak için haber bültenine abone olun veya onu çevrimiçi takip edin. Tüm bilgileri kathrichards.com adresinde bulabilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

Kath Richards, Utah'ta yaşıyan ve yazan bir romantik yazar. BYU'dan teknoloji mühendisliği lisans derecesi ve yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans derecesi ile mezun oldu. Şiir, kısa öykü ve romantik romanlar yazan yazar, ilişkiler, bağlar ve her türlü aşk hikayesine büyük ilgi duyuyor. Kısa öyküleri birçok dergi ve gazetede yayınlanan yazarın ilk romanı *A Love Most Fatal*'dir.

[Weaver Literary'den Bethany Weaver](#) tarafından temsil edilmektedir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

